1

İnsanın hayatında her şey birden tepetaklak olur ya. Ne olduğunu bile anlayamazsın, sanki bir başkasının hayatı yıkılıyordur gözlerinin önünde. Öylece seyredersin, ne yapacağını bilmeden, yıkıntıların altında kalmamak için bile hiçbir şey yapmazsın. Bende şu anda tepetaklak olan hayatıma öylece bakıyordum.

Koltukta oturmuş biraz önce sevdiğim adamın söylediği kelimeleri doğru anlayıp anlamadığımı düşünüyordum. Karşımda oturmuş gözünü kırpmadan bana bakıyordu. O gözlerde hiçbir duygu yakalayamadım biraz acıma belki ama sevgi hiç yoktu. Bu bir rüya olmalıydı. Evet biraz sonra uyanacak ve "oh çok şükür rüyaymış" diyecektim. Çünkü bu rüyadan başka bir şey olamazdı. Böyle şeyler ancak rüyalarda olurdu. Gerçek hayatta bunun olması mümkün değildi. Üstelik biz daha yeni evliydik. İki yıllık evlilik yeni sayılırdı değil mi?

"Beni anladın mı Elif?"

Karşımdaki adam "beni anladın mı?" diye soruyordu. Bu kocama çok benzeyen adam da kimdi? Bu Toprak değildi. Toprak bana asla böyle bir şey söylemezdi. Beraber olduğumuz bütün bu süre boyunca hep gözümün içine bakmıştı. Beni asla üzmeyeceğine yemin etmişti. Gerçi arada sırada üzdüğü olmuştu, ama her defasında gönlümü almayı bilirdi. Bu benim kocam

olamazdı. Sadece ona çok benzeyen bir adamdı. Rüyada böyle şeyler olurdu. Çünkü bu bir rüyaydı. Rüyaydı değil mi?

"Bana cevap ver, Allah aşkına" dedi sabırsızlıkla karşımdaki adam.

"Ne cevap vermem gerekiyor."

"Anladığını söyleyebilirsin mesela."

"Ama anlamıyorum" ona bakarak "Anlamıyorum Toprak" diyebildim sadece.

"Bak Elif, biliyorum bu çok aniden gelişen bir olay ama mutlu değilim, bunu senin de anladığını biliyorum. Son zamanlarda ortak hiçbir şey yapmıyoruz, sevişmiyoruz bile. Bunu normal olarak düşünme, insanlar iki yıllık evliyken bu durumda olmazlar. Onun için bana öyle bakmayı kes ve doğru dürüst bir konuşalım."

Doğru uzun zamandır ortak bir şeyler yapmıyorduk. Son zamanlarda eskisi gibi sık sevişmiyorduk ama bu birbirimizi sevmediğimiz anlamına gelmiyordu ki. Ben onu çok seviyordum. Kocası boşanmak isteyen her kadının aklına gelebilecek ilk soruyu sordum.

"Başka biri mi var?"

"Tabi ki yok."

"O zaman neden boşanmak istiyorsun. Biz daha iki yıllık evliyiz ve yıllardır birlikteyiz. Bu kadar çabuk benden nasıl bıktın Toprak."

"Senden bıkmadım Elif, sadece artık evli kalmak istemiyorum. Belki de bu kadar uzun zaman birlikte olmak beni yordu bilmiyorum, bildiğim tek şey ben artık bu evliliği sürdürmek istemiyorum. Özgür olmak istiyorum"

"Şimdi de özgürsün, istediğini yapıyorsun, ben seni hiç kısıtlamadım."

"Biliyorum ama bu özgürlük benim istediğim özgürlük değil. Yoruldum Elif."

"Bunu anlamak için neden bu kadar zaman bekledin o zaman, evlenmeden yorulduğunu anlamadın mı?"

Parmaklarını sıkılmış bir yüz ifadesiyle saçlarının arasından geçirdi. Konuşurken bile benden sıkıldığını belli ediyordu. Ben bu hale gelene kadar neden hiçbir şey anlamamıştım. Benden sıkıldığını, evlilikten yorulduğunu neden hiç anlamamıştım. Neden ona hiç dikkat etmemiştim. Dikkat etseydim belki de anlardım, aramızın yavaş yavaş açıldığını. Ama o kadar yavaş benden uzaklaşmıştı ki hiçbir şey anlamamıştım.

"Belki de evlendiğimiz için bu ilişkinin sihri bozuldu, bilmiyorum Elif" dediğinde düşüncelerimden kurtuldum.

"Seni seviyorum Toprak, seni çok sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Bende seni seviyorum Elif, sende benim seni sevdiğimi biliyorsun."

"Peki o zaman ikimizde birbirimizi seviyoruz ve hayatında başka biri de yoksa o zaman neden, neden Toprak. Bana bir açıklama yapman gerekiyor, insan sıkıldığı için boşanmak istemez. Bunca seneyi sıkıldım diyerek arkanda bırakamazsın."

"Nefes alamıyorum Elif, bu ilişkide nefes alamıyorum. Kendimi boğuluyormuş gibi hissediyorum. Eğer gitmezsem kendimle birlikte seni de boğacağımdan korkuyorum. O zaman biz diye bir şey olmayacağı gibi, ben diye de bir şey olmayacak. Ben gitmek istiyorum, senden uzaklaşmak istiyorum."

Hâlâ anlayabilmiş değildim. On üç yaşından beri beraber olduğumuz, ilk görüşte âşık olduğum, iki yıl önce kocam olan adama bakıyordum. Artık bunun bir rüya olmadığını biliyordum. Hiçbir rüya insanın canını bu kadar acıtamazdı. Bu kadar acı duyduğum bir rüyadan sonunda uyanırdım. Canım o kadar çok acıyordu ki. Kalbim,"boşanmak istiyorum" cümlesini duyduğundan beri sanki atmayı bırakmıştı. Beni sevdiğini söylüyordu, bende onu seviyordum. Evliliğimizde hiçbir sorun yoktu. İkimizde çalışıyorduk. Benim çok iyi bir işim vardı. O ileride babasının işinin başına geçecekti. Maddi hiçbir sorunumuz yok-

tu. Oturduğumuz evi bile ikimizin ailesi ortak almıştı. Oldukça lüks bir semtte, lüks bir sitede oturuyorduk. Daha çok gençtik onun için sonraki yıllarda çocuk yapmayı düşünüyorduk. İki gün önce arkadaşlarımızla birlikte bir gece kulübüne gitmiştik ve oradaki bir adamın bana bakmasını bile sorun etmişti. Hem kıskandığını söylemişti. İki günde ne değişmişti de şimdi boşanmak istiyordu.

Ona baktığımı gördüğünde bakışlarını benden kaçırdı. Kesin biri vardı hayatında, bunun beni daha kötü etkileyeceğini bildiğinden söylemek istemiyordu. Kim olabilirdi? Her akşam belli saatte eve gelen adam hangi arada birini bulmuştu

"Madem nefes alamıyorsun, o zaman arkadaşlarınla bu tatile git. Biraz yalnız kal olmaz mı?"

"Bu tatile gidilerek çözülecek bir şey değil. Elif anla, sen benim her şeyden önce çok iyi anlaştığım arkadaşımdın, sonra sevgilim oldun, en sonunda da karım. Seni kırmak ve üzmek en son istediğim şey."

"Peki o zaman sorun ne? Bir yardım alabiliriz, bunun için çalışan insanlar var, bir evlilik danışmanına gidebiliriz."

"Üzgünüm."

"Yardım almak istemiyor musun?"

"İstemiyorum, bu sorunlarımı çözmeyecek."

"Boşanmak mı sorunlarını çözecek?"

"Bilmiyorum, belki o da çözmeyecek; ama ben bu evliliği sürdüremiyorum. Çok uğraşıyorum ama olmuyor. Belki evlenmeden biraz ara vermeliydik. Ne istediğimizi düşünmeliydik. Çok uzun zamandır birlikteyiz Elif, hiç başka insanlar tanımadan sadece birbirimiz vardık, ama artık gitmiyor anla lütfen, olmuyor Elif, artık yürütemiyorum."

"Ben seni istiyorum, bunu hep istedim. Seni bu kadar severken hayatıma neden başka insanlar girsin ki."

"Biliyorum, o zaman bende seni istiyordum" dedi ve sustu.

Artık istemiyordu. Yüzüne baktım. O da benim kadar acı çekiyormuş gibi duruyordu, ama gözleri öyle bakmıyordu. O gözlerde acı yoktu. Sevgi yoktu. Hiçbir duygu yoktu, donuk bakıyordu. Bunu anlıyordum, çünkü onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki. Ne hissettiğini biliyordum. O da benim ne hissettiklerimi bilirdi. Dediği gibi belki de çok uzun zamandır birlikteydik. Toprak benim ilk aşkımdı. İlk erkeğimdi. Ondan başka hiç kimse olmamıştı hayatımda. Bende onun için ayrıydım. Evlendikten sonra belki de sihir kaybolmuştu gerçekten. Ama onu çok seviyordum, onunda beni sevdiğini biliyordum. Bir sürü şey söylemişti ama hiç seni sevmiyorum dememişti. Bu kadar birbirimizi severken bunun üstesinden gelebilirdik. Tekrar o sihirli günlerimize geri dönebilirdik. Çok gençtik. Ben yirmi üç yaşındaydım, o ise yirmi beş. Bunu atlatabilirdik. Evliliğimiz bir kriz yaşıyor olabilirdi, ama sonunda birbirimizi seviyorduk. Sevginin önünde hangi engel durabilirdi ki...

"Ben bu akşam gitmek istiyorum" dedi. Ve düşüncelerden kafamda dağıldı.

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, eşyalarımı alıp gideceğim, birkaç gün düşünelim, sonra da ne yapacağımıza karar veririz."

"Düşünmek mi?"

"Evet ama bu evliliğimizi kurtarmak için değil. Hiç, yanlış anlamanı istemiyorum. Bunu ailelerimize nasıl anlatacağımızı düşünmeliyiz."

"Geri dönmeyeceksin öyle mi?"

"Dönmeyeceğim."

Yerinden kalktı. Hâlâ oturduğum yerden onu bakıyordum. Nerede yanlış yapmıştım. Asla dik kafalı bir kız değildim. Sakin bir yapım vardı. Yüksek sesle bile konuşmazdım. Kaprisli değildim, müsrif değildim, marka tutkum yoktu. Ne yapmıştım da iki yılda Toprak'ı hem evlilikten, hem de kendimden soğutmuştum. Yedi yıl birlikte olduktan sonra, evlenmiştik ve iki yılda

adamı evlilikten nefret eder hale nasıl getirmiştim. Bu soruların cevabını hiç bilmiyordum. Ben hâlâ aynı Elif'tim. Toprak ise tanıştığım ilk andaki Elif. Toprak ise aynı Toprak değildi. Ben hep aynı yerde kalmış, Toprak ise değişmişti. İşte ben bunu kabullenmiştim anlaşılan. Yıllar önce sevdiği kız değildim belki de. Sevdiği kız çok gerilerde kalmıştı ve belki de bana bakıp karşısındaki Elif'i sevmediğine karar vermişti.

Kafamı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu. Hâlâ bakışlarından bir şey anlamıyordum. Bakışları hep mi böyleydi, sevgisiz ve ruhsuz, yoksa ben mi yeni görüyordum. Yanıma oturdu, ellerimi tuttu. Teması bile kalbimin çarpması için yeterliydi. Gözlerimin içine baktı. Yavaşça beni kendisine doğru çekti ve sarıldı. Kokusunu içime çektim. Saçlarımı okşuyordu. Kollarında neredeyse kendimi kaybedecektim. Vaz mı geçmişti? Gitmek istemiyor muydu? Her şeyi yanlış mı anlamıştım?

Sonra beni kendinden uzaklaştırdı. Konuşmaya başladığında biraz önce kollarında çarpan kalbim tekrar durmuştu.

"Üzgünüm, her şey için, beni affet" dedi.

Yanımdan kalktı. Dışarı çıkmadan önce son kez döndü, hâlâ bıraktığı pozisyonda oturuyordum.

"Bir ara gelir, eşyalarımı alırım" dedi, kapıyı açtı ve çıktı.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Dizlerimi göğsüme çekmiş ileri geri sallandığımı hatırlıyorum.

Gitmişti. Dönmeyeceğini biliyordum. Umutlanmak istiyordum, ama onu kendimden bile daha iyi tanıyordum. Gitmişti ve evliliğimiz ben hâlâ ne olduğunu bile bilmeden bitmişti.

Gidişiyle beraber, beynim durdu, kalbim durdu, dünya durdu. Orada öylece oturmuş ileri geri sallanarak, kapıdan girmesini bekliyor ve bana "Hepsi bir şaka, seni çok seviyorum, talih kuşum" demesini istiyordum.

Saatler sonra güneş ışınları odaya dolmaya başladığında, ben hâlâ bıraktığı yerde ve bıraktığı pozisyondaydım. Benim için dünya durmuştu ama gün inatla doğmuş, açık pencereden

içeriye dolan kuşların cıvıltısı, çoktan yeni bir güne şarkı söylemeye başlamıştı. Her ne kadar gün ağarsa da içim kapkaranlıktı ve ben o karanlıkta kaybolmuştum. Yolumu şaşırmıştım çıkışı bulamıyordum. Hâlâ, ileri geri sallanarak çıkıp gittiği kapıya bakıyordum. Dilimde ise "Bırakma beni" cümlesi vardı.

Toprak'ın beni bıraktığı şekilde oturmaya devam ediyordum. Gitmişti. Giderken her şeyimi alarak gitmişti üstelik. Umutlarımı, hayallerimi, geleceğimi benden geriye bir şey bırakmadan çekip gitmişti. Boş bir kabuk bırakmıştı geriye.

Ağlamak istiyordum, tepine tepine, bağıra bağıra ağlamak istiyordum; ama gözlerimden bir damla yaş akmıyordu. Ağlayamıyordum. Bir damla su görmemiş çöller gibiydim. İçim kurumuştu sanki.

Yavaşça yerimden kalktım. Banyoya gittim. Aynaya baktığımda kendimi neredeyse tanıyamayacaktım. Bir gecede bana ne olmuştu böyle. Bu hale gelmek için bir gece yetmişti demek. Gözlerimin altı mosmordu. Saçım başım dağılmıştı. Uykusuz gecelere dayanıklı bir tip hiçbir zaman olamamıştım. Düzenli hayat insanıydım, bir geceki düzensizlik bile beni yıpratmaya yetmişti. Bütün gece uyumamak beni perişan etmişti. Musluğu açarak bir süre daha kendime baktım. Sadece yüzümü yıkamakla kendime gelmem mümkün değildi. Musluğu kapattım ve soyunmaya başladım. Banyo yaparsam belki kendime gelirdim.

Sıcak suyun altında düşünüyordum. Ne yapacaktım. Toprak gitmişti. Bunu herkesin duyması ne kadar sürerdi. Annem ve babama ne diyecektim? Evlenmemem gerektiğini, yaşımın daha çok genç olduğunu söyleyip durmuşlardı. Sonunda beni ikna edemeyeceklerini anladıklarında tamam demişlerdi. Şimdi onlara bunu nasıl anlatacaktım. Evlenmek için başlarının etini yemiştim ve iki yılda kocam tarafından terk edilmiştim. İki yıl bile olmamıştı evleneli, kırk beş gün sonra iki yıl dolacaktı. Benden nasıl bu kadar çabuk bıkmıştı hâlâ anlamıyordum. Yar-

şunu anlayıp, bir evlilik danışmanının gitmeyi bile istemiyordu. Nasıl bu kadar kestirip atabilmişti?

Büyük olasılıkla başkası vardı. Olmadığını söylüyordu, ama o ışıltıdaki kızın adı neydi? Ha Melek, kaç kere kocama yaklaşırken görmüştüm onu. Üstelik bunu bu defasında Toprak'a da söylemiştim, oda "saçmalama hayatım, yalışsa yalışsın, benim gözüm senden başkasını yıllardır görmüyor" demişti. Artık Toprak'ın gözü beni görmüyordu. Dün akşam bana boşanalım derken bunu anlamıştım. O gözler bana yabancıydı.

Öylece suyun altında ne kadar kaldım bilmiyorum. Epey uzun olmalıydı. Ellerim sudan buruşmuştu. Sabunlanmamıştım bile, öylece suyun altında dikiliyordum. Sonunda musluğu kapattım. Havluyla kurulanırken kendi kendime konuşuyordum.

"Bırakma kendini Elif, toparlan. Toprak'ın aklı karışık, bugün düşününce kendine gelecektir. Sizin uzun bir geçmişiniz var. O kadar kolay değil bırakıp gitmek" diyerek odaya girdim. Bozulmamış yatağıma baktım. Sonra dolabı açıp giyinmeye başladım.

"Bugün elinde çiçeklerle çalıştığım yere gelecek ve benden af dileyecek, beni üzdüğü için kendisini affetmemi isteyecek. Şimdi güzelce giyin, hiçbir şey olmamış gibi makyajını yap ve işe git. Seni bu halde görmesin."

Kötü ruh halinde olduğumda kendi kendime konuşma huyum vardı. Bu çocukluğumdan beri devam ediyordu. Tek çocuktum, küçükken konuşacak kimsem olmazdı, onun için de böyle bir alışkanlığım vardı. Toprak bu halimle dalga geçerdi. "Bunu her yerde yapma tatlı kuşum, yoksa bu delikle evlendiğimi sanmalarını istemem" derdi. Onun yanındayken kendi kendime konuşmamak için dikkat ederdim.

Mayıs ayının ilk haftasıydı. Dışarıda pırıl pırıl bir güneş vardı, ama içim sanki kışı yaşıyordu, kanlı kaplanmıştı içimdeki yolları ve ruhum sıkışıp kalmıştı. Dolaptan dizlerimin üstüne biten çiçekli bej elbisemi giymiştim. Toprak çok severdi bu elbi-

seyi ve bana çok yakıştığını söylerdi. Elimde çiçeklerle geldiğinde üstümde bu elbiseyi görmesini istiyordum. Makyajımı yaptım. Aynaya baktığımda hiç de uyumamış gibi durmuyordum. Belime kadar gelen uzun, doğal dalgalı kumral saçlarım vardı. Yazın güneşten daha da açılırdı. Rengi çok güzeldi ve şimdiye kadar hiç boyatmamıştım. Bir ara saçlarımı kestirmek istemiştim ama Toprak karşı çıkmıştı, Toprak uzun saçları severdi. "Kadın dediğinin saçları uzun olmalı" derdi. Ellerini saçlarımın arasından geçirir ve bileğine dolardı. Gözlerimin rengi maviydi. Güzel bir kızdım. Boyum fazla uzun sayılmazdı, ama kısa da değildim. Üstelik topuklu ayakkabılar giymeyi çok severdim. Aynada son kez şöyle bir kendime baktım ve gülümsedim.

Dün gece terk edilmiş bir kadın gibi durmuyordum. Bej rengi topuklu ayakkabılarımı giydim, ayakkabımla aynı renk çantamı aldım ve arabamın anahtarlarını alarak kapıyı açtım. Garaja inip doğruca arabama bindim. Her gün ne yapıyorsam aynı şeyleri yaparak işe gittim. İçim kan ağlasa da yüzümde ki gülümsemeyi sabit tutmayı başardım. Kimselerin bilmesine gerek yoktu. Masama oturduğumda saat sekiz kırktı ve ben Toprak'ın benden özür dilemesi için hazırdım.

İş yoğunluğu arasında gözüm sürekli saatteydi. Öğlen olmuştu ama şimdiye kadar ne kendisi gelmişti, ne de bir telefon etmişti. Zaman geçtikçe kendime olan güvenim de azalmaya başlamıştı. Onun için uydurduğum bahaneler de bitiyordu. Birkaç kere telefonu elime alıp onu aramak istemiştim. Ama yapmadım. Kabahatli olan oydu, beni üzen oydu, "boşanmak istiyorum" diyen de oydu. Biri arayacaksa onun araması gerekliydi. Kendi kendime bunları söylerken akşam olmuştu. Mesai bitmiş ve ben hâlâ masamda oturmuş gelmesini bekliyordum.

Gelmeyeceğini anladığımda hayal kırıklığına uğrasam da, belki de beni evde bekliyor olacağı aklıma gelmişti. Tabi ya neden bunu düşünmemiştim ki. Beni kırdığının farkındaydı ve büyük olasılıkla iş yerindeki arkadaşlarımın yanında benimle

barışmak istememişti. Bu düşünce aklıma geldiğinde hemen yerimden fırladım, masamı topladım ve hızlıca şirketi terk ettim. Hiçbir yerde oyalanmadan doğruca eve geldim. Arabayı garaja çektiğimde arabasının olmadığını gördüm. Demek ki daha gelmemişti. Saate baktım saat yediydi. Doğru ya o bu saatte zaten gelmezdi ki, onun gelişi saat sekizdi. Sabırsız biri değildim ama şimdi dakikalar, geçmeyen saatler gibiydi.

Evden içeri girdiğimde her şey bıraktığım gibiydi. Yatak odası da bıraktığım gibi duruyordu. Hatta kurulandığım havlu bile yatağın üstündeydi. Sonra onun giysilerinin olduğu dolaba doğru baktım. İçimi bir sıkıntı kaplamıştı. Dolabın önüne doğru yürüdüm şimdi dolapla karşılıklı birbirimize bakıyorduk. Bir türlü elimi uzatıp kapağını açamıyordum. İçimde beni boğmak üzere hareket eden bir canlı vardı sanki, midemden boğazıma doğru hareket ediyordu. Sonunda boğazımda durdu ve beni boğmaya başladı.

Sonunda uzandım iki elimle kuplarından tuttum ve dolabın kapaklarını açtım. Gördüğüm manzara bir an nefesimin kesilmesine yetti. Dolabında hiçbir şey yoktu. Bomboştu. Ben işteyken eve gelmiş ve bütün eşyalarını toplamıştı. Çekmecelerini açtım hiçbir şey yoktu. Salona geçtim. Oyun CD'lerinin olduğu çekmeceye bakıyordum. Toprak çocukluğundan beri oyun CD'leri biriktiriyordu. Onlar onun için çok değerliydi. Elimi çekmeceye doğru uzattım, elim titriyordu. Orada hiçbir şeyin olmadığını biliyordum, ama görmem gerekiyordu. Diğer elimle elimi tuttum. Titremesini durdurmak istiyordum, ama diğer elimde titriyordu. Sonunda derin bir nefes aldım ve çekmeceyi açtım. Gözlerimi yummuştum.

Gözlerimi açmam bir dakikayı bulmuştu, uzun bir süre boş çekmeceye baktım. CD'ler yerinde yoktu. Kendisi için önemli olan her şeyini toplamıştı. Çekmecenin önünde durmuş keşke bugün işe gitmeseydim diye düşünüyordum. Gitmeseydim eve geldiğinde burada olabilirdim ve onunla bir kere daha konuşa-

bilirdim. Belki bir şansım daha olabilirdi, belki onu ikna edebilirdim. Kafamın içinde belkiler dönüp duruyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Daha fazla ayakta duramadım, dizlerimin üstüne çökmüştüm. Dün akşamdan beri gözlerimden akmayan yaşlar akmaya başlamıştı. Bitmişti ve gitmişti. Her şeyini alarak gitmişti. Onun için değerli olan her şeyini evden almıştı ve beni arkasında bırakmıştı. Ama bende onun için değerliydim. Bana sürekli olarak böyle söylerdi. "Sen benim için çok değerlisin" derdi. Ne olmuştu da çok değerli bir şeyini arkada bırakmıştı CD'ler kadar bile değerim yoktu.

Saatlerce ağladım. Göz pınarlarım kuruyana kadar ağladım. Şimdiye kadar hiç ağlamadığım kadar ağladım. Çekmecenin önünde oturmuş, boş çekmeceye bakarak ağlamaktan başka hiçbir şey yapmadım. Dün akşam akmayan gözyaşlarım bu akşam çağlayan gibi akıyordu. Ayağa kalkmak için dizlerimde dermanım yoktu. Sonunda kalktığımda saat gece yarısına geliyordu. Yatağın üstündeki örtüyü kaldırdım ve üstümü değiştirmeden yatağa girdim. Gözyaşlarımı yastığıma akıtarak uyumuştum.

Ertesi gün kalktığımda hava kararmak üzereydi. Her tarafım uyuşmuştu. Akşama kadar uyumuştum. İstemeyerek de olsa yataktan çıktım. Toprak'ın dolaplarının kapakları açıktı, oraya bakmamaya çalışarak banyoya girdim. Üstümü başımı çıkardım. Elbise perişan görünüyordu tıpkı benim gibi. Bugün işe gitmemiştim ve hiç kimse beni aramamış mıydı? Aynada yüzüme baktım, yüzüm gözüm rimel içindeydi. Suyu açtım ve banyoya girdim. Bu sefer suyun altında beklemedim ve sabunlandım. Perişanlığım görülmeye değerdi. Şu anda Toprak beni böyle görse zaten terk ederdi.

Banyodan çıktığımda saçlarımı havluyla sardım. Sonra elim bornozuma gitti. Tam alacaktım durdum, diğer bornozu aldım. Toprak'ın bornozunu, onun kokusunu üstümde hissetmek istedim. Onun bedenini saran giysinin bedenimi sarmasını istedim

onu özlemiştim. Bornozunu giyerek salona geçtim. Çekmece dün akşam bıraktığım gibi açık duruyordu. Ona da bakmamaya çalışarak çantamı aldım. Telefonum içindeydi ve onlarca cevapsız arama vardı. Tahmin ettiğim gibi çoğu iş yerindendi. Allahtan ailem burada değildi, birkaç günlüğüne İtalya'ya gitmişlerdi. Onların sorularını kaldıramayacak kadar kötüydüm.

Telefonumda müdürüm Serpil Hanım'ın telefonunu gördüğümde merak ettim. Serpil Hanım beni hiç şimdiye kadar telefonla aramamıştı. Saate baktım sekizdi, geç sayılmazdı. Önemli bir şey olmalıydı. Üstelik kadın üç kere cevapsız çağrı bırakmıştı. Bu kadar önemli ne olabilirdi. İşleri kafamda gözden geçirdim öyle önemli olabilecek bir şey aklıma gelmemişti. Sonunda telefonun ara tuşuna basarak Serpil Hanım'ı aradım. Üçüncü çalışta telefon açıldı.

"Serpil Hanım, merhaba, bu saatte aradım ama beni aramışsınız"

"Elif iyi misin, neredesin kaç gündür?"

"İyi sayılırım, bugün gelemedim, biraz rahatsızım da."

"Elifçiğim" dediğinde gerildim bu kadın birisine 'ciğim' ekini kullandığında biliyordum ki onun canına okuyacak.

"Sen iki gündür ortalıkta yoktun ve telefona da cevap vermedin. Üstelik hiçbir haber vermeden. Bu yetmezmiş gibi bugün gelmedim, diyerek benimle dalga mı geçiyorsun?"

İki gün mü, ama gece yarısı uyumuştum ve bir gece önce uykusuz olduğum için kalkamamıştım, bu kadın neden iki günden bahsediyordu ki.

"Serpil Hanım ben sadece bugün işe gelemedim."

Bunu dememle kadın sesini daha da yükselterek bağırmaya başladı, yüzümü buruşturarak telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, bu mesafeden bile sesi gayet net geliyordu.

"Sen hâlâ dalga geçebiliyorsun demek ki Elif, kovuldun.

anladın mı, kovuldun. şimdi de dalganı geç bakalım" diyerek telefonu kapattı.

Telefon elimde öylece kaldım. Bu kadının derdi neydi. Zaten benden pek hoşlanmadığını biliyordum; ama ben çok iyi bir çalışandım ve işimi hiç aksatmadan düzgün yapardım.

Bir süre daha telefona baktım ve yüksek sesle "sürtük" diyerek telefonu fırlattım.

Tam yerimden kalkmıştım ki dış kapı açıldı ve ben kapıya dönmemle Toprak'ı karşımda gördüm. Onu gördüğüm an benim için hiçbir şeyin önemi yoktu. Koşarak ona sarıldım, dönmüştü. Beni bırakmayacağını biliyordum. Sonunda aklı başına gelmişti. Ne yaptığını anlamıştı ve bana dönmüştü. Kovulmuşum kovulmamışım umurumda bile değildi.

O bildiğim bedene sarılmış, kokusunu içime çekmiştim. Onu çok özlemiştim. Sadece iki gün görmemiştim.

Beni kollarımdan tutarak kendinden uzaklaştırdı. Yüzüne baktım çok yakışıklıydı. İyi ki banyo yapmıştım. Ya banyo yapmadan önce gelip de beni görseydi. Dikkatle yüzüme baktı.

"İyi misin sen?" diye sordu, ses tonunu hiç sevmemiştim.

"Evet."

"Neden o zaman telefonlarıma cevap vermedin?"

"Çantamda unutmuşum, şimdi onlara bakıyordum ama o kadar çok arama var ki, seninkini göremedim herhalde."

Beni koltuğa oturttu, o da yanıma oturdu. Hâlâ elimi tutuyordu. İçim kıpır kıpırdı. Dönmüştü, gelmişti, bu konuyu hiç açmayacaktım. Belli ki bir anlık bir delilik yaşamıştı. Şimdi buradaydı, artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Elif, iki gündür sana ulaşmaya çalışıyorum, şehir dışındaydım, gelemedim ama Nil'i gönderdim ona da kapıyı açmamışsın. Seni merak ettim, başına bir şey geldi sandım."

İki gündür demişti, bunu biraz önce Serpil sürtüğü de söylemişti. Neden bahsediyorlardı ki, dün akşam işten gelmiştim

ve sonunda uyumuştum, biraz fazla uyumuş olabilirim, bunu neden bu kadar uzatıyorlardı ki. Suratına baktım, dikkatle beni inceliyordu.

"Bugün günlerden ne olduğunu biliyor musun Elif?" dedi Toprak.

"Efendim???"

"Bugün günlerden ne?"

Bunu bilmeyecek ne vardı, "Perşembe" dedim gülümseyerek. Bana bakıyordu. Bende bir anormallik varmış gibi bakıyordu, daha fazla dayanamadım.

"Ne?"

"Bugün Cuma" dedi.

"Ne Cuma'sı bugün Perşembe."

Telefonunu çıkarıp bana uzattı, telefonu elime aldım, Cuma yazıyordu. Ne yani yatağa girdikten sonra hiç kalkmadan iki gün uyumuş muydum, daha neler.

"Sen iyi misin Elif?"

"İki gün uyuduğuma inanamıyorum."

"İlaç mı aldın?"

"Hayır, biliyorsun ilaçlarla aram iyi değil."

En son çekmecenin önünde saatlerce ağladığımı hatırlıyordum, sonra kalkıp yatak odasına gittiğimi, yatağın üstündeki örtüyü kaldırdığımı ve elbisemi bile çıkarmadan öylece yatağa girdiğimi hatırlıyordum, ondan sonrası yoktu. Sonra da bu akşamüstü kalkmıştım ve yattığımda Çarşamba'ydı, kalktığımda ise Cuma. Perşembe'yi uyuyarak geçirmiştim. Nasıl bu kadar çok uyumuştum bilmiyordum. Sonra ona baktım, gerçeği kavramam biraz zamanımı aldı, hâlâ ellerimi tutmuş bana bakıyordu.

Aslında dönmemişti, sadece iki gündür benden haber alamadığı için merak etmişti. Kendime bir şey yapacağımı sanmıştı ve beni kontrol etmeye gelmişti. Konuşmaya başladığında düşüncelerimi böldü.

"Elif çok merak ettim, biraz önce kapıyı açmadan beş dakika kapının önünde bekledim, o kapıyı açtığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum, seni, gördüğümde o kadar rahatladım ki anlatamam."

Benim intihar ettiğimden şüphelenmişti. Benden haber alamayınca, telefonlarına da cevap vermeyince, üstelik büyük ihtimalle işteki̇ler de benden haber alamayınca onu aramış olmalıydılar. Nil'i göndermişti ama onun kapıya geldiğini, zili çaldığını bile duymamıştım. Nasıl bu kadar uyumuş olduğumu hâlâ anlamış değildim. Buraya geliş sebebi geri dönmek için değildi. Ne kadar salaktım. Geri dönmeyecekti. Bana bir şey olması halinde vicdanını susturamayacağını biliyordu.

"Anneni aradım."

"Annemi mi aradın?"

"Evet, yarın sabah gelecekler."

"Neden aradın ki!"

"Elif, iyi değilsin, iki gün uyuyorsun ve bunun farkında bile değilsin. Bence bir süre ailenle kalmalısın. Onlarla konuştum."

Ellerimi elinden çektim. Karşımdaki adamı tanımıyordum. O benim yıllarca sevdiğim adam olamazdı. Beni düşündüğü falan yoktu. Kendini suçlu hissetmek istemiyordu. Bu durumu aileme benim söyleme özgürlüğümü bile elimden almıştı. Şimdi onu daha iyi görebiliyordum. Kusursuz duruyordu, her zamanki gibi. Yüzünde ayrıldığımız için hiçbir üzüntü yoktu, hiçbir pişmanlık yoktu. Hiçbir duygu yoktu. Ben ise perişandım, yatıp iki gün hiç kalkmadan uyuyabiliyordum ve bunu fark edemeyecek kadar kendimi kaybetmiştim. Bu adam beni gerçekten sevmiş miydi acaba? Onca yıl beraber olmuştum ve bir dakikada bitirmişti. Üstelik hâlâ sebebini bilmiyordum. Neden terk edildiğimi bile bilmiyordum. Sadece boğuluyorum demiş ve gitmişti. Bir evlilik bu kadar basit bir nedenle bitebilir miydi? Zamanında kalkabilseydim beni merak edip gelmeyecekti bile.

Yanından kalktım. Elimi başıma doğru götürdüm, saçımda

hâlâ havlu vardı, onu çekip aldım kafamdan, saçlarım önüme doğru düştü. Elimle onları arkaya doğru savurdum. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Aynı boşanmak istiyorum dediği an gibi. Karşısında dikildim. Bir parça gururum vardı hiç olmazsa onu kurtarmalıydım.

"Artık gidebilirsin, ben gayet iyiyim."

"Elif, istersen kalabilirim."

"Ne kadar?"

"Ne ne kadar?" diye bana sordu.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Annenler gelene kadar kalabilirim."

Güldüm. Annemler gelene kadar bana bekçilik yapacaktı. Kendimi öldürmemem için. Kendimi öldürecek gibi mi duruyordum?

"Gerek yok, artık gidebilirsin" diyerek ona arkamı döndüm, daha fazla yüzüne bakmayacaktım. O duygudan arınmış yüzünü daha fazla görmek istemiyordum.

"Elif" dedi.

Ona doğru döndüm. Çok kızgındım, ona kızgındım, beni ölünceye kadar bırakmayacağına yemin ettiği halde iki yılda bu yemininden döndüğü için kızgındım.

Kendime kızgındım, yıllarımı bu adama verdiğim ve sonunda neden terk edildiğimi bile bilmeden, terk edildiğim için kızgındım. Bir süre ona baktım. Dudaklarımdan sadece "Git" kelimesi döküldü.

Tekrar "Elif" dedi.

"Adımı tekrarlayıp durma" diye bağırdım. Benden bu kadar yüksek ses hiç duymadığı için birden irkildi.

"Git, Toprak, sadece git" dedim, sesim tekrar eski tonuna dönmüştü.

Yerinden kalktı. Kapıya doğru yürüdü, ona bakıyordum. Yerimden hiç kımıldamadım. Salonun ortasında durmuş, üstün

[redacted]

2

Bir gün sonra annemle babam İtalya'dan dönmüş ve direk eve gelmişlerdi. O zamandan beri evden dışarı çıkmamıştım. Ne telefonlara bakmıştım, ne de kapıya. Annem ve babamla birlikte doğup büyüdüğüm evime geldim. Genç kızlık odamda yatıyordum. Bir haftadır odamdan dışarı çıkmamıştım. Bir haftadır bu evde, bu odada ve bu yataktaydım.

Sürekli uyuyordum. Çocukluğumdan beri başıma kötü şeyler geldiğinde olayı hep uyuyarak geçiştirmeye çalışıyordum. Uyuduğum zaman acılarımı, sorunlarımı unutuyordum ve uyandığımda hepsinin geçeceğini sanıyordum. Geçmediğini biliyordum, ama uyuduğum anlarda hiçbir şey hissetmemek bana göreydi.

Nasıl olsa artık gidecek bir işim yoktu ve beni görmek isteyen bir kocam olmadığı gibi. Bir haftada oldukça kilo vermiştim. Hiçbir şey boğazımdan geçmiyordu. Yıllarca, tam on yıl boyunca Toprak'tan başka erkek tanımamıştım. Tanıdığım tek erkeği de yanlış tanımıştım.

Bu kadar kötü olacağımı tahmin etmemiştim ama çok kötüydüm. Değil yemek yemek, nefes almak bile istemiyordum. Aklımda sürekli Toprak vardı. İlk kez on üç yaşımda ellerimi tutmuştu ve hiç bırakmamıştı. Şimdi ne yapacağımı hiç bilmiyordum. O bensiz olmaya hazırdı, ama ben onsuz olmayı bece-

remiyordum. Başarabilecek miydim ondan da emin değildim?.. Sanki dünya yıkılmıştı ve ben altında kalmıştım.

Odamın kapısı vurulduğunda gelenin annem olduğunu biliyordum. Kadın yarım saatte bir gelip bana bakıyordu.

"Git buradan" diye bağırdım.

Kapı açıldı. Gelen annem değildi. Gelen çocukluğumun en güzel günleri birlikte geçirdiğim arkadaşım Nil'di.

Kapının önünde bir an bana baktı ve içeri girip kapıyı kapattı. Bana tekrar baktı ve gidip perdeleri kenara çekti. Güneş ışığı içimdeki karanlığa inat olduğu gibi odama doldu. Gözlerimi kapattım.

"Kapat perdeleri Nil" diye bağırdım.

Bana bakmadan konuşmaya başladı. "Kapatmayacağım, sende yataktan çıkacaksın."

"Beni rahat bırak ve defol git buradan."

Dediklerime aldırmadan gidip bu sefer de pencereleri açtı.

"Kaç gündür yıkanmıyorsun ve bu pencereler kaç gündür kapalı Elif?"

"Bu seni ilgilendirmez, sadece beni rahat bırak."

"Bu odadan yalnız dışarı çıkmayacağım. Kalk artık, ilk terk edilen sen değilsin, ilk boşanan da sen olmayacaksın. Sen güçlü bir kadındın. Ne oldu sana. Kendine gelmenin vakti geldi ve geçiyor."

"Ben güçlü falan değilim, olmakta istemiyorum, git ve beni rahat bırak."

Yanıma oturdu. Gerçekten de bu eve geldiğimden beri yıkanmamıştım. Yüzünün şeklinden koktuğumu anladım. Bana baktı. "Kalk artık Elif, bir tek üzülen sen değilsin, Sevil Teyze'yi ve Ahmet Amca'yı da üzmeye hakkın yok."

"Beni anlamıyorsun Nil."

"Seni çok iyi anlıyorum, ama burada yatarak bunun hiç yaşanmadığını sanamazsın. Her şeyin bir çaresi var."

"Bunun yok, anlıyor musun bunun yok. Gitti Nil, gitti ve beni terk etti. Neden terk ettiğini bile bilmiyorum. Ne yaptığımı ya da ne yapmadığımı bile bilmeden terk edildim. Ne hissettiğimi bilemezsin, bilmene de imkân yok."

"Doğru bilemem, ama bir tanecik arkadaşımın burada ölmesini beklemeyeceğim" diyerek bana sarıldı.

"Keşke ölebilsem" diye fısıldadım. Şu anda yaşam benim için ağır bir yüktü ve bu yükle yaşamak istemiyordum.

"Saçma saçma konuşma, Hiç aynaya bakıyor musun, ne hale gelmişsin, Sevil Teyze hiçbir şey yemediğini söylüyor."

"Gerçekten beni rahat bırak Nil."

"Bu odadan sensiz çıkmayacağım, onun için kalk, banyoya gir, kötü kokuyorsun."

Dediklerini yapmadan onu gönderemeyecektim. Nil inatçı bir kızdı ve bu görevi anladığım kadarıyla ona annem vermişti. Yavaşça yatakta doğruldum. Bir haftadır sadece tuvaletimi yapmak için kalkıyordum. Ayaklarımı sarkıtıp, yatağın kenarında oturdum. Dışarıda mis gibi yaz havası vardı ben kendimi odama ölmeden gömmüştüm.

Nil'in yardımıyla banyoya gittim. Küveti dolduracaktım. Suyu açtım. Üzerimdekileri yavaşça çıkardım ve kirli kutusuna attım. Yavaşça suya girdim. Ben banyo yaparken, içeriden annem ve Nil'in sesleri geliyordu.

Bir saat sonra banyodan çıkmıştım. Ilık suyun içinde kalmak bana iyi gelmişti. Kurulandım ve temiz giysilerimi giydim. Zayıflamıştım, bütün giysiler bollaşmıştı. İçeriye girdiğimde yatak çarşafları değiştirilmiş ve yatağım toplanmıştı. Yavaşça odadan çıktım. Salona girdiğimde babam, annem ve Nil oturuyordu. Annem beni gördüğünde ayağa kalktı. Yanıma gelip bana sarıldı, bende ona sarıldım. Bir hafta boyunca kadını canından bezdirdiğimi biliyordum ama bilerek yapmamıştım, elimde değildi.

Pencerenin önündeki koltuklardan birine oturdum. Üçü de bana bakıyordu.

"Nasılsın kızım?" dedi babam.

İyi olmadığım halde "İyiyim" dedim. Aslında odama gidip, bütün perdeleri kapatıp yatmak istiyordum. Burada oturmak bile benim için eziyetti.

İki haftadır Toprak'ı görmüyordum. On üç yaşımdan beri ilk defa bu kadar ayrı kalıyorduk. Nasıl bu hale geldiğimizi hiç bilmiyordum. Bana olmaz dediğim her şey başıma gelmişti. Hep Toprak beni asla bırakmaz derdim. Biz asla boşanmayız derdim. Büyük konuşmamak lazımmış.

Bir hafta sonra hâlâ evin içindeydim ama artık kendimi odama kilitlemiyordum. Annem bahçeye çağırdığında gittim. Toprak'ın anne ve babası gelmişti. Beni merak ettikleri için geldiklerini söylediler. Onları severdim. Benim ikinci annem ve babam gibiydiler. Oturdum.

Vahide anne beni gördüğünde suratının şeklinden üzüldüğünü anladım. Beni severdi, şimdiye kadar bana karşı ters bir hareketi olmamıştı.

"Nasılsın, kızım?"

"İyiyim vahide anne."

"Seni merak ettik, daha önce gelecektik, ama annen pek iyi olmadığını söyledi."

"Artık iyiyim" dedim içim kan ağlarken. Gözlerim dolmuştu ağlamamak için gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım, ama yanağıma doğru süzülen gözyaşlarıma engel olamadım.

"Bunun böyle olması bizi de son derece şaşırttı Elif" dedi Mehmet baba.

Toprak ailesine bir açıklama yapmış mıydı? Belki de yapmamıştı. Emin değildim artık o adamı tanımıyordum. O benim Toprak'ım olamazdı.

"Beni de şaşırttı. Ne olduğunu bilmiyorum, hiç kavga etmedik, sadece bir akşam ben boğuluyorum dedi ve gitti."

"Bize de hiç bir şey söylemiyor ve iki haftadır yurt dışında

"Yurt dışında mı?"

"Evet, biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve gitti."

Birden çok sinirlendim, ben burada yerlerde sürünürken Toprak yurt dışında hayatını yaşıyordu. Kendi kendime "ben ne yapıyorum" dedim. Böyle davranarak onu geri getiremeyeceğim belliydi. Geri istiyor muydum? Evet hem de her şeyden çok. Gerçekten de biraz zamana ihtiyacı olabilirdi. Erkekler geç olgunlaşıyordu. Ve on beş yaşından beri benimleydi. Arkadaşlarının birçok kız arkadaşı varken, o bu zamanları hep benimle geçirmişti. Üstelik çok samimi olduğumuz arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu hâlâ bekârdı. Kendimi toparlamalı ve onun bu durumu atlatmasını beklemeliydim. Kendini toparladığında bana geri döneceğini biliyordum. Bunları düşünürken, birden bana bir aydınlanma geldi sanki. Neden kendimi bu kadar bırakmıştım. Sonunda o ölmemişti ki, sadece gitmişti. Gidenler de mutlaka geri gelirdi.

Bir süre daha havadan sudan konuşuldu, ama benim hiçbir şey duyacak halim yoktu. Kafamda geri döndüğünde bu halde beni görmesini istemediğimi biliyordum. Tekrar eski Elif olmalıydım, mutlu olduğum zamanlardaki Elif.

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda bizi aramaktan çekinme" dedi Vahide anne. Neden söylemişti anlamadım, epeydir onları dinlemiyordum bile. Benim aklımda Toprak döndüğünde ne yapacağım vardı. Şu anda hiç kimsenin söylediği umurumda değildi.

"Olur" dedim neye olur dediğimi bilmeden.

"Artık biz kalkalım."

"Biraz daha otursaydınız" dedi annem her zamanki kibarlığıyla.

Kalktılar Vahide anne bana sarılıp, kulağıma doğru, "Çok üzgünüm kızım" dedi.

Onları yolcu ettikten sonra hemen yukarı çıkıp, eşyalarımı

topladım. Burada kalamazdım. Evime gidip, düzenimi korumam gerekiyordu. Geri döndüğünde nerede olduğumu bilmesi gerekiyordu. Öyle ya da böyle benim durumum hakkında ailesinden ya da arkadaşlarımızdan bilgi alıyor olmalıydı. Küçük valizimle aşağıya indiğimde annem gözlerini kocaman açarak "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Evime."

"Elif, kızım, güzel kızım ne işin var orada burada kalıyordun işte."

"Gitmek istiyorum anne, orası benim evim."

"Vahide hanımlar bir şey mi dedi, Toprak eve gelmek mi istiyormuş?"

"Hayır, Yurt dışındaymış. Ama ben onu orada bekleyeceğim."

"Dönecek mi?" diye sordu annem.

"Elbet bir gün dönecek."

"Elif, döndüğünde gidersin o zaman, bence burada kal kızım."

"Anne gitmek istiyorum. Zor zamanlarımda bana baktığın için teşekkür ederim ama ben artık iyiyim ve evimde olmak istiyorum."

Annem beni vazgeçiremeyince gitmeme izin verdi. Garajdan arabamı aldım ve yola çıktım. Kendimi yine eskisi gibi hissediyordum. Yine eski Elif olmalıydım. Tanrım ne kadar çabuk dağılmıştım. Kim bu kadar çabuk dağılan biriyle beraber olmak isterdi ki. Ben istemezdim. Eve gelip de içeri girdiğim anda beni havasızlık karşıladı. Hemen pencereleri açtım. Ankara'nın güzel yaz havası evin içine dolarken ben de temizlik yapmaya başladım. Geri geldiğinde tertemiz bir evle ve her zamanki halimle onu karşılayacak ve onu hiçbir konuda suçlamayacaktım. Akşam olduğunda yorgunluktan ölüyordum. Bu temizlik işinin ne kadar zor olduğunu anladım. Yatak odamıza girdiğimde, beni

yalnızlık karşılasa da umursamamaya çalıştım. Kırk yaşı uzun bir iş seyahatine çıkmış bir kadın rolü yapabilirdim. Okulda boşuna o kadar tiyatro ile uğraşmamıştım. Yüzümde mutlu bir gülümseme ile yatağa girdim. Yarın ilk işim kendime bir iş bulmak olacaktı.

Beni yıkan yirmi gün boyunca evde yalnız oturmak olmamıştı. Yirmi gün boyunca iş görüşmeleri yapmak ve hiçbir işe çağrılmamak da olmamıştı. Beni yıkan bugün postacının getirdiği zarftı. Postacının uzattığı kâğıdı imzalayıp da zarfı elime aldığımda içinde ne olduğunu biliyordum. Elimde zarf masaya oturdum ve zarfı usulca masanın üstüne bıraktım. Bir süre zarfa bakarak oturdum. O kâğıt parçasının içinde geleceğim vardı. Hayallerim vardı ve doğmamış çocuklarım vardı. Aynı zamanda geçmişim, kaybolup giden yıllarım vardı. Sonunda ellerimin titremesine engel olmaya çalışarak zarfı aldım ve açtım.

Boşanma celbiydi. Toprak'la ayrı oluşumuzun üstünden kırk altı gün geçtikten sonra eve Toprak geleceğine boşanma isteği gelmişti. Onun yurt dışından ne zaman döndüğünü bile bilmiyordum. Kâğıtta mahkeme günü ve saati yazıyordu. Yirmi gün sonraya gün verilmişti. Bu işler bu kadar çabuk oluyor muydu anlamadım. Basit bir şey için bile mahkemeye başvursanız gün vermeleri aylar sürüyordu. Boşanmak bu kadar kolay mı olmuştu?.. Sonra gözüm tekrar tarihe kaydı. Kağıdı kaldırıp baktım, yanlış görmemiştim. Mahkeme tarihi doğum günümün olduğu gündü. On Temmuz. Hiç unutmayayım diye ayarlanmıştı sanki. Bugün özel mi seçilmişti, yoksa tamamen tesadüf müydü?

Ben evimizde onun gelmesini beklerken, bana gelen boşanma isteğiydi.

Yerimden kalktım. Balkona çıkarak uzun bir zaman Ankara'nın puslu havasına baktım. Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Şimdi ne yapacaktım, anlaşılan artık Toprak hiç dönmeyecekti. Artık tamamen bitmişti. Bu biraz ara verelim, kendime geleyim olayı değildi. Bu resmen artık seni istemiyo-

rum demekti. İçeriye girdim telefonu elime aldım ve günde en az yirmi kez konuştuğum numaraya bastım. Karşı taraf cevap verdiğinde tek bir cümle söyledim.

'Anne, gelip beni alır mısınız' deyip annemin hiçbir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Bitmişti.

Annem ve babam geldiğinde birkaç parça eşyamı getirdiğim valize koymuştum. Bu evde artık kalamazdım. Duvarlar üstüme üstüme gelirken, onun anılarıyla dolu bu evde bir dakika bile kalmaya tahammülüm yoktu. Hazırdım, babam valizimi alarak annemle birlikte dışarıya çıktı. Bende çevremde döndüm. Bu evi aldığımızda sadece dört duvar vardı. Bütün içinin tasarımı Toprak ve bana aitti. Her bir detayda anılarımız vardı. Her yerdeydi. Bu evde oturmaya dayanamazdım. Yavaşça kapıya doğru yürüdüm. Çantamdan anahtarı çıkardım. Umutlarımın, hayallerimin, geleceğimin üstüne kapıyı kilitleyerek evden ayrıldım.

Boşanma kâğıdını aldığım ve ailemin gelip beni aldığı günden sonra olaylar o kadar hızla gelişti ki, sanki ruhum vücudumdan dışarı çıkmış ve yukarıdan izliyordu her şeyi. Her iki taraf da istediğinde bu işler ne kadar kolay oluyormuş meğerse. Toprak'a hiçbir zorluk çıkarmadım. İstemiyorum demem yeterliydi boşanmamak için. Avukatım böyle demişti. Ama ben onu dinlemedim. Onu çok sevmeme rağmen boşanmayı kabul ettim. Bazen sevgi birlikte olduğun insanı özgür bırakmaktır. Severken arkanı dönüp çekip gitmektir. Bende öyle yaptım. Onu eziyet etmeyecek kadar çok seviyordum. Dava şiddetli geçimsizlik olarak açılmıştı. Bunu gördüğümde gülmüştüm. Bir kere bile birbirimize sesimizi yükseltmemiştik. Değil kavga etmek, tartışmıyorduk bile.

Sırayla söyle oldu. Toprak'ın benden boşanmak istediğini duyan arkadaşlarımız ikimizin arasında bir seçim yaptı. Doğal olarak büyük çoğunluğu, neredeyse hepsi Toprak'ı seçti. Çünkü hiç kimse bir tarafta eğlence varken, diğer taraftakini teselli etmek ile uğraşmak istemiyordu. Bana kalan sadece Nil'di. O

da zaten benim çocukluk arkadaşımdı. Bundan çıkan sonuçta Toprak'la birlikte olduğum o yıllar boyunca Nil'den başka özel bir arkadaşım olmamış, hep onun arkadaşları ile vakit geçirmiştim. Hep onun dünyasında yaşamıştım, kendime ait bir dünya oluşturmamıştım. Sudan çıkmış balık gibiydim.

Sonra mal paylaşımı diye bir şey oldu. Arabayı evlenmeden bana babam almıştı. Mezuniyet hediyesi olarak. Tek ortak malımız ailelerimizin bizim adımıza aldıkları evimizdi. Onun dışında ortak hiçbir şeyimiz yoktu. Çocuğumuz da yoktu ve hamile de değildim.

Avukatlarımız aracılığıyla yapılan protokolde evi benim almam kararlaştırıldı. Bunun sonucunda bende nafaka istemeyecektim. Zaten boşandıktan sonra onun parasını ne yapacaktım

Anlaşmalı boşanmalarda her iki tarafın da hakim önünde olması gerekiyormuş. O gün geldiğinde ailemle beraber mahkemedeydim ve Toprak'ta gelmişti. Tek başınaydı ve yanında sadece avukatı vardı. O adamı tanıyordum Toprak'ın şirketinin avukatıydı.

Dava görülürken hakim önce bana sordu. Evet dedim. Sonrada Toprak'a sordu, o da hiç tereddüt etmeden evet dedi. Bundan iki yıl önce de evet demiş evlenmiştik, şimdi yine evet diyerek boşanıyorduk.

Mahkeme günü aynı zamanda benim doğum günümdü ve doğum günümde bundan sonraki doğum günlerimi kutlarken hep aklıma gelecek olan boşanmamı gerçekleştirdim. Duruşma salonundan çıktığımızda artık boşanmış bir kadındım. Artık bundan sonra Elif Dağhan değil, Elif Bulut'dum.

İşte bu kadar basitti. On yıl birkaç dakikalık bir mahkeme ile bitmiş ve çöpe atılmıştı. Yirmi üç yaşına bastığım gün on yılımı beraber geçirdiğim, beni sonsuza kadar bırakmamaya yemin etmiş, çok sevdiğim ve hâlâ da sevmeye devam ettiğim bir adam tarafından kanun önünde istenmediğimi anlamıştım.

Keşke böyle durumlarda içindeki duygularda birkaç dakika-

da çıkıp gitselerdi ama gitmiyorlardı. Ben Toprak'ı seviyordum ve bu aşk ne zaman bitecek bilmiyordum.

Ailemin beni gelip almasından sonra o eve bir daha hiç gitmedim. Özel eşyalarımı toplamaya bile. Benim yerime bu toplanma işini Nil ve annem yaptı. Sonra da içindeki eşyalarla birlikte ev satılığa çıkarıldı. Bir ay içinde de satıldı. Oldukça da iyi bir fiyata. Babam benim adıma o parayı bankaya koydu. Kime satıldığını bile bilmiyordum. Umarım alan kişiler bizden daha mutlu yaşarlardı o evde.

En kötüsü de gittiğim her yerin bana onu hatırlatıyor oluşuydu. Onu seçen arkadaşlarımla ya da artık onun arkadaşlarıyla sürekli bir yerlerde karşılaşıyorduk. Ankara büyük bir yer sayılmazdı ve gidilen mekânlar belliydi. İçimi acıtan ise boşanmaktan çok arkadaşlarımızın takındığı tavırdı. Çoğu beni görmezlikten gelmeye başlamıştı. Birkaçı gördüğünde selam veriyor, dostlar alışveriş de görsün misali halimi hatırımı soruyorlardı. Halbuki on yıl boyunca onlarla o kadar samimiydim ki, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmemişti. Ben yine aynı Elif'tim ne değişmişti. Sadece artık yanımda Toprak yoktu.

Sonunda bu şehirde daha fazla kalamayacağıma karar vermiştim. Babamın arkadaşlarının tavsiyesi ile İstanbul'da bir şirkete iş başvurusu yaptım ve kabul edildim. Böyle bir durumda düzeni bozulan hep kadın oluyordu. Erkek boşanıyordu ve ertesi gün hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Kadın ise, önce soyadını değiştiriyordu, bulunduğu çevreyi değiştiriyordu, işi değiştiriyordu ve benim gibi şehri değiştiriyordu. Giden hep kadın oluyordu.

Bir hafta sonra da bütün her şeyimi toplamış, on yılımı geride bırakarak doğduğum bu şehri terk etmiştim.

3

Elif'ten ayrılalı neredeyse üç ay oluyor. On beş yaşından beri ilk defa bu kadar ayrı kaldık. Onu özledim. Şimdi bu size garip gelecek biliyorum. Onu terk eden bendim, ondan bu kadar hızlı boşanmak isteyen de ben. Ve üstelik evde onu iki gün boyunca uyuduğu günden beri mahkeme gününe kadar hiç görmedim. Ama sürekli haberlerini alıyorum. Evi sattığını biliyorum. Çünkü orayı bir arkadaşımın adına ben aldım. Evi ben satın almaya kalksam bana satmayacağını biliyordum. Sonra da arkadaşım evi bana devretti.

Neden böyle bir şeyi yaptım bende bilmiyorum, ama evi satacağı hiç aklıma gelmemişti. Orayı ona verirken, oturur diye düşünmüştüm. Yanılmışım. Boşandıktan sonra o eve hiç gitmediğini biliyorum. Hatta eşyalarını bile almaya gitmedi. Ama onunla yaşadığım, en mahrem anılarımızın olduğu evde başkalarının oturmasını istemedim. Evlenirken orasını onun ve benim ailem ortak almıştı. Her santimetresinde Elif'in ve benim zevkimiz ve emeğimiz vardı. Belki de satın alma nedenim buydu bilmiyorum. Üstelik o evde oturmuyorum bile. Ama arada sırada onu çok özlediğim, keşke yanımda olsa dediğim zamanlarda eve gidiyorum. Beraber yattığımız yatağa uzanıyorum ve onu kollarımda hayal ederek uyuyorum.

Boşanarak doğru yapıp yapmadığımı sürekli sorguluyorum.

Boşanmak için acele ettiğimi biliyorum. Belki birkaç ay ayrı yaşayıp ne yapacağımıza o zaman karar verebilirdik. Doğrusu da buydu, ama Elif'i tanıyordum. Eğer boşanmasaydık bunu asla kabullenmeyecek ve hayatı kendine yaşanmaz kılacaktı. Sonunda kendine zarar bile verebilirdi. Elif'in belkileri hiç olmadı. Ona göre her şey ya siyahtı ya da beyaz. Hayatında grilere yer yoktu. Belki de beni bu yormuştu bilmiyorum, ama bu beraberlik beni gerçekten boğmuştu ve çok bunalmıştım.

On yıl tam 120 ay, 520 hafta ve 3650 gün. Bir insanla çocuk denecek yaşta beraber olmaya başlarsanız şimdiki yaşınıza geldiğinizde kendinizi sorgulamaya başlarsınız. Elif ile tanıştığımda on beş yaşındaydım o ise on üç. İlk önce çok iyi arkadaş olduk, sonra sırdaş, sonra da sevgili. Onu sevdiğimi söylediğimde on yedi yaşındaydım. İşin kötü tarafı boşanmış olmamıza rağmen hâlâ seviyorum. O benim ilk aşkım. İlk öptüğüm kız ve ilk seviştiğim kadın. Onunla beraberken hiç kimseyle olmadım ama son zamanlarda onunla da olmak istemiyordum. Elif'e bakarken son aylarda onu hiç arzulamıyordum. Üstelik biz evlenene kadar beraber de olmamıştık, ama belki de çok uzun yıllar birlikte olduğumuzdan olabilir cinsel olarak karımı arzulamıyordum. Başka kadınlar daha cazip gelmeye başlamıştı. Onu aldattım mı? Başka bir kızı onunla evliyken bir kaç kere öptüm ama yatmadım. Bu aldatma sayılır mı? Resmi olarak evli olduğumuz süre boyunca hiçbir kadınla yatmadım.

Boşandıktan sonra başka kızlarla çıktım, hatta bir kaçıyla beraber de oldum, ama Elif'ten aldığım zevki şimdiye kadar hiç kimseden alamadım. Başka bedenler sıkıntıma çare olmamıştı.

Neden boşandım. Çünkü boğuluyordum. Evlilik için erken olduğunu anlamıştım. Bunu belki de beraber olduğumuzda anlamam lazımdı, ama ben ancak evlendiğimde anladım. Çünkü biz Elif ile neredeyse geceleri hariç her gün birlikteydik. Sabahtan akşama kadar. Aynı okullarda okuduk. Aynı kurslara gittik. Aynı üniversitenin aynı bölümünden mezun olduk. İkimizde iç

mimarız. Evlendiğimizde farklı kariyerlerimiz olsun diye ayrı işlerde çalışmaya başladık. Ben babamın şirketinde çalışmaya başladım. Elif ise Ankara'nın tanınmış mimarlarından Serpil Hanım ile çalışmaya başladı.

İşte ne olduysa o zaman oldu. Gündüzleri birbirimizden ayrılınca Elif ile yaşadığım bu on yılın beni yorduğunu anladım. O zor ve baskın karaktere sahip bir kadın. Onunla yaşamak kolay değil. İnsanı yoran bir yapısı var. Çok düzenli, hastalık derecesinde. Sürekli etrafta dağıttığım şeyleri toplaması bile beni yormaya başlamıştı. Bundan şikayet ediyor muydu? Hayır. Ama ben hoşlanmıyordum. Ben bu kadar düzen içinde yaşamaya alışkın değildim, ilk başlarda beni kendisine hayran bıraktığı huyları aynı evde yaşamaya başladıktan sonra sinir etmeye başlamıştı. Elif ciddi bir kızdı, boş konuşmazdı, akıllıydı. Ben ise gezeyim, eğleneyim, kimselere hesap vermeyeyim tarafındaydım. Boşanınca ortak olan arkadaşlarımızın onun yanında değil de benim yanımda olmasının sebebi de biraz buydu. Zor bir insan olmasından kaynaklanıyordu.

En yakın arkadaşlarım hâlâ bekârken ve hiç kimselere haber vermeden istediklerini yaparken, ben sürekli Elif'ten izin almak durumunda kalıyordum. Gerçi o da arkadaşları ile buluşurken benden izin alıyordu; ama o bunu yılda bir kere yaparken ben her hafta yapıyordum ve bu da beni rahatsız etmeye başlamıştı. Biz hiç kavga etmeyen bir çifttik, evlenmeden önce de hiç kavga etmezdik, hiç birbirimize naz yapmazdık, hiç trip atmazdık.

Şimdi düşünüyorum da keşke kavga etmeyi, birbirimize kızmayı başarabilseydik. O zaman belki söyleyemediklerimizi içimizde biriktirmezdik. Ben ona söylemek isteyip de söyleyemediğim her şeyi içimde biriktirdiğimi boşandıktan sonra anladım. Muhakkak onunda bana söyleyemedikleri vardı. Onunda içinde biriktirdiği bir sürü şey vardı.

Onu sevmediğim için, ondan bıktığım için ya da artık onu çekemediğim için Elif'ten boşanmadım. Onu hâlâ seviyorum.

Onu özlüyorum, bazen özlem o kadar dayanılmaz oluyor ki o zamanlar ne yapacağımı bilemiyorum, Elif'le uzun bir geçmişimiz var bunu yok saymam mümkün değil. Bazen işten çıktığımda dalgınsam hâlâ beraber oturduğumuz evin yolunda buluyorum kendimi. Hiçbir şey olmamış gibi kapıya kadar gidiyorum, zili çalıyorum ve bekliyorum kapının açılmasını ama hiç kimse açmıyor. İşte o zaman anlıyorum artık Elif'in yaşamımda olmadığını. Benden kilometrelerce uzakta olduğunu o zaman anlıyorum ve gerisin geriye dönüyorum. Hâlâ alışamadım onsuzluğa.

Artık bu şehirde olmadığını biliyorum Geçen ay İstanbul'a taşındığını biliyorum. Boşandıktan sonra arada onu görebilirim diye gitmekten hoşlandığı yerlere giderdim. Birkaç kere de uzaktan onu görmüştüm. Ama nedense yanına yaklaşıp merhaba deme cesaretini gösteremedim. Hâlâ onu arama cesaretini gösteremediğim gibi.

Onu merak edipte eve geldiğim o gün bana git demişti. Sadece git. Oradan ayrıldıktan sonra sabaha kadar Ankara'nın caddelerinde amaçsızca dolaştım. Doğru yapıp yapmadığımı sürekli sorguladım. Elif ile mutlu değildim. Mutlu olmamam onu sevmediğim için değildi. Sadece ben evlilik kurumunu sevmemiştim. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Özgürlüğüm elimden alınmış ve bir daha asla özgür olamayacağımı hissediyordum. Onunla da olamıyordum, onsuz da olamıyordum.

Bu kadar çabuk boşanmayı düşünmüyordum aslında. Annesi ve babası onu almaya geldiklerinde artık güvende olduğunu biliyordum. Yurt dışındaki kısa süreli bir eğitime gittim. Biraz yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Aslında döndükten sonra ona biraz ayrı yaşayalım diyecektim. Biraz kendimize dönelim ve ayrı birşeyler olarak biraz zaman geçirelim diyecektim. Belki biraz biz değil de, o ve ben olarak yaşamaya başlayabilirsek tekrar bir araya geldiğimizde farklı olur diye düşünmüştüm.

Kararımdan vazgeçmeme annem ile yaptığım telefon görüş-

mesi neden oldu. Yurt dışından annemi aradığımda Elif'in eve geri döndüğünü ve beni beklediğini söyledi. Eğer dönmeyecek sen o kızı bu umutla yaşatma dedi. Annem Elif'i severdi. Onun sahip olamadığı kızı gibiydi Elif.

Düşündüm, bunu Elif'e yapamayacak kadar onu seviyordum. Eğer ona biraz umut vermem durumunda hiç evden çıkmadan ölene kadar orada benim dönmemi bekleyeceğini biliyordum. Onun için avukatımı arayarak boşanma davasını açmasını istedim. Umudunu kaybederse zamanını beni bekleyerek değil, yaşayarak geçirebilirdi.

Talihsizlik boşanma davasının Elif'in doğum gününe rast gelmesiydi. Bunu öğrendiğimde mahkemeye bir hafta vardı. Avukatı arayarak bunu düzeltmesini istedim, ama elinden bir şey gelmeyeceğini söyledi. Halbuki ona gönderdiğim evraklara baksaydı o günün özel bir gün olduğunu görürdü. Ama bu adamın sorunu değildi o alacağı paraya bakıyordu.

Avukata o gün mahkemeye gitmeyeceğimi söyledim. Onun doğum gününde gözlerinin içine bakarak boşanmak istiyorum demeyecektim. Ama gitmek zorunda kaldım ve gerçekten de onun gözlerinin içine bakarak evet dedim. Evet boşanmak istiyorum. Onu en son o gün beş dakika gördüm. Çünkü tüm süreç neredeyse beş dakikada bitti. O akşam evimize gidip kendimi kaybedene kadar içtim. Onun eşyaları hâlâ oradaydı. Onun giydiği giysiye sarılıp sabaha kadar orada öylece yattım ona yaşattığım acının farkındaydım. On yıl boyunca o günü eğlenerek ve birlikte kutladıktan sonra, şimdi ise o günü ayrı ayrı ve acı çekerek geçirdik.

Bana kırgın olduğunu biliyordum. Yıllarca ellerim ellerini tutmuştu. "Ölene kadar seni bırakmayacağım" diye yemin etmiştim. Ve ben onu daha evleneli iki yıl olmadan bırakmıştım. Ellerini bırakmıştım. Kendisini bırakmıştım. Sözümden dönmüştüm. Ona "tatlı kuşum" derdim. "Sen benim için değerlisin" derdim. Onu arkamda bırakarak başka dünyalara yol almıştım.

bir kere bile arkamda ne halde diye bakmamıştım. Beni affet[illegible] bliyorum. Belki de yaşadığı sürece beni affetmeye [illegible]. Bilmediği tek şey ise yaşadığım sürece onu hep seviyor [illegible]ğımdı.

Şimdi yeniden kilometrelerce uzakta, başka bir şehirde. Ya [illegible]'a gideceğim ve uzaktan da olsa onu göreceğim. Hel[illegible] ka[illegible]nına gidip bir merhaba diyeceğim. Çünkü uzaktan da olsa onu görmeye çok ihtiyacım var.

4

İstanbul'a gelir gelmez bir otele yerleştim. Yaşamaktan zevk alacağım bir ev bakıyordum. Çünkü yaşamak ağır bir yük olmuştu omuzlarımda. Deliler gibi Toprak'ı özlüyordum. Bugün ondan ayrılışımın üstünden tam olarak seksen iki gün geçmişti. Hâlâ inanamıyordum boşandığıma. Hâlâ doğup büyüdüğüm şehri terk ettiğime, hiç kimsemin olmadığı İstanbul'a gelip bir otel odasında oturduğuma inanamıyordum. Önümüzdeki hafta işe başlayacaktım. Telefonum çaldığında düşünceler kafamdan uçup gitmişti.

"Efendim" diyerek açtım.

"Elif Hanım."

"Benim."

"Merhaba, Realis Danışmanlık'tan arıyorum, sonunda istediğiniz niteliklerdeki daireyi bulduk."

"Yarın görmeye gelebilirim o zaman."

"Tamam Elif Hanım yarın sizi bekliyoruz."

Telefonu kapattım. Otel odasında yaşamaktan bir haftada bıkmıştım. Düzen hastalığım vardı ve bir an önce evime yerleşmek istiyordum. Toprak bu huyumdan hiç hoşlanmazdı. Ben ne kadar düzenliysem, o da o kadar dağınıktı. Üç aydır Toprak'tan ayrıydım ve onu o kadar çok özlemiştim ki. İlk işim İstanbul'a geldiğimde bir kuaföre gidip saçlarımı kestirmek olmuştu. Ku-

atör bile saçlarım [illegible] kadar geliyordu [illegible] okşamasını bende sevmemişti ama artık omuzlarımı okşayacak bir kocam yoktu. Ve saçlarımı da geliştirdiğim kişilerin ellerinin değmesini istemezdim.

Adama karar verdiğimde sevinçten ve omuzlarımın kalkıklarının hizasında kesmeden önce bunu kendime neden yapmadığımı anlayamadım. O kadar uzun zamandır aynadan yansıyan görüntüye bakıp tanıyamamıştım. Hemen gidip saçlarımı yerine koymak istemiştim ama adam bu emrinden beni defalarca uyarmıştı.

Yeni görüntümle [illegible] çıkıntımda ne yaptığımı bilmeden ve de umursamadan İstanbul sokaklarında öylece dolaştım. Sonra bir banka oturup, değişen hayatımın ağladım. Yalnızlığıma ağladım. Artık yanında olmayan kocaman saçlarıma ağladım. Neden böyle bir saçmalık yaptığımı anlamadım. Ya Toprak geri gelince barışmak bana çok kızacaksa? O güzelim saçlarıma nasıl kıyabilmiştim. Bir anlık delilik yaşamış olmalıyım. Daha geleli bir hafta olmasına rağmen Ankara'yı özlemiştim. Ailemi özlemiştim. Kocamı ve evimi özlemiştim. Eski hayatımı geri istiyordum, hem de her şeyden çok. Burada hiç kimsem yoktu. Sevdiğim herkesi arkamda bırakıp gelmiştim. Kendi kendime sürekli bin bir mahmuz geri dön diyordum. Nereden geldiysem oraya dönecektim, ama orada da yaşamaya dayanamamıştım. Ankara'nın her yeri bana Toprak'ı hatırlatıyordu.

İstanbul'a gelmek sorunumu çözmemişti. Yanımda gelirken Toprak'ı da getirmiştim, onu orada bırakamamıştım. Aklım sürekli ondaydı, şimdi ne yapıyordu, mutlu muydu? Benim onu özlediğim gibi o da beni özlüyor muydu? Hayatımızı bu kadar çok istediği için acaba hayatında başka biri var mıydı? İçimdeki ve kalbimdeki acıyı görmemezlikten gelemiyordum. En kötüsü akşamlardı. Yapacak hiçbir şey olmayınca, kafamda sürekli nerede yanlış yaptım ve bu duruma nasıl gelebildiğimi defa-

larca yaşadığımız zamanları kafamda döndürüyordum. Nerede yanlış yaptığımı bulamıyordum.

Perişanlığım görülmeye değerdi. Bir banka oturmuş ağlayan bir kız. Önümden gelip geçen insanların meraklı bakışlarına bile aldırmıyordum, ki böyle şeylere her zaman dikkat eden biri olarak dağılmıştım. Beni gördüklerinde kim bilir neler düşünüyorlardı. Bende banka oturmuş ağlayan bir kız gördüğümde merak ederek bakardım. Meraklı bakışlara daha fazla dayanamayarak gözyaşlarımı sildim ve yavaşça yerimden kalktım. Nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Nerede olduğumdan bile haberim yoktu. Kuaförden çıktıktan sonra öylece yürümüştüm. Biraz daha yürümeye ihtiyacım vardı ve yürümeye devam ettim.

Hoşlandığım bir şey görsem, aklıma gelen ilk cümle 'bundan Toprak'ta hoşlanırdı' oluyordu. Hemen telefonumu çıkarıp oranın resmini çekiyordum. Bazı zamanlar ise boşanmışlığımı unutup o resmi telefondan ona atarken kendimi buluyor ve ne yapıyorum ben diyordum. Ne yapıyorum. Artık bu güzel anları paylaştığım bir Toprak yok. Boşandın ve üç aydır hayatında böyle biri yok. O geçmişte kaldı, her şey gibi, her güzel anı gibi geçmişte kaldı diyordum kendi kendime. Bizim böyle bir alışkanlığımız vardı. Beraber değilken gördüğümüz güzel şeylerin fotoğrafını çeker, sende görmelisin diyerek birbirimize gönderirdik. Artık tahmin edeceğiniz gibi göndermiyorum, ama resim çekmeye devam ediyorum. İleride bir araya gelirsek, onları Toprak'a göstermek istiyorum.

Evet boşanmama rağmen hâlâ onunla ileride beraber olur muyuz diye düşünüyordum. Bu hastalıklı bir düşünceydi, ama kalbimde ondan başkasına yer yoktu. Daha yirmi üç yaşındaydım. Benim yaşımdaki kızların büyük çoğunluğu bekârdı ve bekârken ne yapılıyordu bilmiyordum. Ben on üç yaşımdan beri sevdiğim adamla büyümüştüm. Nasıl davranacağımı ne yapacağımı bilmez halde, sabahtan çıkıyor, akşama kadar İstanbul'u turluyordum. Yalnız bir şeyler yapmaya alışkın değildim. Yalnız

yemek bile yiyemiyordum. Yorgun argın otel odasına geldiğimde ise sürekli aynı şarkıyı dinliyordum. Ben tekrar bir başkasını onun kadar sevebileceğimi sanmıyordum.

Candan Erçetin'in Sensizlik şarkısı beni o kadar iyi anlatıyordu ki sözlerini ezberlemiştim.

Bir garip hüzün çöker insana
El ayak çekilince
Tek başına kalırsın dünyada
Etraf sessizleşince
İnan bu ev alışamadı
Hiçbir zaman sensizliğe
Şimdi sensizlik oturuyor
Kalkıp gittiğin yerde
Yalnızlığa elbet alışır yüreğim
Yalnızlıkla belki de başa çıkabilirim
Çok zor gelse bile yaşar öğrenirim
Sensizlik benim canımı acıtan
Bir derin korku düşer ruhuma
Duvarlar seslenince
Karanlık oyun oynar aklıma
Gölgeler dans edince
İnan bana alışamadım
Hiçbir zaman sensizliğe
Şimdi sensizlik dolaşıyor
Çıkıp gittiğin bu evde
Yalnızlığa elbet alışır yüreğim
Yalnızlıkla belki de başa çıkabilirim
Çok zor gelse bile yaşar öğrenirim
Sensizlik benim canımı acıtan

Nihayet yeni evime yerleştim. Tapu işleri bitti bitmez otel den eşyalarımı aldım ve bomboş eve geldim. Çok büyük bir yer değil. Bir oda ve salondan oluşuyor. Burayı tercih etmemin en büyük sebebi merkezi bir yer olması ve yeni başlayacağım işe de yakın olması. Babam bu süreçte yanımda olmak istedi ama artık tek başıma ve bazı şeyleri kendim yapmayı öğrenmeliydim. Evin geniş pencereleri var ve manzaram harika.

Valizimi bırakır bırakmaz, bir mobilya mağazasına giderek zevkime uygun eşyaları seçtim. İşe başladığımda bunlarla uğraşacak zamanım olmayacak biliyorum. Düzensiz bir evde oturamam. Ertesi gün eşyalarım geldi. Onları yerleştirdikten sonra kapıda dikilmiş evime bakıyordum. Güzel olmuştu, bir tek perdelerim yoktu ve onların da siparişini vermiştim, birkaç güne kadar gelirdi.

Bu sabah erkenden kalktım. Bugün nihayet işe başlayacağım. İçimde yeni bir işe başlamanın heyecanı var. Birileriyle bunu paylaşmak istiyorum, ama paylaşacağım hiç kimse yok.

Buraya taksiyle geldim. Henüz İstanbul'u bilmiyorum onun için de babam arabayı önümüzdeki hafta Ankara'dan getirecek. Şirketin kapısında bekliyorum. İçeri girip girmeme kararını veremedim. Devasa bina paniklememe neden oldu. Buraya gelene kadar hiçbir şeyim yoktu. Kapının önüne geldiğimde ise içimi bir panik duygusu kapladı. Ne yapacağımı bilemedim. On dakikaya yakındır kapının önünde bekliyordum.

"Hadi Elif, bu kadar zayıf olamazsın, sen başarılı bir iç mimarsın gir şu kapıdan."

Kafamı kaldırdığımda kapıda duran görevlinin bana garip garip baktığını fark ettim, adam haklı kendi kendime konuştuğumu o zaman anladım. Adamın bakışlarından rahatsız oldum, tam kapıdan girmek için cesareti bulduğumda arkamdan bir kadının "Toprak" diye bağırması beni olduğum yerde durdurdu. Önce şaşkınlık, sonra sevinç yoksa Toprak burada mı, hemen arkamı döndüm ve dönmemle birlikte iri yarı bir adamla çar-

pışmam bir oldu. Dengemi kaybettim düşmeye yakınken bir el belimden tuttu ve çarptığım bedene doğru çekildim.

"Önünüze baksanıza" dedi adam. Sert ve kızgın bir sesle.

Yüzüne bakmadan, "Önüne bakması gereken sizsiniz benim arkam dönüktü" dedim ve dengemi bulduğum an kollarından kurtulmak için kendimi geri çektim.

Beni bıraktı, o kadar uzun boylu ki yüzünü görmem için kafamı kaldırdım.

Benim gözlerimin renginde bir çift mavi göz bana bakıyordu. İlk dikkatimi gözleri çekti. Bu kadar güzel bir mavi tonu görmemiştim. Çok yakışıklıydı ve son derece sert ve kızgın bir yüzü vardı.

"Herkesin ileriye gittiği bir yerde o kadar hızlı geriye dönülmez" dedi aynı kızgınlıkla.

Nesi vardı bu manyağın ağzımı açıp bir şeyler söyleyecektim o sırada yanımıza çok güzel bir kadın geldi. Bir an gözlerimi kadından alamadım. Gerçekten çok güzel, ben bile böyle baktığıma göre erkekler bu kadının içine düşüyordur kesin. Kadın yanımıza gelip, "Sana seslendim Toprak, beni duymadın mı?"

Adam gözlerini bir an bile benden çekmeden kadına cevap verdi. Bakışları beni gerdi, neden bu kadar kızgın baktığını anlayamadım. Üstelik yanında bu kadar güzel kadın varken bakılacak kişi ben değildim.

"Duydum, onun için de bu bayanla çarpıştım. İyi misiniz?"

Ben de kadına bakmaya devam ettiğim için, adam bir şeyler konuşuyor ama duymuyordum.

"İyi misiniz?" dedi adam. Gözlerimi kadından çekip adama doğru döndürdüm.

"Evet iyiyim."

"Pekâlâ iyi olduğunuza göre, daha dikkatli olun" diyerek yanındaki kadına döndü. "Yolun ortasında bağırmakta nereden çıktı" diyerek kadının kolunu tuttu ve kapıdan içeri girdiler.

Ben hâlâ bıraktıkları yerde yani kapının dışında dikilmeye devam ediyordum. Adamın adı Toprak. Kocamın adını duymak bile beni perişan etmeye yetti. Kocam dedim değil mi? Eski kocam demeliyim. Bende onun eski karısıyım. İki yılda eskimiştik.

Kapıdaki görevlinin bana bakmasından rahatsız olup, sonunda cesaretimi toplayıp birkaç adımda binadan içeriye girdim. Neredeyse yirmi dakikadır kapıda beklediğime inanamıyorum. Cesaretime ne oldu bilmiyorum. Öz güvenim ise tamamen yerlerde sürünüyor.

Danışmadaki kıza doğru birkaç adım attım, çok güzel bir bina ve harika dekore edilmiş. Mesleğim gereği girdiğim yerlere dikkat ederim. Burası kusursuz gibi duruyor.

"Buyurun efendim."

"Merhaba, Elif Dağhan, şey pardon adım Elif Bulut bugün işe başlayacaktım."

"Bir saniye" diyerek kız masasının üstündeki kartlara baktı. Sonra içlerinden bir tane çıkarıp bana doğru uzattı.

"Bu sizin kartınız, şirkette bulunduğunuz sürece bunu görünür bir yerinize takmanızı rica ediyorum" diyerek bana üzerinde resmim olan bir güvenlik kartı uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Hayırlı olsun Elif Hanım, 4. katta, İnsan Kaynakları Bölümü'ne gitmeniz gerekiyor."

"Teşekkürler" diyerek asansörlere doğru yürüdüm.

Aldığım kartı yakama taktım ve asansöre binip dördüncü kat düğmesine bastım. Buraya kadar geldiğime göre artık bundan sonrasını da başarırım diye geçirdim içimden.

Burası Ankara'da çalıştığım mimarlık ofisinden çok daha büyük ve daha lüks bir yer. Faaliyet alanları inşaat. Ünlüer İnşaat. Ve uzayıp giden kocaman bir isme sahipler. Ben buranın mimarlık ofisinde çalışacağım. İnsan kaynaklarına geldiğimde bana şirketin iş prensipleri hakkında yarım saatlik bir konferans

verdiler. Sonra da biri tarafından çalışacağım kata yönlendirildim. Asansörden indiğimde ağzım açık bulunduğum yere bakıyordum.

"Vay canına" dedim, herhalde bunu sesli söylemiş olmalıyım yanımdaki hanım bakıp gülüyor. Hiç ofis görmemiş gibi davrandığım için utanıyorum.

"Utanmanıza gerek yok, burayı her gören sizin tepkinizi veriyor."

Danışmanın olduğu yerden çıkıp, ofise girdik. İlk göze çarpan kare bir oda, oldukça büyük. Dört duvarı da cam. Aydınlık ve ferah. Camlı duvar kenarlarında yine birbirinden camla ayrılmış, 12 tane ofis sıralanıyor. Her biri farklı mimari anlayışa göre dekore edilmiş. Ortadaki alan ise açık ofis gibi ama çok şık panellerle birbirinden ayrılmış masalar var. Buranın dekorasyonu için oldukça iyi para harcanmış. Ofiste hiç mahremiyet yok, herkes herkesi görebiliyor. Kendimi dev bir akvaryumun içinde gibi hissettim.

"Sizi buranın müdürü ile tanıştıraym" diyerek beni tamamen deniz gören bir ofise yönlendiriyor.

İçeride kimse yok. Hemi görmek için içeriye girmeye de gerek yok. Her yer cam zaten gözüküyor.

"Oturun, Masal Hanım birazdan gelir"

Oturduğum anda, şıdı bir kahkaha eşliğinde müdürüm olacak Masal Hanım odaya giriyor ve kafamı çevirip baktığımda kadını görüyorum. Bu biraz önce aşağıda ağzım açık seyrettiğim kadın. Demek adı Masal. Kendisi de Masal kadar güzel.

Bana dönüp, "Merhaba Elif Hanım diyerek gülüyor. Gerçekten çok güzel bir kadın, hayatımda ilk defa bu kadar güzel bir kadın görüyorum. Aşağıda hoş olmayan bir sahneden sonra sizinle tanışmak güzel" diyor sesinin tonu da kendisi kadar güzel.

Eğer erkek olsam bu kadına hemen âşık olabilirim. Böyle kadınlar varken benim gibi sıradan kadınların hiç şansı yok. Üstelik en güzel yerim olan saçlarımı da kestirmiş halde(y)im.

Köpek gibi pişmanım. saçlarımı kestirdiğim için. Böyle bir şeyi nasıl yaptığımı hâlâ aklım almıyor. Kadının uzun sarı bukleli saçlarına bakıyor ve bir kez daha kendimi kutsar ediyorum.

"Evet, sizinle birlikte çalışacağız. Ankara'da çalıştığınız Serpil Hanım'ı da tanırım."

Serpil sürtüğünün adı geçince gerildim. Benim hakkımda iyi konuşmayacağını biliyorum. Üstelik kadın beni kovmuştu. Ben bir şey söylemeyince konuşmaya devam etti.

"Sizin iyi bir çalışan olduğunuzu söyledi."

Şaşırdım. Serpil orada çalışırken bile benim hakkımda pek iyi düşünmezdi. Benim iyi bir çalışan olduğumu söylemesi beni şok etti. "Evet, iyi bir çalışanımdır. Bir ara zor bir dönem yaşadım, o zaman..."

Elini kaldırıp sözümü kesti.

"Biliyorum Elif Hanım, boşandığınızı biliyorum ama evlenmek için çok genç olduğunuzu görüyorum, bu kadar genç yaşta evlenip sonra da boşanmak zor olsa gerek."

"Oldukça zordu."

"Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi üç."

"Çok gençsiniz. Sizin yaşınızdakiler bu kadar erken yaşta evlenmiyor. Neyse siz Erdem Bey ile çalışacaksınız. Biraz kendinizi gösterin bakalım, ondan sonra tekrar oturup konuşabiliriz. Bu sizin için bir sorun olur mu?"

"Tabi ki olmaz."

"Güzel, o zaman işinizin başına gidebilirsiniz."

Ayağa kalktım. Odadan dışarı çıktığımızda sekreterine dönüp, "Arzu, Elif Hanım'ı Erdem Bey ile tanıştır ve masasını da göster."

Arzu denen kız mankenlere taş çıkartacak kadar güzel bir yüze ve vücuda sahip. Böyle bir kadına yakışacak asistan. Ondan görür görmez hoşlandım, insana sıcacık ve gülen gözlerle

bakıyor. Masal Hanım'ın soğuk tavrına karşı Arzu çok cana yakın gibi duruyor. Masama gidene kadar biraz etrafa göz atıyorum. Çalışanlar oldukça şık, güzel ve yakışıklılar. Buraya eleman alınken çok seçtikleri belli. Bir tek ben aykırı ot gibiyim aralarında. En az onlar kadar şıkım ama kendimi başka bir gezegene ışınlanmış gibi hissediyorum. Erdem denilen adam kırklı yaşlarında, saçlarının arasında beyazlar olan, gözleri çapkınca bakan, orta boylu oldukça fit bir adam. Yakışıklı sayılır ama yılışık bir tipi var. Bu tipleri hemen tanırım, hoşlandığım bir erkek tipi değil. Benden beş santim falan daha uzun herhalde. Masal denen hatunun bacak boyu benim boyum kadar neredeyse.

Beni odasına davet ediyor. Öğlene kadar adamla iş konusunun dışında her türlü geyiği yapıyoruz. O kadar rahat bir adam ki böyle tiplere hiç alışkın değilim bana itici geldiğini söylemeliyim. Davranışları beni rahatsız etmeye yetti. İlk izlenimimde yanılmadığımı anladım. Ben iş yerinde ciddi olunmasını severim. Bana yaptığı bazı esprileri daha ben arkadaşlarıma yapmadım. Daha ilk andan itibaren bana Elif demeye başladı. Bu kadar problemimin arasında bu adamı çekebilir miyim bilmiyorum. Üstelik bakışları rahatsız edici, bana baktığını yakaladığım anlarda resmen gözleriyle beni soyduğunu hissediyorum. Uzak durulması gereken bir tip ama ben onunla çalışmak zorundayım. Bu adamın başıma bela olacağını hissediyorum. Onunla uğraşacak kadar kendimi iyi hissetmiyorum. Acaba hiç başlamadan çantamı alıp çıksam mı? Bu işi babamın bir arkadaşı tavsiye etti. Adama ayıp olur diye yapamıyorum.

Nihayet öğleden sonra bana ne yapmam gerektiğini söyleyip çekip gidiyor. Derin bir nefes alıyorum. Burada çalışmak istiyorsam bu tiplere alışmam gerektiğini biliyorum. Belki benim ne kadar resmi olduğumu anlarsa biraz kendine çeki düzen verir diye düşünüp, masama oturuyor ve İstanbul'daki yeni yaşantımda ilk işime başlıyorum.

***

Üç aydır İstanbul'daym ve artık kendimi o kadar da yabancı hissetmiyorum. Ve Toprak'tan ayrıldığımdan beri yüz yetmiş beş gün geçti. Günleri saymaya hâlâ devam ediyorum. Bunu neden yapıyorum bende bilmiyorum, ama yataktan her kalktığımda otomatik olarak bu gün şu kadar geçti diye düşünüyorum.

İşi de sevdim. Zaten mesleğimi seviyorum. Çalıştığım ortam harika, insanlar birbirine saygılı beni rahatsız eden tek şey Erdem denen adam. Herif tam bir sapık. Geçen hafta bana garip imalarda bulunmaya başladı. Geçen gün ofisinde dosya verme bahanesi ile elimi tutmaya kalktı, görmemezlikten gelmeye çalıştım, ama ben görmemezlikten gelmeye çalıştıkça hareketlerinde daha da cüretkâr olmaya başladı. Bir rezillik çıkmadan bu adama daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Boşanmış olduğumu biliyor ve yalnız olduğumuzda sürekli bununla ilgili imalarda bulunuyor. Bu devirde boşanmış bir kadının namusuyla çalışması pek mümkün değil anlaşılan.

"Elif buraya gelir misin?"

Yerimden kalktım, Allahtan her yer cam, bana burada bir şey yapamaz, kapalı bir alanda bu adamla çalışmak kabus olmalı. Üstelik parmağında alyansı var. Masasında da karısının ve çocuğunun resmi.

Odaya girdiğimde, "Otur" diyerek emir veriyor, birde böyle bir huyu var, adamın ağzından şimdiye kadar lütfen ya da rica ederim gibi kibarlık kelimeleri duymadım.

"Bu akşam bir işin var mı?"

Geri zekâlı gibi boş bulunup "Hayır" dedim.

"İyi o zaman, Çınarların villasının çizimleri bitmek zorunda yarın sabah toplantımız var."

"Ama bu akşam çalışarak bitecek bir şey değil."

"Ben üzerinde epeyce çalıştım, sen son düzeltmeleri yap, telefonlardan konsantre olamıyorum, mesaiden sonra bir iki saatte toparlarız."

İşte şimdi ayvayı yedim, bomboş bir ofiste bu sapıkla kalmak istemiyorum. Nasıl bir bahane bulacağımı bilmiyorum. Bu adamın sapık olduğunu benden başka hisseden yok mu acaba bu ofiste.

Akşam olduğunda artık iyice gerildim. Saat altıyı çeyrek geçiyor ve ofiste kimse kalmadı. Erdem ve benden başka. Yarım saat olmasına rağmen odasında oturuyor ve telefonla konuşuyor. kimle konuştuğunu bilmiyorum ama bir kadınla konuştuğu belli ve büyük olasılıkla karısı değil, hiç kimse karısıyla böyle konuşmaz. O kadar gerginim ki sürekli hata yapıyorum. Bu gidişle bu iş sabaha kadar bitmez.

Sonunda telefonu kapatıyor ve odasından çıkıyor. Şimdi tam başımda dikildi elini omzuma koydu gerildım ve başını yanağımın hizasına kadar indirdi.

"Nasıl gidiyor?"

"İyi."

Eli omzumdan boynuma doğru kaydı, kafası hala aynı yerde, yüzümü çevirsem dudakları dudaklarıma değecek kadar yakın. Nefesinin sesini kulağımda duyuyorum

"Çok güzelsin" dedi.

Birden elimi kaldırıp onu ittim ve ayağa kalktım. Bana elini sürmesi zaten yeterince kötüydü, birde kulağımın dibinde konuşması sinirlerimi iyice gerdi

"Kendinize gelin Erdem Bey, yoksa sizi şikayet ederim" diye bağırdım. Adam pis pis karşımda sırıttı.

"Sana kim inanır boşanmış bir kadına, beni baştan çıkarmak isteyen sensin."

"Ne?"

"Hadi masum numarası yapma, bu yaşta evlenip boşandığına göre sende iyi numaralar olmalı."

Bunu duyduğum anda adamın üstüne saldırdım. Bildiğiniz saldırdım. Bu kuvveti nereden bulduğumu bilmiyorum ama gö-

zum döndü. Yanına sert bir yumruk attım ki boş bulunup, sendeledi. Yere düştü. Masanın üstündeki tahta T cetveli eline aldım. O anda elime daha ağır bir şey gelmedi. Silahım olsa adamı gözünü kırpmadan vururdum.

"Sen pis sapık, her kes kendin gibi mi sanıyorsun sen" diye bağırdım.

Elimdeki cetveli adamın kafasına indirmek için kaldırdım, arkamdan, "Dur" diyen bir kükreme ile olduğum yerde durdum.

Yerdeki sapık da hemen yerden kalktı. Arkamı dönmedim, bütün dikkatimi yerden kalkmaya çalışan Erdem'e verdim. En ufak bir yanlışta kafasına cetveli indireceğim. Arkamda kim varsa ona doğru.

"Bana saldırdı, bu kız deli, onunla çalışmak istemiyorum" dedi.

Sanki onunla çalışmaya hevesliymişim gibi. Arkamda yine o sert sesi duyuyorum.

"Seninle sonra konuşacağız Erdem, ne olduğunu gördüm."

"Yanlış anlamış olmalısınız, benimle birlikte olmak istediğini söyledi, evli olduğumu söylememe rağmen ısrar etti."

"Yeter, şimdi evine git."

Hâlâ arkam sapıkla konuşan adama dönük, beni suçladığı şeyi adama açıklamam gerek. Erdem yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gitti ve ben de yavaşça arkamı döndüm.

Adamı gördüğüm anda tanıdım. Buraya ilk geldiğim gün dış kapıda çarpıştığım adam. Toprak. Onu Toprak olarak düşünmek garibime gidiyor. Bu öyle sık rastlanan bir isim değil. ama bendeki kara talih başka hiç kimsede olmayabilir. Adama her baktığımda aklıma kocam geliyor. Aslında birbirlerine hiç benzemiyorlar bile. İsimleri dışında. Bu adam yaş olarak büyük. otuzların ortası gibi duruyor. Engin denizlere sahip mavi gözleri var. Şimdi o gözlerde hırçın dalgaların görüntüsü var sanki. sinirli gibi. Yüzünün sağ tarafında bir kas sürekli oynuyor. Bu

kadar sinirli bir yüzü [illegible] görüyorum ve kime sinirlendiğini anlamıyorum, bana mı Erdem yapığına mı?

"Elindekini bırakacak mısın, yoksa cetveli benim kafamda kırmaya mı niyetlisin?"

Kafamı eğip elimdeki T cetveline baktım. Hâlâ T cetveli sıkı sıkıya tuttuğumu görünce Sinirden ellerim titriyordu. Cetveli masaya bıraktım. Kafamı adama çevirdiğimde hâlâ bana bakıyordu. Bir şeyler söylemem gerektiğini duydum.

"Onun anlattığı gibi olmadı. O, o bana saldırdı."

"Biliyorum."

"Bana elini sürdü, ben..." birden durdum adam bildiğini söylemişti.

"Gördünüz mü?"

"Evet."

Bunu demesi ile birlikte zaten iyi olmayan bütün sinirlerim boşaldı, artık kendimi tutamadım, yaşadığım stres bana fazlaydı. Gözlerimden peşi sıra yuvarlanan yaşları engelleyemedim. Yaşadığım onca şeyden sonra birde bu her şeyin sonu oldu. Haftalardır Erdem denen sapık yüzünden o kadar gergindim ki sonunda dayanma gücüm bitti. Masalardan birinden bir peçete alıp bana uzattı elinden aldım.

"Buradan gitmek istiyorum. Tekrar Ankara'ya dönmek istiyorum. Burası bana göre değil. Kocamı geri istiyorum" diyorum içimden.

Adam "Buradan gitmek çözüm değil" dediğinde bunları sesli söylediğimi anladım. Adamın benim sürtük olduğumu anlaması yetmezmiş gibi birde deli olduğumu anlaması daha da utanmama neden oluyor.

Adam bana biraz daha yaklaştı, ama bana dokunmak için hiçbir hareket bulunmadı, zaten dokunmasını da istemiyorum. Erdem'in elinin temasını hâlâ boynumda hissediyorum ve bu da midemi bulandırmaya yetiyor.

"Peki ala, kendini iyi hissedene kadar burada bekleyebilirim" diyor ve bir yere oturuyor.

"Bence düşecek gibi duruyorsun, sende otur."

Ondan uzakta bende oturuyorum. Bir süre sonra gözyaşlarım dindi, artık kendimi daha rahat hissediyorum. Yerimden kalktım, çantamı toplamaya başladım. Burada çalışmam artık söz konusu değil. Adamın bana baktığını göz ucuyla görüyorum. Masamın üstünde bana ait özel eşyaları da çantama attığımı görünce.

"Şirketten ayrılıyor musun?"

"Evet, artık burada çalışamam, hele o pislikle hiç çalışmam."

"Bu şekilde ayrılman onun dediklerini haklı çıkartır."

"Haklı mı çıkartır?" diyerek ona bakıyorum. Kötü göründüğümün farkındayım, gözlerim kızarmış olmalı ağlamaktan, sürekli burnumu çekiyorum.

"Herkes senin neden ayrıldığını sorduğunda o da kendisine göre bir senaryo yazacaktır."

Durup ona bakıyorum. Bizi gördüğünü biliyorum. Adama kızdığını da, ondan daha kıdemli bir çalışan muhakkak.

"Ama siz gördünüz?"

"İyi de ben burada çalışmıyorum."

"Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Burada kalmalı ve mücadele etmelisin."

Bunu bende istiyorum ama mücadele edemeyecek kadar kendimi yorgun hissediyorum.

"Yapamam."

"Neden?"

"O pislikle mücadele edemem, hem bana kim inanır. Ankara'ya geri döneceğim. Bu şehir bana göre değil."

"İlk engelde kaçacaksın yani."

"Hayır kaçmıyorum, burada çalışmaya başlayalı üç ay oluyor, benim için onu kovarlar mı sanıyorsunuz? Benim sözüme karşı onun sözü."

"Denemeden bilemezsin."

"Denemek istemiyorum, onunla uğraşamam."

"Yine de denemelisin, sen çekip gidebiliyorsun, onu şikayet etmediğin sürece sana yaptıklarını başkasına da yapacak. Üstelik senin doğru söylediğini ispatlayacak bir tanığın var. Hem gittiğin her yerde bu tip adamlarla karşılaşacaksın, üstelik boşanmış biri olarak hep kolay hedef haline geleceksin."

Gözlerimi yumuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Burası nasıl bir yer anlamıyorum. Neden herkes benim boşanmamla bozmuş durumda. Sanki tek boşanan benmişim gibi.

"Bütün şirket boşanmış olduğumu biliyor sanki."

"Şirket dedikodularını bilirsin, ilk dedikodusu yapılacak olan da her zaman yeni gelen kişidir. Üzülme bir başkası geldiğinde sen eski olacaksın."

Ona doğru döndüm. Doğru söylüyordu. Buradan gitmem sorunumu çözmeyecekti. Ama o pislik burada kaldığı sürece benim gibi başkalarını da rahatsız edecekti. Ben gidebilirdim ama ya çekip gidemeyecek olanlar ne yapacaktı. Bu pisliğe boyun eğeceklerdi. Onun için bu adamlar bu kadar cesurdu.

"Yarın Masal Hanım'la konuşurken sizde gelebilir misiniz?"

"Olur."

"Hangi bölümde çalışıyorsunuz?"

"İnşaat."

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Tabi Toprak Ünlüer, iyi misin? Seni bırakmamı ister misin?"

"Gerek yok, arabam var, teşekkür ederim."

"Pes etmediğine sevindim, iyi akşamlar" diyerek çıktı.

Bende biraz kendime geldikten sonra çıktım. Arabaya bin-

5

Sabah uyandığımda ne yapacağımı bilemiyorum. İşe gidip gitmemek konusunda hâlâ tereddütlüyüm. Hiç tanımadığım bir adamı dinlemek ne kadar doğruydu bilmiyorum. Masal Hanım'la konuşurken geleceğini söyledi ama ya gelmezse. Sonuçta o da orada çalışan biri. Üstelik departmanlarımız da ayrı. Masal'la da aralarında bir şeyler olabilir. Onları birlikte görmüştüm o zaman çok samimi gelmişlerdi bana.

Saate bakıyorum eğer işe gideceksem on dakika içinde evden çıkmam gerekiyor. İşe gidecek gibi hazırlandım Erdem pisliği ile karşılaşmak fikri tüylerimi diken diken ediyor. O adamın benden sonra da orada çalışması ve kızları taciz edeceğini düşündükçe gitmek istiyorum. Aynı zamanda beni dinlerlerse onu kovacaklarını biliyorum. İşinden olacak ve benim yüzümden kimseyi işinden etmek istemiyorum. Ankara'ya dönmek fikir olarak iyi olsa da üç ay sonra pes edip geri dönmek de istemiyorum. Aslında dün gece bunu ciddi olarak düşündüm. Orada da yapamadığımı görmüştüm. İçimdeki sıkıntıdan hiçbir yere sığmıyordum. Aslında benim psikolojik olarak bir yardım almam gerekliydi.

Sonunda kararımı işe gitmekten yana kullandım. Bu kadar kolay vazgeçmeyecektim. O pislik yaptığının cezasını çekmeliydi.

Arabayı şirketin otoparkına çektiğimde, Erdem'in arabasını gördüm. Benden önce gelmişti. Ofise girdiğimde gözüm hemen odasına gitti ama göremedim. Gözlerim hemen Masal Hanım'ın odasına kaydı. Oradaydı ve kadına bir şeyler anlatıyordu. Hiçbir zaman benden önce gelmezdi. Çantamı masaya koydum. Dün akşamki adamı aramam gerekiyordu. Masal Hanım'la konuşurken yanımda olmalı ve ben anlatırken gördüğünü söylemeliydi. Birazdan Erdem o odadan çıkacak ve ben girecektim. Adamın soyadı aklıma gelmedi, halbuki dün akşam söylediğine eminim.

Telefonu kaldırıp, inşaat departmanının danışmanını aradım.

"Efendim."

"Günaydın, ben mimarlık ofisinden Elif Bulut."

"Günaydın Elif Hanım."

"Toprak bey ile görüşmek istiyorum ama listede dahili numarasını bulamadım."

"Sizi asistanına bağlıyım."

"Tamam."

Telefonu beklemeye aldığında bende elimdeki listeye bakıyorum. Grup şirketinde çalıştığımı biliyorum. Şirketlerin isimleri ve orada çalışan insanların dahili numaraları var. Ama bu adamın numarası yok. Üstelik de bir asistanı var. Ve gözüme ilişen şirket ismine daha dikkatli baktığımda hemen telefonu kapatıyorum.

Listeyi daha da yaklaştırıyorum, evet kesinlikle doğru okumuşum. Ünlüer inşaat yazıyor listede. Adamın soyadını o zaman hatırlıyorum. Toprak Ünlüer dediğini hatırlıyorum. Şirketin sahibi mi? Dün geceki adam çalıştığım şirketin sahibi mi?

Neden şimdiye kadar dikkat etmemişim. Çünkü şimdiye kadar ben Dizayn mimarlık diye bir şirkette çalışıyorum. Bir inşaat firmasına bağlı olduğunu biliyorum, ama neden isimlere bakmadığımı bilmiyorum. Halbuki işe ilk girdiğimde bu konudan bahsettiklerini hatırlıyorum. Adamın adının neden bu kadar

tanıdık geldiğini şimdi anlıyorum. Ama dün gece o kadar sinirliydim ki, üstelik adamın soyadına değil de adına odaklanmıştım. Bu detayı nasıl gözden kaçırdığımı düşünüyorum.

Neden dün akşam Erdem'le emir verir gibi konuştuğumu şimdi anlıyorum. Adam hepimizin patronu.

Masamdaki telefon çaldığında neredeyse yerimden sıçradım. Telefonu kaldırdım.

"Efendim."

"Elif Hanım?"

"Benim."

"Ben Toprak Bey'in asistanı Sevinç, Toprak Bey'i aramışsınız, ama hatta bir sorun oldu galiba."

Kapattım diyemediğim için, kızı teyit ediyorum. "Evet."

"Toprak Bey on dakikaya kadar geleceğini, beklemenizi istedi."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Önemli değil" diyerek kız telefonu kapattı.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim. Bu arada gözüm de Masal'ın odasında. Sonunda Erdem dışarı çıktı. Odasına gitmesi için benim masamın önünden geçmesi gerekiyor. Masamın önüne geldiğinde durdu. Gerildim ya bir rezalet çıkarırsa ya da bağırıp çağırmaya başlarsa, yavaşça ona doğru kafamı kaldırdım. Adam hiçbir şey olmamış gibi, yılışık gülümsemesiyle bana bakarak, "Günaydın, odama gel?" dedi.

Ağzım bir karış açık ona bakıyordum. Masal Hanım'ın odasından çıkmıştı ve hiçbir şey olmamış gibi bana odama gel diyordu.

"Anlamadım" dedim.

"Çınarların çizimlerini de al odama gel" diyerek odasına girdi. Hâlâ şaşkın şaşkın arkasından bakıyordum. Neler oluyordu. Hâlâ bu adamla çalışmaya devam etmeyecektim. Hele dün geceden sonra. Gelmeseydim diye içimden geçiriyordum.

Hiç kimsenin beni dinlemeyeceğini bilmeliydim. Toprak denen adamın sözlerine kanmamalıydım. Dün gece her şeyimi toplamalı ve bu sabah kesinlikle buraya gelmemeliydim. Ne yapacağımı bilmez halde hâlâ masamda oturmaya devam ediyordum. O sırada kapıdaki bir hareketlilik gözüme ilişti, oraya doğru döndüm ve onu gördüm. Toprak Ünlüer. Koyu takım elbisenin içinde, buralar benim der gibi içeriye girdi. Benim tarafıma hiç bakmadan ve kimseye bir şey söylemeden doğruca Masal Hanım'ın odasına girdi ve kapıyı da kapattı.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Nasıl inanmıştım adamın dediklerine. Üç aydır burada çalışıyordum, beş yıllık müdürlerini kovmalarını bekliyordum. Aklımdan zorum olmalıydı. Üstelik adam sapık olabilirdi ama başarılı bir mimardı. Çok salaktım. Yavaşça yerimden kalktım. Erdem'in odasına baktım, telefonla konuşuyordu. Kafamı çevirip, Masal Hanım'm odasına baktım. Masal Hanım ve Toprak Bey karşılıklı oturmuşlar konuşuyorlardı. Sohbet eder gibi bir halleri vardı. Bir süre daha onlara baktım ve koridordan geçerek tuvalete gittim. Midem bulanıyordu. O kadar şiddetli bulantı duymuştum ki, sabah yediklerimi çıkarmak zorunda kalmıştım. Bütün vücudum ter içinde kalmıştı. Elimi yüzümü yıkadım. Aynadaki yansımama baktım. Saçlarımı kestirdiğimden beri ilk defa pişman olmadan bakmıştım. Sonra yavaşça, "Toprak'lara güvenilmeyeceğini öğrenmen için daha kaç tanesiyle tanışman gerekiyor" dedim aynada bana bakan perişan yansımama.

Toprak'ın biriyle on yıl geçirmiştim ve şimdi bu haldeydim. Dün gece diğer Toprak'ın konuşmalarına kanmış ve buraya gelmiştim. Hiçbir şey olmamış gibi hâlâ Erdem pisliğiyle çalışmam bekleniyordu.

Aynada biraz daha kendime baktım. Bana bakan bu kız da kimdi artık tanımıyordum. Birkaç ay önce bu dünyada benden başka mutlu hiç kimse yokken, şimdi nasıl bir zavallı olmuştum. Zirveden buraya nasıl düşmüştüm. Hayatımın ipleri ne zaman

elimden kaymıştı. Bu aynadan bana bakan kız, ben değildim. Daha yirmi üç yaşındaydım. Yaşıtlarımın bir çoğu üniversiteden daha yeni mezun oluyorlardı ve ben omuzlarımda ağır pişmanlıklarla bir iş yerinin tuvaletinde kendimle hesaplaşıyordum.

Tuvalete giren birkaç kıza bakmadan oradan çıktım. Masama oturduğumda Masal Hanım'ın asistanı yanıma geldi.

"Neredesin Elif, seni toplantı odasından bekliyorlar."

"Toplantı odası mı?"

"Evet, Masal Hanım ve büyük patron"

Kafamı Masal Hanım'ın odasına doğru çevirdim. oda boştu. Demek benimle konuşmaya karar vermişlerdi. Yerimden kalktım. Toplantı odası, hiç olmasa kapalı bir alandı. Beni kovarlarken kimsenin görmemesi iyi olacaktı. Odanın kapısını vurdum ve içeri girdim.

"Günaydın Elif, içeri gir" dedi Masal Hanım.

"Günaydın" dedim. Gözüm sırtı bize dönük pencerenin önünde kısık sesle telefonda konuşan Toprak Ünlüer'e kaydı.

"Otur Elif."

Tam oturmuştum. Kapı açıldı ve Erdem pisliği içeri girdi. Onu gördüğümde yerimden kalkıp bu odadan çıkmak istedim. Erdem'de beni gördüğüne şaşırmıştı. Dün gece ona "Seni şikayet edeceğim" diye bağırmıştım. O da bana "Sana kim inanır boşanmış bir kadına, beni baştan çıkarmak isteyen sensin" diye gülmüştü.

Masal Hanım ona doğru döndü "Otur Erdem" dedi. Adam sesini çıkarmadan ve benden uzakta bir yere oturdu. O sırada telefon konuşması bitmişti. Toprak Ünlüer arkasını döndü göz göze geldik, kısa bir süre bana baktı ve gidip Masal Hanım'ın yanına oturdu.

"Burada neden toplandığımızı herkesin bildiğine eminim ve ben bu sabah öğrendim" dedi Masal.

Bunun üzerine Erdem hemen atıldı.

"Açıklayabilirim" dedi.

Hiç kimse konuşmadı. Kimse açıkla demedi. Sessizlikten sonra konuşan Toprak Bey olmuştu.

"Gördüğüm ve duyduğum şeyi nasıl açıklayacağını gerçekten merak ediyorum Erdem."

"Bir yanlış anlaşılma var, O bana saldırdı" dedi beni göstererek.

"Bu senin için sürpriz olmalı, yaptığına sessiz kalmadığı için."

"Toprak Bey, siz beni tanırsınız, Masal Hanım'a sorun, beş yıldır burada çalışıyorum, ben hiç kimseyi taciz etmedim."

"Ben diğer kızlarla konuştum" dedi Masal Hanım.

"Diğer kızlar mı?"

"Evet senin yardımcın olan kızlar, birkaç ay sonra işten ayrılan kızlar, işten ayrılma sebeplerinin senin tacizlerinden bıktıkları için olduğunu söylediler."

"Yalan söylüyorlar, buradan ayrılırken hiç biri beni suçlamadı."

"İşte sonunda suçlayan biri çıktı" dedi Toprak Bey.

"O da yalan söylüyor, geldiği günden beri, sürekli bana imalarda bulunuyor."

Ağzım açık onu dinliyordum, birden yerimden fırladım, bu saçmalığa daha fazla dayanamayacaktım.

"Pislik, daha ilk günden başladın, bu zamana kadar dayandığıma şükret. Sen daha..."

Toprak Bey yanıma gelerek, "Oturun Elif Hanım" diyerek sözümü kesti. Ses tonu o kadar buyurgan çıkmıştı ki, sözümü tamamlayamadan yerime oturdum.

"Üzgünüm Erdem bu günden itibaren şirketle ilişkin kesilmiştir. Artık burada çalışmayacaksın" dedi Masal Hanım ben oturduktan sonra, Toprak Bey de tekrar yerine oturmuştu.

"Beni kovuyor musunuz, burada en çok işi ben yapıyorum.

niçin daha üç ay önce işe başlayan, erkek avcısı bir sürtük için öyle mi?" Toprak'ın masaya yumruğunu vurması ile yerinden sıçradım.

"Ağzını topla, yoksa ben toplatmayı bilirim. Kovuldun Erdem, eğer Elif Hanım mahkemeye gitmek isterse ona şahitlik yapacağımı bil. Bu şirketten gitmek için iki yolun var. Ya hiçbir şey olmamış gibi istifa edersin ya da çalışanlara cinsel tacizden kovulmuş olduğunu söyleriz öyle gidersin. Böyle bir durumda, diğer kızlarda şahitlik yaparlar. Buna sen karar ver. Kararını verirken de karını ve çocuğunu düşün."

"Toprak Bey, b.."

"Toplantı bitti Erdem."

İnanamıyordum, benim için başarılı bir mimarı kovduklarına inanamaz gözlerle onlara bakıyordum. Benim yanımda olmuşlardı. Erdem yavaşça yerinden kalktı, tam kapının önüne geldiğinde, Toprak Bey, "Bir şey daha var, eğer Elif Hanım hakkında sağda solda konuştuğunu duyarsam, sana bu İstanbul'u dar ederim ve bu işten ekmek yiyemezsin" diye de ekledi.

Kapıdaki adam hiçbir şey demeden çıktı. Şimdi toplantı odasında üçümüz kalmıştık.

"Keşke bana söyleseydin Elif, bilmiyordum."

"Bu kadar ileri gideceğini bende tahmin etmiyordum."

"Pekâlâ ne yapmayı düşünüyorsun, şikayet edecek misin?"

"Hayır. Karısı ve çocuğu var."

"Onları düşünmesi gereken kişi o, sen değilsin, şikayet etmek istersen şahitlik yapacağımı söyledim" diyerek Toprak Bey araya girdi.

"Teşekkür ederim Toprak Bey, ama şikayet etmeyeceğim. Belki bu ona ders olabilir."

"Pekâlâ buna sen karar vereceksin."

"Yarım kalan işleri yürütebilecek misin?" dedi Masal Hanım.

"Ben aslında ben de ayrılmayı düşünüyorum Masal Hanım."

"Ayrılmayı mı, neden, sorun çözüldü sanıyorum?"

"Telki yaşadığım şeylerden sonra başka bir şehre gelip çalışmak için erken olabilir. Bilmiyorum ama Ankara'ya dönmek istiyorum."

"Yapma Elif, hiç kimse İstanbul'da yaşayıp Ankara'ya dönmez."

"Biliyorum ama.."

"Bak Elif" dedi Toprak Bey sözümü keserek. "Ne yaşamış olursan ol, daha çok gençsin, kaçarak hayatını yaşayamazsın. Güçlü olmalı ve ne istediğini bilmelisin. Bu iş hayallerinin işiyse ve burda bir kariyer yapmak istiyorsan, burası senin için bulunmaz bir fırsat. Yok sadece üniversite okumak için okuduysan ve işinden hoşlanmıyorsan, o zaman bu işi yapma, köşene çekil, insanların sana acımasını bekle."

"Bana acımalarını beklemek istemiyorum."

"O zaman Masal Hanım'ın sana önerdiği iş, senin gibi yeni mezun olan birinin hayalini bile göremediği bir iş, değerlendirip, değerlendirmemek sana kalmış. Buna karar verecek olan sensin."

"O zaman ben bir kez daha sorayım Elif" dedi Masal Hanım "Yarım kalan işleri yürütebilir misin?"

"Yürütürüm."

"Tamam o zaman, zorlanırsan yardım istemekten çekinme, göster bakalım kendini, işte sana fırsat."

"Teşekkür ederim" diyerek ayağa kalktım. Toplantı odasından çıktım. Masama geldiğimde göz ucuyla Erdem'in toplandığını gördüm. Yan masadaki kız bana bakıp, "Erdem Bey istifa etmiş, haberin var mıydı?" diye merakla sordu.

"Ben de biraz önce öğrendim" diye yanıtladım.

"Aman iyi oldu, sen gelmeden birkaç hafta ona yardım etmiştim, beni rahatsız ediyordu."

Kıza baktım, demek ki sadece ben değildim. Onun için içeride üzülmüştüm, ama pislik gerçekten de buradan kovulmayı hak etmişti. Hastaydı ve tedavi görmesi gerekiyordu. Bir süre sonra gittiği yerde de kızları taciz etmeye başlayacaktı.

Öğlen olduğunda Erdem toplanmış ve herkesle vedalaşıyordu. Onunla karşı karşıya gelmek istemiyordum. Yüzüme karşı bir şey söyleyecek diye çekiniyordum, aslında bana toplantı odasında 'erkek düşkünü sürtük' demişti. Şimdiye kadar hayatıma bir tek erkek girmişti onunla da evlenmiştim.

Tek bir erkek, erkeklerden nefret etmeme yetmişti. Ne olursa olsun Toprak'ı özlüyordum ve onu hayatıma geri istiyordum. Şu anda arayıp gel dese her şeyi bırakıp, koşarak ona giderdim. Zayıf karakterli biri değildim ama onu çok seviyordum. Her geçen gün onsuzluk, beni daha da zorluyordu. Eski hayatım için gözümü kırpmadan ölüme bile gidebilirdim.

6

Elif'i görmek için Pazartesi İstanbul'a gideceğim. Onunla konuşmalı mıydım, yoksa onu uzaktan görmeli miydim karar veremedim. Konuşmak istiyordum, onu özlemiştim. Kokusunu özlemiştim. Gülüşünü özlemiştim. Bunları düşünerek Kızılay'da yürüyordum. Birden karşıdan bana doğru yürüyen Nil'i gördüm. Bir an gözlerimiz birleşti, ama hemen gözlerini kaçırdı. Yanında bir kız daha vardı. Onunla konuşarak bana doğru geliyorlardı. Elif'ten boşandıktan sonra Nil ile hiç karşılaşmamıştım. Selam vereceğini sanıyordum, ama beni görmemezlikten gelip yanımdan geçti. Gördüğünü biliyordum, arkasından seslendim. Nil'e seslenmemle yanındaki kız durdu, arkadaşı durunca Nil'de durdu. Bana doğru döndü. Gözlerinde beni görmekten hoşlanmadığı bir ifade vardı. Onu anlayabiliyordum, çünkü Nil Elif'in çocukluk arkadaşıydı ve onların arkadaşlığı, kardeşliğe çok yakındı. Kıza bir şeyler söyleyip, bana doğru yaklaştı.

"Ne o Nil görünmez mi oldum?"

"Benim için öylesin."

"Nasılsın?"

"İyiyim ama bunu sorman gereken kişi ben değilim."

"Elif nasıl?"

"Neden merak ediyorsun, arkana bakmadan kaçtığına göre."

"Ben kaçmadım."

"Kaçmadın mı, kızı bırakıp gittin, buna alışmasına bile fırsat vermeden boşanma davası açtın ve en önemlisi onu doğum gününde boşadın. Her şeyi anlıyorum ama bunu neden yaptığını anlamış değilim Toprak, ne zaman böyle acımasız bir adam oldun sen."

"O tamamen tesadüf Nil, bende öyle olsun istemezdim."

"Tesadüf ya da değil, gerçek o gün Elif'in doğum günüydü. En azından bunu ona o gün yapmayacaktın."

"Bunu avukatımla konuştum. İnan bana doğum günü olduğunu gördüğüm zaman bunu konuştum."

"Konuşup konuşmaman beni hiç ilgilendirmiyor, benim için önemli olan o gün Elif'ten ayrıldın mı, ayrılmadın mı ben buna bakıyorum. Ömrünün yarısı o kızı sevmekle geçti ve her şeyi üç ayda bitirdin."

"Onu görmeye yarın İstanbul'a gideceğim" dedim, bunu söylediğimde yüzüme hiçbir şey söylemeden baktı. Sonunda konuştuğunda sesi buz gibiydi.

"Onunla bir araya gelmeyeceksen, onu rahat bırak Toprak. Buradan gittiyse senin ve değerli arkadaşlarının yüzünden gitti. Kendine yeni bir yaşam kurmaya çalışıyor. Onu rahat bırak, bu kadarını ona borçlu olduğunu düşünüyorum."

"Onu özlüyorum Nil."

"Bunu boşanmadan önce düşünmeliydin, seni tanımıyorum, nasıl böyle bir şey yaptın. Evlilikler bu kadar çabuk bitmemeli, hele sizin gibi uzun bir geçmişleri varsa."

"Biraz ara verelim demek ona daha da acı çektirecekti, belirsizlikleri sevmediğini biliyorsun."

"Boşanınca acı çekmedi mi sanıyorsun. Yanında olmadığın için bilmiyorsun. Onu rahat bırak ve bir daha da beni gördüğünde, arkadaşlarının onu gördüğünde yaptığını yap, görmemezlikten gel. Hoşça kal Toprak" diyerek yanımdan uzaklaştı.

Arkasından öylece baktım. Haklıydı, ortak arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu benimle görüşmeyi seçmiş, onu dışlamışlardı. Halbuki on yıl boyunca hep beraber olmuştuk. Boşanınca her şey ayrılıyordu, buna arkadaşlarda dahildi. İleride tekrar beraber olursak Elif'in onları affetmeyeceğini biliyordum. Beni affeder miydi bundan da emin olamıyordum.

Bir süre daha Kızılay'ın ortasında dikilip, Nil'in arkasından baktım. Yanımdan geçip giden kalabalıklara aldırmadan öylece dikildim. Annesi ve babası da benimle görüşmüyordu. Haklarını vermek lazım boşandığım güne kadar bana sıcak davranmışlardı. Kızlarını üzmüştüm benimle konuşmamalarına hak veriyordum. Ama Nil Elif'in olduğu kadar benimde arkadaşımdı, bana bu kadar soğuk davranacağını tahmin etmemiştim.

Bende üzgündüm, hem de çok. Bunu görmemesine kızdım.

Ertesi gün hava oldukça güzeldi. Sabah erkenden kalktım. Babama şehir dışında olacağımı söylemiştim. Elif'in nerede oturduğunu bilmiyordum ama nerede işe başlayacağını biliyordum. Dizayn mimarlığın müdürü ile tanışıyorduk. Ankara'da ortak bir iş yapmıştık. Elif'i oraya evliyken tanıştığımız babasının bir arkadaşı tavsiye etmişti. Masal Hanım, babamı arayıp Elif hakkında bilgi almıştı. O zaman Elif daha Ankara'daydı. Buradayken bile onun nerede çalışacağını biliyordum.

İstanbul'a gittiğimde doğruca şirketin bulunduğu semte gittim. Yolun karşısında bir kafe vardı. Orada oturdum. Bir süre sonra insanlar gelmeye başlamıştı. Kahvemi içerken düşünüyordum, onu uzaktan mı seyredeceğim, yoksa gidip konuşacak mıydım? Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Öğlen saatiydi bir süre sonra onu kapıda gördüm, yanında bir kız daha vardı. Elif'te ilk dikkatimi çeken şey saçlarının kısalığı oldu. Saçlarını kestirmişti. O güzelim saçlarına ne yapmıştı öyle. Ellerini değ ladığım o güzel ve uzun saçlarını kestirmişti. Tam bir şok için deydim.

Saçlarını ne kadar sevdiğimi bilirdi. Uzunluğu beline kadar

gelindi ve beni onlara hayrandım. Birden oturduğum koltuktan kalkıp, bunu neden yaptın diye bağırmak istedim.

Kapıda öylece dikiliyorlardı. Sonunda yolun karşısına geçtiler, bulunduğum kafeye doğru geliyorlardı. Birden ne yapacağımı bilemedim. Karşısına çıkmalı mıydım, ne söyleyecektim, ne söylemem gerektiğini bile bilmiyordum. Hiçbir şey yapmama gerek kalmadan yandaki kafeye girdiler. Hava dışarıda oturmayacak kadar soğuktu ama dışarıda oturmuşlardı. Oturduğum yerden onları görebiliyordum. Yanındaki kız bir sigara çıkarıp içmeye başladı. Dışarıda neden oturduklarını anlamıştım. Bir süre onu seyrettim çok da mutlu gibi durmuyordu. Değişmişti. Zayıflamıştı. Kulaklarını geçmeyen saçlarıyla orada öylece oturmuyordu. Çok güzeldi, Saçlarını kestirdiğine üzülsem de bu kesim ona değişik bir hava vermişti. Daha modern duruyordu. Eski saçlarına doğru gitti, değişiklikleri sevmeyen biri olarak büyük bir değişim geçirmişti. Hele bu tip değişiklikler onu huzursuz ederdi. Ankara'da ilk işe başladığı gün aklıma geldi. O gece sabahı kadar uyumamıştı. Mükemmeliyetçiydi ve bu onu yoruyordu. Uykusuzluk ise dayanabildiği bir şey değildi. Her zaman uyuduğumdan birkaç saat daha geç yatsın, sabah kendini iyi hissetmezdi. O dakik olmayı seven biriydi. Sabah kalktığı saati bilmemiz, saatimizi ayarlamamız için yeterdi. Hayatı planlı ve programlıydı. Birlikte olduğumuzda bu beni o kadar rahatsız etmezdi ama evlendiğimizde ve aynı evde yaşamaya başladığımızda bu huyuma sinir olurdum.

Bir süre sonra yanlarına bir adam geldi. Onlarla oldukça samimi konuşuyordu, iş yerinden olmalıydı. Bu manzara beni o kadar etkiledi ki, anlatamam. Yabancı bir adamın onunla samimi bir şekilde konuşması, bütün kıskançlık damarlarımın kabarmasına neden oldu. Sonra onun artık karım olmadığını anlamam fazla uzun sürmedi. Onu kıskanmam için hiç bir hakkım yoktu. Bu hakkı bağımsızlık kaybetmiştim.

Bir süre daha orada oturdular sonra kalktılar. Bende tekrar

onların şirkete girmesini seyrettim. İş çıkış saatinde tekrar gelecek ve onu takip edecektim. Böylelikle nerede oturduğunu öğrenebilirdim.

Akşamüzerine kadar İstanbul'u boş boş gezdim. Aslında burada arkadaşlarım vardı. Şimdi hiç birini çekecek durumda değildim. Boşanmamla ve Elif ile ilgili bir sürü soru soracaklardı ve o sorulara cevap verecek kadar kendimi iyi hissetmiyordum.

Boşandığımdan beri Elif'i görmemiştim ve onu görmek beni iyi etkilememişti. Onu özlemiştim. Hem de çok. Evlilikten mutlu değildim, boğulduğumu hissediyordum, boşandığımda, Elif'ten ayrı yaşadığımda mutlu olacağımı sanmıştım ama mutlu değildim. Ve şimdi o mutsuzluğumun üstüne birde özlem eklenmişti.

O adamın Elifle samimi bir şekilde konuşması gözümün önündeydi ve ben bundan fena halde rahatsız olmuştum. Biliyorum biz boşanmıştık, artık ikimizde özgürdük. İstediğimiz insanlarla beraber olabilirdik. Nitekim ben Elif'ten sonra birkaç kişiyle beraber olmuştum. Elif'te bu konuda özgürdü. İstediği insanla beraber olma özgürlüğü vardı, ama görmek başka şeydi, bunu düşünmek başka. Gördüğümde bu kadar etkili bir kıskançlık yaşayacağımı sanmıyordum yanıldığımı anlamam fazla uzun sürmemişti.

Onu başka bir erkeğin kolunda düşünmek istemiyordum. O kızı on üç yaşından beri tanıyordum. Benimle birlikteyken beni kıskandıracak hiçbir hareket yapmamıştı. Bazen erkekler ona gözlerini diker bakarlardı. O zaman bile onun bir kabahati olmadığını bilmeme rağmen, ona da kızardım. Artık böyle bir hakkım yoktu. Ondan ayrılmakla ne büyük bir hata yaptığımı anlamam için onu görmem yetmişti.

Akşamüzeri, yine aynı kafede oturmuş, Elif'in işten çıkmasını bekliyordum. Bunun psikolojik bir sorun olduğunu biliyordum. İnsan neden boşandığı kadının ne yaptığını merak ederdi ki. Ben ediyordum. Onun güvenli olmasını istiyordum. Mutlu

olmasını istiyordum. Boşanmış olabilirdik ama onu hâlâ seviyordum. Onunda beni sevdiğine emindim. Biraz ayrı yaşmamın sorunlarımı çözeceğine inanıyordum. Sonunda ona döneceğimi biliyordum.

Aklıma evli olduğumuz zamanlar geldi. Bir yere gideceğimiz zamanlar onun çalıştığı yere gider işten çıkmasını beklerdim. Sonra da gülerek bana yürüyüşünü seyreder, sıcacık sarılmasına karşılık verirdim. Bu sefer öyle olmayacaktı, çünkü burada onu beklediğimi bilmiyordu. Bana doğru gülerek yürümeyecek ve sarılmayacaktı. Onun temasını özlemiştim. Tenimin tenime değmesini özlemiştim.

Bir süre sonra çıktı. Hemen hesabı ödeyip bende dışarı çıktım. Arabam yol kenarında duruyordu. Bu arabayı tanıyacağını sanmıyordum. Ondan boşandıktan sonra almıştım. Hızlı ve spor arabaları Elif sevmezdi ve kullanmamı da istemezdi. Hızlı araba kullandığımı bilirdi. Boşanınca gidip aile arabası görünümdeki arabamı satmış, bunu almıştım. Arabama bindim. İlerideki göbekten dönerek yolun karşısına geçtim. Yolun kenarında dikiliyordu. Bir süre daha bekledi, sonunda önünde duran taksiye bindi. Taksi hareket ettiğinde bende peşlerine takıldım. Neden taksiyle gittiğini anlamadım arabası vardı.

Şirketten fazla uzak olmayan bir mesafede lüks görünen bir sitenin kapısında durdu ve kapı açılırken içeriye girdi. Sitenin giriş kapısının gerisinde bende durdum. Oturduğu yer burasıydı demek. Onun İstanbul gibi bir şehirde hiç olmazsa güvenlikli bir sitede oturmasına sevindim.

Bir süre daha orada bekledikten sonra arabayı hareket ettirdim ve otobana çıkarak Ankara'ya doğru yola çıktım. Aklımda olan tek şey Elif'i bıraktığım için duyduğum pişmanlıktı.

7

Erdem'in işlerini devralmak daha yoğun çalışmama neden olmuştu. Asla bundan şikayetçi değildim. Masal Hanım'a kendimi göstermem gerektiğini biliyordum. Başarılı olmak istiyordum. Toprak Bey'in dediği gibi bu benim gibi yeni mezun biri için bulunmaz bir fırsattı. Yoğun olmam Toprak'ı daha az düşünmeme sebep oluyordu. Bütün gün bazen hiç aklıma gelmiyordu. Ama akşam oldu mu, bütün düşüncelerimde o vardı.

Aralık ayına gelmiştik ve ondan tam olarak 8 ay, 10 gün ve 5 saattir ayrıydım. Hâlâ günleri saymaya devam ediyordum. Bu süre içinde onu hiç görmemiştim. Kimselere soramıyordum. Annem ve babam adını bile anmak istemiyordu. Bilgi almak için bir Nil kalıyordu ama oda görüşmediğini söyledi. Zaten hem görmemezlikten gelen diğer arkadaşlarımızı da ben aramıyordum. İstanbul'a geldiğimden beri Ankara'ya hiç gitmemiştim.

Ailem başlarda her hafta sonu geldi. O zamanlar hafta içinde ne kadar perişansam, hafta sonları onları üzmemek adına iyi olmaya çalışıyordum. Artık ayda bir kere geliyorlar. Hâlâ bakıştıklarında üzüldüklerini görüyorum. Bir tane çocukları var ve ne kadar acı çektiğimi biliyorlar. Hiçbir anne baba çocuklarının bu kadar üzülmesini istemezdi. Doğal olarak onlarda istemiyorlar. Benim en büyük destekçilerim ve onlardan ayrı kaldığım sürede onları ne kadar sevdiğimi anlıyorum. Akşamları ve geceleri sev

miyorum. Gündüz Toprak aklıma gelmese de, hatırlamadığım akşam yok gibi. Bazen elimde telefon saatlerce onun numarasına bakarak oturuyorum. Aramak istiyorum. Sesini duymak istiyorum. Her defasında gururum daha baskın çıkıyor.

Hiçbir yere çıkmıyorum. İşten eve, evden işe. Hiçbir sosyal yaşantım yok. Zaten bunun için arkadaşım da yok. İş yerinde Arzu'dan başka arkadaşım yok gibi. Arzu Masal Hanım'ın asistanı. Kız şirketteki bütün dedikodulardan haberdar. Dedikodu departmanının başı gibi. Bu akşam onunla yemeğe çıkacağım. Hâlâ tereddüt ediyorum.

Arzu hoş ve güzel bir kız. Burada yalnız yaşıyor. Ailesi İzmir'de. İstanbul'a geldiğimden beri ilk ve tek arkadaşım. Arzu benden iki yaş büyük ve inanılmaz eğlenceli bir tip. Onun yanında bazen kendimi elli yaşında gibi hissediyorum. Eskiden bende eğlenceli bir tiptim. Şimdi, bulunduğum ruh durumundan dolayı eğlenceli biri değildim. Bende ne bulduğunu anlamıyorum. Onunla olmak eğlenceli. Öğle yemeklerinde dışarı çıktığımızda onunla olmayı seviyorum.

Bana erkekler için üzülmemem gerektiğini söyleyip duruyor. Bunun bende farkındayım, ama üzülme demekle neşelenilmiyor. İstanbul'da ne kadar salaş yemek yenecek yer varsa hepsini biliyor.

Öğlenden beri başımın etini yemişti, yemeğe çıkalım diye. Sonunda evet dedim. Akşam olunca şirketten çıktık. Arzu'nun arabası yoktu, neredeyse şirketin dibinde oturuyordu. Arabaya bindik. İstanbul'da araba kullanmak beni hâlâ tedirgin ediyor. Sanki burada kurallara uyanlara ceza kesilecekmiş gibi, kimse kural falan takmıyor. Birde buna yolları bilememek eklenince tam bir acemi gibiyim. Beni karışık yollardan yönlendirerek boğazda bir balıkçıya götürdü. Bir daha gitsem bulmam söz konusu bile değil. Park ederek gideceğimiz yere baktığımda burada zehirlenir miyiz acaba diye düşünmedim değil.

Benim bu düşünceme karşı içerisi tıklım tıklım doluydu ve

en az yarım saat bir masa boşalmasını bekledik. Sonunda garson bizi iki kişilik bir masaya yerleştirdi.

"Buranın balıkları çok güzeldir. bakma böyle olduğunu parmaklarını yersin."

"Balıktan başka ne var?"

"Balıkçıya gelip de tavuk istemeyeceksin umarım" diyerek gülümsedi Arzu.

"O kadar aç değilim."

İnanmayan gözlerle bana baktı 'Çok zayıf olduğunun farkında mısın Elif, açlık sınırında yaşıyormuş gibi duruyorsun" dedi.

"O kadar kötü müyüm?"

"Bence evet, biraz kilo sende daha güzel durur."

"Yalnız yemeğe alışkın değilim, evde yiyemiyorum."

"Sen de yalnız yeme, bana ısmarladığın sürece benimle yiyebilirsin" diyerek güldü.

"Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim."

Peçeteyle önümdeki çatalı ve bıçağı silmeye başladım. Biliyordum bu hiç de hoş bir davranış değildi ama hijyen hastalığım vardı. Burası da bana hiç hijyen bir yer gibi gelmemişti. Kafamı kaldırdığımda Arzu arkamda bir yere odaklanmış, gözünü kırpmadan bakıyordu. Ona doğru eğildim, "Kimi gördün?" diye sordum fısıltıyla.

O da bana doğru eğildi. Aynı fısıltı ile "Çaktırmadan arkana bak, ama belli etme" dedi.

Yavaşça sağ tarafıma dönerek arkama baktım. İlk önce tanıdık bir kimseyi göremedim, kimi görmem gerektiğini de bilmiyordum. Çaktırmadan arkana bak demişti. Biraz daha döndüm. o sırada masanın örtüsünü de çekiştirmiş olmalıyım, bir şangırtı koptu. Masanın üstündeki bardaklar yere düşmüştü. Arkamda ne kadar masa varsa kafasını çevirip bana doğru baktı. Utançtan ölecektim neredeyse. Tam önüme dönecektim onunla göz

göze geldim. Engin denizlere benzeyen gözleriyle bana bakıyordu. Kiminle mi? Toprak Ünlüer'le. Hemen kafamı çevirdim. Arzu'nun çaktırmadan bak dediği kişi büyük olasılıkla oydu ve yanında da Masal Hanım vardı. Önüme döndüğümde Arzu gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. O sırada garson masamıza gelmiş, kırılan bardakları topluyordu.

"Allahtan çaktırmadan bak dedim."

"Ne yapayım, kimi gördüğünü söyleseydin, bende kime bakmam gerektiğini bilirdim."

"Balıkçıda olan herkes bu akşam burada olduğumuzu anladı" dedi Arzu gülerek.

"Off Arzu tamam, senin yüzünden."

Toprak Ünlüer ve Masal Hanım. Birliktelerdi. Böyle bir yerde yemek yiyeceklerini hiç tahmin etmezdim. Daha çok lüks yerleri tercih ederler diye düşünmüştüm. Çok güzel bir çifttiler. Güzel bir kadın ve yakışıklı bir erkek. Arzu başıyla arkamdaki çifte selam verdi. "Gördüler mi?" diye fısıldadım. Neden fısıltıyla konuştuğumu da bilmiyordum.

"Sayende" diyerek gülmeye devam etti.

"Yeter gülme artık."

"Tamam, tamam hadi yemeklerimizi söyleyelim."

Sonunda garsona siparişlerimizi verdik.

"Onlar sevgili biliyor musun?"

"Kimden bahsediyorsun Arzu?"

"Masal ve Toprak'tan... Burada başka kimden bahsedebiliriz sence?"

"Birbirlerine yakışıyorlar" dedim.

"Kadın güzel, erkekte taş olunca tabi ki yakışırlar."

"Ne zamandır birlikteler" diye sordum, bende biraz dedikodu öğrenebilirdim.

"Bir yıldır. O adamın sevgilim olması için neler vermezdim."

"Saçmalama, senden çok büyük."

"O kadar büyük değil, adam otuz altı yaşında."

"Fiziği işte."

"Neyse sen kendi yaşında biriyle evlendin de ne oldu. O kadar yıl birlikte olmuşsun adamla iki yılda boşanmışsın."

"Benimki farklı o biraz yalnız kalmak istedi."

"O yaşlarda ne istediklerini bilmediklerine iyi bir örnek işte. Erkekler geç olgunlaşıyor, onun için benden dokuz on yaş büyük olabilir."

"Ben istemem."

"Ben isterim, keşke bana baksa."

"Saçmalama Arzu, adamın sevgilisi olduğunu söylüyorsun, üstelik sevgilisi patronun."

"Ne olmuş, sadece sevgililer, evli değiller ki. Masal'da masum bir genç kız değil. O da otuz yaşında."

"Çok güzel ama hiç de yaşını göstermiyor. Erkek olsam gözüm o kadından başkasını görmez. Toprak Bey şanslı bence."

O sırada garson yemeklerimizi getirdi. Ben sessizce balığımı yiyordum. Arzu ise neredeyse Toprak Bey ve Masal Hanım'ın yatak odasına kadar anlattı. Bu kadar detayı nereden bildiğini sormaya korktum. Bu kızın şirkette çalışanlar hakkında bilmediği yok gibiydi. Yemek boyunca bizim kattaki çalışanların özel hayatına kadar her şeyi öğrenmiştim. Bir ara benim hakkımda ne biliyorsun diye sormak istedim. İlk günler benim hakkımda da dedikodu yaptıklarını biliyorum.

"Seninkinin adı neydi? diye sordu Arzu.

Boş bulundum ve "Benimki kim?" diye sordum

"Boşandığın adam."

"Ha, adı Toprak."

"Toprak mı? Vay canına, tesadüfe bak."

"Kötü bir tesadüf, onun için Toprak Bey'e adıyla hitap etmek beni geriyor."

"Terk edenin arkasından üzülmeyeceksin, ondan intikam almak istiyorsan, iyi yaşamaya bak. Ne kadar mutlu olursan, ondan intikamını o kadar iyi alırsın."

"Üzülüyorum Arzu, on üç yaşından beri birlikteydik. O zaman sadece en iyi arkadaşımdı, lisedeyken çıkmaya başladık, üniversitenin ilk yıllarında nişanlıydık ve son sınıfta evlendik. Hayatımın her döneminde o var."

"Kızım sen hiç genç kızlığını yaşamamışsın. Birbirinizden bıkmanız son derece doğal."

"Ben ondan hiç bıkmadım."

"O senden bıkmış anlaşılan."

Sessiz kaldım, doğrusu Arzu'nun dediği gibiydi. O benden bıkmıştı. Şimdi Arzu'ya söylerken daha iyi anlamıştım. O benim ilk erkek arkadaşımdı, ben de onun ilk kız arkadaşı. Birbirimizden başka hiç kimseyle duygusal bir beraberlik yaşamamıştık. Sonuçta o bir erkekti, yaşıtları dışarıda gününü gün ederken, Toprak benimle olmuştu. Büyük ihtimalle başka kızlarla birlikte olmak istiyordu. Evli olduğu sürece bunu yapamayacağının farkındaydı, onun için de boşanmıştık. Bana kalsa ömrümün sonuna kadar onunla birlikte olabilirdim. Düşüncelerim Toprak Bey'in, "İyi akşamlar Hanımlar" demesiyle bölündü.

"iyi akşamlar" dedi Arzu.

Kafamı kaldırdığımda Toprak Bey'le göz göze geldik. Bakışları o kadar yumuşaktı ki. Hafifçe gülümsedi. İlk defa adamı gülerken görmüştüm ve bakışlarının da bu kadar yumuşak olmasına şahit oluyordum.

Masal Hanım "Nasılsınız bakalım" diye sordu.

"İyiyim teşekkür ederim" dedim.

Yüzüm kızarmıştı, yemekten önce onları görebilmek uğruna masanın üstündekileri yere devirmiştim, arkamda oturan herkesle birlikte onlarda görmüşlerdi.

"Yarın görüşürüz" diyerek yanımızdan ayrıldılar.

Bir süre arkalarından baktım.

"Neden bu kadar kızardın?"

"Rezil olduğumdan olabilir mi?"

"Rezil falan olmadın takma böyle şeyleri. Evlenip boşanmış olabilirsin, ama ben senden daha tecrübeli olduğumu anladım."

"Bu da ne demek?"

"Şu demek sevgili arkadaşım, Toprak'la göz göze geldiğinde tabağındaki domatesin rengine döndün."

"Abartma."

"Abartmıyorum, dikkat et Masal göründüğü kadar tatlı bir kadın değildir. Pençelerini görmek istemezsin. Toprak'ı kimseye kaptırmaz."

"Benim Toprak Bey'le hiç işim olmaz Arzu, bir kere adından kaybediyor."

"Ben yinede hatırlatayım. Masal toprak'tan hoşlanan kızları şirkette fazla tutmaz, bir bakmışsın bugün işte, hop yarın yok."

"Ben Toprak Bey'den hoşlanmıyorum. Hatta onu tanımıyorum bile. Birkaç hafta önce bana bir konuda yardım etmişti o kadar. Ondan sonra da bu güne kadar onu görmedim bile. Ona bakarken kızarmış olabilirim, çünkü yemekten önce yaşadığım utanç senin sayende."

Bizde bir süre daha oturduk artık o kadar da neşeli değildim. Arzu neden beni uyarma gereği duymuştu. Evet onu gördüğümde kızarmıştım, ama ona dediğim gibi bu onun sayesinde olmuştu. Başka bir Toprak'ı düşünemeyecek kadar kendi Toprak'ıma âşıktım ben. Hayatımda başka Toprak'a yer yoktu. Olmayacaktı da. Hâlâ kocamın bana dönmesini bekliyordum. Bir gün yaptığı yanlışı anlayacak, gelip beni buradan alacaktı. O gün gelene kadar onu bekleyecektim.

Arzu garsondan hesabı istedi. Garson masamıza geldiğinde "Hesabınız, Toprak Bey tarafından ödendi efendim" dedi.

"Patron dediğin böyle olmalı" dedi Arzu gülerek.

Balıkçıdan çıktığımızda daha erkendi. Arabaya bindik. Bazı anlar beni sinir etse de Arzu'dan hoşlanmıştım. İnsan bu kızın yanında sorunlarını düşünmüyordu. Karşısındakini rahatlatan bir yapısı vardı ve benim de onun gibi arkadaşlara ihtiyacım vardı.

"Sinemaya gidelim mi?"

"Bu saatte mi?"

"Evet, hadi epeydir gitmedim, güzel filmler var."

Bende çoktandır gitmemiştim. En son gittiğimde yanımda Toprak vardı. Şimdi onu düşünmeyecektim. Bu gecenin büyük çoğunluğundan keyif almıştım, onu düşünerek üzülmeyecektim.

Büyük bir alışveriş merkezinin garajına arabamı park ettim. Yukarı çıktığımızda, hemen gidip biletlerimizi aldık. Romantik komedi filmlerini çekecek havada değildim. Allahtan Arzu o tip filmlerden hoşlanmadığını söyledi. Sonunda Kayıp Kız'da karar kıldık. Biletlerimizi aldık. Ben popcorn ve içecekleri almaya gittiğimde Arzu'da tuvalete gitti. Sıranın bana gelmesini beklerken, arkamdan duyduğum ses bütün tüylerimin diken diken olmasına yetmişti.

"Dünya ne kadar küçük değil mi Elif?"

Hemen arkamı döndüm ve görmeyi istediğim en son insan arkamda dikiliyordu. Erdem!.. Bu adamın burada ne işi vardı? Beni mi takip ediyordu? Bana sırıtarak bakıyordu. Biraz daha yaklaştı, nefesini yüzümde hissediyordum. Birden bana saldırdığı akşam aklıma geldi, o zamanda nefesini yüzümde hissetmiştim iyice gerildim.

"Senin yüzünden işimden oldum sürtük, bunun yanma kalacağını mı sanıyordun."

Zar zor sesimi buldum ve: "Bu sizin kabahatiniz, benim değil."

Etraf kalabalıktı, bana burada bir şey yapması söz konusu değildi.

"Seni koruyan sevgili büyük patron nerede?"

"Benim kimsenin korumasına ihtiyacım yok."

"Öyle mi, o akşam ben gittikten sonra onu nerede avlattın onun da altına yattın mı? Bundan Masal'ın haberi var mı?"

Söylediği laflardan sonra, sinirlerim iyice bozulmuştu. Cevap vermek için sıradan çıktım.

"Hayatını cehenneme çevireceğim küçük sürtük" diye durmadan tekrarlıyordu.

Oradan hemen uzaklaştım. Derin bir nefes aldım. Yaklaşmamem gerekti. Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde nefret ettiğiniz kişi ile yan yana gelme olasılığınız neydi acaba. Her halde az bir olasılıktı, ama çok şanslı bir kız olduğum söylenemezdi. Korkmuştum. Bakışlarındaki bir şey beni korkutmuştu. Erdem elinde popcorn hamile bir kadının yanına gitti. Kadını tanımıştım, masasının üstünde resmi vardı, karısıydı, pislik, kadın üstelik hamileydi. Kafamı çevirdim ve tuvalete gittim. İçeri girdiğimde Arzu ellerini yıkıyordu. Bana baktı ve kaşlarını çattı. Bir şey olduğunu yüzümden anlamış olmalıydı. Onunla konuşamayacak kadar panik halindeydim. Hemen boş kabinlerden birine kendimi attım. Sakinleşmem gerekiyordu. Duvara yaslandım, bir süre derin nefesler aldım. Eve gitmek istiyordum. Güvende hissettiğim tek yer orasıydı. Beş dakika sonra kabinden çıktım. Ellerimi ve yüzümü yıkadım. Aynada kendime baktığımda daha iyiydim. Ama artık sinemaya falan gitmek istemiyordum. Biraz önce evime gidip, her şeyi unutmak istiyordum.

Dışarı çıktığımda Arzu, popcorn ve içecekleri almış, salonun kapısında beni bekliyordu. Soru soracağını biliyordum ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Burada olduğum süre boyunca ilk defa dışarıya çıkmıştım ve Erdem sayesinde buraya gelmiştim. Yavaş adımlarla yanına gittim.

"İyi misin, Elif yüzün bembeyazdı?"

"İyiyim, birden midem bulandı, yediğim bir şey dokunmuş olmalı."

"Şimdi nasılsın?"

"Merak etme iyiyim, hadi içeri girelim film başlamak üzere."

Yerlerimizi bulup oturduk. Bütün film boyunca dışarıda yaşadığım sahneyi düşündüm. Adam beni Toprak Bey'le ilişki yaşamakla suçlamıştı. Böyle bir şeyi düşünmek bile sinirlerimi bozuyordu. Bir insan nasıl bu kadar manyak olabilirdi? Nasıl böyle şeyler düşünebilirdi?

Aklımda binlerce şey varken, karanlık sinema salonunda oturmuş, sanki birazdan Erdem içeri girip, benim bir sürtük olduğumu herkese haykıracak gibi gelmişti. Filmin ne anlattığını bile anlayamadım. Boş gözlerle öylece baktım.

Sonunda film bittiğinde "Kendimi pek iyi hissetmiyorum Arzu, eve gidebilir miyiz?" dedim.

"Farkındayım, sinemaya gelene kadar iyiydin, burada biri ile mi karşılaştın?"

"Hayır, zaten kimseyi tanımıyorum, sadece midem bulanıyor ve eve gitmek istiyorum."

"Pekâlâ, o zaman gidelim."

Garaja indik, o kadar tedirgindim ki, sanki bir kolonun arkasından Erdem çıkacak gibi sürekli etrafıma bakıyordum. Arabaya girer girmez hemen kapıları kilitledim.

Yaptığım Arzu'nun gözünden kaçmamıştı. "Neyin var Elif?"

"Bir şeyim yok, bunu hep yaparım."

"Hayır yapmıyordun, üstelik bu araba hareket ettiğinde kendi kendine kilitleniyor. Neden bu kadar tedirgin olduğunu öğrenmek isterim."

"Gerçekten bir şey yok Arzu. Olsa anlatırım."

Hiçbir şey demedi, ona dönüp gülümsedim. Sonunda arabayı hareket ettirdim. Onu evine bıraktıktan sonra, evime doğru yola çıktım. Adamı görmem paranoyak olmama yetmişti. Sürekli dikiz aynasından arkama bakıyordun, peşimden geliyor

8

Aradan on beş gün geçmişti. Sinemadan sonra bir daha Erdem'i görmemiştim. Ama tedirginliğim devam ediyordu. Telefonuma numarası gözükmeyen çağrılar gelmeye başladı. Onun yaptığını biliyordum. Ev telefonum yoktu ve geceleri telefonumu kapatmıyordum. Ailemin beni aradığı zaman ulaşılabilir olmak istiyordum. Zaten kötü durumdaydım, bir de başıma bu çıkmıştı. Birkaç gece onunla ilgili kabuslar görmüştüm.

Artık hava neredeyse beşte kararıyordu. O geceden sonra Arzu birkaç kere dışarı çıkalım dediyse de canım çıkmak istemediği için, evde oturmayı tercih ediyordum. Bir hafta sonra yılbaşıydı ve annemler Ankara'ya gelmem konusunda ısrar ediyorlardı. Bende burada kalmak istemiyordum. Yılbaşını yalnız geçirmek istemiyordum. Gerçi Arzu gitmezsem beraber olalım demişti. Ama annemi ve babamı özlemiştim.

Bende onlarla birlikte olmak istiyordum. Sonunda Ankara'ya gitmeye karar verdim. Kendime uçak bileti aldım. Annemlere haber vermeyecek ve sürpriz yapacaktım ama vazgeçtim. Belki bir programları olabilirdi, oraya kadar gidip de evde yalnız kalmak istemedim. Telefonumu çıkarıp annemi aradım. Onları üç haftadır görmüyordum.

"Alo" diyen annemin sesini duyduğumda gözlerim dolmuş-

tu. Onlardan hiç bu kadar uzak kalmamıştım. Toprak'tan ayrıldığım yetmezmiş gibi annemden ve babamdan da ayrılmıştım. Ben burada ne yapıyordum. Bu kadar kimsesiz olmak zorunda değildim. Toprak'sız olsam da annem ve babamsız olmak zorunda değildim. Bütün sevdiklerim Ankara'daydı burada hiç kimsem yoktu, üstelik beni tehdit eden, hayatımı cehenneme çevireceğini söyleyen, peşimde bir sapık varken. İstanbul'da ne işim vardı.

"Merhaba anne."

"Merhaba tatlım, nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın, babam nasıl?"

"Bizde iyiyiz tatlım, seni özlüyoruz."

"Bende sizi çok özlüyorum. Yılbaşı davetin hâlâ geçerli mi?"

"Buraya gelmek için davet mi bekliyorsun Elif, burası senin evin ve sen bizim tek çocuğumuzsun."

"Biliyorum anne yılbaşında eve geleceğim."

"Çok sevinirim kızım, baban da duyunca sevinecek. Arabayla gelme, yollar kötü olur. Üstelik uzun yol tecrüben de pek yok."

"Uçakla geleceğim."

"Ne zaman?"

"Bir gün önce gelirim, o günü izin alacağım."

"Tamam hayatım, seni bekleyeceğiz, havaalanından baban alsın mı?"

"Gerek yok, taksiyle gelirim."

"Sen gerçekten iyi misin Elif. İstanbul'da olmandan hoşlanmıyorum."

"İyiyim anne, daha da iyi olacağım merak etme."

"Oldu tatlım yarın sen ararım. Seni seviyorum."

"Bende seni seviyorum anne" diyerek kapattım.

Annemin sesini duymak bana iyi gelmişti. Moralim düzel-

mişti. Birilerinin beni sevdiğini bilmek büyük bir mutluluktu. Üzerinde çalıştığım villa projesinde yapamadığım birkaç detay kalmıştı ve onlarla uğraşmaya başladım. Akşama kadar bunu bitirmem gerekiyordu. Masal Hanım yarın sabahtan benden bitmiş halini istemişti. Akşama kadar projeyle uğraştım. Sonunda bittiğinde saate baktım sekiz olmuştu. Vaktin bu kadar çabuk geçtiğini anlamamıştım. Mesai biteli iki saat oluyordu. Bu kadar geç kalacağımı tahmin etmiyordum. En azından bitirmiştim. Bu benim burada tek başıma yaptığım ilk projeydi. Umarım Masal Hanım'da yarın beğenirdi.

Toplanmaya başladım. Ofisten çıktığımda saat sekiz buçuktu ve şirkette temizlik elemanlarından başka hiç kimse kalmamış gibiydi. Asansörle otoparka indim. Birden kendimi tedirgin hissettim. Koskoca garaj birkaç araba dışında bomboştu ve tedirgin olmama yetmişti. Üstelik ışıkların hepsi de yanmıyordu. Karanlık yerlerden birileri çıkacakmış gibi geliyordu.

Hızlı adımlarla arabama doğru gittim. Bir an önce arabamın güveli ortamına girmek istiyordum. Otoparkın karanlık köşeleri beni korkutmuştu. Arabamı gördüğüm anda dehşete kapıldım. Ön camda koskocaman harflerle ve kırmızı boya ile sürtük yazılmıştı. Kalbim ağzımdan çıkacak kadar hızlı atıyordu. Panik bütün vücudumu eline geçirmişti. Olduğum yerde kalmıştım. Hareket edemiyordum. Başımı çevirerek hızlıca etrafıma bir göz attım. Kimse yoktu.

Yinede sakinleşemiyordum, her an biri çıkıp beni boğazlayacak gibi geliyordu. Hiç bu kadar korkacağımı sanmıyordum. Ellerim o kadar titriyordu ki, notebook çantam elimden düştü. Yere düşerken çıkardığı ses daha da fazla panik olmamı sağladı. Aslında bu kadar kolay paniğe kapılan biri değildim, ama arabamı gördüğüm an dağılmama yetmişti. Bu şekilde arabayı kullanmam mümkün değildi. Aklıma ilk gelen kişi Erdem olmuştu. Bana bir tek o sürtük diyordu. Burada tanıdığım birileri yoktu ki, düşmanım olsun.

Ne yapacağımı bilmez halde orada öylece donmuş gibi dikiliyordum. Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda daha da panikledim ve hızla arkamı döndüm. Dönmemle birlikte Toprak Bey'le karşılaştım. O kadar rahatlamıştım ki bunu anlatmaya kelimeler yetmez. Adamın beni görünce gülen yüzü birden soldu. Yüzümdeki dehşeti gördü. Karşımda durduğunda önce bana sonra da bakışlarını kaydırarak arabama baktı. Bende onun bakışlarını takip ederek tekrar arabama baktım. Sonra eğilip yere düşen çantamı aldı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu, sesi soğuk ve sertti.

"Bi.bil..mi.yorum" diyebildim sonunda. Titrememe engel olamıyordum. O kadar panikten sonra onu görmek beni rahatlatmıştı. Karşısında zangır zangır titriyordum. Elindeki benim çantamı arabamın üstüne koyarak yanıma geldi ve bana sarıldı.

Bu temas bana yetmişti. Titremenin yanında bir de ağlamaya başladım. Kafamı adamın göğsüne dayamış ağlıyordum. Bir erkeği gördüğümde bu kadar rahatlayacağımı sanmıyordum. Neden bu adam sürekli beni bu halde görmek zorundaydı. Bir süre o şekilde kaldık. Ona sarılmak hiçbir cinsellik içermiyordu. Sonunda gözyaşlarım azaldığında ondan ayrıldım.

Yüzüme baktı, hâlâ elleri omuzlarımdaydı.

"İyi misin?"

Onun yüzüne bakıyordum. Konuşacak cesareti kendimde bulamadım, konuşursam yine ağlayacağımdan korktum. Başımı salladım.

"Bu saatte burada ne işin var?"

"Bitirmem gereken bir proje vardı" dedim kekelemeden.

Beni kolumdan tutarak, arabamın bir kaç araba ötesinde duran kendi arabasına götürdü, arabanın kapılarını açtı, "Burada bekle" diyerek arabaya bindirdi.

"Arabanın anahtarları nerede?"

Çantamı aradım ama çantam arabanın üstünde duruyordu.

"Çantamda."

Arabama giderek üstümde durun çantalarımı aldı. Notebook çantasını arka kapıyı açıp, koltuğa koydu, çantamı da bana verdi. Hâlâ ellerim titriyordu, sonunda çantamı açıp, içinden anahtarı bulup, ona uzattım.

Hiçbir şey demeden Anahtarı aldı. Arabamın kapısını açarak içeriye girdi, ne yaptığını buradan göremiyordum, ama bir süre sonra dışarı çıktı ve telefonla konuşmaya başladı.

Sonra arabamın yanına geldi ve kapıyı açıp içine bindi. Bana doğru döndü, bende ona bakıyordum.

Tekrar "İyi misin?" diye sordu. Sesindeki ilgi beni neredeyse ağlatacaktı.

Bu sefer "Evet" dedim.

"Bunu kim yapmış olabilir, fikrin var mı?"

"Bilmiyorum."

"Tamam, şimdi çekici çağırdım. Arabayı servise çektireceğim. Bu şekilde burada durmasın. Bunu yapanı bulacağım merak etme" dedi ve gülümsedi. Sert yüz hatları gülümsemesiyle birlikte yumuşadı. Daha da yakışıklı olmuştu. Beni ikinci kez kurtarıyordu.

Telefonunu çıkardı ve birini aradı.

"Merhaba, geciketeceğim. Beni bekleme sen git."

...

"Tamam orada buluşuruz."

Telefonu kapattı. Büyük ihtimalle Masal Hanım'la konuşmuştu. Benim yüzümden programını iptal etmesini istemedim.

"Ben çekiciyi beklerim, lütfen, beni beklemenize gerek yok."

"Seni gördüğümde neredeyse şoka girecektin. Yalnız kalacağını sanıyor musun gerçekten?"

"Beklediğim bir şey değildi, ama şimdi iyiyim. Anladığım kadarıyla sizi bekliyorlar."

"Sorun yok, dert etme, arabayı gönderdikten sonra seni bırakır giderim, önemli bir şey değil."

"Beni bırakmanıza gerek yok Toprak Bey, taksi ile giderim, evim çok uzak değil."

"Artık itiraz etme, konu kapandı." Sesindeki emir tonu daha fazla konuşmamı engelledi. Bir süre konuşmadan bekledik. Sonunda, "Bunu yapan Erdem değil mi?" diye ekledi.

Büyük ihtimalle oydu ama, "Bilmiyorum, İstanbul'da tanıdığım hiç kimse yok" diyebildim sadece.

"Daha önce seni rahatsız etti mi?"

İki hafta önce sinemada karşılaşmıştık. Ve adam benim hayatımı cehenneme çevireceğini söylemişti. Bunu Toprak Bey'e söyleyip söylememe konusunda karar veremiyordum. Ama bu benim sorunumdu. Toprak Bey yeteri kadar yardımcı olmuştu. Kendi sorunumu kendim çözmeliydim. Sürekli yanımda beni kollayacak insanlar bulmam mümkün değildi. Kimseye güvenmek istemiyordum. En çok güvendiğim adam beni terk edip gitmişti. Önüme bakarak "Hayır" dedim.

"Bana bak." Sesi emir verir gibiydi ve istemeden, kafamı kaldırıp ona baktım ve "Şimdi soruma cevap ver" dedi.

"Hayır" dedim tekrar.

"Yalan söyleme Elif, beceremiyorsun."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Tereddüt ettiğimi anlamış olmalı, gözümün içine bakıyordu. Bende ona bakmaya devam ettim. Bir an aklımdan ne kadar güzel gözleri var diye geçirdim. Sonsuz maviliklerinde kaybolmak ne kadar kolaydı. Benim gözlerimde maviydi, ama Toprak Bey'in gözlerinin mavisi daha güzeldi. Tanrım ne saçma şeyler düşünüyordum. Adamın gözlerinden bana neydi.

"Şimdi yeniden başlayalım ve bu sefer doğruları duymak istiyorum."

Başımı salladım.

"Erdem buradan ayrıldıktan sonra seni rahatsız etti mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"İki hafta önce, sizinle balıkçıda karşılaştığımız gün, oradan çıktıktan sonra sinemaya gitmiştik. Erdem Bey'le orada karşılaştık. Beni tehdit etti."

"Başka..."

"O günden beri telefonuma cevapsız aramalar geliyor. Ve şimdi de arabam."

"Anladım."

Sustum, neden söylediğimi bilmiyordum ama küçücük bir mekanda gözlerimin içine bakarken yalan söyleyemedim. Sinirlendiği belliydi bana mı yoksa Erdem'e mi sinirlendiğini anlamıyordum.

Bir süre ne o konuştu ne de ben, dışarıdan güvenlik gelip çekicinin geldiğini söyledi. Toprak Bey bana doğru dönüp, "Burada kal ve kapıları kilitle" diyerek arabadan indi.

Benim arabama binerek, arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktı. O gittikten sonra dev gibi arabanın içinde oturmaya devam ettim. On dakika sonra gelmişti. Arabaya bindi. Bende artık sakinleşmiştim.

Arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktık.

"Nerede oturuyorsun" diye sordu.

Oturduğum yeri söyledim. Hiç konuşmadan yola çıktık ve on dakika sonra sitenin giriş kapısının önündeydik. Siteye girdi ve bloğun önünde durdu.

Motoru kapattıktan sonra bana doğru döndü, bende ona doğru dönmüştüm.

"En azından güvenlikli bir sitede oturuyorsun, buda iyi bir şey. Şimdi çıkarken sana kim gelirse gelsin almamalarını söyleyeceğim. Beklediğin biri ya da sık gelen bir arkadaşın var mı?"

"Yok."

"Güzel, yarın sabah işe taksiyle gel, akşama araban hazır olacak. Şirkete getirecekler."

"Teşekkür ederim."

"Pekâlâ, korkmana gerek yok, bunu halledeceğim."

"Korkmuyorum..."

Güldü, ne kadar korktuğumu ve neredeyse korkudan öleceğimi görmüştü ve ben de ona korkmuyorum diyerek yalan söylüyordum.

"Tamam, ailen nerede?"

"Ankara'da."

"Pekâlâ, eve girince kapını kilitle, iyi geceler Elif."

"Size de iyi geceler Toprak Bey, tekrar teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Kapıyı açarak arabadan indim. Ve arka koltuktan notebook çantamı aldım. Umarım notebook'a bir şey olmamıştır. Bütün proje onun içindeydi. Apartmandan içeri girene kadar arkamdan baktı. İçeri girince döndüm ve elimi kaldırdım. Binanın kapısı kapandığında o da arabasını hareket ettirdi.

Dairemin bulunduğu kata çıkıp içeri girdim. Kapımı kilitledim. Kapıya yaslanarak derin bir nefes aldım. Bu gece yaşadığım korku, ömrümden birkaç yıl götürmüş olmalıydı.

Üzerimi değiştirip, koltuğa oturdum. Notebookumu açtım. Çok şükür çalışıyordu. Kesinlikle bir daha bu kadar geç kalmayacaktım. İş yerinden herkesle birlikte çıkmalıydım. Bu gece o garajda ruhumu teslim edebilirdim.

9

Elif'in apartmandan içeri girmesine baktım. Küçük bir çocuk gibiydi. Korkmadığım söyleyen, ama korkudan dehşete kapılan küçük bir çocuk. İçeri girince arkasını döndü ve elini kaldırdı. Onun güvende olduğuna emin olduktan sonra arabayı çalıştırdım.

Erdem'i uzun yıllardır tanıyordum. Beraber çalışmadan bile önce, böyle bir şey yapacağına eğer görmeseydim inanmam zordu. Onun için bu tip adamları deşifre etmek zordu. Bunlar, görünüşte ailesi olan insanlar olmalarına rağmen, ruhsal olarak hasta insanlardı.

Elif'i taciz ettiği akşam, Masal aramış ve odasında bir dosya unuttuğunu söylemişti. Onu almaya gittiğimde onları görmüştüm. Erdem odasından çıkmış, masasında çalışan kızın yanına gelmişti. O kızı görür görmez hatırlamıştım. Birkaç ay önce binanın kapısında çarpıştığımız kızdı o. Erdem kıza doğru eğilmişti. İlk önce bayağı samimiler diye geçirmiştim içimden, kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki benim geldiğimi bile duymamışlardı. Erdem'in elinin kızın boynunu okşadığını görüyordum ve aniden kız adamı itmiş, "sizi şikayet edeceğim" diye bağırmıştı. Erdem'in dediklerini duyduğumda kanım donmuştu. Adamın suratının ortasına yumruğumu indirmek üzereyken, kız Erdem'e bir yumruk atmıştı. Tesadüf eseri orada olmasaydım o

gecenin nasıl biteceğini gözümde canlandırmıştım. Erdem ilk yumruğu beklemese de, kızın onunla başa çıkması zordu.

Kendi şirketimde böyle bir saldırıya müsaade edemezdim. Erdem gittikten sonra bana bakmıştı. Gözlerindeki dehşeti görebiliyordum. Ne kadar savunmasız diye geçirdim içimden.

Ağlayarak bu şehirden gitmek istediğini söylemişti ve kocasını geri istediğini. Onun evli olduğunu bile bilmiyordum. O kadar gençti ki. İnsan bu kadar gençken neden evlenirdi. En sonunda kendine geldiğinde özel eşyalarını topladığını gördüm. Aslında çekip gitmesi en iyisiydi, ama nedense o anda onun gitmesini istemedim. Eğer kaçırsa Erdem gibi pislikler hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam ederlerdi. Onu cesaretlendirmem gerektiğini biliyordum. Biraz konuşunca ikna olmuştu. Ertesi gün beni telefonla aramıştı. Onu tanıklık edeceğimi söylemiştim. O zamana kadar onun hakkındaki her şeyi öğrenmiştim. Okulu birincilikle bitirmişti. Akıllı bir kızdı. Tek akılsızlığı erken evlenmiş olmasıydı. Kısa süre önce boşanmıştı. Büyük olasılıkla kocasına âşıktı. O akşam "kocamı geri istiyorum" demişti. Neden boşanmıştı acaba. Ertesi gün Erdem'i işten kovdum. Ondan sonra da kızı balıkçıya gittiğimiz güne kadar hiç görmedim.

Masal öyle yerlerden pek hoşlanmazdı. O daha çok lüks yerlere gitmeyi severdi. Ama o balıkçıyı severdim. Bana öğrencilik yıllarımı ve parasız zamanlarımı hatırlatırdı. Bazen bu kadar paranın içinde o günlerimi özlerdim. Okul yıllarından beri çalışıyordum. Her şeye sıfırdan başlamıştım. İnşaatın her kademesinde çalıştım. Amelelik yaptığım zamanlar bile oldu. Geçmişimden hiç utanmadım. Geçmişim olmasaydı bugünüm olmazdı. Bunlardan bahsetmemi Masal hiç sevmezdi. O beni tanıdığında artık zengin ve iş sahibi biriydim. Bazen Masal'a bakar onun yanlış kişi olduğunu düşünürdüm. Gösterişi seven biriydi. Hiç yokluk çekmemiş biri. Yemeklerimizi yerken bir gürültü oldu, gürültünün geldiği tarafa dönmüştüm ve bana bakan bir çift mavi gözle, göz göze geldim. Gözlerimiz birleştiği

anda kafasını çevirdi. Bu o kızdı, Erdem'den kurtardığım kız. Elif. Gürültünün nedeni, masasındaki bardakların yere düşmesiydi. Büyük olasılıkla Masal'ın asistanı ondan bize bakmasını istemişti. Masadaki bardakları kırmasaydı onu fark etmeyecektim bile.

Masal kendi asistanının da orada olmasından rahatsız olmuştu. İlişkimizi ortada yaşamayı severdi halbuki. Onun için de orada fazla kalmayı istemedi. Yemeğimizi yedikten sonra kalktık, masalarının yanından geçerken onlara iyi akşamlar dedim. Elif bana baktığında kızarmıştı. Elif'te beni ona çeken bir şey vardı. Kaybolmuş kedi yavrularını hatırlatıyordu bana. Korunmaya muhtaç kedi yavrularını. Eve gidene kadar Masal başımın etini yemeyi başardı. Neden onlara selam verdiğimden, neden o kıza öyle baktığıma kadar bir sürü şey söyledi. Masal kıskanmaya başladığında gerçekten çekilmez bir kadın oluyordu.

Elif'i bıraktıktan sonra Masal'ın kardeşinin resepsiyonuna gitmek istemiyordum. Bütün ailesi orada olacaktı ve bizim evlenmemizi bekler gibi, konuşurken imalarını çekemezdim. Masal ile evlilik konusunu hiç konuşmamıştık. Bir yıldır birlikteydik. Ne o bu konuda konuşmuştu, ne de ben. Evlilik bana uzak duruyordu. Annem evlenmem konusunda baskı yapsa da bu yaşıma kadar direnmesini becermiştim.

Masal, gerçekten de masal gibi bir kadındı. Onu uzun yıllardır tanıyordum. Dizayn mimarlığa müdür olmasını teklif ettiğimde, kendi mimarlık bürosu vardı. Başarılı bir yöneticiydi. Üç yıldır, Dizayn mimarlıkta yönetici olarak çalışıyordu. O zamanlar bir başkasıyla birlikteydim. Onun da bir ilişkisi vardı. Aynı dönemlerde ilişkilerimiz bitti. Bir süre sonrada birlikte olmaya başladık. Beraber çalıştığım kadınlara asılma gibi bir huyum hiç olmadı. Hiç kimseyi taciz etmedim. Aynı ortamda çalıştığım kadınlarla ilişkiye girmem. Masal istisna. Ondan hoşlanıyordum. Çok güzel bir kadın, ama bazen beni sahiplendiğini hissediyorum bu da beni geriyor.

Şu anda tek istediğim Erdem denen pisliği bulmak ve canına okumaktı. Elif'in otoparktaki görüntüsü olduğu gibi aklımdaydı. O kadar çok korkmuştu ki, korkudan ölecek gibi duruyordu. Telefonumu çıkardım, gelmeyeceğimi Masal'a söylemem gerekiyordu.

"Efendim" diyen seksi sesi nedense bu sefer itici gelmişti.

"Nasıl gidiyor?"

"İyi, herkes burada, ne zaman geleceksin, çok geç kaldın."

"Beni bekleme, bir işim çıktı."

"Ne demek bir işim çıktı, bu resepsiyonu bir ay önceden biliyordun Toprak."

"Biliyorum canım, ama bu daha önemli bir iş."

"Öyle olsa iyi olur, yoksa gelmedin diye seni affetmem."

"Pekâlâ kapatmam lazım, görüşürüz, kardeşini tebrik ettiğimi söyle."

"Söylerim merak etme."

Telefonu kapattım. Erdem'in işe girmediğini biliyordum. Hâlâ işsizdi pislik. Gerçi istifa etmiş gibi görünse de tazminatını vermiştik.

Oturduğu yeri biliyordum, ama evine gidip adamı korkutacak halim yoktu. Ortak arkadaşımız Kerem'i aradım. İlk çalışta açıldı.

"Vay Toprak Bey, bizde senden bahsediyorduk."

"Biz kim?"

"Murat'la birlikteyim, işin yoksa sende gel."

"Neredesiniz?"

"Her zamanki yerde, bilardo oynuyoruz."

"Tamam yirmi dakika sonra oradayım."

Kerem ve Murat okul arkadaşım. Üçümüzde aynı bölümden mezun olduk. Murat'la sonra yollarımız pek kesişmese de Kerem'le iyi dosttuk.

Yirmi dakika sonra oradaydım. Bizimkiler oyundan sonra

bir şeyler içiyorlardı. Geç saatlere kadar konuştuk. Murat'ın yanında Erdem'i açmak istemedim. Nihayet Murat gidince, Kerem bana dönüp.

"Erdem'i neden işten çıkardın?"

"Kendisi istifa etti."

"Hadi, bana anlattı, sen kovmuşsun."

"Nedenini de söyledi mi bari."

"Evet, bir kadın yüzünden dedi. Senin kadına ilgi duyduğunu ve kendisini yanlış anladığını söyledi."

"Bu saçmalığa inandın mı?"

"Doğrusu pek inanmadım. Masal gibi biri varken başka bir kadına bakacağını sanmıyorum."

Erdem olayları kendi bakış acısına göre anlatıyordu demek.

"Şimdi ne yapıyor?"

"Yakında bir yere başlayacağını söyledi. Gerçek ne Toprak, adam çok üzgündü. Karısı hamile biliyorsun, onlara işten çıktığını bile söylememiş."

Kerem'e gerçekleri anlattım. Neden işten kovulduğunu da. Hâlâ kızla uğraştığını da söyledim. Bu akşamki olayı da anlattım. Kerem duyduklarına inanamamıştı. Bana da böyle anlatsalar bende aynı tepkiyi verirdim. Her şeyi anlattıktan sonra sustum.

"İnanamıyorum, bu anlattıkların doğru mu gerçekten."

"Evet."

"Erdem'den bahsediyoruz dostum. Adam evli bir tane çocuğu var, ikincisi de yolda. Gece gezmelerine bile bizimle gelmez."

"Sapıklarda aile kurabilirler."

"İnanamıyorum ya."

"Gözlerimle görmeseydim, bende bu tepkiyi verirdim merak etme."

"Ne yapacaksın?"

"Kızı rahatsız etmeyi bırakmazsa canına okuyacağım, ondan sonra insan içine çıkacak yüzü kalmayacak."

"Konuşmamı ister misin?"

"Aslında evet, onunla karşılaşırsam bu kadar sakin olmayabilirim, söyle ona kızın peşini bıraksın, yoksa karşısında beni bulacak, o zaman da ne pislik olduğunu herkes öğrenmiş olacak. Bu ona son ihtarım, bir daha bu kadar yumuşak olmayacağım."

Kerem bana bakarak "Peki sen neden bu kızla bu kadar ilgileniyorsun.?" diye sordu birden.

"Neden ilgilenmeyeyim, şirketimde çalışıyor."

"Sebep sadece şirketinde çalışması mı? Ne zamandan beri şirkette çalışanlarla bu kadar yakından ilgileniyorsun Toprak? Buna Masal ne diyor?"

"Bunun Masal'la ne ilgisi var?"

"Dostum o kadın seninle evlenme hayalleri kuruyor, bana kalırsa gelinliğini bile sipariş vermiştir. Sen bunu göremiyor musun?"

"Onunla evlenmeyi düşünmüyorum ne şimdi, ne de gelecekte."

"Bir ara bunu ona da söyle. Meltem'le geçen gün kahve içmişler, karıma yaz düğünü istediğini söylemiş. Şu anda onunla birlikte olduğuna göre damat adayı sen oluyorsun."

"Gerçekten Meltem'e böyle mi demiş."

"Evet, Meltem'de bana, arkadaşına söyle bu yaz kapana kısılacak gibi duruyor dedi."

"Masal'la konuşurum."

"İyi olur."

Masanın üstünde duran içkimden bir yudum daha aldım. Masal'ın böyle arkadaşlarımın eşlerine bunları söylemesinden rahatsız oldum. Aramızda hiç evlilik konuşulmamışken, bunları konuşması sinirlerimi bozmuştu.

Kerem'le ayrıldığımda doğruca eve geldim. Annem çoktan

yatmıştı. Babam öldükten sonra annemi yanıma almıştım. Babamı beş yıl önce kaybetmiştim. Kız kardeşim İzmir'de yaşıyordu. Yazları kardeşime giderdi. Kışları da bana gelirdi. Koskoca evde bazen birbirimizi bile görmezdik. Onun için de annemin yaşadığı bu eve hiçbir kadın arkadaşımı getirmezdim. İş yerine yakın bir dairem vardı. Ancak oraya gelebilirlerdi. Annem Masal'ı tanımıştı. Masal bir akşam işleri bahane ederek eve gelmişti. Böylelikle annemle tanışmışlardı. Bazen annemle telefonla görüştüklerini biliyordum; ama bu akşam Kerem'den duyduklarımdan sonra kaleyi içten fethettiğini öğrenmiş oldum. Bazen Masal'ın aşırı hırslı davranışlarından rahatsız oluyordum. Bu da onlardan biriydi.

Koltuğa oturup, başımı arkaya yasladım. Aklıma Elif'in korkudan büyümüş gözleri geldi. Kerem'in dediği gibi neden onunla ilgileniyordum. Şimdiye kadar başka çalışanlarımla hiç bu şekilde ilgilenmemiştim. Sonuçta o da şirkette çalışan herhangi bir çalışandan farklı değildi. Yoksa farklı mıydı? Onu diğerlerinden ayıran özellik neydi? Neden benim bu kadar dikkati mi çekmişti? Bu soruların yanıtlarını hiç bilemiyordum.

Onunla ilk çarpıştığımda kafasını kaldırıp da bana baktığında gözleri, içimde bir yerlere değmişti. Bu akşam da onu kollarıma aldığımda bırakmak istememiştim. Hayatımdaki görmüş geçirmiş kadınlara kıyasla evlenip boşanmış olmasına rağmen, bana o kadar masum geliyordu ki. Belki de o masumluğu beni çekiyordu.

10

Toprak Bey

Otoparkta yaşadığım o bayağı sıkıntılı anlardan sonra artık evden çıkarken bile tedirgin oluyordum. Buna bir son veremezsem bu şehirde böyle diken üstünde yaşamam mümkün değildi. Nasıl bu hale gelmiştim anlamıyordum. Nasıl bu kadar korkak olmuştum. Zaten kötü olan sinirlerim Erdem ile iyice yıpranmıştı.

Ertesi gün arabamı teslim etmiştim. Otoparkta güvenlik kamerası olmasına karşın, iş çıkışı hâlâ o kadar çok karmaşa vardı ki ve arabam kör bir noktada bulduğu için kayıtları izlememe rağmen hiçbir şey görmemiştim. Kadına doğru da Toprak Bey aramış, bundan sonra bu sorun yaşamayacağımı söylemişti.

O akşam adamın işi olmasına rağmen benimle ilgilenmişti. İkinci kez bana yardım ediyordu. Ona minnettardım. Eğer o olmasaydı şimdiye kadar çoktan gemi atmıştım. Ama sürekli yanında olmayacağından Ankara'ya dönme isteği bana çok ağır gelmeye başlamıştı. Sınıra yaklaşmıştım ve eğer başıma bir şey daha gelirse kesinlikle her şeyimi toplayıp gidecektim.

Masal Hanım yaptığım projeyi beğendi. Bu benim için çok önemliydi. Ankara'da birkaç kez tek başıma proje yapmıştım ama zorlandığım yerlerde Toprak yardım etmişti. Bu sefer benim yaptığım ve hiç kimseden yardım almadan yaptığım bir projeydi. Son zamanlarda sefil olabilir, aptalca şeyler yapabilir

dim, ama okulu birincilikle bitirmiştim ve gerçekten de beyni olan kızlardan biriydim. Her ne kadar fazla anlaşamazsak bile Serpil Hanım'ın yanında çalışmıştım ve kadın bu işin uzmanıydı.

İşimi çok seviyordum, okurken de çok severek okumuştum. İç mimar olmak hayallerimin mesleğiydi. Oldukça ünlü bir ofiste çalışıyordum ve bana bir şans verilmişti onu kullanmak istiyordum. Bu belki de hayatım boyunca bir daha karşıma çıkmayabilirdi. Erdem pisliği de olmasaydı, burada yaşamaktan da mutluydum. Ama adam beni huzursuz ediyordu.

Bir hafta boyunca hiçbir olay olmadan geçti. Olaylar üst üste geldiğinden artık bir şey olmasını bekler gibiydim. Gerçekten de Toprak Bey bu işi çözmüş olabilirdi. Adamı o günden sonra hiç görmemiştim. Ama otoparktaki olayın üstünden bir hafta geçmesine rağmen, bir daha telefonlarıma sessiz mesajlar gelmemişti. Bu da Erdem'den şüphelendiğimi haklı çıkarmıştı.

Toprak'tan ayrıldığımdan beri üç yüz beş gün geçmişti ve ben günleri saymaya devam ediyordum. Üç yüz beş gündür onu görmüyordum. Bu günleri saymayı bıraktığımda Toprak'ı da unutacaktım herhalde, belki de unutmamak için günleri sayıyordum. Neden yaptığımı bilmediğim bir alışkanlık olmuştu günleri saymak. Yılbaşından bir gün önce izin alarak Ankara'ya gittim. Hava alnından taksiye bindiğimde buradan ayrıldığıma pişman olduğumu hissettim. İstanbul'a gitmemeliydim, burada kalmalı ve ailemin yanında olmalıydım. Ailemi ve arkadaşlarımı, tabi ki boşanmadan sonra bana kalan arkadaşlarımı çok özlemiştim. Yılbaşından sonra İstanbul' gidip, eşyalarımı toplayıp buraya geri dönmeliydim.

Taksi evin önünde durduğunda elimde valizim evimize baktım. Çocukluğumun geçtiği eve. Yoldan Nil'i aramışım. İşten çıkınca gelecekti. Yan komşumuzdu Nil. Hâlâ ailesi annemlerin yan komşularıydılar. Ama artık Nil'in kendi dairesi vardı. Artık ailesi ile yaşamıyordu.

Onunla telefon konuşmalarımızda her gün Toprak'ı sorardım. Başta ayrıntılı anlatırdı ama sonra ondan bahsetmeyi, ben sormadan anlatmamaya başladı. Son zamanlarda ise sorsam da hiçbir şey söylemiyordu. Neden anlatmadığını anlamıyordum. Büyük olasılıkla beni üzmemek için anlatmıyordu, ama ben onunla ilgili detayları duymak istiyordum. Ne yapıyordu? Hayatında biri var mıydı? Beni soruyor muydu? Buna benzer bir sürü sorunun cevabını duymak istiyordum.

Ondan haber alma kaynağım bir tek Nil'di. Toprak'ı aileme soramazdım. Boşanmadan sonra ailelerimiz çok samimi olmasına rağmen sanki onlarda bizimle birlikte boşanmışlardı. Ailemin Toprak'ın ailesi ile görüşmediğini biliyordum.

Toprak'ın annesi beni boşandıktan sonra bir iki kere aramıştı. Ama İstanbul'a gittiğimden beri hiç aramamıştı. Halbuki biz onunla gelin kaynana değil, ana kız gibiydik. En az annemi sevdiğim kadar severdim Vahide anneyi. O aramayınca bende aramayı kestim.

Tüm bunları düşünerek, bahçe kapısından içeri girdim. Elimi zile uzatmıştım ki kapı açıldı. Elimdeki çantayı yere attım ve anneme sarıldım onu çok özlemiştim.

"Dur deli kız beni boğacaksın."

"Çok özledim annem" dedim. Onu bırakarak.

Bana bakıp gülümsedi, "O zaman burada kal Elif'im, bu ne hal, sen daha da mı kilo verdin?" diye söylendi. Annem, ona çok benzerdim, gözlerim onun gibi maviydi ve çok güzel bir kadındı. Ona benzediğim için gurur duyardım. Görüntüm anneme benzese de, karakterim babamdı. Babam gibi düzen hastasıydım. Onun gibi çok sakindim ama sinirlendiğimde gözüm hiçbir şeyi görmezdi. Kendimden kat kat kuvvetli tiplere kafa tutardım. Tek çocuk olduğum ve babam da asker olduğu için beni çocukken erkek gibi yetiştirmeye kalkmıştı. Annem müdahale etmeseydi tam bir erkek Fatma olabilirdim. Kendimi korumamı öğretmişti. Sonunda anneme baktım, beni gördüğünde üzüldü-

günü anladım, gerçekten çok zayıftım, hayatımın hiçbir yerinde bu kadar zayıf olmamıştım.

"Yalnız yemek yiyemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum bebeğim ama çok zayıflamışsın."

O sırada kapıya babam geldi. "Sevil bırak kıza kapının önünde sarılmayı, ev buz gibi oldu, kapatın şu kapıyı artık."

Babamı gördüğümde gözyaşlarıma engel olamadım. Onlarsız olmak istemediğimi görene kadar fark etmemiştim. İçeri girip, önce zorlada olsa öğle yemeği yedim. Yemeye yemeye midem küçülmüştü herhalde. Annemin yemeklerini özlememe karşın yine de fazla bir şey yiyemedim.

Akşama kadar oturup sadece üçümüz saatlerce sohbet ettik. Bir ara onlara Ankara'ya dönmek istediğimi söyledim. Çok sevindiler her ne kadar gitmeme, biraz uzaklaşmama bir şey demeseler de, beni yanlarında görmek istediklerini biliyordum ve bende onlarla birlikte olmak istiyordum.

Akşam saatlerinde Nil geldi. Onunla her gün konuşmama rağmen, onu gördüğümde bir posta yine ağladım. Boşandığımdan beri böyleyim, olur olmaz her şeye ağlıyordum. Buna bir son vermem gerektiğinin farkında olsam da elimde değildi.

Annemle babamın yanında onunla Toprak hakkında konuşmak istemiyorum. Her ne kadar onlara unutmaya çalıştığımı söylesem de, aslında tüm düşüncelerimde Toprak vardı. Bu akşam Nil benimle kalacaktı, benim odamda, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi. Nasıl olsa sabaha kadar konuşuruz. Ona soracak o kadar çok şeyim var ki, bir an önce başlamak istiyordum. Bir tek Nil Toprak'la yaşadığım on yıllık beraberliğimin bütün detaylarını bilirdi. O zamanda onunla beraber kaldığımız geceler, sabaha kadar ona Toprak'ı anlatır, o da beni uykulu uykulu dinlerdi. Gözümde tekrar o günler canlanmıştı. Güzel günlerdi ve çabuk geçmişlerdi.

Odamın mahremiyetine girdiğimizde daha fazla boş muhabbet etmek istemiyordum. Ama Nil konuyu Toprak'ı soracağını

anlamış gibi sürekli değiştirip duruyordu. Daha fazla dayana madım. "Neler oluyor Nil?"

"Ne gibi."

"Anlamamazlıktan gelme, telefonda Toprak ile sorduğum hiçbir soruya cevap vermiyorsun ve şimdi de onu soracağım diye konuyu sürekli değiştiriyorsun, onun için neler oluyor?"

Bana baktı ama gözlerini hemen kaçırdı. Bir şey vardı, benim bilmediğim, ama benden başka herkesin bildiği bir şey vardı ve ben onun ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Konuyu değiştirmiyorum, bende uzun zamandır Toprak'ı görmüyorum Elif, ayrıca bir şey olduğu da yok."

"Ama haberlerini alıyorsundur?"

"Arada sırada alıyorum, ama siz boşandınız, unut artık onu." Cevap vermemesi daha çok sinirlenmeme neden oluyordu.

"Böyle söylenince unutuluyor mu sanıyorsun, onu seviyorum Nil."

"Seni terk eden ve boşayan bir adamı sevemezsin Elif, sevmemelisin."

"Elimde değil. Onsuz ne yaşadığımı bilemezsin."

Uzandı elimi tuttu, bir süre parmaklarımla oynadı. Ne söyleyeceğini heyecanla dinliyordum, eğer Toprak'ın bir ilişkisi olduğunu söylerse ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bak Elif, artık kendi yolunu çizmelisin, bir gün bana dönecek diye onu bekleyemezsin, ya dönmezse, onu daha ne kadar bekleyeceksin?"

"Beklemiyorum, ama bana dönmesini istiyorum."

"Aynı zamanda bekliyorsun, böyle düşünürsen nasıl önüne bakarsın. Bu hastalıklı bir düşünce. Bırak artık o geçmişte kaldı Güzel günlerdi de geç, önüne bak. Unutma seni terk edip giden birinden bahsediyoruz, buna değmez."

"Onun bunaldığını biliyorum, biraz zamana ihtiyacı var, ondan sonra dönecek, onu tanıyorum Nil."

"Tanıdığını zannediyorsun, insanlar değişir, o da değişti, sende değiştin Elif. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar çabuk hayatını düzene sokarsın. Neredeyse sekiz ay oluyor artık bırak onu. Dönseydi dönerdi zaten. Bu kadar zaman seni aramamış sormamış ve sen hâlâ onu bekliyorsun."

Sustum. Haklıydı, haklı olduğunu biliyordum. Onu düşündükçe hayatımı düzene sokamayacağımı biliyordum. Toprak değişmişti. O birlikte olduğum çocuk değildi. Evlendiğim adam değildi. Beni bırakmayacağına defalarca yemin etmişti. Ellerimi hep tutacağına defalarca yemin etmişti. Ama ilk önce ellerimi bırakmıştı sonra da beni. Yine de bu onu sevmediğim, artık sevmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ben onu seviyordum. Bugün kapıya gelse ve döndüm dese kollarına atlardım. Beynim hiçbir şeyi unutmasa bile kalbim hiçbir şey hatırlamazdı. Biz birlikte büyümüştük. Birbirimizin ilkleriydik. Yirmi üç yıllık yaşantımın on yılını onunla geçirmiştim. Hep hayatımda olmuştu. En mutlu anlarımda hep o vardı. O kadar yılı nasıl görmemezlikten gelebilirdim. Nil'in konuşmasıyla düşüncelerim bölündü.

"Artık bırak onu, İstanbul'da yaşıyorsun, etrafına bak, başka insanlar tam. Seni seviyorum arkadaşım, mutlu olmanı istiyorum, kolay olmadığını biliyorum, o yılları kimse sana unut demiyor ama artık bitti. Ona göre davran."

"Bunları bende kendi kendime söylüyorum, ama kalbime söz dinletemiyorum Nil. Onu bu kadar severken ve onu özlerken, başkalarını tanımak istemiyorum. Hayatıma başka erkekler girsin istemiyorum. Onunla yaşadığım özel şeyleri nasıl bir başkasıyla yaşarım."

"Biraz istemek lazım, onu bu kadar takıntı haline getirirsen tabi ki olmaz ama bunu başarmalısın, gençliğini o adamı bekleyerek geçirme."

Biliyordum. Onu arkamda bırakmalı ve önüme bakmalıydım. Ama yapamıyordum. Başlardaki şaşkınlık geçince yerini özlem almaya başlamıştı. O kadar uzun zamandır birlikteydik

ki, onsuz nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Sadece onun bana dönmesini bekliyor ve günlerin geçip gitmesini seyrediyordum. Bunu Nil'in anlamasını beklemiyordum. Nil'in en uzun ilişkisi ancak bir yıl sürüyordu. Onun için birini unutup, yeniden bir başkasına âşık olmak kolaydı belki, ama ben yapamıyordum. Ömrümün yarısını Toprak'la geçirmiştim. Unutmak kolay değildi ve en önemlisi unutmak istemiyordum.

"Hayatında biri var mı Nil, hiç olmazsa bunu söyle."

"Onu görmüyorum bile, nereden bileceğim."

Konuşmayacaktı, bende artık bir şey sormak istemiyordum. Nasıl olsa burada birkaç gün kalacaktım, mutlaka bir şeyler öğrenirdim.

"Yılbaşı için bir kulüpte yer ayırttık sende bizimle gel. Hepsi tanıdığın insanlar. Eğleniriz."

"Annemlerle olmak için geldim buraya."

"Yarın Sevil Teyze ile ben konuşurum. Yemekten sonra gideceğiz, sen saat on ikiye kadar onlarla vakit geçir, ondan sonra gelirsin."

"Tamam yarın konuşurum."

"İyi olur, Elif, biraz eğlenmeye ihtiyacın var. Hadi yatalım, sabah önemli bir işim var. Erken kalkacağım."

"İyi geceler Nil, iyi ki varsın."

"Sende iyi ki varsın arkadaşım."

Işığı kapattım. Uyumam mümkün değildi. Toprak'la aynı şehirdeydim. Şimdi ne yapıyordu acaba? Benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor muydu?. Buradan gitmeden önce onu görmek istiyordum. Sonunda biz kavgalı ve gürültülü ayrılmamıştık ki. O boşanmak istediğini söylemişti, ben de kabul etmiştim. Aramızda hiçbir kavga ve kötü söylenmiş söz yoktu. Her ne kadar şiddetli geçimsizlikten boşanmışsak da biz çok iyi geçinen bir çifttik. Uzun yıllar birlikte olan arkadaşlar gibi oturup konuşabilirdik. Belki bu kadar ayrı kalmak onun da

düşüncelerini değiştirmiş olabilirdi. Birbirimize bir şans daha verebilirdik. Kısa sürse de evliliğimiz kötü bir evlilik değildi. Çevremizde uzun süren birçok evlilikten daha iyi bir evliliğimiz vardı. Evet gitmeden kesinlikle oturup konuşmalıydım. Belki de İstanbul'a dönmeme gerek kalmazdı. Burada kalabilirdim.

Ertesi gün kalktığımda, uzun zamandır uyumadığım kadar huzurlu bir uyku çekmiştim. Odada yalnızdım, Nil kalkıp gitmişti. Sabah erkenden işi olduğunu söylemişti. Saate baktım, ona geliyordu. Kalkıp pencereyi açtım. Bugün yılbaşıydı ve belki de benim için yepyeni bir gündü. Soğuk Ankara havasını içime çektim. Ne yağmur ne de kar vardı. Kuru bir havaydı. Soğuk ve kuru bir hava.

Pencerenin önünde daha fazla duramadım. Üşümüştüm. Pencereyi kapattım ve üzerimi değiştirip aşağıya indim.

Annem kahvaltıyı hazırlamıştı. Babamla dışarı çıkıyorlardı. Beni gördüklerinde, "Kahvaltı hazır, biz biraz alışveriş yapıp geleceğiz, her yer kalabalıklaşmadan."

"Tamam anne."

"Nil bize akşamki programı söyledi, gidebilirsin Elif, biraz dışarı çık ve eğlen."

"Teşekkür ederim baba."

"Görüşürüz kızım."

"Görüşürüz."

Onlar gittikten sonra kahvaltımı yaptım. İçim içime sığmıyordu. Gözüm saatte ve telefon elimdeydi. Toprak'ı arayıp aramama konusunda tereddütlüydüm, sonunda bugün aramamaya karar verdim. Bugün yılbaşıydı ve yoğun olabilirdi. Nasıl olsa daha birkaç gün buradaydım. Hiç olmazsa rahat rahat konuşurduk.

Bir saat sonra Nil aradı.

"Günaydın, uykucu, kalkabildin mi?"

"Evet, erken gitmişsin."

"Sabah toplantım vardı. Bu arada çıkmadan Sevil Teyze ile konuştum, sen gelmek istersen onlar için sorun değilmiş."

"Gelmek istiyorum, ama böyle bir şey planlamadığım için, uygun giysim yok."

"Ben bir saate kadar çıkıyorum, hazırlan gidip bir şeyler alalım."

"Tamam canım hazır olurum."

"Pekâlâ iyisin değil mi?"

"İyiyim, görüşürüz" diyerek telefonu kapattım. Gerçekten de son zamanlarda olmadığım kadar kendimi iyi hissediyordum. Burada olmak bana iyi gelmişti. İstanbul'da ne kadar yalnız olduğumu anlamamı sağlamıştı. Buradan hiç gitmemeliydim diye düşünerek, hazırlanmaya odama gittim.

11

Nil geldiğinde hazırlanmış onu bekliyordum. Arkadaşlarımın beni gördüğünde verecekleri tepkilerin nasıl olacağını merak ediyordum. Değişmiştim. Yıllardır uzun olan saçlarım artık kulağımın hizasındaydı. Oldukça kilo vermiştim. Daha mı güzel olduğumu soruyorsanız evet daha güzel görünüyordum. Saçlarımın kesimi beni modern bir havaya sokmuştu. Zayıflamak daha fit görünmemi sağlıyordu. Kilolu biri değildim ama kilo vermek beni daha da çekici hale getirmişti.

Arkadaşlarımdan ziyade asıl beni gördüğünde Toprak'ın vereceği tepkiyi görmek istiyordum.

Telefonum çaldığında dışarıya çıktım. Nil kapının önünde beni bekliyordu. Hava buz gibiydi. Koşarak arabaya bindim.

"Nereye gidiyoruz."

"Her zamanki butiğe, seni güzelleştirelim, gerçi güzelleşmene gerek yok, çok güzel görünüyorsun."

"Sağ ol arkadaşım, moralimi yerine getirdin."

Arabayı çalıştırdı. Yıllardır özel günlerimiz için gittiğimiz butiğe gittik. Orada her zaman zevklerimize uygun bir şeyler bulurduk. Her bedenden sadece bir tane çalıştıkları için pişti olma olasılığımız da azdı. Bu aynı zamanda beğendiğiniz elbisenin eğer bedeni satılmışsa avucunuzu yalayacaksınız demekti.

Kapıdan içeri girdiğimde ilk gözüme çarpan içerideki mankenin üstündeki siyah elbise oldu. Harika duruyordu onu almalıyım diye düşündüm. Gerçi benim tarzım olduğu söylenemezdi. Elbise çok seksi duruyordu ama biraz değişiklik yapmak istiyordum. Arkadaşlarımın beni hâlâ boşanmanın üzüntüsünü üzerinden atmamış gibi görmelerini istemiyordum. Her ne kadar öyle olsam da onların beni o şekilde görmesini istemiyordum. Üstelik kocam gibi istiyorsam biraz seksi olmanın hiçbir mahsuru yoktu.

Butiğin sahibi Yeşim Hanım beni gördüğünde "Elif bu sen misin?" diye sordu.

"Evet, Yeşim Abla."

"Çok değişmişsin, neredeyse seni tanımayacaktım. Saçlarını kestirmişsin, nasıl karar verdin?"

"Bir anlık delilik işte, gerçi sonra çok pişman oldum ama yapacak bir şey yoktu."

"Çok yakışmış, bence o kadar uzatma bir daha."

"Biliyoruz son gün geldik ama Elif için nelerin var, Yeşim Abla" dedi Nil.

Gözüm tekrar mankenin üstündeki elbiseye gitti, onu istiyordum.

"Eğer bedeni varsa ben şu mankenin üstündeki elbiseyi denemek istiyorum" dedim.

"Var canım, eski kilon olsaydı yok derdim, ama şu andaki bedenin var, kaç giyiyorsun."

"Otuz altı."

"Elif sen böyle elbiseler giymezdin" diyerek kulağıma fısıldadı Nil.

"Bu akşam giymek istiyorum" dedim gülerek.

Yeşim Abla elbiseyi getirdiğinde, kabinde hemen giyindim. Dışarı çıkmadan son kez kendime baktım. Gerçekten çok seksiydi. Siyah elbise, vücuduma tam oturmuştu. Önde derin bir V

yakası vardı, arkası da aynı, daha da derin bir V idi. Çok seksi duruyordu, gerçekten de benim giyebileceğim bir elbise değildi. Hiç bu kadar hatlarımı belli eden elbiseler giymezdim. Elbise oldukça miniydi. Oturup kalkerken problem olacağını biliyordum. Aynaya baktığımda kendimi elbisenin içinde çok güzel bulmuştum. Sadece birkaç saat giysem bile bu elbiseyi almalıydım.

Dışarı çıktığımda Nil, ıslık çaldı.

"Vay canına, seni hiç böyle görmemiştim."

"Kötü mü, iyi mi?"

"Tabi ki iyi, bu elbiseyi almalısın bu gece gözler senin üstünde olacak."

"Doğru söyle Nil, gelecek olanları tanıyorsun, garip olmayacak değil mi?"

"Tabi ki olmayacak, o akşam insanlar neler giyecek. sana Ebru da gelecek desem bu senin için bir fikir verir herhalde."

Güldüm, uzun zamandır bu kadar çok gülmemiştim. "Tamam o zaman bunu alıyoruz Yeşim Abla" dedim gülerek.

Bir iki saat giyeceğim elbiseye neredeyse yarım aylık maaşımı yatırmıştım. Ama önemli değildi, kendimi o elbisenin içinde gayet iyi hissetmiştim. Üstelik, gelen kişiler arasında Toprak'la ortak arkadaşlarımız vardı ve beni gördüklerini Toprak'a söyleyeceklerini biliyordum. Günün geri kalanında yüksek topuklu siyah bir ayakkabı aldık, Nil ile yemek yedik ve eve geldiğimde bütün gün dolaşmaktan ayaklarım ağrımıştı. Beni tanıyan ve her şeyimi bilen insanlarla olmayı özlemiştim. Bu sıcaklığı özlemiştim. Bir kez daha İstanbul'a gittiğime pişman olmuştum.

Akşam annemin muhteşem sofrasında yemeklerimizi yemiştik. Saat on bir buçukta Nil geldi. Annemin ve babamın beni o elbisenin içinde görmemesi için odadan üstüme kabanımı giyerek çıktım. Bir şey demeyeceklerini biliyordum, ama beni o elbise ile görmelerini nedense istemedim.

Gittiğimiz yer, Ankara'nın en ünlü gece kulüplerinden biriydi. Biz gittiğimizde çok kalabalık değildi; ama gecenin ilerleyen saatlerine doğru oldukça kalabalıklaşmıştı. Biz on beş kişilik bir gruptuk. Tahmin edeceğiniz gibi on beşinci kişi bendim. Bir benim eşim yoktu. Diğerlerinin yanlarında sevgilileri vardı. Sadece Ebru, erkek arkadaşı ve Cem hem beni, hem de Toprak'ı tanıyorlardı. Diğerlerinden bazılarını tanıyordum ama bir kısmını orada tanıdım. Benim elbisem ne kadar seksi ise yine de Ebru'nun yanında oldukça kapalı kalmıştı. Ebru üstüne hiçbir şey giymeseymiş de olurdu.

Gece ilerledikçe ve içkiler içilip kafalar iyi oldukça, masadaki insanlar rahatlamaya başladığında bende üzerimdeki gerginliği atmıştım. Gerçekten de böyle bir geceye ihtiyacım olduğunu anladım.

Gece son hızla devam ederken, bir ara yanıma Cem oturdu. Cem benim ve Toprak'ın liseden beri arkadaşımızdı. Oldukça kibar bir çocuktu. Üstelik ağzına bir damla bile içki koymamıştı, bütün gece boyunca ve yanında bu akşam ilk defa gördüğüm bir kız ile gelmişti.

Acaba boşanmış kadınların alnında, kendilerinin göremediği ama etraflarındaki erkeklerin gördüğü bir işaret mi var anlamadım. Toprak'la beraber olduğumda bana daima saygıyla davranan Cem, gecenin ilerleyen saatlerinde iyice yılışmaya başlamıştı. Sarhoş olmadığını biliyordum. Buna rağmen birkaç kere kimse duymadan uyarmama rağmen hiç oralı değilmiş gibi davranmaya devam etti.

Nil sıkıntımı anlamış olmalı "Ben tuvalete gidiyorum Elif benimle gelsene" diye işaret etti.

Yerimden kalktım. Kız arkadaşı olmasaydı Cem'in hakkından gelirdim ama kızı hiç tanımıyordum, nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Nil'in peşinden giderken birden Nil durdu, neredeyse ona çarpıp düşecektim. Aniden geri döndü "Ben vazgeçtim, şimdi tuvalet çok kalabalıktır" dedi.

"Ya saçmalama Nil, buraya kadar geldik, ben gitmek istiyorum. Hem gerçekten de tuvalete gitmeye ihtiyacım var."

"Sonra gidelim Elif."

Beni döndürmeye çalıştı. Tam onunla dönecektim ki, o sırada önümdeki adam yer değiştirince onu gördüm Toprak'ı. Olduğum yerde kaldım. Büyük ihtimalle Nil benden önce görmüştü ve benim görmemem için geri dönmek istiyordu. Hiçbir yere kımıldayamıyordum. Onu mahkemede boşanmak için karşılaştığım günden beri görmüyordum. İçimden tam üç yüz on bir gündür dedim. Üç yüz on bir gündür görmediğim adam karşımdaydı. O kadar uzun zaman geçmişti ki. O kadar yakışıklıydı ki, ne gözümü ondan alabiliyor, ne de yerimden kımıldayabiliyordum. Orada öylece kalmıştım. Hatırladığım gibiydi. Hiç değişmemişti. Son zamanlarda benimle olmadığı kadar neşeliydi.

Beni unuttuğu ve bensiz olmaya alıştığı o kadar belliydi ki. Gözlerime hücum eden yaşlara mani olmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Nil kolumdan tutarak beni çekiştirmeye çalıştı. Ama ben hiçbir yere gitmek istemiyordum. Hâlâ beni görmemişti. Bana doğru dönmüştü ve önündeki iki kızla konuşuyordu. Ne söylediyse kızlar kahkaha atıyorlardı, gülüşlerini buradan duyuyordum. O kadar yakındık birbirimize, aynı zamanda da o kadar uzak.

"Lütfen Elif gidelim."

"Bırak beni Nil."

"Hadi Elif, boş ver, burada dikilip duramayız, hadi gidelim."

Nil'e dönüp baktım, beni rahat bırakmasını istiyordum. Hiçbir şey olmamış gibi yerime gidip oturmak istemiyordum. Tam ona bir şey söylemek için ağzımı açtım, birisi Nil diye bağırdı. İkimiz birden o tarafa doğru döndüğümüzde ben Toprak'la göz göze geldim.

Bir süre birbirimizin gözlerinde kaybolduk. En azından ben kayboldum. Beni gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki, görmeyi beklediği en son insandım bu belli olmuştu. Nil diye bağıran kişi ise

biraz önce arkası bana dönük ve Toprak'ın konuştuğu kızlardan biriydi. Nil'e seslenen kızı tanımıyordum ama yanındaki kızı çok iyi tanıyordum.

Toprak'ın babasının şirketinde çalışan Melek adındaki kızdı. Üstelik bu kız yüzünden evliliğimizde birkaç kere Toprak'la tartışmıştık. Kız o zamanlar resmen kocama asılıyordu. Bunu Toprak'a her söylediğimde bana "Benim gözlerim senden başkasını görmüyor" derdi. Melek gözümün içine baka baka kocamın elini tuttu. Yani bir zamanlar kocam olan adamın. Birleşmiş ellerine baktım. Beni hiç bırakmayacağına yemin eden adam artık başkasının elini tutuyordu. Toprak benim baktığım yere gözlerini indirdiğinde, elini hemen kızdan kurtardı. Ve bana doğru yürüdü. Nil beni çekmeye çalışsa da yerimden hiç kımıldamadım.

Bir dakika içinde yüz yüze gelmiş birbirimize bakıyorduk.

"Merhaba Elif" dedi.

Sesimi bulmam uzun sürdü, sonunda bende "Merhaba" demeyi başardım.

"Ankara'da olduğunu bilmiyordum, ne zaman geldin?"

"Dün geldim."

Birbirini aylarca görmemiş, iki tanıdık gibiydik. Sanki yıllarca bir arada olmamış, hiçbir şey yaşamamış, hiç sevişmemiş gibi. "Kalacak mısın?"

Kalacak mıydım? Buraya geldikten sonra bunu çok ciddi olarak düşünüyordum. Ama onunla karşılaştıktan sonra ve bu tür sahneleri gördükten sonra burada nasıl kalırdım. Üstelik benimle evli olduğu zamandan daha iyi görünüyordu. En azından mutluydu. Mutlu olduğunu beni görmeden ona bakarken anlamıştım. Ben tüm bu aylar boyunca Üç yüz on bir gündür sürekli onu düşünerek ve bir gün bana geri dönecek diye bekleyerek geçirmiştim. O ise gününü gün etmişti. Beni hiç düşünmediği o kadar çok belliydi ki. Bu kalbimi acıttı. Canım o kadar çok yanıyordu ki. Hâlâ ona cevap vermemi bekliyordu.

"Hayır, kalmayacağım."

Gözlerim onun arkasında, gözlerini bize dikmiş bakan Melek'e takıldı. Nereye bakmış olduğumu merak etmiş olmalı. başını çevirip, baktığım yere baktı. Kız bundan cesaret almış olmalı yanımıza geldi. Topak'ın koluna girdi.

Yılışarak "Merhaba Elif" dedi.

"Merhaba" dedim duygudan arınmış sesimle.

"Çok iyi görünüyorsun, elbisen çok güzelmiş."

Ellerimi yanımda yumruk yapmıştım. Etrafta bir sürü insanın olması ve rezil olmama bile aldırmadan, kocamın koluna girmiş ve vücut dili bu adam artık benim diyen kaltağın saçını başını yolmak istiyordum. Benim ne yapacağımı anlamış olan Nil, koluma dokunarak "Bizim gitmemiz gerek, bekliyorlar" diyerek beni çekiştirdi.

Gözlerimi kaltaktan ayırıp Toprak'a baktım. Hiçbir şey demeden arkamı döndüm ve Nil'in peşinden oradan ayrıldım. Arkamdan baktıklarını bildiğimden dimdik yürüdüm ve masaya geldiğimde yerime oturdum.

Artık benim için gece bitmişti. Onun burada olduğunu bile bile artık eğlenmem söz konusu değildi. Nil, erkek arkadaşının kulağına bir şeyler söyledi. Bir süre sonra da Nil ile birlikte kalktık.

Yerimden kalktığımda gözlerim onu aradı ama göremedim. Arabaya binene kadar kendimi nasıl tuttuğumu bilmiyorum, arabaya bindiğimde artık gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Hem ağlıyor, hem de Nil'e sitem ediyordum.

"Biliyor muydun?" diye sordum.

"Evet."

"Ne zamandır?"

"Dört ay oldu."

"Dört aydır biliyorsun ve bana söylemedin."

"Elif, bilmen neyi değiştirecekti. O artık senin kocan değil.

Siz boşandınız, istediği şeyi yapar, kiminle isterse beraber olur. Oradan uzaklaştırmasaydım neredeyse Melek'e saldıracaktın."

"Evlendiğimden beri o kadının Toprak'ta gözü vardı, onu nasıl sahiplendiğini gördün mü?"

"Elif bırak artık ağlamayı, onun için ağlamaya değmez. Unut gitsin o pisliği, umurunda olmadığım gördün. Lütfen arkadaşın bu kadar kendini üzme."

"Ben... ben.. onun bana dönmesini bekliyordum, biraz zamana ihtiyacı olduğunu, sonunda bana döneceğini bekliyordum. Ona ağlamıyorum. Ne kadar aptal olduğuma ağlıyorum."

"Lütfen sakinleş Elif, seni bu şekilde eve götüremem."

"Bana söylemeliydin Nil. Keşke bana söyleseydin belki o zaman bu kadar üzülmezdim."

"Söylemeliydim ama yapamadım Elif, aklını onunla bozmuştun."

"Ben şimdi ne yapacağım. Üstelik nefret ettiğimi bildiği kadınla birlikte. Ondan nefret ettiğimi bile bile nasıl onunla birlikte olur. Bana bunu nasıl yapar. Onunla geçirdiğim o yılların hiç mi önemi yok. Benden bu kadar nasıl nefret eder. Ne yaptım Nil, onu incitecek hiçbir şey yapmadım."

"Biliyorum tatlım, sadece onu sevdin."

"Onu sevdim, hem de çok sevdim ve kahrolası pisliği hâlâ çok seviyorum. Onsuz olamıyorum Nil. Denedim hâlâ deniyorum ama onsuz olamıyorum."

"Bu işi kendi başına halledemeyeceksin Elif, profesyonel bir yardım almalısın."

"Ben deli değilim Nil, sadece beni terk eden adamı hâlâ seven bir aptalım."

Eve gidene kadar ağladım. Toprak beni terk ettiğinde bile bu kadar çok ağlamamıştım. Sonunda eve geldiğimde, hemen arabanın kapısını açtım, bir an önce odama çıkıp, sabaha kadar aptallıklarıma ağlamak istiyordum.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu Nil.

"Hayır, yalnız kalmak istiyorum."

"Tamam hayatım, yarın seni görmeye geleceğim. İyi geceler" dedi.

Hiçbir şey söylemedim, kapıyı açıp içeri girdim. Bizimkiler yatmıştı. Beni bu şekilde dağılmış olarak görmemeleri iyiydi. Doğruca odama çıktım. Banyoya doğru giderken gözlerim aynadaki yansımama takıldı. Yüzümde ne kadar makyaj varsa, ağlamamla birlikte akmıştı. Gözlerimin altı rimelimden dolayı simsiyahtı ve beğenerek aldığım elbisenin içinde bir sürtük gibi görünüyordum. O hırsla elbiseyi üzerimden çıkardım ve üzerimde sadece külotumla, banyoda yere oturmuş, makasla elbiseyi paramparça edene kadar kestim.

Elimde makas o elbiseyi keserken aslında o makası Toprak'a ve yanındaki kaltağa sapladığımı düşünerek, yerdeki mermerin üzerinde ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum. Ama çok üşümüştüm. Her yerim buz gibiydi. Sonunda yerden kalktım ve sıcak suyun altına girdim. Yine de titrememe engel olamıyordum. Aklımda hep o ve kaltak vardı. Gözümün önünde sevişmeleri vardı. Toprak'la paylaştığım tüm o güzel şeyleri o kaltak paylaşıyordu. Sonunda yatağa girdiğimde neredeyse sabah olmak üzereydi. Ve ben uykusuzluktan, sinirden ve gördüklerimi hazmedemediğimden dolayı sinir krizi geçirme aşamasına gelmiştim. Topak'ın beni ilk terk ettiği günlerime geri dönmüştüm. Uyumak istiyordum ve bir daha uyanmamak.

12

Bugün yılbaşıydı. Aslında canım evde oturmak istiyordu. Bugün on yıldan sonra ilk defa yılbaşında yanımda Elif yoktu. Ama dün akşam Melek'in ısrarlarına daha fazla dayanamamıştım. Sonunda birkaç arkadaş bir gece kulübüne gitmeye karar vermiştik.

Anladığınız üzere Melek diye biriyle çıkıyorum, yaklaşık dört aydır. Babamın şirketinde çalışıyor, epey zamandır aynı şirkette çalışıyoruz. Evliyken de bana sürekli kur yapardı. İlk yıl görmemezlikten gelirdim. Üstelik Elif şirkete geldiğinde sürekli etrafımda dolaşırdı. Elif kızdan hiç hoşlanmazdı. Hatta onun yüzünden birkaç kere tartışmıştık. Bunun üzerine o kızı birkaç kere uyardım. Yine de aynı şeyleri yapmaya devam etti.

Bu da Elif'i iyice kızdırırdı. Beni başka tanıdık kızlarla samimi görse bile nedense onlara tepki vermezdi, ama Melek onun yanında günaydın bile dese Elif'in bütün tüyleri ayaklanırdı.

Bir keresinde, Elif iş için İzmir'e gitmişti. O hafta sonu yalnızdım. Yalnız olmak beni sıkmıştı. Cuma akşamı Melek yanıma gelmişti. Konu yemekten açıldığında yalnız yiyemediğimi söylemiştim. O da beni yemeğe davet etmişti. O akşam onunla dışarıda yemek yedim. Gecenin ilerleyen saatlerinde onu evine bıraktım. Elif'in bunu duyması halinde canıma okuyacağını bi-

liyordum. Beni eve davet etti. Gitmiş, neden gittiğimi hâlâ anlamış değilim.

Bana içecek bir şeyler ikram etti. Kanepede oturuyordum, geldi yanıma oturdu. Bir süre sonra onu öpmeye başladım. İlk defa Elif'ten başka bir kadını kollarıma almıştım. Öpüşmekten daha ileri gitmedim. Aklıma Elif geldi, daha ileriye gidemedim. Kalktım eve geldim.

Hesaba katmadığım o öpüşmeden sonra Melek daha da ısrarcı olmaya başladı. Onun bana bu şekilde ilgi duyması bir süre sonra benim de hoşuma gitmeye başladı. Sık olmasa da bazı akşamlar arkadaşları bahane ederek ya da işleri bahane ederek geç gelmeye ve Melek'le takılmaya başladım. Sadece takılıyorduk. Bir yerlere gidip birkaç kadeh içiyorduk ya da sinemaya falan gidiyorduk. Arada sırada öpüşüyorduk. Onunla o süre içinde hiç yatmadım. Yatarsam bunun geri dönüşü olmayacağını ve Elif'in öğrendiği taktirde beni terk edeceğini biliyordum. Karımı seviyordum ve beni terk etmesine dayanamazdım.

Ama sonuçta onunla yatmamak sorunu çözmüyordu. Sonuçta bu da bir aldatma sayılırdı. Karımdan başka bir kadının beni çekici bulması hoşuma gitmişti.

Bir gün Elif işi erken bitince bir yerlere gideriz diye bana haber vermeden şirkete geldi. Odamın kapısını açtığında bizi gördü, Melek'le ikimizi, kızla aramızda masa olmasına rağmen nedense Elif bir şeyler olduğunu anladı. Kadınların bu konudaki hislerini göz ardı etmemek lazım. Birbirlerine nasıl sinyaller gönderiyorlarsa Melek'le aramda bir şeyler olduğundan şüphelendi. Halbuki hiçbir şey yapmıyorduk. Ben masamda oturuyordum, Melek ise karşımdaki koltukta. Ona rağmen hayatımızdaki ilk gerçek kavgamızı yaptık. Bana, "O kızdan uzak dur, sende gözü var" dedi. Bende ona "Gözüm senden başkasını görmüyor" demiştim. Sonunda barışmıştık. Asla onunla küs duramazdım aynı şekilde o da benimle.

Sonra da Melek'le bu öğrenci flörtünü geçmeyen kaçamak-

ları bıraktım. Ama onun bırakmaya niyeti yoktu. Beni olur olmaz saatlerde arardı.

Evlilikten rahatsız olmaya başladığım zamanlarda, yine onunla görüşmeye başlamıştım. Yine aramızda cinsellik yoktu. Nihayet boşanmaya karar verdiğimde ve boşanana kadar da onunla aramızda hiç cinsellik yaşanmadı. Ne zaman boşandım, ertesi gün Melek'le çıktım ve o gecenin sonu yatakta bitti. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Beni çeken sadece cinsellikti. Bunu ona da söyledim. Ona evlenmeyeceğimi eğer tekrar evlenirsem bile bunun yine Elif'le olmasını istediğimi söyledim. Kabul etti. Aramızda doğru dürüst bir ilişki bile yoktu. Başka kızlarla da takılıyordum. Aldırmaz görünüyordu. O aldırmadığına göre bana göre de sorun yoktu.

Sonuçta bekâr bir adamdım ve istediğimi yapmamak için hiçbir bağım yoktu. Bir süre her gece başka kızlarla çıktım. Sonunda dört aydır, Melek'le takılıyorum. Onunla birlikteyken başkaları da oluyor ama buna aldırmıyor ya da aldırmaz görünüyor. Beni sıkmıyor, bende onu sıkmıyorum. Şu anda bizi bağlayan tek şey mükemmel derecesinde iyi olan cinsellik. Elif ile yapmak isteyip ama yapamadığım her şeyi onunla yapabiliyorum. Onu seviyor muyum? Hayır. Kolay kolay bir başkasını Elif gibi sevebileceğimi sanmıyorum. Melek sevmediğimi biliyor mu? Evet. Bunu ona defalarca söylemiş olmalıyım.

Yılbaşı gecesi sonunda Melek'in ısrarlarına dayanamadım ve o gece kulübüne gittik. Keşke o ısrarlara dayansaydım ve gitmeseydim. Oldukça erken gitmiştik ve ben bu sürede hiç zevk almamıştım. Artık kalkmak istediğimi Melek'e söylediğimde ısrar etmemiş ve kalkmıştık. Tam kapıya doğru gidiyorduk. Melek bir arkadaşına rastladı.

Ayaküstü konuşmaya başladık. Artık geç bir saatti ve kafalar iyiydi. Biraz konuştuk, sonra Melek'in arkadaşı arkasını döndü ve Nil diye bağırdı.

Onun döndüğü yere döndüğümde mideme yumruk yemiş

gibi oldum. On yıldır hayatımda olan bir çift mavi göz bana bakıyordu. Karşımda Elif duruyordu. Görmeyi ikimin ucundan bile geçirmediğim Elif.

Onu en son İstanbul'da görmüştüm. Yüzüm artık dayanılmaz olduğu bir zamandı ve daha fazla kendime engel olamamış onu görmeye gitmiştim. Evini bilmediğim için de yaşlayacağı şirketin önündeki kafede oturmuş onu seyretmiştim. Şimdi o gün gördüğümden çok daha güzeldi.

Burada ne işi vardı?

Ankara'ya ne zaman gelmişti?

Neden hiç haberim olmamıştı?

Ve o kadar güzel görünüyordu ki. Onu hep uzun saçlı sevmeme rağmen bu saç kesimi yüzüne çok yakışmıştı. Ve onu tanıdığımdan beri üzerinde gördüğüm en seksi elbiseyi giymişti. Muhteşemdi, olağanüstüydü, güzeldi, hem de çok güzel.

Gözlerini kırpmadan ve ayırmadan sadece gözlerimin içine bakıyordu. Ama çözemediğim bir şeyler vardı bana bakışında. Elif'te hiç alışık olmadığım bir şeyler vardı. Ona bakarken oradaki bütün insanlar silinmiş gibiydi sadece o ve ben vardık. Hiç kimsenin önemi yoktu. Orada öylece dururken onu kadını terk etmekle ve sonra da boşamakla ne kadar aptal olduğumu görmüştüm. Aptallık ödülü dağıtsalar açık ara birinci gelirdim.

Sonra gözlerini gözlerimden çekti, elime baktığını gördüm. Bende gözlerimi oraya indirdiğimde, Melek'in eli avucumun içindeydi. Onun elini ne zaman tutmuştum ben bile hatırlamıyordum. Hemen elimi, onun elinden kurtardım. Ve o zaman anladım. Bakışlarındaki çözemediğim şeyin nefret olduğunu. Bana bakışlarında nefret vardı. Bunca yıldan sonra bana hep sevgi ve aşkla bakan gözlerde bu sefer nefret vardı.

Ona hak verdim. Evliliği boyunca kıskanacak bir kadınla birlikteydim ve üstelik onun elini tutmuştum. Elif'e hep, "bu eller senin elinden başka el tutmayacak, ömrümün sonuna kadar bırakmayacağım seni" derdim. Ama bırakmıştım. Bu dediğimi

onunda hatırladığına emindim. Onun için gözleri ellerime kaymıştı. Beni en çok yıkan ise eğer ileride Elif'le bir şansım daha olacaksa onu bu gece bu kulüpte yanımda Melek'le bitirmiştim. Yanına doğru yürüdüm. Nil onu götürmek istese de yerinden kımıldamamıştı.

Tam önünde durdum. Birbirimize bakıyorduk. Sesinin tonunu, ahengini özlemiştim. Bu kadar yakın olmak ama ona dokunamamak, beni kötü etkilemişti. Ne zaman gelmişti hiç haberim yoktu. Gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. Ama yüzündeki üzüntüyü bir başkası görmese de ben görüyordum. Gözlerindeki aldatılmışlık hissini görebiliyordum. Ne kadar üzüldüğünü görmemek için kör olmak lazımdı.

Gözlerini, gözlerimden çekti ve benim arkamda bir yere sabitledi. Nereye baktığını görmek için bende hafifçe döndüm. Melek'e bakıyordu. Melek benim baktığımı gördüğü anda yanımıza geldi. Yine elimi tutmaya çalıştı ama avucumu yumruk yapmıştım. Koluma girdi. O anda böyle bir hareketi yaptığı için kolumdaki kızı gözümü kırpmadan boğabilirdim. Böyle bir şeye nasıl cesaret ederdi. Kan bütün damarlarından sinir uçlarına doğru hareket emişti. Birde onunla konuşmaya başladı. Bunun Melek'e yetmeyeceğini anlamalıydım Elif'i sevmezdi. Yaranın içine bıçak sokacağını ve sonra da onu döndüreceğini anlamam gerekirdi. Elif'in ellerini yanında yumruk yaptığını görmüştüm. Elif şiddeti seven biri hiç olmamıştı. Yine de eğer Melek bir şey daha söylerse o yumrukların Melek'in yüzünde patlayacağını görebiliyordum. Bunu benimle birlikte Nil'de anladı. Sonra da onunla birlikte dönüp gitti.

Orada öylece durmuş, kolumda Melek, on yıl boyunca birlikte olduğum kızın arkasından baktım. Onun, arkasını bana dönüp gidişini seyretmek kötü olmama yetmişti. Sonra ne yaptığımı anladım. Bende aylar önce ona arkamı dönüp gitmiştim. Arkada kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlamama yetmişti.

Onu bu kadar severken ve özlerken kolumdaki kadınla ne

işim vardı. Hırsla koltuğu [illegible] ten kurtardım ve hızlı adımlarla çıkışa doğru yöneldim. [illegible] arabayı getirmesini beklerken yanıma geldi. Hiçbir şey söyleyemedi. Konuşsaydı onu orada bırakıp gidecektim.

Arabaya bindikten [illegible] konuşmadan onu evde bırakıtım, arabadan iner inmez apartmana bile girmesini beklemeden hareket ettim. Doğruca evimize geldim. Elif ile birlikte yaşadığımız evimize.

Nasıl böyle bir hata yapmıştım?

On yılı nasıl bir çırpıda [illegible] atmıştım?

Ona nasıl arkamı dönmüştüm?

Ne kaybettiğimi anlamam neden bu kadar uzun sürmüştü?

Onunla bir şansım olacaksa onu da bu akşam kaybetmiştim. Sabaha kadar içerek ve onun evde kalmış eşyalarına sarılarak onu gerçekten kaybettiğim için yas tuttum.

Ertesi gün öğlene doğru uyandım. İlk işim telefonu elime almak oldu. Hayatımda hiç yapmadığım bir şeyi yapmıştım. Bir ay önce onu o kadar çok özlemiştim ki, sesini duymayı o kadar çok istemiştim ki. Telefon numaramı gizleyerek onu aramıştım. İki hafta boyunca onu aramış, kiminle konuştuğunu bilmese de sesini duymuştum.

Elimde telefon onu aramak istiyordum ama nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Sonunda aramaya karar verdim. Bu sefer numaramı gizlemeyecektim.

Telefon dördüncü kez çalıyordu tam kapatacakken, telefon açıldı. Elif'in uykulu sesini duydum.

"Efendim" diyen sesi heyecanlanmamı sağlamıştı. Benim numaramı görerek telefonu açmıştı bu bile unutulmamını sağlamıştı.

"Merhaba Elif" dedim.

Karşıdan bir süre hiç ses gelmedi, telefonu kapatmadığını biliyordum. Nefes sesini duyabiliyordum.

"Elif?" dedim tekrar.

Telefon kapandı. Bütün aramamda telefonuna ulaşılmıyordu. Efendim diyen sesi uykuluydu ve büyük olasılıkla telefonunda kimin aradığına bakmadan açmıştı. Benim olduğumu anladığında telefonu kapatmıştı.

Bunu nasıl düzeltebilirim bilmiyordum, ama düzeltmek için çalışacaktım. Sonuçta hâlâ seviyordu. Üstelik bende onu seviyordum. Şimdiye kadar sevgimiz her şeye göğüs germişti, bunu da atlatabilirdik.

13

Ertesi gün neredeyse alışkanlıkları kalkmıştım. Bana kalsa yine de kalkmazdım ama annem başıma beş dakikada bir gelince kalkmak zorunda kaldım.

Uyandığımda dün gece yaşadıklarım yine aklıma geldi. İçim acıyordu. En çok beni üzen o kahrakla birlikte olmasıydı. Başka kadınlarla birlikte olsaydı yine üzülecektim ama Melek'le olması canımı çok yakmıştı. Evliliğimiz boyunca o kadın beni sinir etmek için elinden geleni yapmıştı. Bu konuda Toprak'ı defalarca uyarmıştım. Her defasında bana yanlış anladığımı, beni sevdiğini, onu göremediğini söyleyip durmuştu.

Şimdi ne kadar aptal olduğumu anlıyordum. Bu kadar aptal nasıl olabilmiştim. Tüm olanları nasıl anlamamıştım. Aşk gözlerimi nasıl böyle kör etmişti. Birlikte büyüdüğüm, hayatımın yarısını birlikte geçirdiğim bir insana güvenemezsem yeni tanıdığım birine nasıl güvenecektim.

Kapım çalınınca yatağın içinde oturdum. Annem kapıyı aralayıp, "Kızım, Nil arayıp duruyor, telefonun kapalıymış."

"Kapalı mı?"

Yatağın içinde telefonu aradım ve sonunda onu buldum. Baktım telefonum kapanmıştı. Pili bitmiş olabilir diye düşündüm.

"Seni merak ettiğini söyledi. Birazdan gelecek."

"Birazdan kalkarım anne."

"Tamam bebeğim, iyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Dikkatle yüzüme baktı, duygularımı saklamayı becerebilen biri değildim, açık bir kitap gibiydim beni biraz tanıyan biri yüzüme bakıp nasıl bir ruh halinde olduğumu anlardı. Beni en iyi tanıyanlardan biriydi annem.

"Bu kadar çok uyuyunca tedirgin oldum, iyi olduğuna emin misin Elif, sanki öyle iyi gibi durmuyorsun."

"Merak etme anne, gerçekten iyiyim."

"Pekâlâ, elbiseye ne oldu?"

"Elbise mi?"

"Evet, sabah sana bakmaya gelmiştim, banyonun ışığı yanıyordu onu kapatmaya gittiğimde elbise parçalanmıştı."

Ağlamaya başladım annemden bir şey gizlemek istemiyordum. Her zaman yanımda olan insana bunu yapamazdım. Ağladığımı gördüğünde, kapıyı kapattı, yatağa yanıma oturdu ve bana sarıldı. Bende ona sarıldım.

Başımı göğsüne gömmüş, gözyaşlarım bitene kadar ağladım. Sonunda kendime geldiğimde, başımı göğsünden kaldırdım. Ve "Dün gece Toprak'ı gördüm."

"Tahmin etmiştim."

"Başka bir kadınla birlikteydi."

"Ah bebeğim, bunun için artık bu kadar üzülme. O seni hak etmiyor, hiçbir zaman da hak etmedi. Evliliğine karşı çıktığımızda tek sebep yaşının çok genç olması değildi bebeğim."

"Neden karşı çıktınız o zaman?"

"O zamanda seni hak etmediğine inanıyorduk, önüne bak bebeğim. Hayatına devam et. Daha iyileri karşına çıkacak. Toprak bunların hiç birini hak etmiyor. Ona saplanıp kalma. Kendini üzmekten başka bir işe yaramıyor."

"Haklısın anne, bu kadar zaman onu tanıyamadığıma inanamıyorum."

"Çocuktun, sonra genç kız oldun, hayatında ondan başkası olmadı. Başkalarını tanımadan evlendin. Bütün erkekler Toprak gibi değil, sende sana uygun olan erkeği bulacaksın. Onu unutmalısın. Onu unutmalı ve önüne bakmalısın."

"Biliyorum."

"Bunu yap bebeğim, zor olduğunu biliyorum ama bunu yap. değmeyen insanlar için bu kadar üzülme."

"Ah anne, sen olmasaydın ne yapardım."

"Yolunu bulacaksın, hadi kalk bakalım uykucu, birazdan Nil gelir."

"Bir banyo yapmam lazım. Elbiseyi ne yaptın anne?"

"Attım."

Annem çıktıktan sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Telefonu açtım, pili doluydu. Neden kapalıydı diye düşünürken birden hatırladım. Toprak aramıştı. Uyku sersemi kim olduğuna bakmadan, sürekli çalınca açmıştım. Sonra onun sesini duymuştum. Ne istiyordu. Yılanla birlikte olduktan sonra ne istiyordu. Tekrar ismimi söylediğinde telefonu yüzüne kapattığımı ve tekrar aramasın diye de telefonu kapattığımı hatırladım.

Bu arama işini dün geceden önce yapmış olsaydı, koşarak onun giderdim. Beni ne kadar üzdüğü ya da ne kadar kırdığı umurunda bile olmazdı. Ama o yılanla birlikte olduktan sonra onu nasıl affederdim. Belki de evliyken de birliktelerdi. Onun için o kız o kadar cüretkâr davranıyor olabilirdi. Ben bir aptaldım ve hiçbir şeyi göremeyecek kadar kör bir aptal. Ama artık öyle olmayacaktım. Güçlü olmak zorundaydım. İstanbul'a geri dönecek ve işimde iyi olmaya çalışacaktım.

Yerimden kalktım ve banyoya girdim. Sıcak bir duş iyi gelmişti. Üzerime bir kot pantolon ve beyaz bir kazak geçirerek mutfağa indim.

Nil gelmişti. Annemle mutfakta kahve içip sohbet ediyorlardı. Beni görünce, yerinden kalktı ve bana sarıldı. Bende ona sarıldım. Beni sevenler bana yeterdi. Artık Toprak'a da onun o ikiyüzlü arkadaşlarına da ihtiyacım yoktu. Daha çok gençtim. Hepsinin üstesinden gelebilirdim. Kendimi son zamanlarda hiç hissetmediğim kadar güçlü hissettim. Beni sevmeyen, bana değer vermeyen bir adamın, beni terk etmesi artık canımı acıtmamalıydı. Ama acıtıyordu. Geçecekti biliyordum. Zaman canımın acısını azaltacaktı. Sonra bir bakmışım hiçbir şey kalmayacaktı.

Annem yanımızdan ayrılarak bizi yalnız bıraktı.

"Seni çok merak ettim, canım arkadaşım."

"Özür dilerim Nil, sana kötü şeyler söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum."

"Hiçbir şey demedin, ben senin için endişelendim sadece. Asıl ben özür dilerim sana söylemeliydim. Belki bu kadar zor olmazdı. Ama nasıl diyeceğimi bilemedim Elif."

"Biliyorum, kolay söylenecek bir şey değil, senin yerinde ben de olsaydım aynısını yapardım."

"Onları gördüğümde bende çok şaşırmıştım, Cem dört aydır görüştüklerini söyledi."

"Sadece beklemiyordum ama beklemem gerekirdi. Toprak'la evliyken de onun peşinde dolaşıyordu, şimdi bekârken onu bırakmayacağını anlamam lazımdı. Artık iyiyim. Ama elbiseye yazık oldu. Nasıl oldu hatırlamıyorum ama onu kesmişim."

"Boş ver zaten senin tarzın değildi."

Güldük. "Ama itiraf et fena durmamıştı."

"Üzerinde muhteşem durmuştu, seni gördüğünde o sürtüğün yüzünü görmeliydin."

"Beni aradı."

"Kim?"

"Toprak."

"Ne yaptın?"

"Telefonu yüzüne kapattım."

"İyileşiyorsun demektir, bunu kutlamalıyız."

"Hiçbir yere gitmem, dışarısı çok soğuk."

İki gün daha ailemle ve beni düşünen arkadaşlarımla birlikte olduktan sonra İstanbul"a geri döndüm. Buradan gitmeden Ankara'da kalmaya kesin kararlıydım, ama bunun iyi bir fikir olmadığını anlamam için onları görmem yetmişti. Sürekli onlarla karşılaşmak istemiyordum. Üstelik Toprak'ı her gördüğümde onu affetmek için kendi kendime bahaneler üretmeye başlayacaktım. Onu affetmek de istemiyordum.

Ben hiçbir şey yapmamıştım. Beni terk etmişti. Hayatından boşanmak istemişti ve benimle boğulduğu batağa etmesine rağmen hemen hayatına birini sokmuştu. Başka kız yokmuş gibi beni sinir eden biriyle birlikte olmuştu. Allah bilir evliyken de onunla birlikte olmuş olabilirdi. O anda hem ona, hem de kendime çok kızgındım. En çok da kendime kızgındım. Bu kadar salak olduğum için.

İşe gitmek için sabah kalktığımda evde bir ses duymak için televizyonu açtım. Kendime burada yeni bir yaşam kuracaktım. O sırada televizyonda Sertap Erener'in nostaljik bir şarkısı vardı. Şarkının sözlerini duyduğumda sesi biraz daha açtım. Bana anlatıyordu sanki.

Bu sene iyi geçmedi söylemem lazım
Kader beni seçmedi ama görmemem lazım
Belki birden bire yeniden başlamam gerek
Eskiden taptığımı bugün taşlamam gerek
Yeni bir aşk yeni bir iş
Yine gülecek bir neden lazım
Yeni bir haber yeni bir kader
Bunlar için bana şans lazım

Yeni bir duruş yeni dokunuş
Tek tek keşfetmem lazım
Yeni bir hayat gerisi bayat
Kendime yeni bir ben lazım
Günler güzel geçmedi unutmam lazım
Asıp yüzümü kalmışım azıcık kırıtmam lazım
Hep içime atmışım anlatmam gerek
Hepsini bir kazana atıp toptan kaynatmam gerek

Ne güzel bir şarkıydı ve ilk defa duyuyordum. Benim için yazılmış gibiydi. Günümün iyi geçeceğine dair bir işaretti sanki. Uzun bir zamandan sonra ilk defa yüzümde gülümseme ile güne başlamıştım. Felsefemi belirlemiştim. Toprak'ı unutmaya çalışacak ve önüme bakacaktım.

Daha mesaiye çok olmasına rağmen, içim içime sığmıyordu, bir an önce evden çıkıp işe gitmek istiyordum. Son zamanlarda hiç bu kadar enerjik hissetmemiştim kendimi. Televizyonda duyduğum şarkıyı telefonuma indirdim. Arabada dinleyerek şirkete geldim. Herkesten daha erken. Bana ayrılan yere arabamı park ettim. Son olaydan sonra güvenliğe yakın bir noktaya arabamı park ediyordum artık. Burada bir tek Toprak Bey'in arabasının yeri belliydi bir de benim. O patrondu, ben ise başına her an bir şey gelebilecek bir kurban. Ama kurban olmayacaktım. Kararlıydım. Yeni yılla birlikte, şarkıdaki gibi yeni bir ben olacaktım. Çalışmaya başladığımdan beri ilk defa bu şirkete kendime bu kadar güvenerek geliyordum. Ezik biri değildim ve olmaya da niyetim yoktu.

Arabadan indim. Tam kapıları kapatıyordum, Toprak Bey'in arabası garaja girdi. Beni görünce selam verdi, bende elimi kaldırdım. Asansöre doğru yürümeye başladım. Asansörün kapısında karşılaştık. Bu adam her geçen gün daha mı yakışıklı oluyordu.

"Günaydın, Toprak Bey, iyi yıllar" dedim.

"Günaydın Elif, sana da iyi yıllar."

O sırada asansör geldi ve bindik. Ben kendi katımın, o da kendi katının düğmesine bastı. Daracık mekânda onun o erkeksi görüntüsü daha da rahatsız olmama yetti. Sürdüğü tıraş losyonun kokusu burnuma kadar geliyordu.

"Nasılsın?"

"İyiyim teşekkür ederim. Aslında size diğer şeyler için de teşekkür etmem gerekiyor."

"Önemli değil, hâlâ rahatsız eden birileri var mı?"

Gülümsedim ve "Yok" dedim.

"Erkencisin?"

"Bugün erken gelmek istedim."

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır."

"Bende yapmadım, yalnız kahvaltı yapmak hoş değil, bana eşlik eder misin? Kafeteryada kahvaltı yapalım, ortalık kalabalıklaşmadan."

Bir an tereddüt ettim, ama sonunda adam beni iki kere Erdem'den kurtarmıştı, teklifini geri çevirmek kabalık olacaktı.

"Tamam" diye yanıtladım.

Bunun üzerine en son katın düğmesine bastı. Binanın üstünde çok güzel bir kafeterya vardı. Şirkete ait. Öğlen yemeklerini orada yiyorduk. Güzel bir manzarası vardı.

Kafeterya katında indiğimizde, bizim gibi erkenci olan sadece birkaç kişi vardı. Kafalar bize doğru döndü, Günaydın denildi ve önlerine döndüler. Ama biliyordum ki, ben daha aşağıya inmeden burada Toprak Bey'le kahvaltı yaptığımı herkes duyacaktı. Birden teklifi kabul ettiğime pişman oldum.

Kendi kendime "sen kötü bir şey yapmıyorsun, sadece kahvaltı yapacaksın" dedim.

Camın önündeki bir masaya oturduk. Bir süre sonra kah-

valtı tabakları gelmişti. Sabahları kahvaltı etmeye pek alışık değildim. Üstelik buraya geldiğimden beri neredeyse hiç yemiyordum. Yalnız yemeye bir türlü alışamamıştım. Toprak Bey'de ima ladığım kadarıyla yalnız yemeyi sevmeyenlerden biriydi. Ben onları Masal Hanım'la ortakça yapıyor sanıyordum ama herhal de yanılıyordum.

"Nasıl geçti bakalım yolculuk?"

"Güzeldi, Ankara'ya geldim."

"Biliyorum, Masal söyledi."

Masal Hanım'a nereye gittiğimi mi sormuştu? Anlama dım. Arzu Masal Hanım'a Toprak Bey konusunda hassas oldu ğunu söylemişti. Onda gizli olduğumu hissettiği kızları işten kovar demişti. Yanlış anlamasını istemiyordum. İşimi seviyordum ve onu kaybetmek en son istediğim bir şeydi. Üstelik karşımda ki adam hiç benim tipim değildi. Ve iş yerinde bir ilişki yaşamak gibi bir niyetim de yoktu. Biz aynı iş yerinde çalışmayalım diye Toprak'la bile aynı yerlerde çalışmıştık. Sadece kahvaltı yaptım diye işten kovulmak istemiyordum.

Hiçbir şey demeden bir an önce kahvaltıyı yapıp aşağıya in mek istiyordum. Zaten bizi birkaç kişi görmüştü, başkalarının da görmesine gerek yoktu. Üstelikte işe ilk başladığım zaman yeteri kadar dedikodum yapılmıştı.

"Çok sessizsin ne oldu?" dedi. Düşüncelerime o kadar dal mıştım ki, karşımda kahvaltı yapan adamı unutmuştum.

"Özür dilerim. Ben kalkabilir miyim, yetiştirmem gereken bir iş var da!"

"Kahvaltını bitirmedin."

"Doydum teşekkür ederim."

"Tamam o zaman."

"Tekrar özür dilerim. Kahvaltı için teşekkürler" diyerek çantamı ve kabanı mı alarak hemen asansöre doğru gittim.

Kabalık yaptığımın farkındaydım, ama o Masal Hanım'ın

evgilisiydi, şirketin patronuydu ve adı Toprak'tı. Onunla otup kahvaltı bile yapmamak için bu üç sebep yeterliydi. Sadece adının Toprak olması bile yeterdi. Hiçbir şey hissetmediğim bir damla adımın çıkması istediğim en son şeydi.

Ofisten içeri girdiğimde, hiç kimse yoktu. Saate baktım, daha yirmi dakika vardı mesaiye. Ne vardı bu kadar erken işe gelmeye, zamanında gelmiş olsaydım Toprak Bey'le karşılaşmayacaktım. Masama oturduğumda derin bir nefes aldım.

Bugün yeni bir hayat yaşamaya karar vermiştim.

"Yeni bir hayat" dedim, kendi kendime konuşarak "Yeni bir hata değil".

Bir süre sonra Arzu geldi. Neredeyse tanımayacaktım. Saçlarının rengi değişmişti. Buradan giderken sarı olan saçları şimdi kırmızıydı. Kızıl değil, bildiğin kırmızı. Çılgınlık bu kızın üstünde çok güzel duruyordu. Üç gün birbirimizi görmemiştik, sanki uzun zamandır görüşmüyor gibi birbirimize sarıldık. İstanbul'daki tek arkadaşımdı ve çatlak bir kızdı. Neşesi inanılmazdı.

"Hey iyi görünüyorsun, ne oldu sana?"

"Aile dopingi."

"Bilirim. Bu sene burada arkadaşlarımla kaldım. Onun için benimde o dopinge ihtiyacım var."

"Sende iyisin, saçların yakışmış."

"Bilmiyorum, yılbaşı günü kendimde değişiklik yapmak istedim."

"Başarmışsın."

"Bugün rahatım, Masal yok."

"Nerede?"

"İtalya'da."

Toprak Bey onun için belki de erken gelmişti. Acaba beraber mi yaşıyorlardı. Aklıma gelen şeyi hemen aklımdan uzaklaştırdım Toprak Bey'in kimle yaşadığı beni ilgilendirmemeliydi.

"Ama Toprak Bey burada, sabah gördüm."

"Birlikte değillerdi."

"Nereden biliyorsun."

"Ben her şeyi bilirim, sanırım araları hoş değil, son dakikada gitmeye karar verdi. Ona uçak bileti bulana kadar göbeğim çatladı."

"Birbirlerine yakışıyorlardı."

"Aman boş ver onların aşk hayatından, sen anlat, eski kocanı gördün mü?"

"Evet, başkasıyla beraber."

"Hadi ya..."

"Konuşmak istemiyorum. Bugün keyfim yerinde sinirlerim bozulsun istemem."

"Tamam, akşam bir şeyler yapalım mı?"

"Yarın akşam yapsak olur mu?"

"Olur tabi."

O gün bütün işlerimi toparladım. Akşam olduğunda kendimi daha iyi hissediyordum. Önümüzdeki hafta sonu Nil İstanbul'a gelmeye söz vermişti. Onu Arzu ile tanıştıracaktım. Birbirlerinden hoşlanacaklarına emindim.

Akşam olunca kabanımı ve çantamı aldım. Şirketten çıktım. Arzu bir saat önce çıkmıştı. Yarın sabah Masal Hanım dönecekti. Gitmeden önce bitirdiğim proje hakkında hiç konuşmamıştık. Sadece beğendiğini söylemişti. Detaylar konuşulmamıştı. Yarın geldiğinde ona soracaktım.

Arabama bindim ve sorunsuz bir şekilde evime geldim.

14

Masal Hanım toplantı odasında elindeki projeyi masaya koydu ve elindeki kalemle yaptığım projenin üzerine vurmaya başladı. Gerilmiştim, bir hafta önce çok beğendiğini söyleyen kadının yüzünden, bir şey dememiş olsa da beğenmediğini anlayabiliyordum. Suratıma bile bakmamıştı. Diğer mimarlarla birlikte öylece oturmuş, projenin üstüne kalemle vururken çıkardığı sesi dinliyorduk.

"Elif burayı müşteri beğenmedi."

"Ama onların istediği gibi çizdim. Meltem Hanım özellikle orada kendisinin istediği olsun istedi."

"Olabilir, ama iç mimar olan sensin, istediği şeyin orası için uygun olmadığını ona söyleyebilirdin, projeyi gördüklerinde beğenmediklerini söylediler."

"Tekrar çizebilirim Masal Hanım."

"Evet, çiz, evin diğer yerleri ile uyumlu olsun."

"Tamam."

"Şimdi çıkabilirsin. Yarına kadar düzeltilmiş projeyi masamda istiyorum."

Elimde proje dışarı çıktığımda ne olduğunu anlamamıştım. Yılbaşından önce bu kadın buna bayılmıştı. Müşteri olan Meltem Hanım da çok beğendiğini söylemişti. Ne olmuştu. Meltem

Hanım beni aramadan neden Masal Hanım'ı aramıştı. Masal Hanım yılbaşından önce bana iyi davranırken şimdi ne olmuştu.

Masama oturdum ve projenin o kısmını tekrar çizmeye başladım. Yarın sabaha yetişmesi için bu gece çalışmam gerekiyordu. Bunu evimde yapacaktım. En son kahkığımda neredeyse korkudan ölecektim. Mesai bitmek üzereydi. Hâlâ Masal Hanım'ın bana neden öyle davrandığını düşünüyordum. Sonunda buldum. Yılbaşından sonraki ilk günde kafeteryada Toprak Bey'le kahvaltı yaptığımı duymuş olmalıydı.

Arzu'ya sormalıydım. Eğer Masal Hanım duyduysa, Arzu'nun mutlaka duymuş olması lazımdı ve neden bana hiçbir şey sormamıştı. Ben toplantı odasından çıktıktan, kısa bir süre sonra Masal Hanım'da çıktı. Sonra da Arzu toplanmaya başladı. Hemen yanına gittim.

"Seni bırakayım mı?"

"Olur, istersen bana gel, bir şeyler yeriz."

"Peki."

"Ben de toplandım. Birlikte çıktık. Gözüm Masal Hanım'ın arabasının bulunduğu yere takıldı. Arabası buradaydı. Demek ki daha gitmemişti."

"Masal Hanım çıkmamış..."

"Biliyorum, bu akşam konsere gidecekler."

"Toprak Bey'le mi?"

"Başka kimle olabilir."

Arzu'ya sormak istiyordum ama bu nasıl sorulurdu ki. Arzu'nun evi şirkete çok yakındı. Yolun kenarına arabayı çektim ve indik. İlk defa evine geliyordum. Gerçekten hoş bir evdi. Biraz dağınıktı ama en azından temizdi.

Bir saat sonra beraber yaptığımız yemeği yemek için masada karşılıklı oturmuştuk. Havadan sudan bir sürü dedikodu öğrenmeme rağmen asıl gelme amacımı bir türlü açmamıştım. Bir razdan kalkmam gerekti. Daha eve gidip çalışacaktım.

"Biliyor musun, yılbaşından sonraki ilk gün, garajda Toprak Bey'le karşılaştım. Beni kafeteryada kahvaltıya davet etti."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet, neredeyse herkes biliyor, Masal'ın da kulağına gitmiş."

"Tanrım, burası nasıl bir yer böyle hiçbir şey gizli kalmıyor mu?"

"Boş ver. Toprak Bey'in masasında oturan ilk sen değilsin, erkadın mı bilmiyorum ama, o konuda çok mütevazıdır. Üstelik yalnız yemek yemediğini şirkette herkes bilir, o masada herkesle oturup yemek yemiştir. Üzülme bu konu büyütülecek bir şey değil."

Rahatlamıştım demek ki konu onunla kahvaltı yapmam değilde neydi peki... "Masal Hanım bana bugün oldukça soğuk davrandı ve kendimi rahatsız hissettim."

"Boş ver, özel günündedir. Arada öyle gelirler ona."

"Araları nasıl?"

"Gayet iyi, bu akşam konsere gidecekler. Ama ben Toprak Bey'i seviyorum ve Masal cadısı ona göre değil."

"Cadı gibi durmuyor, iyi bir kadın."

"Görüntüye bakma. Takıntılı bir tip, ben onu uzun zamandır tanıyorum. Burada çalışmadan önce de ben onun asistanlığını yapıyordum. O zaman kendi şirketi vardı. Buraya gelirken beni de yanında getirdi. Sen Toprak Bey'den önceki sevgilisine yaptıklarını bir bilsen, onun hakkında böyle düşünmezsin. Dikkatli ol, seni tehlike olarak görürse hiç şansın yok."

"Ben nasıl tehlike olabilirim ki onun için."

"Bilmiyorum, ama senin Toprak Bey'le ilgilendiğini falan anlamasın."

"İyi de ben Toprak Bey'le ilgilenmiyorum ki. Değil Toprak Bey'le hiç kimseyle ilgilenmiyorum."

"Olabilir ama ona öyle bir izlenim bile vermen kovulma için bir neden."

"Anlıyorum."

"Sana bir şey sormak istiyorum Elif."

"Sor."

"Neden sadece sana otoparkta özel bir yer verdiler."

Ona baktım. Anlatıp anlatmamaya karar veremedim. Şe zu'dan başka hiç arkadaşım yoktu ama her şey hakkında fa bilgisi vardı. Ona anlatırsam bunu kimler duyardı bilmiyord Tereddüt ettiğimi anlamış olmalı.

"Bu aramızda kalabilir."

"Pekâlâ, sana baştan anlatayım. Erdem benim yüzümden ten ayrıldı. Daha doğrusu kovuldu."

"Kovuldu mu? İstifa ettiğini biliyordum."

Ona her şeyi anlattım. Erdem'in yaptıklarını, Toprak Bey beni ikna etmesini, sinemadaki olayı, ertesi gün otoparkta ba ma gelenleri, Toprak Bey'in beni eve bırakmasını, o günden be rahatsız etmediğini, o olaydan sonra Toprak Bey, güvenliğe yo kın özel bir yerim olmasını söylediğini. Her şeyi. Şaşkınlıkla hiç sözümü kesmeden beni dinledi. Bittiğinde ona bakıyordu

"Vay canına bu kadar şeyi bilmemek beni şaşırttı. Yaşlı yorum demek ki." İkimizde güldük.

"Erdem'den hep şüphelendim zaten, ne zaman ona bir y dımcı alınsa kızlar kısa sürede işten ayrılıyorlardı."

"O gün Toprak Bey gelmeseydi, büyük ihtimalle bende tesi gün ayrılacaktım."

"Sende az sır küpü değilmişsin."

"Bunun hakkında konuşuluyor değil mi? Konuşulmasa bu sormazdın."

"Konuşuluyor, senin Toprak Bey'le aranda bir şeyler olu ğunu söylüyorlar, bunu Masal'ın duyduğunu sanmıyorum a yakında duyulur."

"Ne yapacağım o zaman."

"Bence Toprak Bey'le konuş, bunu Masal Hanım'a söylemesini rica et."

"Böyle bir şeyi nasıl diyeceğim adama Arzu, işimi seviyorum, şirkette aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyorlar, manyak sevgiline söyle beni kovmasın mı?"

"Tam da böyle diyebilirsin" dedi gülerek.

"Yapamam, yanlış anlar."

"Asıl Masal duyarsa yanlış anlayacak ve düzeltmen için şansın olmayacak."

"Bunun için kovacağını sanmıyorum Arzu, benim Toprak Bey'le hiçbir ilgim yok."

"Ne kadar basit şeylerden, ne kızlar kovdu, duysan aklın şaşar."

"Yinede böyle bir şeyi söyleyemem, kovulmayı göze alabilirim, hem daha önce de kovulmuştum, alışkınım yani."

Yemekten kalktık ve biraz daha oturdum saate baktığımda on bire geliyordu ve benim bitirmem gereken bir proje vardı. Toparlandım ve çıktım. Eve gelene kadar düşündüm. Masal Hanım hiç de öyle Arzu'nun anlattığı bir tip gibi durmuyordu. Hatta başlarda bana çok da iyi davranmıştı. Özellikle Erdem konusunda hep yanımda olmuştu. Ama o zamandan bu yana bir şeyler değişmişti. Artık bana karşı o kadar da iyi değildi. Her hatamda diğerlerine gösterdiği anlayışı artık bana göstermiyordu.

Üstelik buraya yakın bir dostumuzun tavsiyesi ile gelmiştim. Eğer Masal Hanım tarafından kovulursam ve sebep de sevgilisini kıskandığı için olursa bu o tanıdığımız kişinin de kulağına gitmesi demekti.

Öyle bir durumda bunu ailem de duyardı. Rezil olacağımı söylemiyorum bile.

Ne yapacaktım. Hiç rahat edemeyecek miydim? İş aramaya başlasam mı acaba diye düşündüm. İçimdeki sıkıntı büyüdükçe

büyüdü. Arzu'yu dinleyip bunu Toprak Bey'le konuşmalı mıy dım? Böyle bir şeyi o adama nasıl söylerdim. Ya yanlış an larsa.

Eve geldim. Üzerimi değiştirip, hemen projenin başına otu dum. Masal Hanım'ın bana davranışlarını yanlış değerlendi miş olabilirdim. Şu sıralar sinirlerinin bozuk olduğunu Arzu'da söylüyordu, belki Toprak Bey'le araları bozuktu, ne bileyim bir sürü şey olabilirdi. Benimle hiç alakası olmayan şeyler. Belki de ben fazla kuruntu yapıyordum. Biraz zamana bırakmakta fayda vardı. Dört saat sonra her şey bitmişti. Bende bitmiştim. Ve hem gözlerim ağrıyordu, hem de sırtım. Uyumamak için o kadar çok kahve içmiştim ki, hâlâ uykum yoktu. Ertesi gün kötü geçecekti bunu biliyordum.

Sabaha karşı beş gibi en son gözlerimi açık tutamadım ve yatağa uzandım. Telefonun alarmını kurmuştum. Kalktığımda hafif başım ağrıyordu. Uykusuzluğa dayanıklı biri değildim. Te lefonu elime aldım. Saati gördüğüm anda yatakta aniden doğ ruldum. Tanrım saat ondu ve ben alarmı duymamıştım bile. Na sıl uyuyakalmıştım. Hemen yataktan fırladım. Gün kâbus gibi başlamıştı. Hızla giyindim. Masadan projeleri toplayıp çantaya tıktım. Notebook'umu aldım, evden koşarak çıktım.

Arabamla ev ile iş arası yirmi dakika sürüyordu. Sabah trafiği azalmıştı ve ben tam yirmi dakika da otoparka arabamı bırakmıştım. Nefes nefese asansöre doğru koşar adımlarla yü rüdüm. O sırada telefonum çaldı, ama ellerim dolu olduğu için açamadım. Asansöre bindiğimde, telefonu çıkardım ve arayan Arzu'ydu, büyük ihtimalle Masal Hanım gelmiş beni sormuştu Geri aramama gerek yoktu, nasıl olsa birazdan ofiste olacaktım.

Telefonuma tekrar baktığımda en az on tane cevapsız çağrı vardı. Bunlardan üç tanesi annemindi, Nil aramıştı, birkaç ar kadaşım daha aramıştı. Ne olmuştu, aileme bir şey mi olmuştu Cevapsız çağrılara baktığımda beni en çok şaşırtan ise Toprak Bey'in beni aramış olmasıydı. Telefonumu nereden biliyordu ki

O sırada asansör kata geldi indim, danışmadaki kız beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Sanki beni beklemiyormuş gibi bir havası vardı. Neden böyle bana garip garip baktığını sorgulamayacak kadar geç kalmıştım. Bir şeyler söylemek için hamle yaptı ama ben çoktan ofise girmiştim bile.

Birden bütün başlar bana döndü. Sanki ben orada çalışmıyordum, beni yeni görmüşler gibi davranıyorlardı. Gözlerim hemen Arzu'nun masasına doğru gitti. O sırada o da kalkmış bana doğru geliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi masama doğru yürüdüm ve elimdekileri masaya koydum.

Yanıma gelen arzu "Neredesin sen?" diye bana bakıyordu.

"Geç saate kadar çalıştım, sabaha karşı uyumuşum kalkamadım."

"Telefonlara neden cevap vermedin."

"Arzu duymadım, ne oluyor? İflas falan mı ettik nedir bu acayiplik?"

"Kızım bugünkü gazeteleri görmedin mi?"

"Hayır, ne olmuş savaşa falan mı girdik?"

"Biz girmedik canım ama sen girdin sayılır."

"Ne demek şimdi bu Arzu?"

"Tuvalete git, bende geliyorum" diyerek yanımdan ayrıldı.

Neler oluyordu. Masal Hanım odasında yoktu. Ama arabasını otoparkta görmüştüm. Tuvalette duyacağım şeylerden hoşlanmayacağımı anlamıştım. Her şeyi masaya bırakmış, telefonumu yanıma alarak tuvalete gitmiştim. Birkaç dakika sonra Arzu elinde bir gazete ile geldi. Benimle konuşurken galiba gazete okuyacaktı.

Allahtan tuvalette kimse yoktu. Elindeki gazeteyi bana uzattı bende aldım.

"Bak" dedi.

Gazeteye baktım, bu çok satan bir gazetenin magazin ekiydi. Ama ne görmem gerekiyordu. Öylece bakıyordum ve sonra

gördüm. Görmemle birlikte bacaklarımın beni daha fazla ayakta tutamayacağım anladım. Makyaj aynasının önündeki pufa oturdum. Daha fazla ayakta duramayacaktım. Kalbim çıkacakmış gibi atıyordu. Ellerimin titrediğini hissettim ve gazete elimden düştü.

Arzu eğildi, gazeteyi yerden aldı. Şok geçiriyordum. Gördüklerime inanamıyordum. Bu bir kâbus olmalıydı. Biraz sonra uyanacaktım ve her şey bitecekti.

"Elif kendine gel."

"Nasıl, bu gerçek değil."

"Biliyorum ama kendine gelmen gerek."

"İnanamıyorum, böyle bir şey olduğuna inanamıyorum."

Gazeteyi tekrar elime aldım. Yarım sayfa haber vardı ve bir fotoğraf. Fotoğraftaki birbirine sarılmış çift, ben ve Toprak Bey'di. Yüzüm o kadar net çıkmıştı ki, beni tanıyan herkesin, o resimdeki kızın ben olduğumu anlamamaları imkânsızdı. Ve üsteki kocaman başlıkta, "Toprak Ünlüer'in sarıldığı yeni sevgilisi kim?" diye yazıyordu.

"Burada yazıldığı gibi değil, inan bana Arzu, burada yazıldığı gibi değil."

"İnanıyorum tatlım."

Gözyaşlarım artık yanaklarımdan süzülüyordu. Kendimi tutamıyordum. O sırada tuvaletin kapısı açıldı. Danışmadaki kız içeri girdi, önce Arzu'ya sonra da bana baktı.

"Toprak Bey, seni dışarıda bekliyor."

"Beni mi?"

"Evet."

Yerimden kalktım. Yüzümü yıkadım. Arzu ile birlikte dışarı çıktık. Kapının önünde Toprak Bey dikiliyordu. Beni gördüğünde bir süre bana baktı. Sonra Arzu'ya doğru döndü.

"Elif Hanım'ın eşyalarını toplayıp buraya getirir misin Arzu."

"Tabi Toprak Bey."

Arzu içeri girdiğinde, bana doğru döndü.

"Gel otur" diyerek, beni danışmanın önündeki koltuğa oturttu.

Berbat haldeydim. Şimdi o kadar insanın neden beni aradığını anlamıştım. Büyük ihtimalle sabah gazeteyi görmüşlerdi. Onlara ne diyecektim. Herkes söylediğime değil, gördüğüne inanacaktı.

Bir süre sonra Arzu elinde çantam, 'notebook'um ve montumla geldi.

Toprak Bey, "Teşekkür ederim Arzu" diyerek onun elinden eşyalarımı aldı.

O sırada ben de oturduğum yerden kalktım. Adamın elindeki çantamı ve montumu aldım. İtiraz etmeden hepsini bana verdi.

"Hazırsan gidelim."

"Nereye, nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Burada mı kalmak istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman hadi" diyerek asansöre doğru gitti ve bende dönüp Arzu'ya baktım.

Bana "Git" dedi.

Toprak Bey'e doğru döndüm, asansörün kapısında beni bekliyordu. Nereye gidiyorduk hiçbir fikrim yoktu. Ama burada da kalamazdım. Onun peşinden asansöre bindim.

Otoparka indiğimizde, birden o fotoğrafın nerede çekildiğini anladım. Otoparkta çekilmişti.

Arabama sürtük yazıldığı gündü. Şok geçiriyordum ve Toprak Bey bana sarılmıştı.

Ona doğru döndüm. "O resmi burada çekmişler" dedim.

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama bulacağım."

Arabamın dolgu gaberlerini kolumdan tutup "Benimkiyle gidersiniz" diyerek hemen arabamın yönünü değiştirdi.

Arabaya bomba koyan gey homoşmanın evde olmasını dilerken, merdiven gittikçe, bile bilmeyerek sevgi evi gittiğini hissetti.

15

Masal'ın odama giriş şeklinden onun sinirli olduğunu anlamıştım. Son zamanlardaki bu sinirli halleri çekilecek gibi değildi. Kapıdan içeri sinirle girmiş, yüksek topuklu ayakkabılarını yere vura vura, gözlerini gözlerime dikerek masama doğru yürümeye başlamıştı. Tam masamın önüne geldiğinde, elindeki gazeteyi masaya doğru attı.

"Bunun bir açıklaması vardır herhalde" dedi.

Masama attığı gazeteye bakma gereği bile duymadım. Ayağa kalkarak, yanma doğru gittim. Bende onun gözlerinin içine bakıyordum. Yine bir yerde biriyle fotoğrafımı çekmişler ve altına da saçma sapan şeyler yazarak yayınlamış olmalıydılar. Bunu defalarca Masal'a anlatmama rağmen anlamamakta hâlâ ısrarlıydı. Asla, beraber olduğum hiçbir kadını aldatmamıştım. Benim kitabımda aldatarak ayrılmak yoktu. Bunu ona da anlatmıştım. Gazeteciler peşimde dolaşmazdı ama bazen onlara denk geldiğim olurdu ve o denk geldiğim zamanlarda abuk sabuk şeyler yazarlardı.

Masal'ın sinirli olduğunu görüyordum ama hâlâ bana inanmayıp bu tip gösteriler yapmasına da sinir olmaya başlamıştım. Bu davranışları ilişkimizi yaralıyordu ve ben bundan gerçekten sıkılmıştım.

"Masal bir daha odama bu kadar sinirliyken gelme."

"Ne saçmalıyorsun Toprak, gazeteye bakar mısın?"

"Hele orada yazdıklarına bakarak, beni suçlamaya hiç gelme, tüm bunlardan sıkıldım, sen sıkılmadın mı?"

"Bu sefer bunu açıklaman zor Toprak."

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Ve bu açıklamalardan da bıktım artık. Yine birisiyle yan yana geldiğimde saçma sapan şeyler yazdılar diye kimseye açıklama yapmayacağım, buna sende dahilsin."

"Bu yan yana geldiğin biri değil, sarmaş dolaş olduğun biri."

"Saçmalama..."

"Bak şu gazeteye kahrolası, bak ve beni ne kadar rezil ettiğini gör."

Bir şey yapmama fırsat vermeden, masama doğru yürüdü, masanın üstündeki gazeteyi alarak bana uzattı.

"Bu hesap vermek zorunda olduğun bir fotoğraf, bak şuna."

Gazeteyi elinden aldım. İşte bunun için evlenmiyordum. Bu kadar sahiplenilmek istemiyordum. Bu kadar sorguya çekilmeye ise hiç niyetim yoktu. Kadınların bu kıskançlık huyları beni deli ediyordu. Bir ilişkide önce güven olmalıydı. Güven duymadığın bir insanı hayatına almamalıydın. Son hızla Masal'la yolun sonuna geliyorduk. Ne yazık ki bunu Masal anlamıyordu.

Sonunda gazeteyi açarak, kafamı eğdim. Fotoğrafı gördüğümde bu sefer şaşırma sırası bendeydi. Neredeyse yarım sayfada Elif ve benim fotoğrafım vardı. Birbirimize sarılmıştık. Kızın yüzü o kadar net çıkmıştı ki kim görse onun Elif olduğunu anlardı.

Kocaman başlıkla "Toprak Ünlüer'in sarıldığı yeni sevgilisi kim?" yazıyordu. Bir saat bile geçmeden o kızın kimliğini herkes duyardı. Birinin telefon etmesi yeterliydi sadece. Elif'i sevgilim gibi göstermişlerdi.

Böyle bir fotoğraf nasıl olurdu. Onunla hiç bu kadar samimi

bile olmamıştım. O kızı en son yılbaşından sonra birlikte kahvaltı ederken görmüştüm ve kız hiçbir şey yemeden apar topar kalkıp gitmişti ve bu da neredeyse üç hafta önceydi.

Fotoğrafa biraz daha bakınca onun nerede çekildiğini anladım. Otoparkta çekilmişti. Arabasına sürtük yazıldığı zaman, onu orada arabasının yanında gördüğümde neredeyse korkudan şok geçirecekti ve ben ona sarılmıştım. Birkaç dakika orada öylece ona sarılmış, sakinleşmesini beklemiştim. O zaman çekilmiş olmalı, ama o zamandan bu yana epey zaman geçmişti. Neden şimdi, o zaman değil de neden aradan bunca hafta geçtikten sonra ortaya çıkmıştı. Bundan kimin ne çıkarı olabilirdi.

"Açıklama Bekliyorum" diyen Masal kulağımın dibinde bağırmaya devam ediyordu.

Gazeteyi elimden fırlattım. Ona doğru döndüm.

"Yeter artık Masal bağırıp durma."

"Bir açıklama beklemek hakkım olduğunu düşünüyorum. o kızla ne gibi ilişkin var."

"Hiçbir ilişkim yok."

"Hiçbir ilişkin olmadığı kıza neden sarıldın o zaman."

"Biraz sakinleşmeyi denersen sana anlatırım."

"Neyi anlatacaksın Toprak, yanımda çalışan bir kızla sarmaş dolaş fotoğrafınız çekiliyor ve sen bana hiçbir ilişkim yok mu diyorsun."

"Evet öyle diyorum."

"Erdem'i boşuna kovduk o zaman, belki de Erdem haklıydı, kız onu da baştan çıkarmaya kalkmış olabilir, onda başarısız olunca, büyük patronda denemeye kalkmıştır şansını ha ne dersin."

"Bu tip konuşmaların sana yakışmadığını daha önce söylemiştim Masal. Üstelik o akşam olanları ben gördüm."

"Gördüğün şeylerin doğru olduğu ne malum."

"Sen benim gördüğüm şeyleri sorgulamaya mı kalkıyorsun."

"Belki doğru görmedin diyorum, belki kız Erdem'i taciz etti. Ne yani hep erkekler yapacak değil ya."

"Masal, sabrımı zorladığının farkında mısın bilmiyorum, şimdi işinin başına dön, burası bu konuların tartışılacağı yer değil, akşam konuşuruz."

"Bir açıklama beklemem, neden sabrını zorluyor, rezil olan benim, arkamdan konuşulacak olan da benim, benim hiç sabrım zorlanmıyor mu sence?"

"O zaman aç kulaklarını da dinle, o kızla aramda hiçbir şey yok, o sarılma da tamamen zararsız bir sarılma, o akşam otoparkta, çok korkmuştu, şok geçiriyordu ve ben de onu sakinleştirmek için sarıldım. İşte hepsi bu."

"Buna inanacağımı mı sanıyorsun."

"Senin ne sandığın beni ilgilendirmiyor, ben sana sadece doğruyu söylüyorum."

"Daha iyi bir bahane bulmalısın Toprak."

"Bahane arasaydım, inan bana daha iyisini bulurdum ama sana söylediğim gerçekler. Eğer hâlâ bana inanmıyorsan, bu ilişkiyi yürütmenin anlamı kalmıyor."

"Ne demek bu?"

"Masal, ilişkiler güvene dayanarak yürür, sen bana güvenmiyorsan bu ilişkinin artık sorgulanma zamanı gelmiştir demektir."

"Sen beni o sürtük için terk mi edeceksin yani?!!"

Birden o kıza sürtük denmesi beni rahatsız etti. Üstelik öyle bile olsa bu sıfatı ona yakıştırmam mümkün değildi ve olmadığını biliyordum.

"Yeter, Masal, fazla uzattın. Bir daha sakın o kıza sürtük deme, olmadığını benim kadar sende biliyorsun."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum, buraya gelir gelmez, beş yıllık müdürümüzü, kızı taciz etti diye kovuyorsun ve sonra da kızla birlikte oluyorsun."

Bu saçmalıklara artık daha fazla dayanamayacaktım. Hele gerçeği bilmesine rağmen, Masal'ın hâlâ o kızı suçlamasına da dayanamayacaktım. Masal'ın buna bir son vermeye niyeti yoktu. Bu kadar kıskanç olabileceği aklıma gelmezdi. Kıskanacak hiçbir şey yokken üstelik.

"Otoparktaki ona verdiğin özel yeri nasıl açıklayacaksın."

"Erdem onu taciz etmeye devam ediyordu bende güvenliğe yakın olmasını istedim, ne var bunda."

"O kız senin koruman altında değil, sana ne, hem her şeyi geçtim yine de beni rezil ettin, ben bunu aileme nasıl açıklayacağım, bizim evlenmemizi beklerken, şu rezilliğe bak."

"Evlenmek mi? Ne evliliği Masal, sana evlilik teklifi etmedim, bunu konuşmadık bile, nereden çıktı şimdi bu. Üstelik ailenin bu evlilik merakı son zamanlarda canımı sıkıyor. Burası bunu tartışacağımız bir yer değil, daha sonra konuşuruz."

Masama doğru gittim, sandalyenin arkasından ceketimi aldım. Telefonu cebime koydum.

"Nereye gidiyorsun, daha bitirmedim."

"Ben bitirdim. Gidip kız ne durumda bakacağım."

"Sen ne diyorsun, ben burada rezil oldum diyorum, sen hâlâ kızı düşünüyorsun?"

"Bana inanmayı öğrendiğin zaman konuşuruz."

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Masal'ın sinirli hallerini çekemeyecektim. Gazeteyi gördüğümden beri aklım Elif'teydi. Sabah onu aramıştım, inşaatı biten otelin iç mimarisini onun yapmasını istiyordum ama cevap vermemişti. Danışmadaki kıza geldiğinde onu görmek istediğimi söylemiştim. Sonra da Masal fırtına gibi odama dalmıştı. Beş kat aşağıya inip, danışmadaki kıza "Elif Hanım geldi mi?" diye sordum.

"Evet, efendim, kendisi lavaboda."

"Çağırır mısın?"

Büyük ihtimalle, öğrenmiş olmalıydı. Bu saate kadar bü-

nin sirketin bildiğine emindim. Çıkarken gazeteyi gördüğünü anladım. Ağlamıştı, gözleri kızarmıştı ve berbat görünüyordu. İçeriye girip eşyalarını alacak gibi durmuyordu ama ayakta duracak hali bile yoktu. Peşinden çıkan Arzu'yu görünce ona eşyalarını getirmesini söyledim.

Arzu içeri girdiğinde, ona doğru döndüm. Gözlerindeki acıyı gördüm. Bunu yapanı bulacak ve canına okuyacaktım. Aklıma gelen ilk isim Erdem'di ve ben onu defalarca uyarmıştım. Hâlâ kızla uğraşıyordu ve onunla yalnız konuşmadığım sürece uğraşmaya da devam edecekti.

Arabada hiç konuşmadan yanımda oturuyordu, ne düşünüyordu merak etmiştim. Soru sormak istemiyordum, sorduğum anda dağılacak gibi duruyordu. Evine bırakmam gerekiyordu, ama nedense içimden onu yalnız bırakmak gelmedi. Evinin bulunduğu semti geçince, kısa bir an bana baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

Tam sessizlikten sıkıldığımı düşünüyordum ki telefonu çaldı. Telefonunu almak için çantasını açtı, elleri titriyordu, bulması uzun sürdü. Bulduğunda da telefon kapandı. Arayana baktı ve geri aradı.

"Efendim anne."

...

"Açıklayabilirim anne, lütfen bir şey söyleme" diyerek tekrar ağlamaya başladı. Bir süre karşıdakinin konuşmasını dinledi ve...

....

"Müsait değilim, seni arayacağım."

....

"Bu akşam mı? Tamam anne."

....

"Merak etme anne, ben iyiyim, ... bende seni seviyorum en kısa zamanda arayacağım merak etme."

Telefonu kapattığında derin bir nefes aldı. O sırada telefonu ikinci kez çaldı. Ona doğru arabadaki peçeteyi uzattım. Elimden aldı.

"Efendim."

....

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

....

"Biz seninle boşandık unuttun mu Toprak, şimdi ne hakla bana hesap soruyorsun."

....

"Beni o yılanla aldatmadan önce düşünecektin.... Her neyse şimdi müsait değilim, kapatıyorum."

Adımın geçtiğini duyduğumda ona doğru dönmüştüm. Telefonu kapattığında bana baktı.

"Eski kocanın adı Toprak mı?" diye sordum.

Burnunu silerek "Evet" dedi.

"Desene Toprak'lardan yana hiç şansın yok."

Hafifçe gülümsedi ve tekrar önüne bakmaya devam etti. Sonunda önüme döndüm. Tesadüfün bu kadarı olmaz diye düşünüyordum. Kızın hayatında iki Toprak vardı ve ikisi de kıza acı çektirmeye devam ediyordu. Neden benim adımı söylerken rahatsız olduğunu artık anlamıştım. Şimdi de adı benimle anılıyordu. Gerçi adını bilmiyorlardı, ama öğrenmeleri an meselesiydi. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Onu nereye götürecektim. En iyisi evime bırakmaktı. Biraz kendine gelmiş gibi duruyordu.

O kadar hüzünlüydü ki, tek başına evde oturmasına gönlüm razı olmadı ve onu evime götürmeye karar verdim. Aslında yaptığım mantıksızdı, eğer onu benim evimde görürlerse, açıklamak daha da zor olacaktı. Ama o sırada korunmaya o kadar ihtiyacı varmış gibi duruyordu ki. Onu koruması gereken en son insan benimdim. Gazetelerde benimle birlikte fotoğrafları çıkmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, ne düşüneceğimi bilemeyecek kadar şaşkınım, üzgünüm. Anneme ve babama nasıl anlatacağımı bilmiyorum. O kadar net çıkmışım ki, ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu kim yapmış olabilir sizce?"

"Her şey, bizi tek bir isme çıkarıyor o da Erdem."

"Ama neden, eline ne geçecek?"

"Hepimizden intikam almış olacak. Masal'ı rezil edecek. Seni ve beni ise bir açıklama yapmaya zorlayacak, ama bu fotoğraftan sonra, insanların bize inanması çok zor olacak. Sonuçta hepimizi rezil etti, amacına ulaştı."

"Nereye gidiyoruz Toprak Bey."

"Eve."

"Ama orayı geçeli çok oldu."

"Benim evime."

"Hayır, lütfen beni kendi evime bırakır mısınız, ailem bu akşam yola çıkıp gelecek."

"Senin kim olduğunu merak ediyorlar, bu gün bitmeden senin kim olduğunu, nerede oturduğunu her şeyi bilirler. İnan bana evde rahat edemezsin."

"Yine de eve gitmek istiyorum, ailem geldiğinde beni bulamazlarsa merak ederler."

"Neyle gelecekler?"

"Uçakla."

"Onları havaalanından aldırırım merak etme."

"Toprak Bey, sizin eve gidersem bunu aileme açıklamak daha da zor olacak, lütfen beni kendi evime bırakın."

"Bunu zaten açıklaman zor olacak Elif, en iyisi onlara benimle birlikte açıklaman olmayacak mı? Bunu bir düşün, inan böylesi daha kolay."

"Yine de sizin eve gelmem işleri daha da zorlaştıracak."

"Merak etme, yalnız yaşamıyorum evde annem de var."

"Anneniz mi?"

"Evet."

Önüme döndü, evin sokağına girdiğim an onları gördüm. Gazeteciler. Ve onlar da beni gördü. Basıp gitmek için geç kalmıştım. Sürekli fotoğraf çekiyorlardı. Elif dehşet içinde kalmıştı. Yüzünü saklamaya çalışıyordu. Garaj kapısı açılana kadar bekledik. Sürekli soru soruyorlardı.

"Elif Hanım'ı neden eve getirdiniz, annenizle mi tanıştıracaksınız?"

"Evleneceğiniz doğru mu?"

"Masal Hanım'dan ne zaman ayrıldınız?"

Elif'e doğru döndüm, onu korumak isterken daha da kötü bir hale sokmuştum. Artık ellerinde daha çok fotoğraf vardı. Ve yanımdaki kız ağlıyordu. Sonunda kapı açıldı ve bahçeye girdim. Bir süre arabada oturduk. Kızın ağlamasının geçmesini bekliyordum. Dikiz aynasından baktığımda kapının diğer yanındaki gazeteciler, fotoğraf makinelerini hazırlamışlar, bizim arabadan inmemizi bekliyorlardı.

"Üzgünüm Elif, bu hiç aklıma gelmemişti."

Bana doğru döndü, gözlerinin mavilikleri koyulaşmıştı ve çok sinirliydi.

"Aklınıza gelmedi öyle mi, şimdi ne olacak? Sordukları soruların altına bir sürü şey yazacaklar. Bunlar ne kadar zamanda unutulur bir fikriniz var mı? Yoksa bu da aklınıza gelmedi mi?"

"Üzgünüm."

"Üzgünsünüz öyle mi? Benim kadar üzgün olamazsınız. Bütün erkeklerden nefret ediyorum, şu anda burada siz olduğunuz için sizden daha çok nefret ediyorum. Benimle ilgilenmeyin artık, sadece rahat bırakın" diyerek arabanın kapısını açtı ve o sinirle dışarıya çıktı.

Onun dışarı çıkması ile birlikte gazeteciler, hem fotoğraf çekiyor, hem de, "Elif Hanım ne zamandır Toprak Bey'le birlikteydiniz?"

"Onun şirketinde çalıştığınız doğru mu?"

"Buraya annesi ile tanışmaya mı geldiniz?"

"Eski kocanızın adının da Toprak olduğu doğru mu?"

Kız haklıydı. Buraya gelmek hiç de iyi fikir değildi ve olanları geri almak için çok geçti. Bende arabadan indim ve kapı açıldı. Kız hâlâ aynı şaşkınlıkla dikilmeye devam ediyordu onu kolundan tuttum ve eve soktum. Hırsla kapıyı kapattım. Kapının sesini duyunca olduğu yerde irkildi ve bana dönüp, suratıma oldukça kuvvetli bir tokat attı. Eli gerçekten de çok ağırdı. Gözlerinde gördüğüm kin beni bile korkuttu.

"Bunu daha önce ben yapmalıydım, eline sağlık kızım" diyen sesi duyduğunda, benim baktığım yere doğru döndü ve merdivenin başındaki annemi gördü.

16

Adama tokat attığıma inanamıyorum. Güya yardım etmeye çalışıyordu. Başladığım yerden daha kötü bir durumdaydım. O kadar sinirliydim ki bir an gözüm hiçbir şey görmedi. Karşımda bir erkek vardı, onun yüzünden rezil olmuştum ve adı Toprak'tı. Kendimi kaybetmek için yeterliydi. Beni en çok utandıran, bunu annesinin görmesi olmuştu.

Kafamı merdivenin başına doğru kaldırdığımda onu gördüm. Başında saçlarının önünü açıkta bırakan beyaz bir şal vardı. Uzun bir elbise giymişti. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Yüzündeki en dikkat çekici yeri, oğlunun göz rengine benzeyen mavi gözleriydi. Epey yaşı olmasına karşın o gözler ışıl ışıl ve canlı bakıyordu. Annesi olduğunu hemen anladım, oğlu tıpkı annesine benziyordu. Tek farkları kadının yüzünde gördüğüm huzurdu. Oğlu ne kadar sert ve ulaşılmaz gibi görünse de, kadın bir o kadar yumuşak ve huzurlu duruyordu. Gözlerim yüzündeki huzura takılı kaldı. O kadar huzurlu bir yüzü vardı ki, gidip ona sarılmak gelmişti içimden. Konuşmaya başladığında sesi de yüzü gibi insana huzur veriyordu. "Hoş geldin kızım, ben bu utanmazın annesiyim" dedi.

"Hoş bulduk efendim, özür dilerim bir an kendimi kaybettim" diye bir şeyler geveledim. Aslında Toprak Bey'den de özür dilemem lazımdı ama içimden gelmiyordu.

"Önemli değil, hak etmişti. Bunu yıllar önce benim yapmam gerekiyordu" dedi gülümseyerek, gözlerinin içine kadar gülmüştü.

Sonra yavaşça bana doğru yürüdü, tam karşıma geldiğinde elini uzattı. Bir an tereddüt ettim, ama sonra elini tutarak öptüm. Koluma girdi ve benim hiçbir şey söylememe fırsat vermeden kapıları açık odaya doğru götürdü.

İçeri girerken arkasına doğru döndü, Toprak Bey'e "Sabahtan beri buradalar ve artık başım ağrıyor, dışarı çık ve pisliğini temizle" diyerek oğlunu küçük bir çocuğu azarlar gibi konuşması, komiğime gitmişti.

O koskoca adam kadının dediğini ikiletmedi. Gülümsedim ve yüzümü hemen dönemediğim için, Toprak Bey, güldüğümü görmüştü. Kaşları daha da çatıldı. Ama umursamadım, hak etmişti.

İçeri geçip oturduk. Bir süre sonra Toprak Bey de geldi. Gazeteciler orada mıydı, yoksa gitmişler miydi? Benim düşündüğüm şeyi annesi dile getirdi.

"Gittiler mi?"

"Evet" dedi. Toprak Bey'in sesi gereğinden sert çıkarak.

"Pekâlâ, madem ikiniz de buradasınız bana bir açıklama borçlusunuz."

Gözlerim Toprak Bey'e kaydı. O sırada başını çevirince göz göze geldik. Anlatması gereken kişi oydu. O da aynısını yaptı. Kısaca annesine iş yerindeki tacizden başlayarak anlattı. Her şey bittiğinde kadın bana baktı.

"Kaç yaşındasın kızım?"

"Yirmi üç efendim."

Gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. Yüzümden yaşımı anlamaya çalışır gibi dikkatli bakıyordu. Buna rağmen bakışlarından huzursuz olmadım.

"Bu yaşta evlendin ve boşandın öyle mi?"

"Evet efendim."

"Seni bırakan adamın hiç aklı yokmuş o zaman."

"Doğrusu yoktu" dedim ve gülümsedim. İnsan bu kadının yanında sinirlenemiyordu bile. Cençliğinde çok güzel olduğu belliydi.

"Benim kızım da erken evlenip boşandı. Eski kocası parayı bulunca, ilk işi karısını bırakmak oldu. Ama herkesin bir kısmeti var. Şimdi evli, İzmir'de yaşıyor, onu el üstünde tutan bir kocası var. Harika ikiz çocukları var. Umarım senin şansın da en az kızımınki kadar güzel olur."

"Umarım efendim" dedim.

Gözüm Toprak Bey'e kaydı. Yüzündeki alaylı gülümsemeye gözüm takıldı. Baktığımı gördüğü anda, gülmeyi bıraktı.

"Anne, bu akşam Elif'in ailesi Ankara'dan geliyor, onları havaalanından aldıracağım."

"Akşama misafirimiz olduğunu neden şimdiye kadar söylemedin. Ona göre hazırlık yaparız."

"Lütfen zahmet etmeyin, akşama kalmayız."

"Olur mu kızım, kapıdaki yamyamlardan sonra nereye gideceksin. Hem ailenle de tanışmış olurum. Oğlum her gün senin gibi güzel kızlara sarılıp fotoğraf çektirmiyor."

"Anne..."

"Ne var yalan mı? Bana biraz müsaade edin, akşam için hazırlık yaptırayım" diyerek kalktı ve odadan çıktı.

Annesi gidince, Toprak Bey bana doğru döndü, suratındaki alaylı gülümseme hâlâ yüzünde duruyordu. Bu adam nasıl bu kadar rahat olabilirdi ki, bunların hepsini Masal Hanım da duyacaktı. Bütün erkekler aynıydı, başkası uğruna ilişkilerini tehlikeye atıyorlardı.

"Annemin kusuruna bakma, bu eve hiç kız arkadaşım gelmez de..."

"Masal Hanım geliyordur muhakkak."

"Geliyor" dedi.

"Masal Hanım'a bu durumu nasıl açıklayacaksınız?"

Bana baktı. Hiçbir şey demeden bakıyordu. Gözlerini gözlerimden hiç çekmedi. Gözlerimi ondan ayırmak istiyordum, ama sanki hipnoz olmuş gibi bende bakmaya devam ediyordum.

"Bizim aramızda açıklanacak bir durum yok. Sence var mı?" dedi. Ne sorduğumu bile unutmuştum. Kendime gelmem birkaç dakikamı aldı.

"Ne var mı?" diye salakça sordum.

"Açıklanacak bir durum" dedi. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Arkamı dönerek, pencereye doğru gittim. Gözlerimi gözlerinden çekince biraz kendime gelmiştim. Görebildiğim kadarıyla sokak boş gibi duruyordu. Ne demişti gazetecilere merak ettim. Ne demişti de adamlar gitmişti. Hiç de gidecek gibi durmuyorlardı.

"Gazetecilere ne söylediniz?"

"Yarın bir açıklama yapacağımı, burada bekleyen gazetecileri o açıklamaya almayacağımı söyledim."

"Gerçekten böyle bir şey yapacak mısınız?"

"Ben yapmayacağım, biz yapacağız."

"Bende mi orada olacağım?"

"Evet, sadece benim fotoğrafım çekilmedi ki, senin de çekildi."

"Orada olamam."

Yanıma geldi, ellerini omuzlarıma koydu. Birbirimize çok yakındık, kafamı kaldırıp, yüzüne bakmak istemiyordum. Bir önce gözlerine bakmıştım. O gözlerde beni çeken bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ve öğrenmekte istemiyordum. Ko nuşmaya başladığında bile ona bakmadım.

"Bak Elif, gerçekten her şey için üzgünüm. Böyle olmasını istemedim. Ama oldu bir kere, onun için şimdi bundan ne

kurtulacağımıza odaklanmalıyız. Yarın beraber bir basın toplantısı yapalım. Ne söyleyeceğimize karar vermemiz gerek."

"Masal Hanım beni kovacak ve ben hiç kimsenin yüzüne bakamam."

"Seni hiç kimse kovmayacak, eğer işini seviyorsan çalışmaya devam edeceksin, sadece biraz dedikodumuzu yapacaklar, ama Masal'ı tanırım, buna izin vermeyecektir. Yarın basın toplantısına onu da çağıracağım. Böylelikle o da aramızda bir şey olmadığını söyleyecek. Seni bu durumdan kurtaracağım merak etme."

"Ya gelmezse?!!"

"Gelecektir. Onunla konuşacağım. Şimdi üzülme artık. Burada güvendesin. Üstelik annem seni sevdi, öyle göründüğüne bakma, kız arkadaşlarım hakkında pek iyi şeyler düşünmez."

"Kız arkadaşınız olmadığım için sevdi herhalde."

"Büyük olasılıkla" dedi ve güldü. Sonunda bende güldüm. Rahatladığımı hissettim, kafamı kaldırıp ona baktım. Çok uzun boyluydu ona bakmak için kafamı kaldırmam gerekiyordu.

Gülen yüzüne baktım. Gözleri sıcacık bakıyordu. Bir erkeğin bu kadar güzel bakması beklediğim bir şey değildi. Hâlâ yüzümde gülümseme vardı.

"Seni gülerken neredeyse hiç görmedim Elif, gülmek sana yakışıyor" dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Öylece pencerenin yanında durmuş, onun elleri benim omuzlarımda birbirimize bakıyorduk. Dışarıdan bakıldığında sevgili gibi duruyorduk büyük ihtimalle.

"Ailenin yemediği özel bir şey var mı?" sorusu üstüne ikimizde kapıya doğru döndük. Annesi kapıda dikiliyordu. Toprak ellerini omuzlarımdan çekti ve benden uzaklaştı. Bir an ne diyeceğini bilemedim. Kafamı toplamam Allahtan kısa sürdü.

"Yok efendim" dedim. Kadının yüzündeki gülümsemeye

karşılık bende gülümsedim. Annesi tekrar bizi yalnız bıraktığında "Annenizin ismi ne?" diye sordum.

"Handan."

O sırada telefonum çaldı. Kalktığım koltuğa tekrar oturdum. Arayan Nil'di. Çok merak ettiğini tahmin ediyordum. Onunla konuşmalıydım, sabahtan beri durmadan arıyordu. Toprak Bey buradayken konuşmak istemiyordum, ama pencereden dışarı bakıyordu, benimle ilgileniyor gibi durmuyordu. Sonunda telefonu açtım. Kısık sesle "Efendim Nil" diye cevapladım telefonu.

"Nasılsın tatlım? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Biliyorum, ama müsait değildim açamadım."

"Neden fısıldıyorsun, yanında biri mi var?"

"Evet."

"O mu?"

"Evet."

Nil gülmeye başladı. "Kızım sana önüne bak derken, gazetelere manşet ol demedim ki, onun adının da Toprak olduğuna inanamıyorum üstelik. Koca İstanbul'da bula bula eski kocanın adında bir adam buldun ya pes artık."

"Of Nil ya, zaten moralim bozuk, rezil oldum herkese."

"Saçmalama, bu Toprak'a iyi bir ders olur. Hâlâ peşinde ağlayarak dolaşmadığını anlar."

"Tamamen yanlış anlama Nil, onunla aramda hiçbir şey yok."

"Olsa iyi olur, çok yakışıklı bir adam, fotoğrafımız çok romantikti. Bayıldım, kim çektiyse güzel çekmiş. O resmi kesip odama asacağım."

"Tamam Nil ya kapatıyorum, saçmalamaya başladın."

"Tamam canım, sesini duydum rahatladım. Müsait olduğunda ara, tabi yakışıklıdan fırsat bulursan."

Telefonu kapadım. Bazen Nil çekilmez olabiliyordu. Şimdi

de o zamanlarından biriydi. Toprak Bey, bir ara dışarıya çıktı. Herhalde Masal Hanım'la konuşacaktı. Onların da aralarını bozmuştum. Masal Hanım'ı huzursuz etmeyi hiç istemezdim. Çünkü evliyken Melek beni huzursuz ederdi. Onun nasıl kötü bir his olduğunu bilirdim ve şimdi ben Melek'in yerine geçmiştim. Tek fark benim Toprak Bey'de gözüm olmamasıydı. Ona da bir özür borcum vardı. Özür dileyeceklerimin listesi uzuyordu.

Biz Handan Hanım'la yalnız kaldık. Onunla sohbet ettik. Bana Toprak Bey'in çocukluğunu anlattı. Nasıl zor şartlarda iki çocuğunu okuttuğunu anlattı. Görmüş geçirmiş bir kadındı. Kocası öldükten sonra, kışları oğlunda, yazları kızında kaldığını söyledi. Aslında yalnız yaşamayı istediğini, ama her iki çocuğunu da buna ikna edemediğinden bahsetti.

Adam her şeyi kendi yapmıştı. Bursla okumuş, inşaatlarda çalışmıştı. Sıfırdan başlamış ve buralara kadar gelmişti. Hiç de öyle biri gibi gelmemişti bana. Gerçi çok mütevazı bir adamdı, hiç patron gibi davranmıyordu. Öğle yemeklerinde herkesle birlikte yemek kuyruğuna girerdi. Adını öğrenene kadar onun patron olduğundan bile haberim yoktu.

Aklım Masal Hanım'a gitmişti. O tam tersiydi. Masal Hanım çok kültürlü bir kadındı. Yurt dışında eğitim görmüştü. Havalıydı, güzeldi, çalıştığı sürede onu şirkette yemek yerken görmemiştim. Dışarı çıkmadığı zamanlar odasına dışarıdan yemek gelirdi. Bu iki zıt insan nasıl bir araya gelmişler ve sevgili olmuşlardı. Hakkını vermek lazımdı birbirlerine gerçekten de çok yakışıyorlardı.

Akşam saat beşte annem aradı. Havaalanında olduklarını, birazdan uçağa bineceklerini haber verdi. Bende onlara sizi havaalanında karşılayacaklar dedim. Annem bir şeyler sormaya kalktı ama şimdi annemle uzun uzun konuşamayacak kadar canım sıkkındı. Babamın tepkisinden çekiniyordum. Onu çok severdim, o da beni çok severdi. Üzülmesini asla istemezdim,

boşanma aşamasında babamın ne kadar üzüldüğünü görmüştüm. Neden onları üzmemeyi başaramıyordum.

Gazeteyi gördüğümde de çok üzüleceğini biliyordum. O fotoğrafı gördüğümde aklıma kendimden çok ailem gelmişti. Yakın arkadaşlarının tavsiyesi ile buraya gelmiş, bu işe girmiştim ve bir sabah şirketin patronuyla gazetelerde sarmaş dolaş fotoğrafım çıkmıştı. Onlar için de zor bir durumdu. Üstelik şimdi de gazeteye çıktığım adamın evinde kalıyordum ve annem, babam buraya geleceklerdi.

Hâlâ Toprak Bey gelmemişti. Bir ara beni aramış ve ailemin kaçta geleceğini sormuştu. Ona saati söyledim. Sürekli saate bakıyordum. Ailemin bindiği uçak indiğinde huzursuzluğum en üst seviyeye çıkmıştı. Handan Hanım benim bu halimi anlamış olmalı.

"Merak etme kızım, aileler çocuklarının her zaman yanındadır."

"Biliyorum efendim ama elimde değil, onları çok üzdüm. zor zamanlar geçirdim ve ne yazık ki onlarda benimle birlikte geçirdi. Onun için onları artık üzmek istemiyorum."

"Merak etme, sen Toprak'a güven, halledeceğim dediyse halleder. Bak gör başkasının peşine düştüklerinde sizi hatırlamayacaklar bile."

"Başkaları hatırlamaz ama yakın çevrem bunu hiç unutmayacak."

"Her şey insanlar için, yeter ki ölüm olmasın kızım, her şey çözülür."

"Haklısınız Handan Hanım."

"Hadi o zaman, masayı hazırlayalım da biraz zaman geçsin, kafan dağılır."

Annemler gelmeden önce Toprak Bey gelmişti. Geldiğinde çok sinirliydi. Masal Hanım'la konuşacağım demişti. Konuşmuş muydu? Sinirliliği ondan mı kaynaklanıyordu? Annesinin

sorduğu sorulara kısa cevaplar verdi. Buradan giderkenki ra hatlığı yoktu üzerinde. Bir şeye canı sıkılmıştı. Belki de Masal Hanım yarınki basın toplantısına çıkmak istemiyor olabilirdi Bunu fazla düşünmeyecektim bu benim sorunum değildi. Be nim sorunum onunkinden daha büyüktü. Ailemin nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimden iyice huzursuz olmuştum.

Yarım saat sonra da annemler geldi. Tanışma faslının ardın dan yemeğe oturduk. Babamın çok sinirli ve üzüntülü olduğunu anlamıştım.

Onlarla hiç yalnız kalamadım. Ama buraya gelmelerinden hiç hoşlanmadıklarını anlamam yetmişti. Sessiz ve yeni tanışan insanların ne konuşacaklarını bilemedikleri bir ortamda yemek lerimizi yedik.

Yemekten sonra hep beraber oturduk. Evdeki yardımcı ba yan kahvelerimizi getirdiğinde Babamla, Toprak Bey, politika dan bahsediyorlardı. Konunun ne zaman gazeteye geleceğini merak ederek beklemeye başladım. Gelmesi fazla uzun sürme di. Sonunda babam konuyu açmıştı.

"Bugün çıkan haberin bir açıklaması vardır herhalde."

"Evet var, kızınız izin verirse anlatmak istiyorum."

Bana bakan bir sürü göz daha fazla gerilmeme neden oldu Şimdi babam Erdem'i öğrenecekti. Arabama yaptıklarım öğre necekti ve tüm bunları onlardan sakladığım için daha çok üzüle ceklerdi. Ama başka çare yoktu. Haklı olarak onlar bir açıklama duymak istiyorlardı. Kızlarının böyle bir şey yapmayacağının farkındaydılar, ama bir açıklama duymadan içleri rahat etmeye cekti. Toprak Bey bana bakarken yavaşça kafamı salladım. O da anlatmaya başladı. Bittiğinde annem ağlıyordu. Handan Hanım onun elini tutmuştu.

"Neden bize söylemedin, ya başına daha kötü şeyler gelsey di."

"Her şey yoluna girmiş gibiydi, lütfen anne, üzgünüm, sizi dinlemeliydim ve buraya hiç gelmemeliydim."

"Ya Toprak Bey olmasaydı."

"Bakın ben olmasaydım da kızınız onunla baş ederdi. (
güçlü bu kız. Onun üstüne gitmeyin, bu herkesin başına gele
bilirdi."

Babamla göz göze geldik. Üzülmüştü bunu görebiliyordum
Tek çocuğu vardı ve onu koruyamadığını sanıyordu. Yerimden
kalktım, onun yanına oturdum. Sonra da ona sarıldım. O da bana
sarıldı. Baba kız orada öylece birbirine sarılmış vaziyette dur-
duk. Ayrıldığımda gözlerimde yaşlar vardı ve babamın da göz-
leri dolmuştu. Tüm bunları Toprak Bey'in ve annesinin önünde
yaşadığımız için biraz üzgündüm ama yapacak bir şey yoktu

Duygusal salmeler bitince tekrar konuya dönüldü.

"Toprak Bey iyi niyetinizi anlıyorum, ama bu iyi niyet kızı-
mın adının çıkmasına mani olmadı" dedi babam.

"Haklısınız."

"Üstelik, bugün buraya geldiğinizde daha çok fotoğraf çe-
kildiğini söylüyorsunuz."

"Evet."

"Yarın bunların gazetelerde yayınlanmasını engelleyebilir
misiniz?"

"Engelleyemem."

"Bu durumda planınız nedir o zaman?"

"Yarın bir basın açıklaması yapacağım."

"Yapsanız iyi olur ve bu fotoğrafı gazeteye kimin verdiğini
de bulun lütfen."

"Onu da bulacağıma emin olabilirsiniz."

Geç saatlere kadar oturduk. Sonunda annem ve babam ger-
çekleri öğrenmiş ve rahatlamışlardı. Israrla kalmamızı teklif et-
melerine rağmen yine de eve gitmeye karar verdik. Biraz ailem
le yalnız vakit geçirmem gerekiyordu.

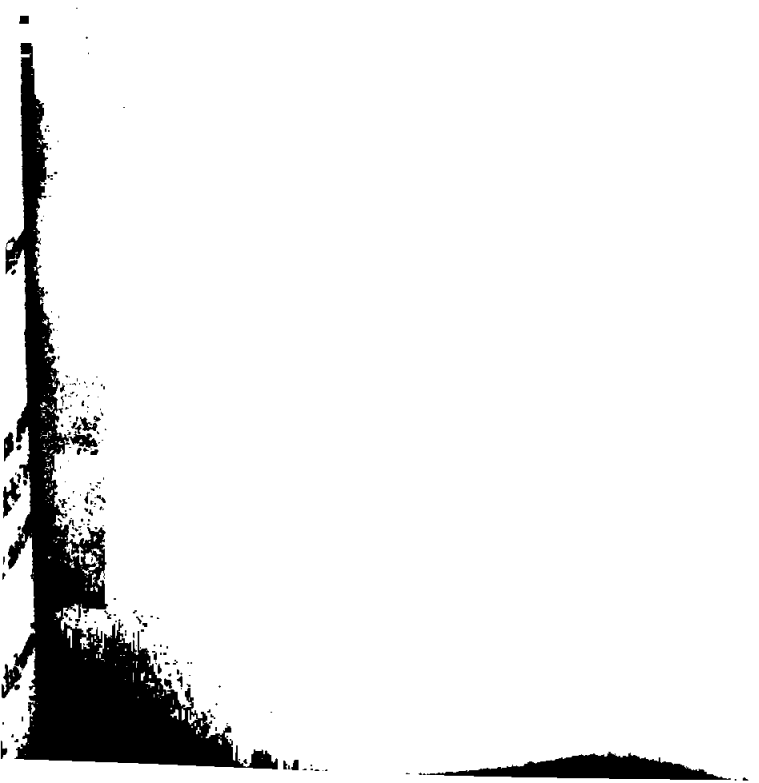
Bizi Toprak Bey eve bıraktı. Apartmanın önünde indiğimiz
de, annem ve babam ile vedalaştı ve bana doğru döndü.

"Tüm bunları halledeceğim, bana güven" dedi.

Ona baktım. Bir Toprak'a güvenmiştim ve on yıl sonra terk edilmiştim. Üstelik daha boşanmanın üstünden birkaç ay bile geçmeden, bu dünyada en sinir olduğum kadınla birlikteydi. On yıl boyunca beni asla bırakmayacağına yemin etmiş bir adam, bir saatte beni bırakmış, neredeyse bir ayda benden boşanmıştı.

Şimdi de karşımda başka bir Toprak vardı ve bana güven diyordu. Üstelik onu tanımıyordum bile.

"Üzgünüm Toprak Bey ama kendimden başkasına güvenmiyorum. Halledebilirseniz size minnettar kalırım, yapamazsanız da yapacak bir şey yok. İyi geceler" diyerek arkamı döndüm ve apartmandan içeri girdim. Hiç kimseye güvenmiyordum. Hele bir erkeğe güvenmeyi hiç istemiyordum.

17

O akşam annem ve babamla epey geç saatlere kadar konuştuk. Her ikisi de Ankara'ya dönmemi istiyorlardı. Ama dönmemeye kararlıydım. Hele bu saatten sonra asla dönmeyecektim. Orada Toprak ve Melek'i görmektense burada arkamdan konuşulmasına razıydım.

Yatağa yattığımda aklımda Toprak Bey'in söyledikleri vardı. "Bana güven" demişti. Şimdiye kadarki davranışları güven vericiydi ama güvenmek istemiyordum. Yeteri kadar başka insanlara güvenmiştim ve beni yarı yolda bırakmışlardı. Başıma bunlar neden geliyordu? Ben sadece çalışmak ve ayaklarımın üstünde durmak istiyordum.

Eve geldiğimden beri Toprak beni iki kere daha aramıştı. Neden arıyordu? Aramasını istediğim zamanlar, araması için dua ettiğim zamanlar beni aramamıştı. Şimdi gazetede başka bir adamla çekilen resmimi görmüştü ve beni aramaya başlamıştı. Annemlerin yanında onunla konuşmak istemedim onun için de telefonlarına cevap vermedim.

Bunları düşünerek salondaki kanepede uykuya daldım. Başımın altındaki telefonumun titremesine uyandım. Elime aldığımda Toprak Bey arıyordu.

"Efendim."

"Günaydın Elif."

"Günaydın Toprak Bey."

"Bugün saat on birde, şirketin seminer salonunda basın toplantısı yapacağız. Sen, ben ve Masal. Geç kalma."

"Kalmam."

"Görüşürüz" diyerek telefonu kapattı. Saate baktım dokuzdu. Kalkıp hazırlanmaya başladım. Annem çoktan kalkmış çayı koymuştu.

Yavaşça dış kapıyı açtım ve kapıya sıkıştırılmış gazeteyi aldım. Dün Toprak Bey'in evine girerken bir sürü fotoğraf çekilmişti. Magazin ekini alarak banyoya girdim. Sıkıntıyla gazeteye baktım. Hiç fotoğraf yoktu. Derin bir nefes aldım. En azından Toprak Bey nasıl yapmışsa fotoğrafların yayınlanmasını önlemişti.

Saat onu geçiyordu, evden çıktık. Çıktık diyorum; çünkü annem ve babamda gelmek istemişlerdi. Şirkete gittiğimizde basın toplantısına on beş dakika vardı. Nereye gideceğime karar veremedim ve danışmanın oradan Toprak Bey'i aradım.

"Toprak Bey geldim."

"Benim odama gel, Masal Hanım da burada ne konuşacağımıza karar verelim."

"Tamam, ama ailem de yanımda."

"İstersen onlar seminer salonuna gitsinler, biz de birazdan ineriz."

"Tamam" dedim. Annemleri seminer salonuna bir görevli ile yönlendirdim ve ben de Toprak Bey'in olduğu kata çıktım.

Burası oldukça güzel bir ofisti. Asistan beni içeri aldığında gözüme ilk ilişen Masal Hanım oldu. Karşılıklı oturmuşlar, kahvelerini içiyorlardı. Bana da teklif ettiler, ama çok gergindim, içmemeyi tercih ettim.

"Gel Elif" diyerek Toprak Bey beni çağırdı. O zaman hâlâ kapının yanında dikildiğimi anladım.

"Nasılsın Elif?" dedi Masal.

"İyiyim Masal Hanım."

Oturdum. Masal Hanım hiçbir şey olmamış gibi davranmasına rağmen, bana kızgın olduğunu tahmin ediyordum. Ondan öyle bir izlenim alıyordum. Toprak Bey, "Elif, bu konu hakkında konuşacağım, büyük ihtimalle özel hayatına dair sorular soracaklar onlara cevap verip vermemek senin bileceğin iş."

"Anlıyorum."

"Masal Hanım da bize destek olacak. Onun için merak etme, bu işi temizleyeceğim. İstersen birkaç gün tatil yap, sonra da işinin başına dön."

"Ben tatil yapmak istemiyorum, teşekkür ederim" diyerek Masal'a döndüm. Kadın hiç tepki vermeden beni dinledi. Ne kal dedi, ne de git.

"Öyleyse herkes hazırsa gidip şu işi bitirelim."

Seminer salonuna girdiğimizde, çok fazla gazeteci vardı. Bu kadar saçma haber için bu kadar çok gazetecinin gelmesine çok şaşırmıştım. İnsanlar gerçekten, başkalarının hayatını bu kadar merak ediyorlar mıydı? Hiç tanımadıkları, görmedikleri, oturup onunla iki kelime etmedikleri birinin neden aşk hayatını merak ederlerdi ki. Üstelik Ülkede bu kadar çok sorun varken. Başkalarının hayatı neden bu kadar ilgi çekerdi bunu anlamakta gerçekten zorlanıyordum.

Gözlerim annemi ve babamı aradı. Sonunda onlarla göz göze gelebildim. Annem hafifçe gülümsedi, onun gülümsemesi, onların ne olursa olsun arkamda olduklarını bilmek beni mutlu ediyordu. Onların kızı olmaktan gurur duyuyordum. Böyle bir ailem olduğu için kendimi çok şanslı hissediyordum. Her zaman arkamdaydılar ve onların orada olduğunu bilmek beni daha da güçlü yapıyordu. Zaman içinde onları üzmemeyi başarabilirdim umarım.

Sonunda Toprak Bey konuşmaya başladı.

"Habercinin yayınladığı yazının gerçek olup olmadığını araştırma zorunluluğu basın meslek ilkelerinden biridir. Hal böyle iken bu kadar ağır bir ithamın araştırmaya bile gerek duymaksızın yazı konusu yapılması hukuka aykırıdır. Bundan sonra hakkımda yazılacak her yanlış ve asılsız haberden dolayı, bunun sorumluları ile ilgili mahkemede görüşeceğim. Hayal ürününden ibaret haber, gerçeği yansıtmadığı gibi, hem beni, hem de Elif Hanım'ı toplum önünde küçük düşüren iddialar içermektedir. Hem ailelerimize karşı, hem de birlikte olduğumuz insanlara karşı saygı duyulmasını istemek en doğal hakkımızdır. Hiç araştırmadan elinize geçen fotoğrafları gazetelerinizde yayınlamanın ne kadar etik olduğunu düşünmenizi istiyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, sessizlik sinir bozucuydu. Sonunda gazetecinin biri, "Aranızda hiçbir şey olmadığını söylüyorsunuz, ama fotoğraflar öyle olmadığını kanıtlar gibi, birbirinize sarılmış olduğunuz fotoğraflar oldukça romantik, bunu nasıl açıklayacaksınız."

"O fotoğrafa dikkat ederseniz, orada Elif Hanım'ın ağladığını görürsünüz. O fotoğraf sizin dediğiniz gibi romantik değil, ağlayan bir iş arkadaşını teselli etmek için sarılınmış bir fotoğraftır ve romantikten önce insanidir."

"Peki Elif Hanım, siz neden ağlıyordunuz?" diye aynı gazeteci bana da sordu.

"Bu özel bir soru ve buna cevap vermek zorunda değilim."

"Peki Masal Hanım, siz bu resmi gördüğünüzde ne tepki verdiniz?"

Masal'a doğru döndüm, o kadar kendinden emindi ki onun gibi olmak istedim.

"Hiçbir tepki vermedim. Çünkü biliyordum ki Toprak Bey ve Elif Hanım'ın arasında hiçbir şey olamaz, çünkü o gün Toprak Bey bana evlenme teklif etmişti."

Masal bunu dediği anda Toprak Bey ve ben ona doğru döndük. Çok şaşırmıştım, ama anladığım kadarıyla Toprak Bey'de

en az benim kadar şaşırmıştı. Onun da, Masal'ın söylediklerini ilk defa duyduğuna emindim ama belli de olmazdı. Belki de gerçekten etmiş olabilirdi. Erkek milletinden artık her şeyi bekler hale gelmiştim.

Gazeteciler bile bu cevabın karşısında önce sustular, sonra daha da çok soru sormaya başladılar. Şaşkınlıkla olanlara bakıyordum. Birden bire önemsiz biri oluvermiştim. Artık benim haberimin hiçbir değeri yoktu. Şimdi yeni olan haber Toprak Bey'in. Masal Hanım'a ettiği evlilik teklifiydi.

Birden anladım ki aslında bu olayı bu kadar dert etmeye gerek yoktu. Gerçekten de dün çıkan haberden sonra bugün eskimiş oluyordun. Yine de bu beni rahatsız etti. Masal şimdi beni daha çok tehdit olarak görmeye başlarsa, burada çalışmam söz konusu olamazdı. Melek'i ve Toprak'ı düşündüm. Onun varlığından son derece rahatsız olmuştum. Nedense o kızı evliliğim boyunca tehdit olarak algılamıştım ve yanılmadığımı görmüştüm. Burada fazla uzun kalmayacağımı anlamıştım ve buna gerçekten üzülmüştüm. Masal her şey tazeyken çalışmama biraz daha izin verecek ve olaylar unutulunca da beni kovacaktı.

Gazeteciler bu yeni duydukları haber karşısında, beni tamamen unutmuş ve diğer ikisiyle ilgilenmeye başlamışlardı. Gazetecinin birinin sorduğu soru karşısında bende dikkatimi cevaba vermiştim.

"Masal Hanım, bize yüzüğünüzü gösterecek misiniz?"

"Aslında bunu hemen açıklamak istemiyorduk, ama asılsız haberler yüzünden açıklama kararı aldık" dedi Masal o seksi sesiyle.

"Toprak Bey evlilik ne zaman?"

Bu soru karşısında bende Toprak Bey'e bakmaya başladım. Çok sinirli olduğu belliydi. Bakışlarını Masal'dan çekip bana çevirdi. Sonra gözlerini benden kaçırıp gazetecilere döndü ve dişlerinin arasından oldukça sınırlı bir şekilde "Daha buna karar vermedik. Basın toplantısı burada bitmiştir" dedi.

Masal Hanım ve benimle birlikte salondan çıktı. Doğruca asansöre doğru gittik. Aslında onlarla birlikte gitmek istemiyordum. Ortam çok gergin duruyordu ve Toprak Bey gerçekten çok sinirli görünüyordu. Büyük olasılıkla karşımdaki bu ikili şiddetli bir kavga edecekti ve bulunmak istediğim en son yer, onların kavgalarının ortasıydı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum, o sırada asansör geldi ve hiçbir şey diyemediğim için bindik. Toprak Bey'in katına çıkana kadar sessizlik bir girdap gibi hepimizi içine almıştı. Sonunda asansörden indiğimizde, onlara doğru döndüm "Af edersiniz, benimle bir işiniz yoksa ailemle ilgilenmek gerek" diyerek onlara baktım.

İkisi de bana döndü ve gözlerinde gördüğüm ifade "sen de kimsin?" der gibi bana bakıyorlardı. Toprak Bey hiçbir şey demeden sinirle odasına girdi ve kapıyı çarptı. Bu hareketi hiç beklemediğim için birden irkildim. Masal Hanım da "Git ailenle ilgilen" diyerek o da arkasını dönüp, biraz önce adamın çarptığı kapıyı açtı.

Şu anda o kadının yerinde olmak istemezdim. Asistanın şaşkın bakışları altında hâlâ katta olan asansöre bindim ve kapılar kapandığında derin bir nefes aldım.

Birbirlerine nasıl davranacakları beni ilgilendirmiyordu. Masal orada evlilikten bahsederek adamın sinirlerini bozmuştu ve ben bile adamın, onunla evlilik düşünmediğini anlamıştım. Ama onlar sevgiliydi, bugün kavga eder, bir saat sonra barışırlardı.

Sonunda annemle ve babamla şirketten çıktık. Arzu'dan tarifini alarak, onları daha önce gittiğimiz boğazdaki balıkçıya götürdüm. Dışarıda hava soğuk olmasına rağmen güneş vardı ve camın önünde oturmuş, boğazı seyrederken içimin ısındığını hissettim. Ama düşüncelerimin Toprak Bey'e kaymasını nedense engelleyemedim. Adamın Masal'ın bana evlilik teklif ettiği dediğindeki yüz ifadesi gözümün önünden bir türlü gitmiyordu.

Yemeğimizi yedikten sonra kalktık. Sonunda eve geldiğimizde annem eşyalarını toplamaya başladı. Gitmelerini istemiyordum; ama Ankara'da bir hayatları vardı, arkadaşları vardı.

"Biraz daha kalsaydınız anne."

"Tatlım burada kaldığımız sürede sen rahatsız oluyorsun. Ev küçük, koltukta yatmana gönlüm razı değil."

"Birkaç günden bir şey olmaz, baba anneme bir şey desene..."

"Annen haklı kızım, ben bu kadar kalabalık bir şehirde yaşamaktan pek hoşlanmıyorum ama artık gözümüz arkada değil."

"Ben Ankara'ya dönmeyeceğim."

Annem bana sarıldı, "Biliyorum tatlım, dönmeni de istemiyorum, burada kal, iyi bir yerde çalışıyorsun; ama bir daha seni o kadar aradığımda telefonlarıma cevap ver, meraktan ölecektim neredeyse."

"Özür dilerim ama gerçekten duymamışım."

"Biliyorum" dedi babam. "Uyuduğunda tamamen dünya ile bağlantını koparıyorsun."

Gidip dünyanın en iyi ve en anlayışlı babasına sarıldım. Uyku konusunda ölü gibi oluyordum, uykum çok ağırdı ve uyku bitip de uyanmadığım zaman da kolay kolay kendime gelemiyordum.

Toprak bu konuda çok şikayet ederdi. Sonra kendi kendime lanet ettim. Bana bu kadar acı çektiren o adamı artık düşünmek istemiyordum. Herkesin dediği gibi onu unutacak ve önüme bakacaktım. O artık geçmişimdi, gelecek ise buradaydı.

Akşam geç saatte ailemi havaalanına bıraktım. Onlara defalarca sarıldım. Kokularını içime çektim. Defalarca öptüm ve yolcu ettim.

Arabama binmiş evime doğru giderken artık daha güçlü olduğumu hissediyordum. Yirmi üç yaşındaydım. Hayatımın aşkı dediğim bir adamla evlenmiş ve boşanmıştım. Demek ki haya-

tının aşkı değilmiş. Büyük olasılıkla bende onun hayatının aşkı değildim. Yoksa hâlâ evli olmamız gerekiyordu.

O defalarca yemin etmesine rağmen beni bırakmıştı ve ben de artık onu bırakmaya hazırdım. Onu geçmişimde bırakıp, yoluma devam edecektim. Yeniden bir erkeğe güvenmem zor olacaktı. Artık büyümüştüm. Aşktan gözü hiçbir şeyi görmeyecek o küçük kız değildim. Belki de büyümem için böyle bir şey yaşamam gerekiyordu. Bundan sonra hayatıma girecek insana hak ettiği değeri verecektim daha fazlasını değil. Bu daha az acı çekmemi sağlardı.

Birden artık onunla ayrıldığımızdaki gibi günleri saymadığını fark ettim. Bir yerlerde günleri saymayı bırakmıştım, demek ki doğru yoldaydım.

Gerekirse işten de ayrılacaktım. Hiçbir kadın sevdiği adam hakkında tedirginlik yaşamamalıydı. Ben bunu yaşamıştım ve hoş bir duygu değildi. Bunu Masal Hanım'a da yaşatmak istemiyordum. Orada çalıştığım sürece benden tedirgin olacaktı. Toprak Bey'le yan yana bile gelsek aklından bir sürü şey geçecekti. Kararımı vermiştim. Yarından sonra kendime yeni bir iş arayacaktım.

Kendi ayaklarımın üstünde duracak, yaşamımın sorumluluğunu elime alacaktım. Biraz acı bile olsa büyümüştüm ve hiç kimseye ihtiyacım yoktu. Kendimden başka.

Bunları düşünerek eve geldim. Güvenlikten geçip, apartmanın önüne geldiğimde arabamı park ettim bir süre arabada oturdum ve eve baktım. Bu evi satın aldıktan sonra bankada hâlâ biraz param vardı. Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Arabadan indim ve tam o sırada Toprak Bey'in arabasını gördüm. Benzetmem mümkün değildi; çünkü direksiyonda oturuyordu ve hiç tepki vermeden gözlerini bana dikmiş öylece bakıyordu. Burada ne işi vardı bilmiyorum. Sonunda o da arabadan indi ve sendeledi, ona doğru yürüdüm.

Yanına geldiğimde bana, "Nereye kayboldun küçük kız"

dedi. Nefesindeki içki kokusunu alabiliyordum. Sarhoştu ve neden buraya gelmişti. Uzandı elimi tuttu, çekmeye çalıştım ama bırakmadı.

"Toprak Bey elimi bırakın."

"Bırakmak istemiyorum" diyerek bana bakmaya devam etti.

Bu kadar sarhoşken buraya nasıl gelmişti. Araba kullanamayacak kadar sarhoştu ve hava dışarıda duramayacak kadar soğuktu. Etrafa bakındım, kimden yardım isteyebilirdim. Hiçbir fikrim yoktu. Zor zamanımda bana yardım etmişti en azından onların karşılığını vermem gerekiyordu.

Birlikte apartmana doğru yürüdük. Elimi bırakmamıştı. Eve girdiğimizde hâlâ elimi tutuyordu. Sonunda onu kanepeye doğru yönlendirdim, "Burada oturun, size kahve yapayım."

"İyi fikir."

"Ama önce elimi bırakın."

Elimi bıraktı ve bana gülümsedi. Arkamı döndüm mutfağa doğru yürüdüm, bana baktığını hissediyordum. Hiçbir şey konuşmadı, bende hiçbir şey konuşmadan ve arkamı dönüp ona bakmadan kahvesini yaptım. Arkamı döndüğümde oturduğu yerde sızmış olduğunu gördüm.

Bir süre elimde kahve fincanı ona baktım ve salonla, mutfağı ayıran dar masaya elimdeki kahveyi koydum, yüksek tabure-lere oturarak onu seyrettim.

Uyurken yüz ifadesi yumuşamıştı. Çok yakışıklı duruyordu ve daha bugün aramızda bir şey yok diye basın toplantısı düzenlemiştik ve şimdi adam evimdeydi. Gazeteciler bunu bilse ağzımızla kuş tutsak onları inandıramazdık.

Burada kalamazdı ama gidecek hali de yoktu. Kanepemde sızmış kalmıştı. Kime haber vermem gerekiyordu. Masal Hanım'ı aramalı mıydım? Nasıl açıklayacaktım bu durumu ya da annesini aramalıydım; ama o tatlı kadını bu saatte telaşlandırmak istemiyordum. Adamın burada kalmasını da istemiyordum.

O kanepede uyuyarak ve bende taburede oturarak bir süre onu seyrettim.

Bu şekilde sabaha kadar uyuması halinde yarın sabah her yeri tutulurdu. Yerimden kalktım. Yanma doğru gittim. Kanepe ona göre değildi, ama onu kaldıracak kuvvette bende yoktu. Başını kanepenin arkasına koymuştu, bende ayaklarını tutarak sehpaya koydum. Üzerine de bir battaniye örttüm ve ışıkları kapatarak odama gittim.

Yatağın üstüne oturarak bir süre daha ne yapacağımı düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Bu adam nasıl bu hale gelmişti ve bu kadar sarhoşken buraya nasıl gelebilmişti. Masal'la onu, kendi odasının önünde bırakmıştım, ne olmuştu, o zaman sinirli olduğu belliydi. Masal'ın basın toplantısında yaptığı açıklamaya çok sinirlendiğini anlamıştım. Büyük olasılıkla benden sonra kavga etmiş olabilirlerdi. Şimdi içeride kanepemde yatıyordu ve ben duyulması halinde bu sefer bu kadar çabuk bulunamayacağımı biliyordum.

Kesinlikle istifa etmeli ve kendime başka iş bulmalıydım. Yoksa zaten karışık olan hayatım daha da karışacaktı. Artık ne ben, ne de ailem böyle bir haberi kaldıramazdık. Bu hiç de iyi bir şey değildi. Uyuyamayacağımı bile bile yatağa girdim, yanılmamıştım uyumam saatler sürmüştü.

18

Elif'i annemle bıraktıktan sonra Masal'la konuşmak için evine gitmiştim. Birlikte basın toplantısı yapmalıyız demiştim, ama beni reddetmiş "Kendi pisliğini kendin temizle" demişti. Kapıyı çarparak oradan ayrıldım. Kalmam elimden bir kaza çıkması demekti. O anda karar vermiştim ondan ayrılmaya. Artık onunla birlikte olmak istemiyordum. Bir yıl boyunca ona hep saygılı davranmıştım. Her şeyinde yanında olmuştum. Her türlü kaprisini çekmiştim ve benden buraya kadardı. Bana pisliğini kendin temizle dediğinde bu ilişki geri dönülmeyecek şekilde benim gözümde bitmişti.

Bir süre ne yapacağıma karar vermek için dolaştım durdum. Sonra aklıma Elif'in anne ve babasının Ankara'dan geleceği geldi. Ona telefon ettim. Sesindeki huzur o anda aradığım ve ihtiyacım olan rahatlama gibi gelmişti.

Ondan ne zaman geleceklerini öğrendiğimde, şirketten birini arayarak onları almasını istedim. Sonra da eve gittim. Annemle Elif masayı hazırlıyorlardı. Ona baktığımda görüntüsü de, sesi kadar rahatlık ve huzur veriyordu. Erkeğe huzur hissi veren kadınlar hâlâ kalmış mıydı? Masal'ın verdiği rahatsızlıktan sonra, bu çok rahatlatıcıydı.

Ailesi geldiğinde haklı olarak babası ne olduğunu öğren-

mek istemişti. Ona durumu anlattım. Üzülmüşlerdi. Annesi de kızı gibi sulu gözlüydü. Annem annesini teselli ediyordu. Elif kalkarak babasının yanına gitti ve birbirlerine sarıldılar. Baba kızı öyle görmek beni gerçekten duygulandırdı. O anda bende babamı hatırlamış ve onu çok özlemiştim. Koskoca adam olabilirdim, ama babamın hayatımda olmasını o an o kadar çok istemiştim ki.

Onları öyle gördüğümde bir şeyden emin olmuştum. Kesinlikle Elif'in adını temizleyecektim. Ne bu aile, ne de bu kız, yapılan ve söylenen bunca çirkinliği hak etmiyorlardı. Gerekirse yarın Masal'a yalvaracaktım. Yanımızda olsun diye. Ya da bu haberi yapan bütün gazeteleri mahkemeye verecektim. O fotoğrafı çeken ve bunu gazetelere gönderen Erdem pisliğini doğduğuna pişman edecektim.

Masal'ın birbirine soğuk ve mesafeli, bana göre de garip ailesinden sonra karşımdaki aile bana kendi ailemi hatırlatmıştı. Bir senedir Masal ile birlikteydim ve ben ailesinin daha Masal'a böyle sarıldıklarını görmemiştim. Hepsinin birbirinden bir çıkarı varmış gibi duruyorlardı. Elif'in en büyük şansı kendisine sahip çıkan böyle bir ailesi olmasıydı.

Sonunda baba kız ayrıldı, Elif ağlıyordu, babasının da gözleri dolmuştu.

Yemekten sonra annem, kalmaları için ısrar etmesine rağmen gitmeye karar verdiler. Onları Elif'in sitesine bıraktım. Babası ve annesi yanımızdan ayrıldığında Elif'e "bana güven" dedim. Haklı olarak bana güvenmediğini söyledi. Aldığım cevaptan ne kadar saçma bir istekte bulunduğumu anladım. Bir Toprak'a güvenmiş ve boşanmıştı. Diğer Toprak ise yani ben, benimle tanıştıktan sonrada başına gelmeyen kalmamıştı. Onu bu akşam daha zor bir duruma sokmuştum.

Onları bırakıp eve gittiğimde, fotoğrafın çıktığı gazetelere baktım. Sadece dört tanesinde çıkmıştı. Hepsinin genel yayın yönetmenlerini aradım. Bugün çekilen fotoğrafların gazetele-

rinde çıkması durumunda bütün reklamlarımızı geri çekeceğimi söyledim. Hiç kimse tam sayfa ilan veren bir inşaat şirketinin reklamlarını görmemezlikten gelemezdi.

Ertesi sabah, basın toplantısı için, Elif'i aradım. Uykulu bir sesle bana karşılık verdi. Ona toplantının on birde olacağını söyledim. Masal gelmeyecekti, ona o kadar kızgındım ki, bunun için bile bir kere daha teklif etmeyecektim. Sadece ben ve Elif katılabilirdik. En çok sinirlendiğim, bir sene birlikte olduğum insanın bana inanmaması ve güvenmemesiydi. Çok şey paylaşıp da bu kadar güvensizlik beni yaralamıştı. Ve dün evine gittiğimde bana söylediği şeyler bu ilişkinin bitmesine neden olmuştu.

Kapım açıldığında gelen Masal'dı.

"Ne istiyorsun" diye sordum, sesim buz gibi ve onu görmekten sinirli, çıkmıştı.

"Özür dilerim Toprak sana öyle davranmamalıydım."

Hiçbir şey demedim. Gazetecilere söylemem gerekenleri düşünüyordum, şimdi Masal'ı çekemeyecektim. Benim konuşmayacağımı anlamış olmalı tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Basın toplantısına bende geleceğim. Onunla aranda bir şey olmadığını biliyorum."

"Buna nasıl karar verdin, sana söylediğim halde bana inanmadın, gece rüyanda mı gördün?!!"

"Sana inanmalıydım, ama o fotoğrafı gazetelerde görmek ve o kızın benim yanımda çalışan biri olması, biraz sinirlerimi bozmuş olabilir."

"O senin yanında çalışmıyor Masal, benim yanımda çalışıyor, tıpkı senin çalıştığın gibi."

Bunları duyduğunda çok bozuldu ama belli etmemeye çalıştı. Kusursuz makyajı ve görüntüsüyle karşımda dikiliyordu, hakkını vermek lazım çok güzeldi. Her erkeğin yanında olmasından hoşlanacağı bir tipti. Ama kalbi güzel değildi. Ona bakarken aklıma Mevlana'nın bir sözü geldi. "Sevgide fedakarlık

yolunu bulamayanları, asla gönül kapınızdan içeri sokmayın." Ne güzel söylenmiş bir sözdü. Ben bir sene boyunca bu kadınla birlikteydim. Ondan hoşlanmıştım ve biraz daha sabredebilse onu sevecektim de. Gerçek yüzünü görmem iyi olmuştu. Hiçbir şey olmamış gibi, telefonu kaldırdı ve asistanıma iki kahve söyledi, sonra da karşımdaki koltuğa oturdu.

Kahveler geldiğinde Elif aramıştı. Geldiklerini ve ailesinin de yanında olduğunu söyledi, ona buraya gelmesini ve ailesini de salona almasını söyledim. Tüm bunları söylerken Masal'a bakıyordum. Duruşunda ve güzel yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

Elif geldikten sonra hep beraber Basın Toplantısı'nın yapılacağı salona indik. Kalabalık beni şaşırtmıştı. Bu kadar çok gazetecinin geleceğini sanmıyordum. Sadece dün akşam aradığım dört gazeteye haber vermiştim. Bu kadar insan nasıl duymuştu anlamamıştım.

Sonunda konuştum, onlara durumu anlattım. Bir gazeteci sürekli olayı sorgulamaya başladı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Sürekli hem bana, hem de Elif'e sorular sordu. Ve en son soruyu da Masal'a sordu. Bu adam kimdi ve hangi gazetede çalışıyordu öğrenecektim.

Ve Masal soruyu yanıtladığında, duyduklarımla şok olduğum kelimeler ağzından dökülmeye başladı. Benimle birlikte Elif de şok olmuştu. Konuşması bitince birden bütün salon sustu ve sonra da daha çok sorular sorulmaya başlandı. Eğer o sırada o kadar insan orada olmasaydı, kesinlikle Masal'ı boğmuştum.

Toplantıyı bitirdim ve üçümüzde salondan çıkmıştık. Asansöre doğru hızlıca yürüdüm. Şimdi neden bu sabah gelip, özür dilediği ortaya çıkmıştı. Bunu planlamıştı, bu o anda aklına gelen bir şey değildi. Onun ne kadar planlı ve programlı olduğunu bilirdim. Hiçbir şeyi planlamadan yapmazdı. Bu onun için bulunmaz fırsattı. Bir sürü gazetecinin önünde beni zor duruma düşürmek, beklediği ve istediği o evlilik teklifini bana dayat-

maktı. Ama ben değil oradaki üç-beş gazeteci, dünyanın bütün gazetecileri gelse böyle bir dayatmaya pabuç bırakmazdım. Bırakmayacaktım da. Hiç kimse, buna canımdan çok sevdiğim annem de dahil bana emrivaki yapamazdı. Hele Masal hiç yapamazdı.

Masal'ın böyle bir şey söylediğine inanamıyordum. Ona evlenme teklif etmemiştim ne bir gün önce, ne de sonra etmeyi düşünüyordum. Üstelik elinde gazete odama daldığında evlenmeyi düşünmediğimi bile söylemiştim. Onlarca gazetecinin önünde böyle bir şey söylediğine hâlâ inanamıyordum.

Odanın önüne geldiğimde Elif ayrıldı ve ben odanın kapısını çarparak içeriye girdim. En azından kız ne kadar sinirli olduğumu anlamış ve uzaklaşmıştı.

Masal odaya girdiğinde artık patlayacak durumdaydım ve patladım da.

"Sen nasıl böyle bir şey dersin."

"Ne var bunda" dedi gülerek. "İşte çok düşündüğün kızı bu işten kurtardım, teşekkür edeceğine bağırıyorsun." Çok sakindi.

"Senin yardımın olmadan da onu kurtarabilirdim. Birde teşekkür edeceğim öyle mi, sen orada ne dediğinin farkında mısın Masal?"

"Evet."

"Sana evlilik teklifi ettim mi?"

"Hayır ama, artık zamanı gelmişti."

"Zamanı geldi öyle mi? Yani evliliğin bir zamanı var. Seninle ne kadar birlikte olunca o zaman geliyor Masal."

Bunları duyduğunda biraz bozuldu. Karşımda çok sakindi bende kendimi zorlayarak sakin olmaya çalıştım. Cevap vermedi.

"Seninle evlenmeyeceğim, bunu o güzel kafana soksan iyi olur, ne şimdi ne de başka zaman. Artık bir ilişkimiz de yok. En azından benim açımdan. İster burada çalışırsın, istersen ça-

lışmazsın bu senin bileceğin iş. Bundan sonra artık bu işyerini paylaşan iki iş arkadaşıyız sadece."

"Benden ayrılıyor musun?"

"Bunu anlayacağını biliyordum."

"Bunu yapamazsın, hele gazetecilere böyle bir şey dedikten sonra."

Ona baktım. Sadece baktım. Dün akşam evine gittiğimde ve ondan yardım istediğimde bana "Kendi pisliğini, kendin temizle" demişti. O cümle beni çok kırmıştı. Şimdi sıra bendeydi.

"Masalcığım bu beni hiç ilgilendirmiyor, kendi pisliğini kendin temizle."

Öylece kalmıştı. Benden böyle bir şey beklemiyordu. Genelde kadınlara böyle şeyler söylemezdim ama hak etmişti.

"Şimdi odamdan çıkar mısın, çalışmam gerekiyor."

Hiçbir şey demeden çıktı. Bu kadar sinirliyken üzerime gelmemesi gerektiğini biliyordu en azından. Asistanımı çağırdım.

"Efendim Toprak Bey."

"Sevinç gelen gazetecilerin listesini istiyorum. Danışmaya sor bakalım, on yedi yaka kartlı misafirin adı neymiş."

"Tamam Toprak Bey."

Birkaç dakika sonra Sevinç elinde liste geldi. On gazete ve üç magazin dergisinden gelmişlerdi. Onların nasıl haberi olmuştu merak ettim. Bir tanesini aradım bana Masal Hanım tarafından çağrıldıklarını söylediler. Bu kadının yaptıklarına inanamıyordum. Tahminlerimde yanılmamıştım. Bu günkü basın toplantısında ne söyleyeceğini resmen planlamıştı.

Yerimden kalktım. Şimdi sıra Erdem'e gelmişti. Onu uyarmıştım ve adam hiç umursamamıştı. Adamın sapıklığını artık kimin duyacağı benim için hiç önemli değildi.

Şirketten çıktım. Erdem sonunda bir iş bulmuştu. Doğruca çalıştığı yere gittim. Beni karşısında gördüğüne o kadar çok şaşırdı ve panik yaptı ki, hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan

otoparkta yeniden fotoğrafın onun tarafından çekildiğini anladım. Beni toplantı odasına aldı. Kendimi zor tutuyordum ağzımı burnumu kırmak geliyordu içimden. Ne soracağımı bilmiş gibi, "Gazetelere ben göndermedim" dedi.

Ona baktım. Gerçekten paniklemişti.

"O zaman nasıl bahsetti o fotoğraftan?"

"Beni sadece sana yok kızgındım, tek bir kişiye gönderdim."

"Kime, ismi istiyorum!"

"Masal Hanım'a."

Şok geçirme sırası bendeydi. O da şaşırdığımı görmüştü. Masal neden o fotoğrafı gazetelere göndersin ki, sonunda rezil olan kendisi olacaktı. Beni rezil etmiş diye bana bağırmıştı. Neden böyle bir şey yapardı. Sonra aklıma geldi. Tüm bunlar bir tezgâhtı. Tamamen Masal'ın başının altından çıkmıştı. Evlenmek istiyordu ve beni buna mecbur bırakmak istediği tek şeydi. Verdiğim sözlerden dönmediğimi bildi. Orada o insanların içinde bana bir söz verdirmek istiyordu. Böyle bir şey kimin aklına gelirdi. Bazen onun nasıl kurnaz biri olduğunu unuturdum ama beni kandırmayı başarmıştı. Mağduru oynamak istemişti.

"Ne zaman gönderdin o fotoğrafı?"

"Otoparktaki olayın ertesi günü."

Yerimden kalktım. Duvarlar üstüme gelmeye başlamıştı. Hiçbir şey demeden toplantı odasından çıktım. Asansörün önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. O fotoğrafı Masal tam altı hafta önce görmüştü ve doğru zamanı beklemişti. Tanrım nasıl bir kadınla birlikte olmuştum. Bu kadar içten pazarlıklı birini daha önce hiç tanımamıştım. Masal gerçekten çok tehlikeliydi.

Arabada otururmuş, ne yapacağımı bilmez halde düşünüyordum. Duyduklarımı hazmetmek zordu. Saat altı olmasına rağmen hava çoktan kararmıştı ve ben neredeyse bir saattir hiçbir şey yapmadan öylece arabada oturuyordum. Sonunda Kerem'i aradım.

Onunla buluştum. Bara gidip, içmeye başladık. Hızlı gittiğimin farkındaydım ama kendimi salak gibi hissediyordum. Kerem'e olanları anlattım. Benimle dalga geçmesini dinledim. Sonunda kalktığımızda kafayı bulmak üzereydim. Bardan çıkarken bu saatte içki satışı olmadığı için oradan bir şişe viski aldım.

Amacım diğer eve gitmek ve sabaha kadar içmekti. Ama arabaya bindiğimde kendimi Elif'in sitesinin önünde bulmuştum. Oraya gitmek hiç aklımda yoktu, ama kendimi kapıda güvenlikle konuşurken buldum.

"Elif Hanım evde değil, havaalanına gitti."

Annesi ile babasının gideceğini söylediğini hatırlıyordum. O zaman dönecekti.

"Beklerim."

"Pekâlâ, geçin Toprak Bey" dedi, genç olanı.

Arabayı park ettim. Hava soğuktu. Hâlâ neden burada olduğumu düşünüyordum. Koltuğun üstündeki viski şişesini açtım ve onu beklerken içmeye başladım.

Orada ne kadar beklediğimi bilmiyordum ama şişe yarılanmıştı. Sonra onu gördüm. Gelmişti. Dikkatli bir şekilde benim karşı çaprazıma arabasını park etti. Ama hemen arabadan inmedi. Öylece arkamdaki binaya bakıyordu. Arabasının iç ışığı açıktı ve onu çok net görebiliyordum. Ne düşünüyordu merak ettim. Öylece oturuyordu. Her yönden Masal'ın tam zıttı idi. Yolda tesadüfen karşılaşsak dönüp bakmayacağım biriydi. Kendimi röntgenci gibi hissettim. Camları buharlaşmış bir arabanın içinde oturuyor ve benim gibi arabasının içinde oturan bir kızı seyrediyordum. Ona bakarken buraya neden geldiğimi de anlamış oldum. Biraz huzura ihtiyacım vardı ve huzur karşımda duruyordu. Sonunda arabadan indi. Ve beni gördü. Bir süre daha ona baktım. Ve elimdeki şişeyi yan koltuğa bırakarak, arabadan indim. Aç karına içtiğim yarım şişe viskinin etkisiyle sendeledim. Sonunda istediğimi başarmış sarhoş olmuştum. Huzurum yanıma geldi. Ona, "Nereye kayboldun küçük kız" dedim.

Böyle bir şey beklemiyordu, şaşırdı. O mavi gözlerini açmış bana bakıyordu. Onu daha da şaşırtan başka bir şey yaptım ve uzandım elini tuttum. Sıcacıktı. Buz gibi havada sıcacık avucunu avucumun içine aldım. Gözlerinin içine bakıyordum. Sarhoş olduğumu anlamış olmalıydı.

Gerçekten de şu an en çok istediğim şey nasırlı avucumun içindeki eliydi, orada öylece sabaha kadar kalabilirdim. Hâlâ bana bakıyordu. Bakışlarındaki mahmurluk beni benden almaya yeterdi. Sonra etrafa bakındı. Aklından bir sürü şey geçiyor olmalıydı.

Sonunda el ele apartmana doğru yürüdük. Elini bırakmadım. Bıraktığım anda kaybolacağını hissediyordum. O benim huzurumdu ve şu anda huzura çok ihtiyacım vardı. Eve girdiğimizde hâlâ elini tutuyordum. Sonunda beni kanepeye doğru yönlendirdi. Kahve yapmayı teklif etti. Kabul ettim.

Gülümsedim. Gözlerimi o güzelim maviliklerden çekerek elime baktım ve elini bıraktım. Arkasını döndü mutfağa doğru yürüdü. Ona bakıyordum. Hiçbir şey konuşmadı ve benim de konuşarak bu büyülü ortamı bozmaya niyetim yoktu. Orada arkası bana dönük, kahve yapmasını bekliyordum. Huzur böyle bir şeydi demek. Üzerimdeki kalın montu çıkardım ve kafamı koltuğun arkasına dayadım. Sonra gözlerimi yumdum. Mücadele etmeye gerek yoktu. Ait olduğum yerde, ait olduğum kişiyle birlikteydim.

19

Uyandığımda burnuma nefis kokular geliyordu. Çok açıkmış olmalıydım rüyamda gördüğüm kokuları hâlâ duyuyordum. Biraz doğrularak yatağın içinde oturdum. Bu kokular rüya değildi. Benim evimden ve mutfağımdan geliyordu. Birden yataktan fırladım. Tanrım dün akşam Toprak Bey burada kalmıştı. Eğer sabah kalkıp gitmediyse bu güzel kokuların nedeni o olmalıydı.

Hemen kapıya doğru gittim, tam açacaktım, birden kendime baktım üstümde hâlâ pijamalarım vardı. Hemen geri dönüp, üstümü değiştirdim. Kapının önüne geldiğimde neredeyse nefes nefese kalmıştım. Derin bir nefes aldım. Yavaşça kapıyı açtım. Doğruca banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadım. Saçlarıma biraz şekil verdim. Elim dudak parlatıcısına gitmişti. Kapağını açıp dudağıma sürecekken öylece elimde parlatıcı aynada kendime bakıyordum.

"Ben ne yapıyorum" dedim kendi kendime. Sonra da devam ettim. "Tanrım Toprak Bey için süsleniyor muydum?" Aynada elimde tuttuğum parlatıcıyı fark ettim ve onu hemen makyaj çantama geri tıktım.

Banyodan çıktım. Salona girdiğimde Toprak Bey mutfakta ocağın başındaydı. Geldiğimi henüz görmemişti. Masayı hazırlamıştı. Hayatımda ilk defa bir erkek bana kahvaltı hazırlıyor-

du. Bunu toprak evliliğimiz boyunca bir kere bile yapmadı. Üstelik benden önce kalkar, ama kahvaltı hazırlamam için beni bekledi. Elinde tava ile arkasını dönünce beni görür diye yerde kaldı. Yüzündeki bir günlük sakalla oldukça seksi görünüyordu. Kendi kendime kızdım neler düşünüyordum ben. Uyanmış olmalıydım. Gülümsedi. Bende gülümsedim.

"Uyanmaydın, sana pankek yaptım, belki bu sebeple kendini affettirebilirim sever misin?"

"Pankeki kim sevmez, zahmet etmenize gerek yoktu ama kahvaltı ile aram iyi değildir."

"Kahvaltı yapmadığın belli oluyor. ben çok acıktım."

"Sabahları kalkma sorunum var. Erken kalkamıyorum."

Pankekleri tabaklara koydu. Tavayı ocağın üstüne bırakıp karşımdaki tabureye oturdu. Hiçbir şeye dokunmadan bana bakıyordu.

"Dün gece için üzgünüm Elif, umarım rahatsız etmemişsindir."

"Benden çok siz rahatsız oldunuz Toprak Bey. kolunuz uyuyacak kadar rahat değil."

"Biliyorum, sabah kalktığımda her yerim tutulmuştu. Senden bir şey istesem."

"Tabi ki."

"Bana Toprak diyebilir misin?"

Kafamı tabağıma doğru eğdim. Toprak Bey bile zor gelmişti ve benden Toprak dememi istiyordu. Suskunluğumu fark edince düşünde tekrar konuştu.

"Eski eşinden dolayı zor geliyor olabilir ama yine de Bey demeni istemiyorum."

"Toprak Bey ben.."

Sözümü keserek "Toprak, Elif, sadece Toprak" dedi.

Hiçbir şey demeden önümdeki pankeke bal sürerek yemeye

başladım. Bu konuşmanın sonu pek iyiye gidecek gibi durmuyordu. Masal Hanım'la ne olmuştu merak ediyordum.

"Dün gece için özür dilerim, moralim çok bozuktu ve fazlasıyla sarhoştum. Umarım seni utandıracak bir şeyler yapmamışımdır."

"Yapmadınız."

"Bana siz demeye devam mı edeceksin Elif?"

"Toprak Bey, zaten hakkımızda bir sürü şey söyleniyor, size adınızla hitap edersem buna en büyük tepkiyi büyük ihtimalle Masal Hanım verir."

"Masal'la ayrıldığımızı söylesem bu bana Toprak demen için yeterli olur mu?"

"Ayrıldınız mı?"

"Evet, fotoğrafı gazetelere Erdem değil Masal yollamış."

Ona bakakalmıştım. Masal mı yollamıştı. Yanlış duymuş olamazdım. Benim şaşırdığımı görünce.

"Dün Erdem ile konuşmaya gittim. Fotoğrafı çektiğini kabul ediyor ama onu ertesi gün Masal'a göndermiş."

"Neden?"

"Çünkü beni zor duruma düşürmek istemiş, önemli olan o fotoğrafın yaklaşık altı haftadır Masal'ın elinde olması."

Bu Masal'ın bana neden Ankara'dan döndükten sonra soğuk davrandığını açıklıyordu. Elinde bizim birbirimize sarılmış fotoğrafımız vardı. Masanın üzerinden elini uzatarak elimin üzerine koydu. Ona doğru baktım.

"Üzgünüm Elif tüm bunlar başına benim yüzümden geldi. Masal elindeki bu fotoğrafı evlilik için beni köşeye sıkıştırmaya kullanmasaydı, başına bunlar gelmeyecekti."

Hâlâ eli elimin üstündeydi. Çekip çekmeme konusunda karar verememiştim. Ona doğru bakıyordum. Gözleri gözlerime kilitlenmişti. Bakışları o kadar güzeldi ki, gözlerinin sonsuz mavilikleri derin denizleri hatırlatıyordu. Masal'a hak verdim hiç

kimse böyle bir adamdan ayrılmak istemezdi. Ben karşımdaki adamın yarısı bile etmeyen Toprak'tan bile ayrılmak istememiştim.

"Önemli değil, Toprak Bey, ..."

"Toprak, Elif lütfen."

"Önemli değil Toprak" dedim durdum. Hâlâ ona bakıyordum. Geçen sefer evinde olduğu gibi gözlerini kırpmadan bakmaya devam ediyordu. Bende bakışlarımı ondan çekememiştim. Bu arada da ne söyleyecektim tamamen aklımdan çıkıp gitti. Bir süre öylece kaldık, sonunda kendini toplayan yine o oldu. Elini elimin üzerinden çekti.

"Hadi soğutmadan kahvaltımızı yapalım."

Bana ne oluyordu anlamıyordum. Neden bu adamın elini tutması, bana böyle gözünü bile kırpmadan bakması neden beni rahatsız etmiyordu. Tüm bunları Erdem'de yapmıştı ama o zaman son derece rahatsız oluyordum. Toprak'la ise doğru bir şeymiş gibi geliyordu. İlk defa düşüncelerimde adamı Toprak Bey değil de, Toprak olarak düşünüyordum. Ve bunu düşünürken eski kocam hiç aklıma gelmiyordu. Başta bu adamın adını söylemek zor gelse de şimdi o kadar da zor değildi.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra, masayı kaldırmama yardım etti. Bulaşıkları, bulaşık makinesine yerleştirdim. O sırada gözüm saate kaydı, dokuz buçuğa geliyordu ve işe geç kalıyordum. Masal'la ayrıldıklarını söylemişti. Hâlâ şirkette çalışıyor muydu? Ve hâlâ benim müdürüm müydü? Bunların hiç birini bilmiyordum. Ona sormak da istemiyordum.

Saate baktığımı görmüş olmalı, "İşe geç kaldın herhalde" diyerek gülümsedi.

"Evet" dedim gülerek.

"Patronun problem çıkarır mı sence."

Gülümsüyordu, son derece rahattı. Onun o rahatlığı bana da geçmişti. Bende gülümsedim.

"Bilmiyorum, şu anda sevgilisi ile birlikte olduğum göz önüne alınırsa problem çıkaracak gibi duruyor."

Yerinden kalktı, tam önümde dikildi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Ayağımda düz terliklerle ondan bayağı kısaydım. Ellerini omuzlarıma koydu.

"Biz Masal'la ayrıldık Elif. Bunun geri dönüşü yok. Bu seni rahatsız etmemeli. Ve o artık sevgilim değil."

"Bilmiyorum, etmemeli belki ama ediyor."

Beni kendine çekerek sarıldı. Birden ne yapacağımı bilemedim. Ellerim hâlâ iki yanımda duruyordu. Ona sarılmak o kadar kolaydı ki, ellerimi kaldırmam yeterliydi ama yapamadım. Daha birinin acısını atlatamamıştım. Yeni bir şeyler yaşamaya hazır değildim. Yeniden kırılmaya ve üzülmeye hazır değildim. Hâlâ ilk kırgınlıklarımı ve üzüntülerimi bırakamamıştım. Belki eski kocam bunlara değmezdi ama yaşanan yıllar çabuk unutulmuyordu.

Bunu anlamış gibi, kollarımdan tutarak beni kendinden uzaklaştırdı.

"Ben" dedi sustu, bana bakıyordu. Bana dünyanın en güzel kadınına bakarmış gibi bakıyordu. O kadar tatlıydı ki, gözlerimi ondan alamıyordum. Tekrar ağzım açtı. "Ben senin duygusal olarak hazır olmadığını biliyorum ama arkadaş olabiliriz değil mi?"

Kafamı salladım. Gülümsedi. Bende güldüm.

"Gülmek sana yakışıyor Elif, hem de çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim."

"Pekâlâ bugünü benimle geçirir misin?" dedi. Benim yüzümü görünce bir kahkaha attı. "Sadece iki arkadaş gibi."

"Bir gün önce gazetecilere aramızda hiçbir şey yok deyip, bir gün sonra birlikte görülmemiz doğrumu sizce."

"Siz değil Elif sen, arkadaşlar bu kadar resmi olmazlar."

"Bilmiyorum doğrusu sizmiş gibi geliyor."

"Hayır, doğrusu sen."

Ona bakıyordum. Gözlerimi çekmek istememe rağmen nedense bunu başaramadım.

"Pekâlâ, dün gece içemediğim kahveyi bugün içmem mümkün mü acaba?" diye sordu.

"Evet, bunu yapabilirim."

"Tamam sen kahveyi yap, bende iş yerini arayıp, sana izin verdiğimi söyleyeyim de, benim yüzümden kovulma."

Telefonumu çıkardı. Kahveleri yaparken, bir yandan da onun konuşmasını dinliyordum.

"Sevinç günaydın."

...

"Masal Hanım geldi mi?"

...

"Günaydın Masal."

Masal'ın adı geçince oldukça gerildim. Ayrıldıklarını söylemesine rağmen hâlâ aynı iş yerinde çalışmaya devam edeceklerini anlaşılıyordu.

"Bunun için sana hesap vermeyeceğim Masal, bundan sonra böyle. Bu arada sana Elif'e bugün için izin verdiğimi söyleyeyim."

"Söylüyorum, çünkü sudan sebeplerle Elif'i kovmanı istemiyorum ve onu kovmak için de bahane arama. Bunu kabul etmeyeceğimi bil."

...

"Gelmeyeceğim. Önemli bir şey olursa Sevinç'e söyle bana ulaşır."

Telefonu kapattı. Bende o sırada kahveleri fincana doldurmaya yordum. Kesinlikle yeni bir iş bulmam lazımdı. Bu kadar gergin bana göre değildi. Masal Hanım tepemdeyken orada artık rahat çalışamazdım. Kahveleri tepsiye koydum ona doğru döndüm. Koltuğuma oturmuştu ve elinde okumaya çalıştığım kitap

bunu tutuyordu. Kitabı elinde görünce kızardım. Geçen gün onu kitapçıyı gezerken görmüştüm. Daha okumaya başlamamıştım ama adı kızarmama neden olmuştu. Kitabın adı, "Boşanmayı atlatmanın yolları" idi. Kahretsin neden onu orada bırakmıştım ki.

Kahveyi ona ikram ederken,

"Artık işi düşünme Elif, patron izin verdi" dedi gülerek.

Bende diğer kahveyi aldım ve kanepeye oturdum. Sessizce kahvelerimizi içtik. Onu bu evde düşünmeye bile cesaret edemezken, şimdi oturmuş karşılıklı kahvelerimizi içiyorduk.

"Nereye gitmek istersin?"

"İstanbul'u bilmiyorum."

"Pekâlâ, sana arabayla İstanbul turu yaptırabilirim, özellikle görmek istediğin bir yer var mı?"

"Boğaz kıyısında gezmek isterim."

"Tamam o zaman boğazı gezelim. Senin için sorun yoksa eve gidip, üstümü değiştirmem lazım."

"Yok" dedim. Aslında vardı. Ya onun evine girerken birileri görürse ne diyecektim.

Bir süre sonra evden çıktık. Hâlâ tereddüt ediyordum. Doğru bir şey yapmadığımın bilincindeydim. İçimdeki garip his bu gezintinin iyi bitmeyeceği yönündeydi.

Siteden çıktığımızda, onun evinin bulunduğu semte doğru gitmeye başladık. Ama geçtiğimiz yerler daha önce beni eve götürdüğü yerlere benzemiyordu. Sonunda büyük bir siteden içeri girdi.

"Nereye geldik" diye sordum.

"Eve."

"Ama sizin eviniz burası değildi?"

"Birincisi bana hâlâ siz diyorsun, ikincisi de burası daha yakındı."

"Ben sizi... seni burada beklesem olur mu?"

"Rahat edeceksen neden olmasın."

Arabadan indi. Onu beklemeye başladım. Bu arada da düşünüyordum. Aslında yaptığım doğru değildi, ama nedense bu beni rahatsız etmiyordu. Anlamlandıramadığım bir huzur vardı içimde. O kadar farklıydı ki, Toprak'la yaşadığım on yıl boyunca bile bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Birinin bizi görmemesi için dua ediyordum. Bunu bu sefer açıklamak gerçekten zor olurdu. Üstelik de artık ailemi üzmek istemiyordum.

Bir süre sonra Toprak apartmandan çıktı. Ona Toprak demek hâlâ garibime gidiyordu. Kot pantolon ve siyah kazakla oldukça yakışıklı görünüyordu. İlk defa onu spor kıyafetlerle görmüştüm. Arabanın kapısını açtığında soğuk hava içeriye doldu. Yerine oturup bana baktı.

"Üşümedin değil mi, hava çok soğuk."

"Hayır."

Arabayı çalıştırdı. Siteden çıktığımızda arabanın içinde romantik bir müzik vardı. Hiç konuşmadan bir süre gittik. Boğaz'da bir yere arabayı çekti. Bana doğru döndü.

"Biraz yürümek ister misin?"

"Evet."

"Hadi gel o zaman. Biraz yürüyelim."

Dışarı çıktığımız zaman soğuk hava bir an nefesimi kesti. Kuru bir soğuk vardı. İyice sarındım. Yan yana sahilde yürüyorduk. Hafta içi ve soğuktan dolayı kalabalık değildi. Ellerimi cebime sokmuştum. Eldivenlerimi unuttuğum için ellerim üşümüştü. Yürümeye başladığımızda bunu istediğim için pişman olmuştum. Üşüdüğümü hissediyordum. Halimi anlamış olmalı ki "Üşüdün mü Elif titriyorsun?"

"Biraz üşüdüm."

"O zaman geri dönelim. Ya da bir yerde oturmak ister misin? Benim yüzümden hasta olmanı istemem."

"Geri dönelim."

"Pekâlâ, o zaman arabaya dönelim."

Geri döndük. Yavaşça yürüyorduk, o sırada ayağım taşa takıldı, düşmemek için elimi cebimden çıkardım. Ve onun koluna tutundum. O da beni tuttu. Bana baktı ve elimi tuttu.

"Ellerin buz gibi" dedi.

Tekrar yürümeye başladık. Elimi bırakmadı. Eli sıcacıktı. İki âşık gibi boğazda el ele yürüyorduk. İçimde adlandıramadığım bir heyecan vardı. Bu yaptığım bana hâlâ doğru gelmiyordu ama elimi çekmekte istemiyordum.

Arabaya doğru yavaş adımlarla yürüyorduk. Arabanın yanına geldiğimizde hâlâ elimi bırakmamıştı. Arabanın kapısını açmak için eğildi. O sırada arkamdan birisi Elif diye bağırdı. Aynı anda ikimizde döndük. Hâlâ el ele tutuşuyorduk.

Arkamı döndüğümde görmek istediğim en son insan karşımda duruyordu. Dudaklarımdan "Toprak" kelimesi döküldü. İçimi birden bir panik dalgası kapladı. Sanki hâlâ evliymişim ve kocam da bizi yakalamış gibi hissettim. O telaşla elimi Toprak'tan kurtarmak için çektim, ne yapacağımı anlamış gibi elimi daha da sıkı tuttu.

Toprak ise birkaç adım atarak yanımıza geldi.

"Merhaba Elif" dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim, kelimeler dudaklarımdan dökülmedi, orada öylece dikilmiş, boş gözlerle Toprak'a bakıyordum. Burada olduğumu nasıl bilmişti ve burada ne işi vardı.

Hâlâ birbirimize bakıyorduk. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yanımdaki Toprak'a elini uzattı, "Merhaba ben Toprak" dedi.

Toprak da ona elini uzatmıştı. İki Toprak'ın tokalaşmasını seyrettim. Hâlâ beynim burada ne işi olduğunu sorguluyordu.

20

Yılbaşında yaşanan olaydan sonra bu hafta sonu İstanbul'a gidip Elif'i görmeye karar verdim. Elif İstanbul'a döndüğünde Nil'i aradım ama telefonlarıma cevap vermedi. Hâlâ bu kızın benimle ne alıp veremediği var anlamadım. Tamam Elif onun arkadaşıydı ama Nil benim de arkadaşımdı, onu da Elif ile aynı zamanda tanımıştım. Bu düşmanlığı canımı sıkıyordu.

İş yerinde oturmuş düşünürken, kapı açıldı ve Melek içeri girdi. Elif'in bizi gördüğünden beri ben de Melek'i görmeye da- yanamıyorum.

"Eski karın için üzülmene gerek yok, o da birini bulmuş üstelik adı da Toprak" diyerek elindeki gazeteyi önüme koydu.

Gazeteyi elime aldım. Elif ve tanımadığım bir adamın sar- maş dolaş fotoğrafları mideme yumruk yemiş etkisi yapmıştı. Karımı orada yarım sayfa, başka bir adama sarılmış görmek ne kaybettiğimi daha iyi anlamama neden oldu.

Elif'in yüzü ne kadar net çıkmıştı ve gözlerinde yaşlar var- dı. Bir zamanlar ağladığında bende ona böyle sarılırdım. Göz- yaşlarını benim omzumda dindirirdim. Şimdi onun gözyaşların başkaları dindiriyordu.

Haberi okumaya başladım. Ona sarılan bu adam kimdi Adım gördüğümde daha çok şaşırdım. Benim adımla aynıydı

Toprak Ünlüer. Çok zengin bir adamdı. Ünlüer İnşaatın sahibi. Sonra hatırladım. Bu adamın şirketlerinden biri olan Dizayn Mimarlık ile burada bir iş yapmıştık. Yakışıklı bir adamdı. Ama Elif'ten büyüktü. Ve Elif onun şirketi olan Dizayn Mimarlık'ta çalışıyordu. Gazeteyi elimden fırlatarak yerimden kalktım. Melek hâlâ odamdaydı.

"Gördün mü, elini çabuk tutmuş."

"Benim kadar değil."

"Yeter artık Toprak o bir daha sana dönmez. Kim öyle bir adamı bırakır."

Öfkeyle Melek'e baktım. Evliyken gözüme cazibeli görünen bu kadın şu anda hiç de çekici gelmiyordu. Hatta görmeye tahammül edemiyordum.

"Odamdan çık Melek. İlişkimiz bitti."

Şaşırmıştı benden böyle bir tepki beklemediğini anlamıştım. "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet, bitti."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Toprak? Öyle birden bitti deyince biteceğini mi düşünüyorsun?"

"Aynen öyle düşünüyorum."

"Ben senin eski karın değilim Toprak. Seni bu kadar kolay bırakmaya hiç niyetim yok."

"Melek saçmalama, sana başlamadan söyledim bu işin bir sonu olmadığını."

"Sen beni ne sanıyorsun ya?" diye bağırmaya başladı. "Sen beni işine gelince kullanıp sonra başından atabileceğin biri sandın herhalde. Ama dediğim gibi ben Elif değilim. Onun gibi sana kendimi kullandırmaya da hiç niyetim yok."

"Sen ne saçmalıyorsun be, konuştuklarını kulağın duysun önce. Bitti dedim bitti uzatma artık. Şimdi defol odamdan."

"Bu ilişki ben bitti demeden bitmez Toprak bunu o kalın kafana sok" dedi ve hızla kapıya yöneldi.

Şimdi anlıyordum yaptığım hataların büyüklüğünü. Ben Elif'i nasıl bırakmıştım. Ne düşünmüştüm ki... Şimdi geriye yapılacak tek bir şey kalıyordu. O da kendimi ona affettirmek. Bu düşünceyle hemen Elif'i aradım ama telefonunu açmıyordu. Muhtemelen gazeteyi yeni görmüştü. Ya da görecekti. Aralarında bir şeyler var mı acaba? Elif'i tanırım kolay bağlanan ve kolay güvenen biri değildir o. Nasıl olur da bu adamla birlikte olur. Üstelik adamın bir sevgilisi var.

Tek yapmam gereken şey İstanbul'a gitmek ve ona kendimi affettirmek. Bunu yapabilirim, hâlâ beni sevdiğini biliyorum. Ama bu adam hesapta yoktu.

Birkaç saat sonra onu tekrar aradım. Bu sefer telefonumu açtı. Kendimi tutamadım, gazete önümde açık dururken ona hesap sormaya kalktım. Ona kızmak işlerimi kolaylaştırmayacaktı. Onu geri istiyorsam sakin olmalıydım. Telefonda beni aldattın dediğinde bende ona aldatmadığımı ve onu hâlâ sevdiğimi söyledim. Müsait olmadığını söyleyerek, daha ben konuşurken yüzüme kapanan telefonla öylece kaldım.

Sonunda beklemenin manasız olduğunu düşündüm ve hemen yarın sabahtan yola çıkmaya karar verdim. Yanında olmalıydım. Yılbaşından sonra bana böyle bir tepki vereceğini biliyordum. Bana kızgındı ve hem de hiç olmadığı kadar, ama biliyordum beni seviyordu. Elimdeki en büyük koz buydu. O adamla daha yeni tanışmıştı, benimle ise on yıllık bir geçmişi vardı. Elim kuvvetliydi. Üstelik adam benimle aynı adı taşıyordu, bu bile beni sevdiğinin bir işareti olabilirdi.

Ertesi gün, evinin bulunduğu sitenin giriş kapısına yakın arabama oturmuş beklemeye başlamıştım. Siteden çıktığı anda onunla konuşacaktım. Aslında güvenliğe gidip onu görmek istediğimi söyleyebilirdim ama vereceği tepki sert olabilirdi.

Fazla beklemem gerekmedi, arabasını gördüğüm anda önünü kesecektim ama arabada beklemediğim iki kişi vardı. Elif'in annesi ve babası, ne zaman gelmişlerdi. Boşandıktan sonra on

[illegible] aramamıştım. Onun için de vanlarına gidip konuşmak [illegible]. Rana kızgındılar. Ne kadar çok hata yapmıştım ve ben [illegible] acaip simdi görebiliyordum. Bu insanlar on yıl boyunca [illegible] annem ve babam olmuşlardı ve burnumun dibinde [illegible] rağmen ben onları hiç aramamıştım.

Halbuki Elif'i geri istiyorsam onlarla aram düzeltmem gerekiyordu ve bunu yapmadığıma inanamıyordum. Tam bir geri zekâlı gibi davranmış, kızlarımdan boşandığım gibi onlarla da görüşmemiştim.

Sonunda bana yine Elif'i takip etmek düşmüştü. Fazla peşinden gitmek zorunda kalmadım. Şükür gittiler. Bir iki saat sonra çıktılar. Neden bu kadar kısa kaldıklarını bilmiyorum. Sonra Elif onlarla boğazda bir balıkçıya gitti. Akşamüzeri de eve geldiler. Biraz daha bekledim ama hava arabada beklemeye [illegible] kadar soğuktu. Bu saatten sonra dışarı çıkacaklarını sanmıyordum. Bende otele gittim.

Akşam ilerledikçe nedense yerimde duramaz olmuştum. Dışarı çıkmalıydım. Otel odasında oturmak bana göre değildi. Sonunda daha sıkı giyindim ve çıktım. Amacım dışarıda bir yerde birkaç kadeh içip otele gelmekti. Ama önce Elif'in oturduğu sitenin önüne geldim. Arabayı park ettim ve güvenliğe doğru yürüdüm. En azından daire numarasını öğrenebilirdim. Kapının önünde beyaz spor bir Mercedes araba vardı ve son modeldi. Hemen dikkatimi çekmişti. Oldum olası arabalara düşkündüm bu sadece Türkiye'de olduğunu bilmiyordum. Arabadaki adam camını açmış güvenliğe isim veriyordu. Duyduğum isim yerimde kalmamı sağladı. Adam Elif Bulut dediğinde bunun o gazeteci adam olduğunu anlamıştım. Ama güvenliğim, "Elif Hanım annesini ve babasını bırakmak için havaalanına gitti. Toprak bey" dediğinde emin olmuştum. Demek rakibim Toprak buydu.

Üstelik güvenlik adamın adını bilecek kadar buraya sık gelirdi demek ki. Arabadaki adam "Birazdan gelir herhalde, görüşemedim bir sorun var mı?" diye sordu. Güvenlikte "Hayır"

dedi. Kapı açılıp adam arabasıyla içeri girdiğinde ben güvenlik teki adamla göz göze geldim.

"Birini mi aramıştınız?" diye sorduğunda.

"Hayır, güzel arabaydı dikkatimi çekti" dedim.

Oradan uzaklaştım. Dikkat çekmenin alemi yoktu. Arabama bindim ve beklemeye başladım. Çok soğuktu keşke yanıma beni ısıtacak içecek bir şeyler alsaydım. İki saate yakın bekledim ve sonunda Elif'in arabasını gördüm. Güvenlikten içeri girdi.

Arabanın içinde kuduruyordum. Şimdi onu benim gibi bekleyen adamla birlikte eve çıkmış olmalıydılar. Bense burada oturmuş hâlâ onu bekliyordum. Elif'i tanıyordum bu kadar kısa sürede bir başkasıyla birlikte olmayacağını biliyordum ama yanılmıştım. Üstelik adamın buraya ilk gelişi de değildi. Güvenlikle kurduğu samimiyete bakılırsa buraya sık geliyordu demek ki.

Elif'in o adamla birlikte olmasını kabul edemiyordum. Benim yerime bir başkasını koymasını içime sindiremedim. Beni bu kadar severken sırf beni Melek'le gördü diye hemen bir başkasını bulması ve gazetelere çıkacak kadar kendini kaybetmesine anlam veremiyordum.

Eğer beni kıskandırmaya uğraşıyorsa bunu başarmıştı. Onu deli gibi kıskanmıştım ve evli olduğumuz zaman Melek'e gösterdiği tepkinin nedenini şimdi daha iyi anlamıştım.

Ne kadar aptal ve kör olduğumu anlamam için onu bir başkasıyla görmem gerekmişti. Boğuluyorum diye karımdan boşanmıştım ve şimdi onsuzluktan boğulmak üzereydim. Boşanalı daha bir yıl olmadan ben deli gibi onu geri istiyordum.

Tüm bunların sebebi bendim. Elif'i suçlamamın anlamı yoktu. Evliliğimize biraz ara vermemiz gerekiyordu, hemen boşanmamız değil. Ama ben ne annemin babamın, ne de arkadaşlarımın dediklerini dinlememiş, burnumun dikine gitmiştim.

Şimdi bulunduğum durumda, karımı geri istiyor ve onsuz olmak istemediğimi anlıyordum. O adamla birlikte olması da

dedi. Kapı açılıp adam arabasıyla içeri girdiğinde ben güvenlik teki adamla göz göze geldim.

"Birini mi aramıştınız?" diye sorduğunda.

"Hayır, güzel arabaydı dikkatimi çekti" dedim.

Oradan uzaklaştım. Dikkat çekmenin alemi yoktu. Arabama bindim ve beklemeye başladım. Çok soğuktu keşke yanıma beni ısıtacak içecek bir şeyler alsaydım. İki saate yakın bekledim ve sonunda Elif'in arabasını gördüm. Güvenlikten içeri girdi.

Arabanın içinde kuduruyordum. Şimdi onu benim gibi bekleyen adamla birlikte eve çıkmış olmalıydılar. Bense burada oturmuş hâlâ onu bekliyordum. Elif'i tanıyordum bu kadar kısa sürede bir başkasıyla birlikte olmayacağını biliyordum ama yanılmıştım. Üstelik adamın buraya ilk gelişi de değildi. Güvenlikle kurduğu samimiyete bakılırsa buraya sık geliyordu demek ki.

Elif'in o adamla birlikte olmasını kabul edemiyordum. Benim yerime bir başkasını koymasını içime sindiremedim. Beni bu kadar severken sırf beni Melek'le gördü diye hemen bir başkasını bulması ve gazetelere çıkacak kadar kendini kaybetmesine anlam veremiyordum.

Eğer beni kıskandırmaya uğraşıyorsa bunu başarmıştı. Onu deli gibi kıskanmıştım ve evli olduğumuz zaman Melek'e gösterdiği tepkinin nedenini şimdi daha iyi anlamıştım.

Ne kadar aptal ve kör olduğumu anlamam için onu bir başkasıyla görmem gerekmişti. Boğuluyorum diye karımdan boşanmıştım ve şimdi onsuzluktan boğulmak üzereydim. Boşanalı daha bir yıl olmadan ben deli gibi onu geri istiyordum.

Tüm bunların sebebi bendim. Elif'i suçlamamın anlamı yoktu. Evliliğimize biraz ara vermemiz gerekiyordu, hemen boşanmamız değil. Ama ben ne annemin babamın, ne de arkadaşlarımın dediklerini dinlememiş, burnumun dikine gitmiştim.

Şimdi bulunduğum durumda, karımı geri istiyor ve onsuz olmak istemediğimi anlıyordum. O adamla birlikte olması ise

nımı fena yakmıştı. Ama bu onu sevmeme engel değildi. Onu seviyordum ve o adamdan daha güçlüydüm Elif de beni seviyordu.

Ne yapıp edip, onu tekrar elde edecektim. Elif'i çok iyi tanıyordum, onun zaaflarını biliyordum. Neleri sevdiğini ve neleri sevmediğini biliyordum. Toprak denen lavuk onu tanıyana kadar ben Elif'i çoktan benimle birlikte olmasına ikna ederdim.

Tek yapmam gereken şey, sabırlı olmak ve beklemekti. Artık iyice üşümüştüm ve burada daha fazla durup dikkat çekmenin anlamı yoktu. Otele gitmeliydim ve biraz uyumalıydım. Yarın uzun bir gün olacaktı. Yarın ne yapıp edip Elif'i görmeli ve onunla konuşmalıydım.

Ertesi gün, kahvaltı bile etmeden otelden çıktım. Elif'i kaçırmak istemiyordum. Yine sitenin giriş çıkışını görecek şekilde beklemeye başladım. İşe gitmesi gerekiyordu. Bir yandan da aldığım gazeteleri okuyordum. Dün bir basın toplantısı düzenleyip, aralarındaki ilişkinin yanlış anlaşıldığını söylemişlerdi. Üstelik adamın nişanlısı da oradaydı. Ve kadın yakında evleneceklerini açıklamıştı. Demek ki her şey bir yanlış anlamadan ibaretti. Bunu bilmeliydim. Elif'in bu kadar kısa sürede bir başkasıyla ilişki yaşamayacağını bilmem gerekiyordu. Belki de dünkü basın toplantısının detayları için adam onunla konuşmak istemişti.

Saat dokuzu geçiyordu ama Elif hâlâ evden çıkmamıştı. Acaba bugün işe gitmeyecek miydi? Belki de işten ayrılmıştı hiçbir şey bilmiyordum. Sonra kapıdan çıkan araba dikkatimi çekti. Bu dün akşam dikkatimi çeken arabaydı ve Toprak denen adama aitti.

Beni şaşırtan Elif'in de araba da olmasıydı. Bu adam dün gece onunla mı kalmıştı? Hani aralarında hiçbir şey yoktu? Hani adam nişanlıydı? Neydi şimdi bu. Bunları düşünürken bende peşlerine takıldım. Adam başka bir siteden içeri girdi ve benim görüş alanıma arabasını çekti. Bir süre sonra arabadan inmişti

ama Elif hâlâ arabada oturmaya devam etti. Burası adamın evi olmalıydı. Kafam karışmıştı bir gün önce gazetecilerin önünde ilişkimiz yok deyip ertesi gün birliktelerdi. Üstelik adamın beraber olduğu başka bir kadın vardı ve yakında evleneceklerini duyurmuştu. Tüm bunlara karşı adam dün geceyi Elif'in evinde geçirmişti. Neler oluyordu anlamadım. Eğer Elif ile bir ilişkisi varsa neden yalanlamışlardı.

Bir süre sonra adam çıktı. Üzerini değiştirmişti. Burası onun eviydi anlaşılan. Bir müddet öndeki arabayı takip ettim. Sonunda boğazda bir yerlerde durdular. Birkaç araba arkalarına bende park ettim. Arabadan dışarı çıktılar ve yürümeye başladılar. Bende çıktım. Hava buz gibiydi. Elif bu kadar soğuk havalarda yürümeyi sevmezdi ama bunu umursuyor gibi durmuyordu. Yan yana yürüyen çifti bir süre izledim. Aralarında hiçbir bağ yokmuş gibi yürüyorlardı. Sonunda durdular, bir şeyler konuştular tam dönmüştü ki Elif'in ayağı takıldı ve düşmemek için adama tutundu. Zaten adam da onu tutmuştu. Bu soğukta bile kanımı kaynatacak hareketi yaptı, adam Elif'in elini tuttu.

Yanımdan geçip gittiler, o sırada arkamı dönmüştüm. Elif beni görmedi bile. Arkalarından öylece baktım. Şimdi iki sevgili gibiydiler. El ele yürüyen iki sevgili. Kıskançlık bir an tavan yaptı. Bende arkalarından gittim. Biliyordum Elif adamın elini bırakacaktı ama arabanın yanına kadar el ele yürümeye devam ettiler. Adam Elif'in kapısını açmak üzereydi artık daha fazla dayanamadım ve Elif diye bağırdım.

Aynı anda ikisi birden döndü. Elif bana bakıp "Toprak" dedi. Sonra da hemen elini adamın elinden çekmeye çalıştı, ama adam Elif'in elini bırakmadı. Bu daha da sinirlenmeme sebep olmuştu. O anda adamın suratına bir yumruk indirmek istiyordum. Birkaç adım atarak yanlarına gittim.

Gözlerinin içine bakarak "Merhaba Elif" dedim. O gözlerde gördüğüm kesinlikle sevgiydi, bana aynı evli olduğumuz zamanlarda baktığı gibi bakıyordu.

Bir süre ne diyeceğini bilemedi. Orada öylece dikilmiş bana bakıyordu. Sonunda elimi yanındaki adama uzattım. Adam da bana elini uzatmıştı onunla tokalaştım hâlâ diğer eliyle benim olan kızın elini tutuyordu. Ona vurmamak için kendimi güç tutuyordum. Hiçbir şey sormadan orada öylece dikiliyorduk. Birkaç kelime konuştuk, Elif'in bakışları ne kadar sıcaksa, ses tonu o kadar soğuktu. Onu arayacağımı söyleyerek, arkamı döndüm ve yanlarından uzaklaştım.

Arabamın yanına gittiğimde onlar park yerinden çıkmış gidiyorlardı. Araba yanımdan geçince Elif kafasını çevirip bana baktı ve ben de ona gülümsedim.

Gözden uzaklaştıklarında arabanın kapısını tekmeledim. Çok sinirliydim ve asla Elif'i o kendini beğenmiş herife bırakmayacaktım. O kız on beş yaşımdan beri benimdi ve onu geri istiyordum. Ne pahasına olursa olsun. Gözlerinde gördüğüm sevgi bana yeterdi. Yanındaki elini tutsa da o beni seviyordu ve ben onu geri almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Ne kadar büyük bir hata yapmıştım. Onu bir başkasının yanında görmek kalbimi acıtmıştı. Önce bu herifin sevgilisini bulmalıydım, belli ki kadının bu ilişkiden haberi yoktu. Adam hem sevgilisini, hem de Elif'i idare ediyordu.

Bir süre daha orada öylece durdum. Soğuk iliklerime kadar işledi. Sonra biraz sinirim yatıştı ve arabaya bindim. Bir iki saat sonra Elif'i arayacaktım ve onu yalnız görmem gerekiyordu. Onu nasıl ikna edeceğimi biliyordum.

Doğruca otele gittim. Sıcak bir banyo iyi gelmişti. Bir süre onu nasıl ikna edeceğimi düşündüm. O sırada telefonum çaldı. Arayan Melek'ti. Baktım ben banyodayken de iki kere aramıştı. Telefonu açtım.

"Ne var" dedim.

"İstanbul'a onu görmeye mi gittin?"

"Bu seni ilgilendirmez Melek. Bizim ilişkimiz bitti, bunu anlaman için seni işten mi kovmam gerekiyor."

"Bunun için işten kov bakalım başına neler gelecek. Cinsel tacize kadar her türlü davayı açarım. Seni seviyorum Toprak."

"Ben Elif'i seviyorum, bunu en başından beri biliyorsun."

"Elif'i sevseydin, benimle birlikte olmazdın."

Bu kadının ısrarı artık beni, delirtme noktasına getirmişti. Üstelik onunla birlikte gerçekten olmak istemiyordum. Önceliğim Elif'ti ve ben karımı geri istiyordum.

"Sen bir hataydın, onun için Melek bitti ve beni bir daha sakın arama" dedim ve konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapattım. Daha önemli işlerim vardı ve o sürtükle uğraşmayacaktım.

21

Arabaya bindiğimde her yerim titriyordu. Neden Toprak'ı gördüğümde her defasında bu kadar kötü oluyordum. Karşıma çıktığı her an benim için dünya duruyordu sanki. Bana bakışındaki sevgiyi görmüştüm. Bana birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi bakmıştı. İçimden her şeyi bırakıp onunla gitmek gelmişti. Eğer Toprak elimi tutmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Yanımdaki adamın o an elimi tutması beni çok rahatsız etmişti. Benim burada ve bu adamla ne işim vardı. Kalbim bir başkasına aitken burada ne yapıyordum.

Bir boşluktaydım belki, ama bu boşluğu başka bir erkekle doldurmak ne kadar doğruydu. Ne istediğimi, kendim bile bilmiyordum. Benim Toprak'la uzun yıllara dayanan bir geçmişim vardı. Boşanma aşamasına kadar oldukça güzel yıllardı üstelik. O bir bunalım yaşıyordu ve belki biraz ayrı kalmaya ihtiyacı vardı. Biraz önce bana bakarken, gözlerinde gördüğüm kesinlikle pişmanlıktı. Yanından geçerken istemeden ona doğru baktım. Bana gülümsedi. Birkaç hafta önce olsaydı o gülümsemesi bile yeterdi. Onun peşine takılır giderdim. Şu an da bu arabadan iner ve giderdim, ama yılbaşında onu Melek'le gördüğüm andan beri ona kırgındım.

Bu kırgınlık geçecekti biliyordum, ben ona birlikte olduğumuz zamanlarda asla dargın duramamıştım. O da bana dargın

kalamazdı. Bu kadar uzun beraberlik yaşamış insanlar bizim ayrıldığımız gibi kolay ayrılabilirler miydi? Herkes kendi yoluna kolayca gidebilir miydi? Ben yapamıyordum her şeyi arkamda bırakmayı gerçekten çok istiyor ama yapamıyordum. Bende mi bir anormallik vardı, yoksa herkes mi böyleydi acaba? Olmuyordu. Her şeyi unutup kendime yeni bir hayat kurmayı çok istememe rağmen olmuyordu. Toprak'ı görmem her şeyi başa sarıyordu.

Bana yaptıkları ve çektirdiği bunca acıyı unutmamam lazımdı. Unutmamam ve ondan nefret etmem gerekiyordu. Ama nefret etmiyordum. Edemiyordum. Ondan nefret etmek için her bahane bulduğumda aklıma onunla ilgili güzel anılar geliyordu. Bir zamanlar onunla ne kadar mutlu olduğum geliyordu ve nefret edemiyordum.

Dönüp araba kullanan Toprak'a baktım. İyi bir insandı, benimle ilgilenmişti. Zor zamanlarımda yanımda olmuştu. ama ona karşı içimde hiçbir şey yoktu. İleride olup olmayacağını bile bilmiyordum. Erkek olarak hoş bir adamdı ama içimde sadece ona değil, diğer erkekler için hiçbir his yoktu. Bazen bana baktığında, gözlerini gözlerime diktiğinde beni heyecanlandırıyordu ama o kadarla kalıyordu.

Onunla birlikte olmak istemiyordum. Bir erkeği unutmak için başka bir erkeği kullanmak istemiyordum. Bunu genelde erkekler yapardı. Ben böyle biri değildim. Aman boş ver diyemiyordum. Her şeyi kafama takıyordum. Üstelik arada Masal vardı. İlk başlarda bana gayet iyi davranmıştı. Şimdiki davranışlarına da hak veriyordum. Hiçbir kadın, tehdit olarak gördüğü kadını istemezdi. Belki de ben de Melek'ten onun için hoşlanmamıştım. Kendime tehdit olarak görmüştüm o kızı. Yanılmadığımı da yılbaşı günü görmüştüm. Şimdi bana yapılan şeylerin aynısını bir başka kadına ben yapıyordum. Masal'a.

Kim sevdiği adamın bir başka kadına sarılmasını isterdi ki. Gazetelere gönderdiği fotoğraflarda ona hak veri-

yordum. Ilişkisini korumak istemişti. Bende aynı şeyleri yapardım belki de.

Arabadaki sessizlik Toprak'ı rahatsız etmiş olmalı, sonunda "Başka bir yere gidelim mi Elif" diye sordu.

Ona doğru döndüm. Hiçbir yere gitmek istemiyordum, sadece eve gitmek istiyordum.

"Eve gitmek istiyorum" dedim.

"Eve gitmiyoruz Elif, bugün için bana söz verdin. Onun için bugün daha bitmedi. Üstelik bizi buraya kadar takip eden birinden bahsediyoruz, bu karşılaşmanın tesadüf olduğuna inanmıyorsun herhalde."

Ona bakıyordum, hiçbir şey diyemedim. Bizi takip ettiği hiç aklıma gelmemişti. Onu gördüğümde ne düşüneceğimi bilememiştim. Ama şimdi düşününce Toprak doğru söylüyordu. Ankara'da oturan birinin boğazda ne işi olabilirdi tabi beni takip etmiyorsa. Eğer bu tesadüfse bende gerçekten hiç şans yoktu.

"Gerçekten şu an hiç havamda değilim" dedim sesim biraz sert çıkmış olabilirdi, benim kulağıma bile iyi gelmemişti, biraz daha yumuşak şekilde "Ve günü mahvetmek istemiyorum. O yüzden beni eve bırakır mısın?" dedim.

"Günü mahvetmiyorsun, daha güne başlamadık bile" diyerek bana gülümsedi.

"Üzgünüm, ama ben daha fazla burada olmak istemiyorum onun için lütfen beni eve bırak ya da ben bir taksi ile giderim."

Kafasını çevirip yüzüme bakıyordu, bende ona baktım. Gözlerindeki bir şey beni ona bakmaya zorluyordu onun ne olduğunu bilmiyordum. Yaptığımın hiç hoş olmadığını biliyordum, ama gerçekten yalnız kalmaya ve biraz düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Pekâlâ bu kadar çok istiyorsan seni eve bırakırım."

"İstiyorum" dedim.

"Anlatmak ister misin?"

Boş bulundum "Neyi?" diye sordum. Güldü.

"Olanları..."

"Aslında pek kimseye anlatmadım. Zaten fazla bir şey olmadı" dedim sustum.

Boşanmamı, boşandıktan sonra düştüğüm boşluğu hiç kimseye anlatmamıştım. Bir tek Nil biliyordu o zaten olayların içindeydi. Buradaki tek arkadaşım olan Arzu bile bilmiyordu neler yaşadığımı. Birden içimden anlatmak geldi. Belki anlatmalı ve içimi boşaltmalıydım.

"İstemiyorsan anlatma. Anlatmak zorunda değilsin."

"Aslında konuşmaya ihtiyacım var. Anlatmak istiyorum, içimde biriktirmekten bıktım" dedim ve sustum.

Dönüp adama baktım, önüne bakmış araba kullanmaya devam ediyordu. Bana evdeyken arkadaş olabiliriz demişti. Belki de arkadaş olabilirdik. Gerçek anlamda arkadaş, böyle arkadaşlara ihtiyacım vardı. Beni yargılamayan, beni dinleyen arkadaşlara. Önüme döndüm tekrar. Hâlâ susuyordum, hiç sesini çıkarmadı, hiçbir şey sormadı öylece araba kullanmaya devam etti.

Sonra kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı.

"Ömrümün yarısını onunla geçirdim. Onu tanıdığımda on üç yaşındaydım. Aynı okula gidiyor, aynı yerde oturuyorduk. Benden sadece iki yaş büyüktü. Önce en yakın arkadaşımdı, sonra sevgilim, iki buçuk sene önce de kocam oldu. Onunla büyüdüm, o da benimle büyüdü. İkimizin de hayatında birbirimizden başkası olmadı. Evlendikten sonra değişti. Kendini özgür hissetmiyordu. Belki bende sıkıcı bir kadına dönüşmüş olabilirim bilmiyorum. Ya da onu sıkan birine dönüşmüşümdür. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki. Onun mutsuzluğunu göremedim. Ne hissettiğini bilemedim. Ben mutluydum ve onun da mutlu olduğunu sanıyordum. İşimde başarılı olmak istiyordum. Bir dönem bayağı geç saatlere kadar çalışıyordum. Belki de onu ihmal ettim. Ne olduğunu bilmiyorum ve çok düşünüyorum. Bazen bütün evliliğimizi gözden geçiriyorum ve neden beni bıraktığını

bu saydığım şeyler dışında bulamıyorum. En sonunda bir akşam artık boğulduğunu ve beni de boğmak istemediğini söyleyerek evi terk etti" dedim.

Araba hızla giderken bende dışarıya doğru baktım. Keşke şimdiye kadar bunu içimde biriktireceğime anlatsaymışım diye düşündüm.

"Ertesi gün gelip, evde onun için değerli ne varsa alıp götürdü. Gelmeyecekti bundan emindim. Ama biraz ayrı yaşamak belki ona iyi gelir diye düşündüm, biraz ayrı kalıp, arkadaşları ile istediği şeyleri yapsın dedim. Beklemediğim bu kadar çabuk boşanma davası açması oldu. Ne olduğunu bile anlamadan boşanmıştım. Üstelik boşandığım gün doğum günümdü. Neden gittiğini bile bilmeden öylece kalmıştım. Kendimi buna alıştıramamıştım bile. Öylece hayatımdan çıkıp gitmişti."

Ona doğru döndüm, hiçbir tepki vermemişti. Araba kullanmaya devam ediyordu. Ama ben rahatlamıştım. Bunları anlatmak beni rahatlatmıştı. Ne kadar çok şeyi içimde biriktirmiştim ve ilk defa bu konuyu, hayatımı, benim için önemli olan anılarımı, yanımda oturan ve benden ne istediğini bile bilmediğim adama anlatmış ve rahatlamıştım. Önüme döndüm, artık durmayacaktım anlatmaya devam ettim.

"Ondan sonrası benim için tam anlamıyla dibe batıştı. İnsanın tekrar ayağa kalkabilmesi için önce dibe batması gerekiyor. Bunu anladım. Benim içinde öyle oldu. Ailem olmasaydı belki de hâlâ oradaydım. Onların ve birkaç arkadaşımın sayesinde kendimi topladım. Artık orada kalamazdım. Her yer, herkes bana onu hatırlatıyordu. Buraya geldim. Bundan sonrasını zaten biliyorsunuz.

Yılbaşında Ankara'ya gittiğimde buraya dönmemek için gitmiştim. Hiç kimsem yoktu burada ve üstelik başımda da bir Erdem belası vardı. Zaten burada olmam bir şeyi değiştirmemişti. Toprak hep aklımdaydı. Onu orada bırakamamıştım. Buraya gelirken yanımda getirmiştim. Onun için burada kalmak cazip

değildi. Üstelik tüm sevdiklerimden uzaktım. Ama bir şey oldu geri dönmek zorunda kaldım. İşte hepsi bu kadar."

Sözlerimi bitirdiğimde "İlk aşk kolay unutulmaz. Hatta neredeyse hiç unutulmaz" dedi.

"Evet, unutulmuyor. Unutmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum." Kafasını çevirdi bana baktı.

"Anladığım kadarıyla o seni geri istiyor."

"Bilmiyorum, yılbaşından önce olsaydı, peşinden gidebilirdim, ama şimdi gerçekten bilmiyorum."

Bir süre hiç konuşmadan gittik. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum ve çok da umurumda değildi. Onunla konuşmak rahatlamamı sağlamıştı. Beni yargılamadan ve sözümü hiç kesmeden dinlemişti. Ne düşünüyordu bilmiyordum. Yüz ifadesi hiçbir şey anlatmıyordu.

"Yılbaşında ne oldu, senin için önemli olmalı tekrar buraya döndüğüne göre" diye sordu.

"Evliliğim boyunca aralarında bir ilişki var mı diye düşündüğüm kızla birlikte gördüm onları. Sonra da boşandığımızdan beri birlikte olduklarını öğrendim. Benim için tam bir şoktu. Kalamadım orada."

"Senin için zor olmalı."

"Zordu, hem de çok zor, belki bir başkası ile birlikte olsaydı bu kadar tepki gösterir miydim onu da bilmiyordum. Ama o kız evliliğim boyunca kâbusumdu, Toprak'a defalarca sormama rağmen hep inkâr etti. Onları gördüğümde ve bunun epeydir devam ettiğini öğrendiğimde kendimi aldatılmış hissettim."

"Gerçekten zormuş."

"Zordu, onun için Masal Hanım'a hak veriyorum. Ayrılmanızdan kendimi sorumlu hissediyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Ben olmasaydım belki de ilişkiniz yürüyebilirdi. Bana yaşatılanları, bende bir başkasına yaşattığım için üzgünüm. Böyle olmasını istemedim."

"Bizim ayrılmamızda senin hiçbir suçun yok Elif. Belki ben suçlu olabilirim ama sen değil. Ben arkamdan iş çevrilmesine kızdım sadece ve bunun için senin de kullanılmana kızdım."

"Yine de Masal Hanım beni tehdit olarak görmeseydi belki böyle bir şey hiç yapmayacaktı."

"Bak Elif, ilişkilerimde dürüst olmak hep önceliğim oldu. Masal'ı uzun zamandır tanıyorum. Benden önce yaşadığı bütün ilişkileri biliyorum. O da benimkileri biliyordu. Bizimki arkadaşlıktan aşka dönüştü. Ama hiçbir zaman ona evlenme vaadinde bulunmadım. O genç bir kız değil, otuz yaşında hayattan ne istediğini ve karşılığında ne vermesi gerektiğini bilecek biri. Benim onunla ayrılma sebebim asla ne sen, ne de başka bir kadın değil, onun davranış şekli. Arkamdan iş çevirmesi. Dürüst olmaması. Ben sonuçta bunu yine anlayacaktım belki, ama buradaki rolün bunu daha hızlı anlamam oldu sadece. Kendini suçlama, anladığım kadarıyla kendini suçlayacak çok şeyin var, bunu da üstüne alma."

"Belki öyle yapmam gerekiyor ama yapamıyorum."

"Yapmalısın daha yirmi üç yaşındasın ve önünde uzun bir hayat var. Tek hatan bu olmayacak, yıllar ilerledikçe daha birçok hata yapacaksın. Önemli olan o hatalardan ders alarak, önündeki yıllara şekil vermeye çalışman, her hatayı tekrarlayarak bir yere varamazsın. Hayat aynı hataları tekrar tekrar yapacak kadar uzun değil. Yıllar geçer arkana dönüp baktığında hiç yaşamadığım görürsün. Bence bir insan için en kötü şey bu olmalı, ölüm anı geldiğinde aslında hiç yaşamadığını anlamak."

Sustu ve ben de ona baktım. Haklıydı. Daha çok hatalar yapacaktım.

"Seni istediğine göre onu affedecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Sana zarar veren birini affetmek, tekrar sana zarar vermesini göze almak demektir. Bu riske değer mi? Bu sorunun cevabını vermelisin. Önce mantığınla, sonra da duygularınla, her ikisi

de aynı cevabı vermeli, mantığın da, duyguların da "Evet" der ise peşinden gitmelisin. Ama "Hayır" cevabını veriyorsan o zaman onu tamamen hayatından çıkarmalısın. Belkiler senin için zaman kaybından başka bir şey değildir. Ve zaman beklemez akıp gider."

Sustum haklıydı. Bir daha Toprak'a nasıl güvenebilirdim. Bir daha aynı şeyleri yapmayacağının garantisi yoktu. Bile bile ona geri dönmek istiyor muydum bu soruya ben bile cevap veremiyordum. Önce benim bunu kabul etmem gerekiyordu.

En azından ilk dakikalardaki karamsar hava kaybolmuştu. Kendimi daha iyi hissediyordum iyi ki ona anlatmıştım. Kalbimin hafiflediğini hissettim, meğerse konuşmaya ne kadar çok ihtiyacım varmış.

Ona doğru döndüm, o sırada o da bana baktı, gülümsedim. Ve "Teşekkür ederim" dedim.

"Niçin?" dedi o da gülümseyerek.

"Beni yargılamadan dinlediğiniz için."

"Sadece dinledim Elif, asıl iş senin, sen ne istediğine karar verdiğinde daha çok rahatlayacaksın ve huzura kavuşacaksın. Sana arkadaş olabiliriz demiştim birlikte olmamız bir ilişki yaşayacağız anlamı gelmez. Bir erkek ve bir kadın çok iyi arkadaş olabilirler eğer isterlerse ve arkadaşlar birbirlerinin dertlerini dinlerler. Ve onlara sürekli olarak siz demezler."

Güldüm. "Bu sefer sadece ben konuştum."

"Zamanı geldiğinde bende sana anlatırım, merak etme. Hâlâ eve gitmek istiyor musun yoksa bir şeyler yiyelim mi benim karnım acıktı."

Ona baktım, gerçekten de benden bir şey beklemiyor gibiydi, sadece yakın davranıyordu, samimiydi benimde karnım acıkmıştı ve bu kadar rahatladıktan ve kendimi iyi hissettikten sonra eve gidip düşüncelerimle baş başa kalmak istemedim. Nasıl olsa istemediğim kadar düşünecek zamanım olacaktı. Toprak iyi bir arkadaş olabilirdi.

"Benimde karnım acıktı."

"Tamam o zaman bir yemek yiyelim ve ondan sonra seni eve bırakayım."

"Tamam" dedim.

Gittiğimiz yere vardığımızda gözlerime inanamadım. Bu kadar güzel bir yerin olabileceğini bilmiyordum.

"Burası neresi?"

"Pierre Lotti Tepesi."

"Vay canına" dedim. Haliç'i hiç bu kadar güzel görmemiştim. Hava soğuk ama açıktı ve her yer ayaklarımın altında gibiydi. Soğuk havaya rağmen içeriye girmek istemedim. Manzara beni büyülemişti. Üstelik birisine içimdekileri anlatmak beni rahatlatmıştı.

"Üşümedin mi?"

"Üşüdüm."

"Hadi o zaman içeri girip bir şeyler yiyelim."

İçerisi de dışarısı kadar güzeldi. Yemeklerimiz geldiğinde benim de biraz moralim yerine gelmişti. Toprak'ın insanı rahatlatan bir duruşu vardı, söyledikleri ve davranışları ile beni de rahatlatmıştı. Gerçekten bir karar vermem gerekiyordu. Toprak'ın sadece arkadaş olabiliriz demesi beni rahatlatmıştı. Diğer türlü sürekli benden ne istiyor diye düşünecektim.

Yemeklerimiz bittiğinde, biraz daha manzara seyredip, kalktık. Eve gittiğimde Toprak'ın beni arayacağını biliyordum. Beni aradığında onunla konuşmaya karar vermiştim. Sonuçta o düşmanım değildi. Ve biz boşandıktan sonra hiç konuşmamıştık. Neden olduğunu öğrenmek istiyordum. Boğuluyorum demişti, ama gerçek nedenin bu olmadığını tahmin ediyordum. Evlilikten bu kadar boğulan biri hemen başka bir ilişki yaşamazdı.

Gerçek nedeni öğrenmeyi istiyordum. Nerede hata yaptığımı öğrenmek en doğal hakkım olduğunu düşünüyordum. Belki onu kafamdan ve kalbimden atabilmenin tek yolu da buydu.

Neden benden bu kadar çabuk boşanmıştı ve neden bir başka ilişkiye bu kadar çabuk girmişti? Şimdi benden ne istiyordu? Tüm bunların cevabını öğrenmek istiyordum ve öğrenebilmem için de onunla konuşmam gerekiyordu.

Hiç konuşmadan yola devam ediyorduk. Ben düşüncelere o kadar dalmıştım ki "Çok sessizsin?" dedi.

"Düşünüyorum."

"Belli."

"Söylediklerini düşünüyorum ve yoluma devam edebilmek için Toprak'la yüzleşmem gerektiğini düşünüyorum."

"Bu yoluna devam etmeni sağlayacaksa neden olmasın."

"Sence bu doğru bir karar mı?"

Bana bakıp gülümsedi. Yüzündeki ifadeyi keşke anlayabilseydim, ama onu neredeyse hiç tanımıyordum, gözlerindeki ve yüzündeki ifadeyi anlamıyordum.

"Buna ben karar veremem, buna karar verecek olan sensin. Şu anda onunla görüşmek sana doğru geliyorsa doğrudur. Bunu bana soracak kadar emin değilsen bir kere daha düşün o zaman."

"Beni neden bıraktığını öğrenmek istiyorum."

"Peki öğrendiğin şeyler seni şimdikinden daha mutsuz edecekse?"

"Onun için çok üzüldüm daha ne kadar üzülebilirim ki?"

"Bak Elif, onu tanımıyorum onun için onun hakkında yorum yapamam, ama seni tanıdığımı sanıyorum, tabi ki onu dinle, neden olduğunu öğren, ama sana doğru söylediğine emin ol, anladığım kadarıyla seni geri istiyor, sana duymak istediğin şeyleri söylemesine izin verme. Biz erkekler biraz da böyleyizdir. Elimizde olanların kıymetini bilmeyiz. Hele bıraktığımız kişilerin bir başkasına cazip gelmesini hiç çekemeyiz. İsteriz ki bıraktığımız kızlar hiç kimselere bakmasın. Bence o şu anda bunu yaşıyor, gazetedeki fotoğraflar onu harekete geçirdi. Ben ne kaybettim noktasına gelmiş olabilir. Onun için sana duymak

istediğin şeyleri söyleyebilir. Gerçekten ne istediğine karar ver. Önemli olan senin ne istediğin, sen onu geri istiyor musun? Bu soruya cevap vermen önemli."

Bilmiyordum onu geri isteyip istemediğimi bilmiyordum. Beni bir kere bırakmıştı ve tekrar bırakmamasının garantisi yoktu. Toprak doğru söylüyordu. Gazetedeki fotoğraflara kadar benimle konuşmak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Ne zaman gazetede fotoğraf çıkmıştı, Toprak'ta ortaya çıkmıştı.

Eve gidene kadar konuşmadım, o da konuşmadı, arabanın içinde sadece kısık bir müzik sesi vardı. Eve geldiğimizde, ona doğru döndüm.

"Gerçekten güzel bir gündü, her şey için teşekkür ederim."

"Önemli değil, benim için de güzeldi."

"Konuşmaya çok ihtiyacım varmış."

Bana bakıp gülümsedi, çok yakışıklıydı, sonra uzanıp elimi tuttu.

"Arkadaşlar böyle günler için vardır, ne zaman konuşmak istersen seve seve dinlerim."

Gözlerimi ondan bir türlü çekemedim. O anda kısacık bir anda aklımda hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

"İyi akşamlar" dedim ve arabadan indim.

"İyi akşamlar, yarın işte görüşürüz" dedi. Arabanın kapısını kapattım ve apartmandan içeri girdim. Yine apartmana girene kadar bana baktı ve arabayı hareket ettirdi.

Eve girdiğim anda telefonum çaldı. Bir şey mi unutmuştum acaba, telefonu elime aldığımda arayan kişi eski kocam Toprak'tı. Birkaç ay önce onun araması için dua ettiğim adamın ismine baktım, şimdi o kadar da emin değildim.

22

Elif'i eve bıraktığımda ellerini tutmuştum ve gözlerini hiç kaçırmadan gözlerime bakmıştı. O mavilikler beni kendine çekiyordu.

Gözlerini hiç çekmeden bana bakıyordu. Yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Elleri ellerimde, gözleri gözlerimdeydi. Bir süre öylece kaldık. Beni sanki ilk kez fark ediyordu ve oluşan elektrik hâlâ arabanın içinde dolaşıyordu. Sonunda kendine geldi ve ellerini bıraktım.

Güvenlikten çıktığımda eski kocasının arabası hâlâ aynı yerde bekliyordu. Sokağa girdiğimiz anda fark etmiştim arabayı ama Elif görmemişti. Elif'e söylemedim. Nasıl olsa ben gider gitmez onu arayacaktı.

Onu geri istiyordu. Onunla boğazda ilk tanıştığım anda anlamıştım. Karşımıza çıkmıştı. Tesadüfmüş gibi ama bizi takip ettiğine emindim. Ankara'da oturan birinin orada tesadüfen olması saçmaydı. Ona inat Elif'in elini bırakmadım. Gerçi Elif onu gördüğünde hemen elini çekmek istemişti; ama ondan önce davranıp elini sıkı sıkı tutmaya devam etmiştim.

Üstelik gözleri sürekli olarak benim ve Elif'in ellerine kaymıştı. Yakışıklı bir çocuktu. Kızların hoşlanacağı tiplerden biriydi. Beni en çok rahatsız eden, sanki Elif kötü bir şey yapıyor-

muş gibi davranmıştı. Elini bıraksam neredeyse eski kocasının boynuna sarılacaktı.

Birden kendimi sevenlerin arasına girmiş biri gibi hissettim. Orada öylece dikilmek sinirimi bozmuştu, Elif'in üşüdüğünü bahane ederek arabaya bindim ve Elif'i de bindirdim. Ama yanımdaki kızın tedirginliği beni de tedirgin etti. Üstelik eve gitmek istediğini söylemeye başladı. Küçük bir çocuk gibiydi. Yaptığı gezintiden memnun olmayıp eve gitmek için ısrar eden küçük bir çocuk.

Kafasını dağıtmak için, anlatmasını istedim, bir süre sessiz kaldı ama sonunda anlatmaya başladı. O anlatırken gerçekten de hâlâ eski kocasına âşık olduğunu anladım. Boşandığında çok acı çektiği belliydi. Kafası karışıktı, ne yapacağını bilmez bir hali vardı. Düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi. Onunla biraz konuştum ama biliyordum ki beni dinliyormuş gibi görünse de aklında bir tek kişi vardı. O da eski kocasıydı.

Yemek yedikten sonra onu eve bıraktım. Kocasının arabasını gördüğümde ona baktım ama o kadar dalgındı ki adamın arabasını görmemişti.

Siteden çıktıktan sonra bir süre nereye gideceğimi bilmeden amaçsızca dolaştım. Sonunda yalnız kalmak istemediğim için eve gitmeye karar verdim. Annemle biraz sohbet etmek belki bana iyi gelebilirdi. Üstelik dünkü basın toplantısından sonra onunla hiç görüşmemiştim.

Eve geldiğimde annem oturmuş televizyon seyrediyordu. Beni gördüğünde yanındaki yere eliyle vurdu.

"Gel otur bakalım."

Yanına oturmadan önce onu öptüm. Yanına oturdum, bana doğru döndü.

"Evleneceğini gazeteden öğrendim, bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun, evlendikten sonra mı?"

"Evlilik falan yok."

"Masal evleneceğinizi söylemiş."

"Bende o zaman duydum, evleneceğimizi."

Annem uzandı elimi tuttu. Şimdi koca adam olmamın onun gözünde hiçbir önemi yoktu. Ne zaman elimi tutsa bilirdim ki ya azar işitecek ya da nasihat dinleyecektim.

"Bak oğlum, sana her zaman ne derdim, arkanda gözü yaşlı kadınlar bırakma, onların ahını alma. Masal'ı sevmediğini biliyorum, neden o zaman o kızın bu duruma gelmesine izin verdin."

"Ben ona hiçbir zaman evleneceğiz demedim."

"Onunla gönül eğlendirdin yani."

"Anne ben otuz altı yaşındayım, Masal da otuz yaşında, ne yaptığımızı bilecek yaştayız. İlişkimizin en başından beri evlenmeyeceğimi biliyordu."

"Şimdi ne olacak peki."

"Bir şey olacağı yok, Biz Masal'la ayrıldık. Bunun geri dönüşü yok. Eğer onu sevdiysen senin için üzgünüm."

"Onu sevdiğim falan yok. O kızın sana göre olmadığını en başından beri biliyordum. Ama sen istiyorsun diye bir yorumda bulunmak istemedim."

"Hiç belli etmedin sevmediğini."

"Neden belli edeyim ki, ben sadece senin mutlu olmanı ve kız kardeşinin yaptığı hataları yapmanı istemiyorum."

"Hata yapmamak için bende bekliyorum ya."

"Peki diğer kız, Elif."

"Ne olmuş Elif'e?"

"Ondan hoşlandım."

Anneme baktım. Gayet ciddi duruyordu. Masal'dan hoşlanmadığını hiç anlamamıştım. Gerçi anlayacak kadar birlikte olmamışlardı. Ama Elif'i sorması garibime gitmişti.

"Onu unut anne, o hâlâ eski kocasına âşık ve büyük ihtimalle tekrar bir araya gelebilirler."

"Hiç mücadele etmeyecek misin?"

"Ne için?"

"O kıza nasıl baktığını gördüm ve seni öyle bakarken hiç görmemiştim."

Bir kahkaha attım. Annemin buna dikkat ettiğini hiç sanmazdım. Nedense komiğime gitmişti.

"Sen bu sıralar aşk romanlarını fazla okuyorsun anlaşılan."

"Bunun romanlarla ne alakası var, ben senin annenim, seni çok iyi tanıyorum ve beni kandırman mümkün değil. Şimdi konuyu değiştirme ve soruma cevap ver."

"Etmeyeceğim anne."

Anneme baktım, Elif için mücadele edecek miydim? Bana karşı birazcık bir şey hissettiğini anlasam kesinlikle ederdim. Ama benim yanımda huzurlu olduğu söylenemezdi ve hâlâ adımı söylerken rahatsız oluyordu. Adımı bile zor söyleyen bir kız için ne kadar mücadele edebilirdim ki. Annemin sorusu kendime gelmemi sağladı.

"Neden?"

"Etmem için bir neden yok, Elif çok genç ve ne istediğini henüz kendisi de bilmiyor. Kafası bu kadar karışıkken, onun aklını daha da karıştırmak istemiyorum."

"Yani inkâr etmiyorsun."

"Neyi anne?" diye sordum. Hâlâ aklım sitenin önünde bekleyen Toprak'taydı.

"O kıza karşı bir şeyler hissettiğini."

Şaşkınlıkla anneme baktım "Ben böyle bir şey söylemeden sen bunu nereden çıkardın anne" diye biraz sitemli yanıtladım.

"Bunu söylemene gerek yok. Bakışlarından belli oluyor zaten."

"Ne zamandan beri, bakışlarımdan sevdiğimi anlıyorsun?"

"Seni ben doğurdum unutma, ben anlamayacağım da kim anlayacak?!!"

"Yanlış anladın o zaman anne."

Bir süre hiç konuşmadan bana baktı. Aklından neler geçir-
diğini tahmin etmem o kadar da zor değildi. Ama bu konuda ne
yazık ki hiç şansı yoktu, tıpkı benim de olmadığı gibi. Üstelik
Elif'e sadece arkadaş olabiliriz demiştim. Bu konuda bana gü-
venmişti. En son istediğim şey, kimselere güvenmeyen o kızın
güvenini boşa çıkarmak olurdu.

Evliliğini anlatırken, gözlerinde gördüğüm ifade hiç hoşu-
ma gitmemişti. Geri dönmeye o kadar istekliydi ki, o adam ona
birkaç güzel şey söylediği anda her şeyi unutup geri döneceğine
emindim. Bu onun hayatıydı karışmaya ve onu etkilemeye hak-
kım yoktu. Belki de kocası olacak serseri gerçekten de yaptığına
pişman olmuş olabilirdi. Çok gençti, kararları değişmiş olması
normaldi.

Ertesi gün işe gittim, bugün haftanın son günüydü ve iki
gündür doğru dürüst işle ilgilenmediğim için işlerim birikmiş
olmalıydı. Sabah birkaç işi hallederek gittiğimde otoparka girer
girmez gözlerim önce Elif'in arabasını aradı ve onu gördüm.
İşe gelmiş olması, burada kalacak anlamına gelmiyordu. Dün
akşam o serseri ile konuşmuş olması gerekiyordu. Arabamı park
ettim ve yukarı çıktım. Kapıda Sevinç karşıladı. Bir gün işe gel-
memiştim dünya kadar arayan vardı. Elimdeki listeye bakarak
odama girdim. Hiçbir şey düşünmeden çalışmam gerekiyordu.
Ben ne zamandan beri kadınları bu kadar düşünür olmuştum.

Öğlene doğru kapım açıldı ve kafamı kaldırdığımda Masal
kapıda dikiliyordu. Telefonla konuşuyordum ve elimle gel işa-
reti yaptım. İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Bir süre sonra da ben
telefonu kapattım ve karşımda oturan şık kadına baktım. Her
zamanki gibi muhteşem duruyordu. Bu kadının fiziksel güzel-
liği en üst seviyedeydi ama kalbi için aynı şeyi söylemek pek
mümkün değildi. Ona baktıkça güzel bir kadından ziyade, beni
tuzağa düşürmek isteyen bir kadın görüyordum ve bu ondan
hoşlanmamam için en büyük nedendi.

"Seni dinliyorum."

"Özür dilerim Toprak, biliyorum, yaptıklarımı telafi etmeyecek, ama ben yine de özür dilemek istiyorum."

"Masalcığım bak biz seninle çok eski dostuz, öyle de kalmalıydık ama olmadı. Yaptıkların kötüydü, biz seninle her zaman birbirimize açık olduk. Ama ben artık bu ilişkiyi devam ettirmek istemiyorum."

"Elif'in yüzünden beni bir kalemde silip atamazsın."

Konu dönüp dolaşıp yine Elif'e gelmişti. Masal'ın bunu anlamasını sağlamalıydım. Bir süre ona baktım.

"Şunu anla lütfen, bizim ayrılmamızın o kızla uzaktan yakından bir ilgisi yok. Ne ben ona karşı bir şey hissediyorum, ne de o bana kaşı. Ben suçluyum belki sana ilişkimizle ilgili yanlış sinyaller göndermiş olabilirim; ama hiçbir zaman evlilikten bahsedilmedi aramızda. Basın toplantısında yaptığın hiç hoş değildi. Kendini zor duruma düşürmekten başka bir şey yapmadın."

"Biliyorum, hoş olmadığının bende farkındayım, ama bir akşam önce bana gelip, o kızı bundan kurtarmak istediğini söylediğinde ben aranızda bir şeyler mi var acaba diye düşündüm?"

"Bunu hayatımda hiçbir kadına yapmadım, biriyle çıkarken başkasıyla birlikte olmadım, neden sana yapayım, üstelik bunu en iyi bilenlerden biri de sensin, biz çok uzun zamandır arkadaşız."

Yerinden kalktı, pencereye doğru gitti. Sonra bana doğru döndü. "Lütfen Toprak, yeniden başlayabiliriz, ben basınla konuşurum, ortak bir açıklama yapabiliriz. Ben se..."

Elimi kaldırıp sözünü kestim, beni sevdiğini duymak istemedim. Hiç konuşmadan bana baktı.

"Bunun geri dönüşü yok, üstelik gazetelere fotoğrafı gönderdiğini biliyorum ve o fotoğrafın sende uzun zamandır olduğunu da biliyorum."

Bunları söylediğimde rengi değişti. Kalktığı koltuğa tekrar oturdu. Hiç konuşmadı. Bende devam ettim.

"Benim anlamadığım o fotoğraf eline geçtiğinde neden gelip haftalar önce benimle konuşmadın? Neden bana sormadın bu ne diye? Neden bekledin Masal? O zaman sormuş olsaydın, belki şimdi bu halde olmazdık. Ama sen ne yaptın. Haftalarca bekledin, elinde sevgilinin başka bir kadınla, birbirine sarılmış fotoğrafı vardı ve sessiz kaldın, ne zamana kadar, onu kendi çıkarların doğrultusunda kullanana kadar. Sen beni zor durumda bıraktın. Hiç suçu olmayan, zaten yaşadığı üzüntülerle dibe vurmuş bir kızı kullandın."

"Ben.."

"Sözümü kesme Masal, daha bitirmedim. Sana artık güvenemem, sana bakıp, beni mahvetmek için acaba elinde ne var ve ne zaman ortaya koyacak diye düşünemem. Onun için üzgünüm.

Sadece iş arkadaşı olarak devam etmek istiyorsan hâlâ Dizayn Mimarlık'ın müdürüsün, yok ben burada kalmak istemiyorum dersen bu da senin bileceğin iş. Buna sen karar ver. Basına ne söyleyeceğin inan bu saatten sonra beni hiç ilgilendirmiyor."

"Bu kadar basit mi Toprak?"

"Evet bu kadar basit, bir ilişkide güven yoksa, hiçbir şey yok demektir."

"Beni bu kadar çabuk bırakabiliyorsun."

"Evet, bırakıyorum, buraya kadar geldiysem, yanımdakilere koşulsuz güvendiğim için geldim. Bu saatten sonra güven duymadığım hiç kimseyle birlikte olmaya niyetim yok. Buna sende dahilsin ne yazık ki. Senin için yapacağım tek şey, görevinin başında kalmana devam etmek olur, o da bütün işleri benim denetlemem koşuluyla."

"Böyle bir şeyi kaldıramam, iş konusundaki başarımı görmemezlikten gelemezsin."

"Görmemezlikten gelmiyorum, sadece tekrar arkamdan bir iş çevrilmesin diye işleri denetlemek istiyorum, bu benim en doğal hakkım, şirketlerimi denetlemek."

Hırsla ayağa kalktı. Kapıya doğru gitti. Çıkmadan ona doğru.

"Ayrıca artık Elif ile uğraşma Masal. Bırak kız çalışsın, başarılı olduğunu ikimizde gördük."

Kapıyı açtı ve çıktı. Bir süre arkasından baktım. Bu kadınla bir yıl birlikte olmuştum ve onun gerçek yüzünü bir yıl sonra görebilmiştim. Hata bendeydi, ona koşulsuz güvenmiştim, güvenmekle kalmamış onunla bir gönül ilişkisi yaşamıştım ve sonunda boyumun ölçüsünü almıştım.

Yerimden kalktım. Şimdi de gazetelerde Masal'la benim evleneceğim yazıyordu. Benim umurumda bile değildi. Bir süre sonra yazacak başka bir konu bulurlar ve unutulur giderdi. Sonunda dikkatler Elif'in üzerinden kalkmıştı.

Yerime oturduğumda hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermedim, akşamın geç saatlerine kadar çalıştım. İşten çıktığımda otoparktan arabamı aldım ve eve doğru yola çıktım.

Peşimdeki arabayı fark ettiğimde eve yaklaşmıştım. Buradan arabanın plakasını seçemiyordum, ama onun Toprak'ın arabası olduğunu tahmin ediyordum, onun arabasının modeliydi. Ne zamandır peşimde olduğunu bilmiyordum ama büyük ihtimalle işten beri peşimdeydi.

Bu gibi şeyleri onun yaşındaki birinden beklemek olağan bir şeydi. Sonunda oldukça aydınlık bir yerde arabayı sağa çektim ve durdum. Peşimdeki arabada bana birkaç metre kala sağa çekerek durdu. Dikiz aynasından ne yapacağını merak ederek bekliyordum. Bir süre arabada oturdu ve sonra indi. Bana doğru yürürken ben de arabadan inmiş, kapıya yaslanmıştım.

Bana doğru gelirken onu inceledim. Uzun boylu sayılırdı. Gerçekten de yakışıklı bir çocuktu. Yapılıydı. Spor giyinmişti ve yakışıklılığından emin bir duruşu vardı. Büyük olasılıkla

bana bakıp, Elif'in bende ne bulduğunu merak ediyor olabilirdi. Tam karşımda durdu.

"Merhaba, galiba benimle konuşmak istiyorsun" dedim.

Bir an şaşırmış gibi yaptı ama çabuk toparladı.

"Evet."

"Takip etmene gerek yoktu, telefon etseydin de konuşabilirdik. Ne istiyorsun?"

"Elif'i rahat bırakmanı."

"Sana rahatsız ettiğimi mi söyledi?"

"Hayır."

"O zaman?"

Soru sorulan taraftan soru sorar tarafa geçmiştim. Büyük ihtimalle bunu beklemiyordu. Bocaladı, ne diyeceğini bilemedi. Elif ile aramda ne olduğunu bilmiyordu. Ona sormamıştı ve bana sorarak öğrenmek istiyordu.

"Benim kim olduğumu sana söylemiştir, muhakkak onu geri istiyorum ve yolumdan çekilsen iyi edersin."

"Bende onu istiyorsam ne olacak?"

"Ama o beni istiyor, hiç şansın yok, onun için bizi rahat bırak ve gazetelerde gördüğüm sevgilinle ilgilen. Yoksa.." der demez cümlesini bitirmesine fırsat vermeden onu yakasından tuttum ve döndürerek arabaya yasladım.

Hiç kimse beni tehdit edemezdi, hele karşımdaki züppe hiç edemezdi. Benden böyle bir şey beklemediği için ne olduğuna şaşırmış gibi yüzüme baktı. Hâlâ ellerim yakasındaydı, ona doğru eğildim. Uzun boyluydu ama ben ondan daha uzundum. onun gençliği olabilirdi ama benim de tecrübelerim vardı. Onun gibi ne kabadayılar görmüştüm, kimseye pabuç bırakmamıştım. şimdi, bu kendini bir şey sanan züppeye hiç bırakmayacaktım.

"Bak delikanlı, hiç kimse beni tehdit edemez hele sen hiç edemezsin. Elif'e karışmak için hiçbir sıfatın yok. Sen onun eski kocasısın tamam mı? Dikkat et eski dedim. Ne onu, ne de

beni korkutamazsın. Onu madem bu kadar istiyorsun, o zaman bırakmayacaktın. Beni tehdit edene kadar onu ikna etmeye çalışman daha iyi olurdu. Şimdi seni bir daha peşimde görürsem bu kadar kolay kurtulamazsın, Elif'i üzersen canına okurum."

Ellerimi yakasından çektim ve yakasını düzelttim. Hâlâ arabayla benim arama sıkışmış durumdaydı. Biraz geri çekildim.

"Sakın bir daha karşıma çıkma, o zaman, bu seferki gibi sakin olmam" diyerek yana çekildim.

Yaslandığı arabadan ayrıldı ve üstünü düzelterek karşımda dikildi.

"Onu rahat bırak, o, beni istiyor ve sonunda bana dönecek."

"Bundan bu kadar emin olsaydın, şimdi bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Hiçbir şey söylemedi, arkasını dönüp, arabasına doğru gitmesini seyrettim. Arabanın kapısını açmadan dönüp bana baktı, bende hâlâ ona bakıyordum. Arabanın kapısını açtı, bindi ve arabayı çalıştırarak hızla yanımdan geçip gitti. Bir süre olduğum yerde durdum. Soğuk havayı ciğerlerime çektim. Ona söylediğim cümleleri düşünüyordum ve aklıma takılan cümle "Bende onu istiyorsam ne olacak?" O kızı istiyor muydum gerçekten, yoksa adamı sinir etmek için mi söylemiştim? Bu sorunun cevabını bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. Elif sonunda bu adama geri dönecekti.

23

Toprak eve bıraktığında kafamda bin bir düşünce asansörü beklemeden merdivenleri çıkmaya başladım. Aklımda bugün yaşadığım gün vardı. Olaylar o kadar hızlı gelişiyordu ki ben bile yetişemiyordum.

Toprak'ı görmek beni kötü etkilemişti. Ama şimdi çok daha iyiydim. Toprak'la yaşadığım gün iyi geçmişti. Konuşmaları beni rahatlatmıştı. Adamın tek dezavantajı adının Toprak olmasaydı. Eve girdiğim anda telefonum çaldı. Bir şey mi unutmuştum acaba, telefonu elime aldığımda arayan kişi eski kocam Toprak'tı. Birkaç ay önce onun araması için dua ettiğim adamın ismine baktım, şimdi bu telefonu açıp açmamaya o kadar da emin değildim. Ne söyleyecekti. Bir şeyler söylemek için buraya kadar geldiğine göre, telefonu açtım.

"Efendim Toprak."

"Merhaba minik kuşum" bana birlikte olduğumuz zamanlardaki hitap şekliyle cevap verdiğinde bir an o günlere gittim. Ama eğer kendini affettirecekse işini kolaylaştırmayacaktım.

"Merhaba" dedim.

"Müsaitsen gelmek istiyorum, konuşuruz biraz."

Ne konuşacaktık, boşanma aşamasında bile konuşmamıştık. Öylece evden çekip gitmişti.

"Tabi ki, evi biliyor musun?" dedim.

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Nil'den aldım adresini."

"Tamam o zaman, gel" dedim.

Telefonu kapattı. Yalan söylüyordu. Nil değil ona adresimi günahını bile vermezdi. Boşandığımdan beri Toprak Nil'in düşmanıydı ve çoğu zaman benden daha çok kızıyordu. Toprak'ın dediği gibi beni takip etmiş olması gerekiyordu nerede oturduğumu bildiğine göre ve bu sabah karşımıza çıktığına göre dün gece Toprak'ın burada kaldığını da bildiğine emindim.

Birden huzursuz oldum. Neden takip ediyordu ki. Madem o Melek'le bir ilişki yaşamıştı bana karışmaya hakkı yoktu. Üstelik ben boşandığımdan beri hayatıma hiç kimseyi sokmamıştım ve şimdilik sokmayı da düşünmüyordum. Ne konuşacağımı bilmiyordum. Barışmak istiyor olabilir miydi? Eğer öyleyse ne yapacaktım. Ona çok kızgındım. Acı kayboldukça kızgınlık yerini alıyordu. Şu anda hem acım vardı, hem de kızgınlığım. Her ikisi de beni bitiriyordu. Onu hâlâ seviyordum ne yazık ki. Bu gerçeği değiştiremiyordum. Benim için ondan başkası yoktu.

Üstümü değiştirmek için içeriye girdim. Üstümdeki kalın giysileri çıkardım. Ev oldukça sıcak oluyordu, üstüme bir bluz ve altına da kot pantolonu giydim. Saçlarım uzamaya başlamıştı ve hafif bir makyaj yaptım, işlemler bittiğinde aynada kendime bakmaya başladım. Fena durmuyordum. Harika olduğum söylenemezdi ama ilk zamanlardaki gibi de değildim.

Bir süre sonra, güvenlik misafirim olduğunu söyledi. Kapının önünde onu beklerken o kadar çok heyecanlanmıştım ki, bana ilk defa beni sevdiğini söylediği günü hatırladım. O gün hafızama o kadar net gelmişti ki, avuçlarımın içi terledi. Nerdeyse onsuz hiçbir anım yok gibiydi, bütün anılarımda o vardı. Onunla o kadar çok zaman geçirmiştim ki benim için dünyadaki tek erkekti.

Kapının önünde oyalanıyordum. Zili çaldığı anda içimden birden ona kadar saydım. Hevesli ve heyecanlı görünmek istemiyordum ama yeteri kadar heyecanlıydım.

Kapıyı açtığımda karşımda duruyordu. Her zamanki gibi oldukça yakışıklıydı ve gülümsüyordu. Bir adımda yanıma geldi ve bana sarıldı. Benimde kollarım ona doğru kalktı, bende ona sarıldım ve onu ne kadar özlediğimi anlamıştım. Ona ne kadar kızgın olursam olayım şu anda hiç birini hatırlamıyordum. Bu bedene sarılmayı çok özlemiştim. Bir süre öylece kapının yanında kaldık. Ayrıldığımızda onu içeri davet ettim. Karşılıklı oturduk. Bir süre bana baktı. Gözlerinde gördüğüm sabah bana bakarken gördüğümle aynıydı, beni istiyordu. Hiçbir şey konuşmadı. Bende ona bakıyordum.

"Bir şey içer misin?"

"Evet, kahve içerim."

Yerimden kalktım, ona kahve yapmaya mutfağa geçtim. Beni seyrettiğini biliyordum. Aklıma dün gece geldi. Dün gece de Toprak'a kahve yapıyordum. Her iki adamın da adının Toprak olması kaderin bana yaptığı bir şaka olsa gerekti.

Kahveyi yaptım. Önüne koydum. Sonra da kalktığım yere oturdum.

"Nasılsın Elif?"

Bunu sormak için çok geç kalmıştı. Sorması gerektiği zamanlar, sormamıştı ve şimdi sorması hiçbir şey ifade etmiyordu.

Herhangi birine cevap verir gibi "İyiyim" dedim.

"Neden burada olduğumu merak ediyorsun herhalde..."

Neden olduğunu biliyordum. Gazetelerde başka bir adamla sarmaş dolaş çekilmiş fotoğraflarımı görmüştü ve büyük olasılıkla arkadaşları da onunla alay etmişlerdi.

"Merak etmiyorum, neden geldiğini tahmin edebiliyorum."

Yüzüme baktı, gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. Özlemiş miydim evet çok özlemiştim.

"Sensiz olmak istemiyorum artık Elif."

"Buna ne zaman karar verdin, fotoğrafları gördüğünde mi?"

"Hayır, seni yılbaşında gördüğümden beri bunu düşünüyorum."

"Melek'le olduğunu sanıyordum."

Bana bakıyordu, kızın adını söylediğimde hiç tepki vermedi. Öylece bakmaya devam etti.

"O bir hataydı Elif, bunun için senden özür dilerim, beni affet."

"Ayrıldınız mı?"

"Evet."

"Seni bu kadar kolay bıraktı mı, evliliğimiz boyunca peşinden ayrılmayan birinden bahsediyoruz."

"Onunla olmak istemediğimi biliyor."

"Ne istiyorsun Toprak?"

"Geri dönmeni istiyorum."

Güldüm, geri dönmemi istiyordu, iyi de giden ben değildim ki, kendisi çekip gitmişti, boşanmak istemişti. Her dediği ve her istediği olmuştu. Şimdi bunun suçlusu benmişim gibi konuşuyordu.

"Ben bir yere gitmedim ki Toprak giden sensin unuttun mu?"

"O zaman geri dönmek istiyorum" dedi gülümseyerek.

Bütün yakışıklılığıyla karşımda oturuyordu. Bu sahneyi kaç gece yaşamıştım rüyalarımda. Bana geri dönmek istediğini söylediğini kaç gece hayal etmiştim ve şimdi hayallerimin gerçek olmasına tanık oluyordum, ama neden sevinemiyordum? Neden bana inandırıcı gelmiyordu? Neden başkası ile resmim çıkana kadar beklemişti? Kafamdaki neden sorularına bir cevap vermeden hiçbir şey için karar vermek istemiyordum.

"Neden gitmiştin Toprak?"

"Sıkılmıştım, evlilik beklediğim gibi değildi, çok fazla sorumluluk vardı ve ben boğuluyordum."

"Gerçek neden bu mu yani?"

"Evet."

"O zaman neden boşandın, bana söylemiş olsaydın, sana zaman verebilirdim, yardım alabilirdik. Benim için kolay mı sanıyordun, aynı şeyleri bende yaşamış olabilirdim, evlilik tabi ki çıktığımız zamanki gibi olmayacağını biliyordum ama hiçbir açıklama yapmadan çekip gittin."

"Biliyorum hatalıyım, ama seni tanıyordum Elif, biraz umudun olması beni sonsuza kadar beklemen için yeterdi. Seni böyle yaşatmak istemedim. Umudun kalmayınca ayaklarının üstünde durabilirdin."

Dedikleri doğruydu, bana biraz umut vermesi yeterdi, ölene kadar beklerdim. "Ya başkasını bulduysam, ya geri dönmeni istemiyorsam?"

Bunu dediğim anda yüzünün ifadesi değişti. Eğer takip etmişse belki de Toprak'ın bende kaldığını biliyordu. Üstelik bu sabah bizi el ele görmüştü.

"Bugün gördüğüm adam mı?"

Hiçbir şey demedim, sadece ona bakıyordum. Huzursuz olduğunu hissediyordum. Aramızda ne olduğunu merak ediyordu ve gururuna yedirip soramıyordu, belki de vereceğim cevabı duymak istemiyordu.

"O sana göre değil Elif, bir kere senden çok büyük, o tip adamlar tek bir şeyin peşinde olurlar, o da vücudun ve üstelik adamın bir sevgilisi var."

"Yine de geri dönmek istiyorsun öylemi?"

"Evet istiyorum" dedi hiç tereddüt etmeden. "İstersen hemen şimdi atlar arabaya Ankara'ya gidebiliriz. Bunu yapabiliriz tatlım yine aynı olabiliriz."

"Anladığım kadarıyla o adamla bir ilişkim olsa bile beni geri istiyorsun."

"Evet Elif istiyorum. Sensiz olmak istemiyorum ve bunu bu

adar geç anladığım için de çok üzgünüm. Lütfen beni affet, eni geri istiyorum Elif. Bir daha asla bu şekilde davranmayaca- ım. Seni seviyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim Toprak?"

"Tabi ki tatlım istediğini sorabilirsin."

"Beni evliliğimiz boyunca hiç aldattın mı?"

"Hayır canım hiç aldatmadım. Ne Melek'le, ne de başkasıy- la. Ne zaman boşandık, o zaman birkaç tane kadın oldu ama hiç biri sen değildi Elif."

"Evliliğimiz boyunca bana sadık kaldın yani?"

"Evet."

Ona inanmak istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Onu severken başka şeye inanmam zordu. Toprak'ın birçok kötü huyu olabilirdi, ama gözlerimin içine bakarak bana yalan söylemeyeceğini biliyordum. Bir bunalım yaşamıştı ama şim- di iyi görünüyordu. Yine karşımda beraber büyüdüğüm Toprak vardı ve ben bu adama inanmak istiyordum.

"Senin o adamla bir ilişkin var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden o zaman dün gece burada kaldı Elif?"

Tahmin etmiştim, beni izliyordu bunu neden yapıyordu. Onu bırakıp giden ben değildim ki.

"Geldiğimde buradaydı ve çok sarhoştu, o şekilde gitmesi mümkün değildi."

"Peki ya bu sabah, sizi gördüm elini tutmuştu ve konuşurken de hiç bırakmadı."

"Neden yaptığını bilmiyorum ama o iyi biri Toprak, bana çok yardımcı oldu ve benden bir şey beklediği yok, sadece ar- kadaşız."

"Nişanlısı bu duruma ne diyor?"

"Toprak ve Masal nişanlı değil."

"Gazetelerde evleneceğini söylemiş kadın."

"Her şeye inanma, benim için de sevgilisi dediler"

Yerinden kalktı ve benim oturduğum kanepeye oturdu, ellerimi ellerinin içine aldı. Gözlerime bakıyordu. Onu çok özlemiştim, bu teması çok özlemiştim ve sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdim. Geceler boyu bana dönsün diye dua ettiğim adam, şu anda ellerim ellerinde gözlerimin içine bakıyordu ve ben neredeyse pes etmek üzereydim. Ama bu kadar kolay affetmek istemiyordum. Ona acı çektirmek gibi bir düşüncem hiç olmadı, ama bu kadar kolay pes etmek istemiyordum. Ya tekrar aynı şeyleri yaşarsam o zaman nasıl dayanacaktım.

Onun yüzünden ne halde olduğuma ailem şahitti, onları nasıl ikna edecektim. Üstelik ailem başından beri onunla olmama karşı çıkmışlardı. O zaman yaşımın küçüklüğüne vermiştim. ama boşandıktan sonra annem karşı çıkmalarının nedeni olarak Toprak'ın bana uygun biri olmadığını söylemişti. Şimdi bu beraberliğe en çok tepkiyi onlar verecekti.

Toprak, iyi bir arkadaş, iyi bir sevgili olabilirdi ama iyi bir koca olamamıştı.

"Seni seviyorum" dedi kulağıma doğru fısıldayarak. Sonra da öpmeye başladı. Vücudum hemen karşılık verdi, o ilk öptüğüm adamdı ve ondan başkası ile öpüşmemiştim. Ellerinin biri göğsüme doğru gitti. Eğer karşı koymasam birkaç dakika sonra hiç karşı koyamayacaktım. Beni istediğini anlıyordum ve büyük ihtimalle o da istediğimi anlamıştı. Boşanmış da olsam onunla öpüşmek bana kötü bir şey yapıyormuş gibi gelmiyordu. Dudakları boynuma doğru kaydığında telefonum çalmaya başladı. Önce aldırmadım, çalmaya devam ediyordu, sonra duymamazlıktan geldim ama ısrarla çalıyordu. Sonunda bütün konsantrasyonum bozuldu ve Toprak'ı yavaşça kendimden uzaklaştırdım.

Telefonu elime aldığımda arayan annemdi.

"Efendim anne."

"Bebeğim bugün hiç konuşamadık, sadece sesini duymak istedim. Nasılsın?"

"İyiyim anne."

"Yanında biri mi var?"

"Evet."

"Tamam seni tutmayayım o zaman, bugün konuşamayınca merak ettim sadece, babanın selamları var."

"Sağ ol anne, sende ona söyle, öpüyorum ikinizi de" diyerek telefonu kapattım.

Arkamı döndüğümde Toprak bana bakıyordu. Birkaç adımda yanıma geldi ve bana sarıldı öpmeye kalktı kafamı çevirdim.

"İstemiyor musun Elif?"

"Hayır, istemiyorum, düşünmek istiyorum Toprak, bana biraz düşünmem için izin ver."

"Tabi ki minik kuşum istediğin kadar düşün, hafta sonu buradayım, birlikte geçirebiliriz bu zamanı ne dersin, tıpkı eski günlerde ki gibi."

"Olur" dedim.

"Tamam o zaman, her şeyi unut Elif, seni üzdüğüm için çok pişmanım, her şeyi unut ama seni sevdiğimi asla unutma bebeğim."

"Unutmam Toprak" dedim. Zaten unutmakta istemiyordum.

"O zaman ben gideyim" diyerek kapıya doğru yürüdü. İçimden gitme demek geldi ama kendimi tuttum demedim. Gerçekten de biraz düşünmeye ihtiyacım vardı.

Onu yolcu ettikten sonra, ayaklarımı altıma alarak kanepeye oturdum. Sevinmeliydim, şu anda sevinçten havalara uçmam gerekiyordu, ama içimde adlandıramadığım bir sıkıntı vardı ve bu sıkıntı sevinmemi engelliyordu.

En önemlisi ailem Toprak'ı istemiyordu. Onlara hak verdim. Çocuğum yoktu ama eğer bir çocuğum olsaydı onu bu kadar üzen birini bende istemezdim.

Sonunda aylardır beklediğim, geceleri rüyalarıma giren ve gelsin diye dua ettiğim adam gelmişti. Beni geri istiyordu ve

beni sevdiğini söylüyordu. Bundan birkaç ay önce tüm bunları yapmış olsaydı şimdiye kadar çoktan peşine takılmış ve Ankara yolunu yarılamıştım. Ama yılbaşı gecesi Melek'le el ele duruşları gözümün önünden gitmiyordu. O kızın yüzündeki sen kaybettin, ben kazandım ifadesi sürekli gözlerimin önündeydi. O görüntüyü hafızamdan silmek pek mümkün olmuyordu. Toprak sonunda beni terk etmişti, belki sebep Melek değildi, ama benim ona karşı hissettiklerimi bile bile onunla birlikte olmaktan çekinmemişti.

Şimdi geri gelmişti ve beni istiyordu başkaları ile defalarca sevişmiş bir adamı ben istiyor muydum? Bu sorunun cevabına kalbim evet diye bağırıyordu, ama beynim hayır diyordu. Yıllar sonra onu suçlar mıydım? Ya beni tekrar terk ederse, o zaman ailemin yüzüne nasıl bakardım.

Onunla da olmak istemiyordum, onsuz da. Duygularım "Evet" derken mantığım "Hayır" diyordu. Toprağı düşündüm bana çok güzel bir şey söylemişti. "Sana zarar veren birini affetmek, tekrar sana zarar vermesini göze almak demektir. Bu riske değer mi? Bu sorunun cevabını vermelisin. Önce mantığınla, sonra da duygularınla, her ikisi de aynı cevabı vermeli, mantığın da, duyguların da 'Evet' der ise peşinden gitmelisin. Ama 'Hayır' cevabını veriyorsan o zaman onu tamamen hayatından çıkarmalısın. Belkiler senin için zaman kaybından başka bir şey değildir. Ve zaman beklemez akıp gider." Her kelimesini hatırlıyordum. Şu anda belkilerdeydim. Mantığım ve duygularım aynı cevabı vermemişti.

Bunlar bana göre değildi. Benim hayatımda belkilere yer yoktu. Toprakla birlikteyken ben çok net biriydim. Ne istediğimi bilen biriydim. Kafam hiç bu kadar karışık olmazdı. Şimdi ise bu kadar çok istediğim adamın bu akşam yanımda kalmasını istememiştim. Burada kaldığı anda sevişecektik bunu biliyordum, her ikimizde birbirimizi istiyorduk. Buna rağmen yapamamıştım. Onu çok özlememe rağmen onunla birlikte olmak ne

dense gözüme yanlış gelmişti. Neden bu şekilde düşünmüştüm? Beni geri çeken ne olmuştu? Neden kendimi bırakmamıştım? Bu soruların cevabını bilmek istiyordum. Bu sorulara vereceğim cevap benim için önemliydi.

Kanepede oturup uzun bir süre öylece kaldım. Uyuyamayacak kadar kafam düşüncelerle doluydu, şu anda biriyle konuşmaya ne kadar çok ihtiyacım vardı. Çok geç olmuştu hiç kimseyi aramak istemiyordum. Yerimden kalktım ve odama gidip yattım.

Ertesi gün benim için önemli bir gün olacaktı. Önümde Toprak'la geçireceğim iki gün vardı. Kendimi yine on beş, on altı yaşlarında gibi hissettim. O yaşlarda da onunla buluşacağım zamanlar gece gözüme uyku girmezdi. Kalbim o heyecanı yaşıyordu. Neredeyse uyuduğumda gün ağarmak üzereydi.

24

Sabah erkenden kalktım. Bugün işe gidecektim ve inanılmaz gergindim. Hem uykusuz, hem de Masal'la karşılaşacak olmam gerilmem için yeterliydi. Aklım dün akşam Toprak'la yaptığım konuşmada kalsa da hemen hazırlandım.

İşe geldiğimde saat dokuzu gösteriyordu. Gözüm Toprak'ın arabasını aradı ama yoktu. Masal'ın arabası ise yerindeydi. Masama oturduğumda yine herkes bana bakmıştı. Bu bakışlardan ne zaman kurtulacaktım. Bilgisayarımı açarken Arzu geldi.

"Günaydın kaçak, neredeydin bakalım dün?"

"İzin kullandım, biraz kendime gelmem gerekiyordu."

"Pek kendine gelmiş gibi görünmüyorsun, sanki akşamdan kalma bir halin var."

Güldüm.

"Dün gece uyuyamadım, bir iki saatlik uykuyla duruyorum ondandır."

"Neyse birazdan kendine gelirsin merak etme."

"Arzu?"

"Efendim."

"Neden hâlâ bana bakıyorlar. Herkes dün gazeteleri görmüştür. Toprak Bey'le aramda bir şey olmadığını anlamış olmalılar."

"Onu anladılar da hâlâ burada çalışmana şaşırmışlardır. Ma-

al'ın seni şimdiye kadar kovması gerekiyordu ama galiba seni oruyan biri var."

"Beni kim koruyacak, burada hiç kimseyi tanımıyorum."

"Kızım amma da safsın ya, senin herhangi birini tanımana gerek yok, sen en büyük patrondan torpillisin o yeter."

"Yoksa Masal beni kovacaktı öylemi?"

"Evet dün gelmeyince açıkçası ben bile seni kovdu herhalde diye düşündüm."

Benim gerçekten de bir iş aramam gerekiyordu. Bundan sonra burada bana mutluluk yoktu. Ya da belki iş aramaya gerek kalmaz ve Ankara'ya geri dönerdim.

Arzu yanımdan ayrıldıktan sonra ne kadar işlere konsantre olsam da gün geçmek bilmiyordu. Masal hanım beni görmemezlikten gelmişti, bu da benim işime geliyordu kadına yeteri kadar dert olmuştum. Bir de kendimi onun gözüne sokmaya gerek yoktu.

Aklım yarın Toprak'la geçireceğim gündeydi. Akşama doğru Nil aradı.

"Efendim arkadaşım."

"Neredesin kızım ya, telefonda sana ulaşmak amma da zor oldu."

"İşteyim, birazdan çıkacağım."

"Toprak'la aran nasıl?"

"Hangi Toprak" dediğim anda pot kırdığımı anladım. Nil şimdi bunu sorgulamaya başlayacaktı.

"Ne demek hangi Toprak, diğeri öldü ve onu gömdük, tabi ki yeni Toprak. Sen diğeriyle görüşüyor musun yoksa?"

"Toprak İstanbul'da ve dün akşam beraberdik."

"Ne demek beraberdik, sende mi kaldı?"

"Saçmalama ya, tabi ki kalmadı, gazetelerde resim çıkınca konuşmaya gelmiş."

"Daha önce neredeydi beyefendi. Bak Elif sakın onu affe-

deyim deme, yaşadıklarını sen daha iyi biliyorsun. Bu saatten sonra ona güvenemezsin."

Haklıydı ama ben güvenmek istiyordum.

"Hafta sonu burada kalacak ve görüşeceğiz."

"Kızım sen aptal mısın ya, onu affedeceksin yani, Melek'e ne olmuş?"

"Ayrılmışlar."

"Sen de inandın, sana duymak istediklerini de söylemeye başlamıştır şimdi. Serseri seni nasıl kandıracağını biliyor."

"Nil böyle söyleme, beni kandırdığı falan yok."

"Kandırmadıysa da iki günde kandırır merak etme, sana inanamıyorum Elif. Seni bırakıp gitti, ne olduğunu anlamadan üstelikte doğum gününde boşandı, onun yüzüne bile bakmaman lazım, sen kalkmış onunla hafta sonu geçireceğinden bahsediyorsun. Yeni Toprak buna ne diyor?"

"Nil o adamla bizim aramızda hiçbir şey yok. Ne diyecek."

"Adama bir şans verseydin olabilirdi belki."

"Onu seviyorum Nil, bunu biliyorsun, beni boşadı diye keşke ona karşı hissettiğim duygulardan da boşansaydım, ama o duygular hep oradalar ve ilk günkü gibiler."

"Sen kararını vermişsin Elif, ama bu sefer annenleri ilki gibi kolay ikna edemeyeceksin."

"Biliyorum."

"Bana her şeyi anlatacağına söz ver."

"Söz."

"Tamam o zaman seni çok özledim."

"Bende seni" diyerek telefonu kapattım. Aslında haklıydı ama kalbim hiç kimseyi dinlemeyecek kadar ona aitti.

Ertesi gün saati kurmama rağmen ne yazık ki ölü gibi uyumuştum. Bir gün öncenin uykusuzluğu beni uyutmuştu. Öğlene doğru kalktım. Bu kadar geç kalkacağımı sanmıyordum. Hemen telefonumu aldım. Toprak üç kere aramıştı. Bu günü onunla ge-

çirecektim ve ben günün yarısını resmen uyuyarak geçirmiştim. Kendi kendime küfür ederek banyoya gittim.

Kendime geldiğimde hemen Toprak'ı aradım. Telefonu açar açmaz "Kalkabildin mi uykucu?" dedi.

"Evet, dün gece pek uyuyamadım da."

"Bende uyuyamadım, hep seni düşündüm, seninle birlikte olmayı, yine eski günlerdeki gibi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Ondan bu sözleri duymayı meğerse ne kadar da çok istiyor muşum.

"Nerede buluşalım" diyebildim sonunda.

"Ben seni gelir birazdan alırım."

"Tamam, bende ancak hazırlanırım" dedim ve telefonu kapattık.

Bir süre kapalı telefona baktım ve kendi kendime, "Biraz yavaş ol salak" dedim. "Bu adam seni terk edip gitti, biraz ağırdan al. Bu kadar hevesli olduğunu belli etme, önce annenleri ikna etmen gerekiyor" diyerek kendime kızdım.

Aynadaki yansımama bakıp güldüm. Sanki kendim ikna olmuştum da geriye annemler kalmıştı. Saçlarım uzamaya başlamıştı, dün akşam Toprak saçlarımdan hiç bahsetmemişti. Yeni görüntüm hoşuna gitmiş olmalı, genelde sevmediği şeylerin üzerine uzun uzun konuşmayı severdi.

Beni almaya geldiğinde artık hazırdım ve kendimi beğenmiştim. Yüzüm yine gülmeye başlamıştı ve ben hüzünlü Elif'ten gerçekten de sıkılmıştım. Asansörü beklemeyecek kadar heyecanlıydım. İlk defa hoşlandığı çocukla dışarıya çıkan genç bir kız gibiydim. Bu da ne kadar salak olduğumun bir kanıtı gibiydi. Bu adam beni üzmüştü, hem de çok. Onun yüzünden doğup büyüdüğüm şehri terk etmiştim. Arkadaşlarımdan ve ailemden uzak kalmıştım. Bu bilmediğim şehirde yaşamaya çalışıyordum ve başıma gelmeyen kalmamıştı. Ben yine de onunla buluşurum diye yerimde duramayacak kadar heyecanlıydım. Bende

gerçekten de hiç akıl yoktu. Bunun bilincindeydim ama yine de kendimi engelleyemiyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki geri kalan her şey önemini yitiriyordu.

Apartmanın önünde onu gördüm. Arabasını park etmiş ve arabaya yaslanmıştı. Tanrım çok yakışıklı gözüküyordu. Beni gördüğü anda gülümsedi neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Yanına gittiğimde bana sarıldı ve arabaya bindik hava yine çok soğuktu. Açık havada gezemeyecek kadar soğuk.

Evliyken yapmaktan hoşlandığım şeylerin başında arabaya atlayıp, hiçbir amaç ve yer belirlemeden öylece gitmeyi severdim. Şimdi yine onu yapıyorduk, bana nereye gitmek istediğimi sormadı, bende nereye gidiyoruz diye sormadım. Nereye gittiğim hiç de önemli değildi, önemli olan onunla birlikte bir yerlere gitmekti. Bir saat araba kullandıktan sonra durduk. Dere kenarında bir balıkçıya girdik. Mevsim kıştı ama manzara çok güzeldi. Birde soğuk olmasa harika olacaktı.

Balıklarımızı söylediğimizde, bana "Dün akşam dediklerimi düşünme fırsatın oldu mu?" diye sordu.

"Acele etmek istemiyorum Toprak, bence ne istediğimizi iyice anlamalıyız ve ben bir kere daha beni terk etmeni kaldıramam."

"Seni bir daha hiç terk etmeyeceğim."

Nedense ona inanmadım. Çünkü zamanında bu ve buna benzer çok söz vermişti, ama ayrılmak istediğinde bunların hiç biri aklına gelmemişti. Aklına gelmeyecek ve ileride tutamayacak sözler vermesini istemiyordum.

"Ben biraz düşünmek istiyorum."

Bunu dediğimde biraz bozuldu ama belli etmemeye çalıştı. Biri ile çok uzun zaman birlikte olmak ve onu tam anlamıyla tanımanın en kötü tarafı bu olsa gerek. Duygularını gizleyemiyordun. Toprak'ta gizleyemiyordu, ama büyük ihtimalle bende gizleyemiyordum.

"Tabi düşün" dedi.

Bozulmuştu. Gönlünü almaya hiç niyetim yoktu. Eğer alınacak bir gönül varsa o da benim gönlümdü.

"Birlikte olduğumuzda sana bir sürprizim var."

"Sürprizleri sevmiyorum."

"Bunu seveceksin" dedi gülümseyerek.

Birkaç gün önce Toprak'la beraberdim ve onun yanında kendimi rahat hissetmiştim. Nedense şimdi daha da rahat hissetmem gereken kişinin yanında rahat değildim. Doğru yapıp yapmadığıma emin olamıyordum. Önümdeki en büyük engel ailemdi. Ve ben onları yeteri kadar üzmüştüm, artık benim neden olduğum bir üzüntü yaşasınlar istemiyordum. Ama eğer Toprak'la beraber olmaya karar verirsem kesinlikle üzüleceklerini biliyordum.

"Bu gece burada kalalım mı Elif?"

Ona baktım, onunla aynı yerde kalmaya hazır değildim. Şu anda birlikte de kalmak istemiyordum. Fikirlerim netleşmeden onunla bir ilişkiye girmeyecektim. Onu özlemiştim ama aylardır ayrıydık, biraz daha ayrı kalabilirdik.

"Kalmak istemiyorum, eve dönmeliyim."

"Neden? Seni orada bekleyen hiçbir şey yok."

"Bunun beklenmekle alakası yok, sadece bunun için erken olduğunu düşünüyorum, henüz ne yapacağıma karar vermiş değilim." Biraz kızgın söylemiş olabilirim. Hemen yüzü düştü.

"Özür dilerim minik kuşum, seni çok özledim. Ama beklerim merak etme."

Bir süre sonra tuvalete gitmek için kalktım. Tuvaletten döndüğümde oturduğumuz masaya doğru baktım ve Toprak'ı telefonla konuşurken gördüm. Her kim ile konuşuyorsa oldukça sinirli görünüyordu. Kafasını kaldırıp beni gördüğü anda telefonu kapattı. Ve gülümsemeye başladı. Ama sinirli olduğunu biliyordum.

Yanına gittiğimde sormak istemiyordum ama ne diyeceğini duymak için sordum.

"Telefondaki kimdi, seni sinirlendirdi sanki."

"Babamdı, son yaptığımız işlerde sorun çıkmış onu konuşuyorduk."

"Ailen nasıl?"

"Gayet iyiler."

Kısa geçtiği için daha fazla soru soramadım. Bundan sonra yemeklerimizi sessizce yedik. Yemekten sonra biraz etrafı dolaştık ama hava çok soğuktu ve kararmaya başlamıştı, sonunda yola çıktık. Apartmanın önüne bıraktığında yukarı davet etmemi bekledi ama onu davet etmedim. Sonunda, "Yarın daha erken kalkabilir misin?" diye sordu.

"Kalkarım herhalde."

"O zaman daha erken buluşuruz, benim akşamüzeri Ankara'ya dönmem gerekiyor."

"Saat on iyi mi?" diye sordum.

"Evet seni on gibi alırım, birlikte kahvaltı ederiz."

"Tamam o zaman iyi akşamlar."

"İyi akşamlar" diyerek ayrıldı.

Bir süre arabanın arkasından baktım ve içeri girdim. Yukarı çıktığımda ne yapacağıma karar verememiştim. Bugün keyifli bir gün geçirmiştim ve yarında geçireceğimi tahmin ediyordum. Annemle konuşmam gerekiyordu ama içimden hiç gelmiyordu.

O akşam erkenden yattım. Bugün oldukça iyiydi. Bana o kadar ilgili ve alakalı davranıyordu ki mutlu olmam için yeterli gibi geliyordu. Onu affetmeye hazırdım. Ona bir şans daha vermek istiyordum. Onu seviyordum belki de gerçekten pişman olmuştu. Belki de bu ayrılık ona da bir şeyler kazandırmıştı.

Hâlâ duygularımla, mantığımı aynı kelimede buluşturamamıştım. Biri "Evet" derken diğeri "Hayır" diyordu ama büyük olasılıkla ben duygularımı tercih edecektim.

Bu sefer saatin sesini duymuştum. Erkenden kalkıp hazırlanmaya başladım. Telefonum çaldığında Toprak'ın aradığını tahmin ediyordum ama arayan Masal Hanım'dı. Birden kalbim tekledi. Bu kadın beni şimdiye kadar hiç aramamıştı. Üstelik bugün Pazar'dı ve beni araması için şu anda hiçbir sebep yoktu. Telefonu açtım.

"Efendim Masal Hanım."

"Elif Zekeriyaköy'deki villaya baktın mı hiç."

"Hayır, Pazartesi bakacağım, dün dolaplarının takılması lazımdı. Mobilyacı ile konuştum takılmış."

"Sabah sabah müşteri aradı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. O dolapların ne renk olduğunu biliyor musun?"

Birden sırtımdan aşağıya soğuk bir terin aktığını hissettim, bir aksilik vardı ve üstelik benimle ilgiliydi.

"Evet beyaz."

"Müşteri dolapların siyah olduğunu söylüyor, şimdi yoldayım ve oraya gidiyorum, hemen hazırlanıp sende geliyorsun."

"Hemen geliyorum" dediğim anda kadın telefonu kapattı.

Telaşla bilgisayarımı açtım. Ve mobilyacıya gönderdiğim dosyaya baktım. Müşteri ile belirlediğim renk kodunu buldum ve mobilyacıya gönderilen maildeki renk koduyla karşılaştırdım, ama bir hata vardı kodlar birbirini tutmuyordu. Gönderdiğim renk koduna baktım siyahın renk koduydu.

Böyle bir hatayı nasıl yapardım. O kadar uğraşmıştım hata yapmamak için ve en önemli şeyde hatanın dibine vurmuştum. O kadar dolap boşuna yapılmıştı. Hata bendeydi. Cuma günü mobilyacı aradığında gidip bakmam lazımdı, ama adamla bir sürü iş yapmıştım ve her defasında mükemmel işler çıkarmıştı. Üstelik Toprak'ın burada olması, üst üste yaşanan olaylar benim kafamı karıştırmıştı ve en önemli müşteride hata yapmıştım. Şu anda gerçekten ölmek istiyordum. Telefon çaldığında o kadar dalmıştım ki yerimden sıçradım. Toprak arıyordu.

"Günaydın aşağıdayım."

"Yukarı gel, biraz işim var."

"Tamam" dedi. Kapıyı açtığımda artık sinirlerimin son aşamasındaydım. Beni gördüğü anda bir terslik olduğunu anladı.

"Ne oldu Elif" diye panikle sordu.

"Bir müşterinin evini mahvettim, işte olan bu" dedim ve gözyaşlarımı tutamadım.

Bana sarıldı. Bende ona sarıldım. Şu anda onunla cehenneme bile gidebilirdim. Biraz kendime geldikten sonra olanları anlattım.

"Üzülme bu kadar, yeniden yapılır."

"Bunun zararını benim ödemem gerek. Herhalde on ay kadar maaş almadan çalışmam gerekecek."

"Üzülme Elif, ben karşılarım gerekirse."

"Üzgünüm bugünkü gezi iptal oldu, benim hazırlanıp oraya gitmem gerekiyor."

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, yalnız gitmeliyim, bu sefer kesin kovulurum artık."

Beraber evden çıktık. Büyük olasılıkla onu görmeden Ankara'ya dönmüş olacaktı.

"Sana iyi yolculuklar, dikkatli git."

"Sende kararını çok uzatma Elif, en kısa sürede gel."

"Tamam düşüneceğim."

Onu yolcu ettikten sonra doğruca Zekeriyaköy'e gittim. Bahçeden içeri girdiğim anda Masal Hanım'ın arabasını görmüştüm arabayı park ettim, derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

Gördüğüm manzara şok olmama yetmişti. O güzelim dolaplar beyaz olması gerekirken simsiyah olmuştu ve oldukça çirkin görünüyordu. Müşteri olan karı koca beni gördükleri anda, kadın üstüme doğru yürüdü "Seni mahkemeye vereceğim ve bir daha bu işi yapmanı yasaklatacağım" diye bağırdı.

"Selma Hanım, zararınızı karşılarım" diyebildim sadece.

Kadın daha da bağırdı. "Karşılarmış, sen kendini ne sanıyorsun, zararımı aldığın üç kuruş maaşla mı karşılayacaksın."

Masal: "Olan olmuş Selma, bunları söktüreceğim."

Kadın bakışlarını benden çekip, Masal'a çevirdi. Bana bakarken ki haliyle ona bakarken ki hali arasında dağlar kadar fark vardı.

"Masalcığım sana bu işi kendin yap dedim, ama sen bizi bu beceriksize gönderdin ve sonuç ortada."

Kadının bana beceriksiz demesi, sinirlerimi germişti. "Selma Hanım ben beceriksiz değilim, lütfen söylediklerinize dikkat edin, sadece bir hata yaptım ve onun karşılığını ödemeye hazırım."

"Ödeyecekmiş, ben bu ay sonunda eve taşınacaktım. şimdi ne zaman taşınacağım. Bütün dostlarıma tarih bile verdim." Sonra hırsla kocasına dönüp, "Sen de bir şey söylesene Rıza" diye bağırdı.

Böyle cadaloz bir karısı olduğu için adama üzüldüm. Aralarındaki yaş farkı o kadar çoktu ki adam kadının her dediğini yapıyordu. Sonradan görme tiplerdi.

"Selmacığım hallederiz canım, yeter ki sen kendini üzme, dediğin tarihte taşınırız merak etme."

"Tüm bunlar senin yüzünden" diye üzerime yürüdüğü anda, kapıda Toprak'ın sesini duydum ve ona doğru döndüm. Bir an göz göze geldik ve ben utancımdan neredeyse yerin dibine geçecektim. Sonra gözlerim Masal Hanım'a kaydı, o da benim gibi Toprak'ı gördüğünde şaşırmıştı.

"Selma biraz fazla tepki veriyorsun. Bir hata olmuş ama düzeltilir."

"Ah Toprak diye" kadın Toprak'ın yanına giderek onu öptü. "Geldiğine sevindim, ne zamandan beri yanında böyle tipleri çalıştırıyorsun" diyerek eliyle beni gösterdi.

Artık benimde sabrım kalmamıştı. Nasıl olsa Masal Hanım

için bu bulunmaz fırsattı beni kovacaktı, ama bu sonradan görme sürtüğün hakaretlerinden bıkmıştım. Tam bir şey söyleyecekken Toprak kolumdan tuttu ve beni uzaklaştırdı.

"Tamam Selma, bu evi senin istediğin günde kusursuz olarak teslim edeceğim ve senden hiçbir para talep etmeyeceğim."

"Bunu çözeceğini biliyordum, seni boşuna aramamıştım."

Tanrım kadın resmen kocasının yanında Toprak'la flört ediyordu ve kocası da öylece bakıyordu. Toprak'a iyice yaklaştı, güya sessiz konuşuyordu ama ben bile bulunduğum yerden kadını duyabiliyordum.

"Bu beceriksizi de kovmalısm canım. Yanında daha kaliteli birilerini çalıştır, mesela Masal gibi."

"Elif Hanım işinin başında kalacak ve bu evi bitirecek sen merak etme Selma. Her şey istediğin gibi olacak."

Toprak'ın kadını ikna etmesi birkaç dakikasını aldı ve onlarla birlikte dışarı çıktı. Ben ise evde tek başıma kalmıştım ve sinirden yerimden kıpırdayacak halim yoktu. Bir süre sonra Toprak tek başına eve girdi. Hâlâ dikildiğim yerde duruyordum. Yanıma gelip "İyi misin Elif?" diye sordu.

Zorla "Evet" diyebildim.

"Pek öyle durmuyorsun, sen Selma'nın dediklerine aldırma, ben onu çok eskiden tanırım. Rıza ile evlenince sonradan görme bir tip oldu."

"Özür dilerim, bütün suç benim, mobilyacıya yanlış kodu göndermişim."

"Olur böyle şeyler, hepimiz bu tip hatalar yaparak bir yerlere geldik. Hatalar insanlar için. Hadi üzülme bu kadar. Burasını cadının istediği gibi yapacaksın, ben sana güveniyorum."

"Beni kovmayacak mısınız yani?"

"Neden kovayım ki aslında bu renk tam da Selma'ya göre, onun kalbi gibi kapkara olmuş" diyerek gülümsedi.

"Masal Hanım nerede?"

"Selma ve kocası ile birlikte kahvaltı yapmaya gitti. Sen kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır."

"Hadi gel, bende yapmadım bir şeyler yiyelim."

"Hiç canım istemiyor, ben gideyim siz de onlara katılın."

"Onlarla yapmak isteseydim zaten giderdim, ama ben seninle kahvaltı yapmak istiyorum. Hadi gidelim" diyerek kolumu tuttu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

Bugün eski kocam Toprak'la birlikte kahvaltı yapacaktık, ama kader yine bana bu Toprak'la kahvaltı yapmayı ayarlamıştı. Aklıma geldiğinde gergince gülümsedim.

25

Elif'ten ayrıldıktan sonra burada daha fazla kalmanın anlamı olmadığı için otele dönüp, eşyalarımı topladım ve Ankara'ya doğru yola çıktım.

İçimden Elif'e ancak on beş günlük bir süre verdim. Bu süre dolmadan beni arayacak ve beni affedeceğini söyleyecekti. Onu tanıyordum ve beni hâlâ seviyordu. En büyük avantajım bana hâlâ bir şeyler hissetmesiydi. Bu hafta sonu bunu daha net görmüştüm.

Cuma akşamı Toprak denen adamla yaptığım konuşmada tereddütlerim vardı ama Elif'le birlikte geçirdiğim günden sonra hiçbir tereddüdüm kalmamıştı. Adam ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirdi, ama Elif'in ona karşı hiçbir duygusu yoktu. Onunki boşuna umuttu.

Kesin kararlıydım. Karımı geri istiyordum. Bu süre zarfında onsuz olmaya çalışmıştım ama aklımda sürekli o vardı. İlk başlarda özgürlük tam da istediğim gibiydi. Kimselere hesap vermeden istediğim gibi gezip eğlenmek, ama artık o kadar da özgür olmak istemediğime karar vermiştim. Elif'le yaşadığım günleri özlüyordum. Sabahları benden saatler sonra kalkmasını o uykulu gözleriyle beni sevdiğini söylemesini özlüyordum. Beraber olduğum diğer kadınlar, Elif'le olduğum kadar beni he-

yecanlandırmıyordu artık. Bir hata yapmıştım ve neredeyse bu hatamın bedelini onu kaybederek ödeyecektim. Onsuz olmak o kadar da cazip değildi. Hayatına biri girmeden onu geri almıştım.

Bir daha değil başka kadınlarla birlikte olmaya, bakmayacaktım bile. O hayatımda başıma gelen en iyi şeydi ve ancak onsuz olunca kıymetini anlamıştım. Beni koşulsuz sevmişti. Ben o sevgiyi, başka hiç kimsede bulamamıştım. Çok büyük bir hata yapmıştım. Geri geldiğinde hatamı telafi edecektim. Onu bir daha asla üzmeyecektim. Gerekirse ömrümün sonuna kadar beni affetmesi için yalvaracaktım.

Evimizi hazırlamam gerekiyordu, ona yapacağım sürpriz buydu. Eski evimizde onu karşılayacaktım. Hiçbir şeyi bozmamıştım tüm eşyalar olduğu gibi duruyordu sadece içinde Elif'in özel eşyaları yoktu. Annem ve babamla konuşacaktım. Elif onlarla konuşmuyordu ama bunda kabahat bizimkilerdeydi. Hiçbir şey demediğim halde nedense Elif'i aramamışlardı. Halbuki beraber olduğumuz ve evliliğimiz boyunca hiç ailemden Elif hakkında bir şikayet duymamıştım. Ona rağmen boşanınca onu aramayı bırakmışlardı. Gerçi bende Elif'in ailesini hiç aramamıştım, ama Elif'in babası beni geriyordu. Bu hep böyleydi adam asker emeklisiydi ve son derece sert bir tutumu vardı. Doğal olarak onun yanında hiç rahat olamamıştım. Kızlarıyla neredeyse iki yıl evli kalmıştım adamın beni sevip sevmediğini bile anlamamıştım. Duygularını asla belli etmeyen biriydi. Üstelik adamı neredeyse on beş yaşımdan beri tanıyordum. Ailesini ikna etmek Elif'in sorunuydu.

Melek konusunu da çözmem gerekiyordu. Cumartesi günü Elif'le birlikteyken aramıştı. Allahtan Elif o anda tuvalete gitmişti. Onu gördüğüm anda kapatmıştım telefonu. Gelince de sormuştu. Tam anlayamadım ama acaba şüphelenmiş miydi? Eskiden böyle şeyleri sormazdı. Bende babam aradı deyip geçiştirdim.

Melek'i güzellikle ikna etmeliydim. Tam bir manyak çıkmıştı. Onunla olmak artık cazip değildi ve bu sefer onun yüzünden Elif'i kaybetmeye niyetim yoktu.

Ankara'ya vardığımda ilk işim Melek'le konuşmak olacaktı. Gerekirse babamla da konuşup onu işten çıkaracaktım. Onu her gördüğünde Elif üzülecekti ve ben asla onun üzülmesini istemiyordum. Hele o sürtüğün yüzünden üzülmesini hiç istemiyordum. Tanrım tam bir aptaldım, o sürtük için karımı üzmüştüm.

Şirkette oturuyordum. Ankara'ya geleli neredeyse on gün olmuştu. Melek bir iş için şehir dışındaydı, geldiğinde onunla konuşacaktım. Her gün Elif'i arıyordum. Tıpkı çıktığımız günlerdeki gibi. Bu sefer farklıydı. Bu sefer onu kaybetmemek için uğraşıyordum. Her telefon edişimde ne zaman geleceğini sormak istiyor ama onu sıkboğaz etmemek için soramıyordum. Nasılsa geleceğini bana bildirecekti. Annem ve babamla konuşmuştum. Hiçbir yorumda bulunmadılar. Hatta onlara onu aramadıkları için kızmıştım. Hiçbir bahaneleri yoktu. Elif onların kızı gibiydi ama boşandığım anda onlarda Eliften boşanmıştı sanki.

Birkaç gün sonra Melek döndü. Beni ofiste gördüğü anda hemen odama damladı. Konuşmak için fırsat çıkmıştı.

"Ne o dönmüşsün bakıyorum, Elif seni istemedi mi yoksa?"

"Bu seni ilgilendirmez Melek. Sakın onun adını ağzına alma. Bizim ilişkimiz bitti."

Masama doğru eğildi. V yakasından göğüslerini gördüğüme aldırmadan konuşmaya başladı.

"Sen beni dinlemiyorsun galiba Toprak. Ben kullanıp sonra da bir kenara atacağın diğer kadınlara benzemem. Benimle birlikte olmaya başladığında sana bunu hatırlattım. Bu ilişkiyi ben bitiririm, sen değil."

Bu şekilde konuşması sinirlerimi bozmuştu. Babamla konuşmuştum. Elif'in Melek'i istemediğini söylemiştim. İstediğim zaman onu kovabilirdim.

"Bana bak kızım, seninle birlikte olduğumda aramızda sevgi yoktu ve hâlâ da yok. Ben seni kullandığım gibi sende beni kullandın. Karşılıklı alışverişti bizimkisi, şimdi ben karımı istiyorum ve Elif yakında buraya gelecek. Onun için beni sinirlendirmezsen iyi edersin. Yoksa bunun sonu kötü olacak. Kendine yeni bir iş bul, artık burada çalışmayacaksın."

"Beni kovuyorsun yani."

"Evet seni kovuyorum. Hayatımdan çık git artık."

"Bu o kadar kolay değil."

"Elinden geleni ardına koyma."

Hiçbir şey demeden odadan çıkıp gitti. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmiyordum. Sonunda ondan kurtulmuştum. Kadın tam bir sürtüktü ve ben bunu göremeyecek kadar kördüm.

Birkaç gün sonra da her şeyini toplayıp şirketten ayrıldı. Omuzlarımdan bir yük kalkmıştı sanki. Onun için karımı üzmüştüm. Elif'in tırnağı bile etmezdi.

***

Toprak gideli neredeyse on beş gün oluyordu ve her gün telefonla arıyordu. Sanki evlenmeden önceki günlerimize dönmüş gibiydik. Bu durumu sadece Nil'e söyledim. Annemlere söyleme cesaretini ne yazık ki hâlâ gösterebilmiş değilim.

Henüz kararımı Toprak'a bildirmedim ama geri dönmeye karar verdim. Onu seviyordum ve ona bir şans daha verecektim. İleride acaba o şansı verseydim ilişkimiz nasıl olurdu diye pişmanlık duymak istemiyordum. Bu ilişki bir şansı daha hak ediyordu.

Benim tek korkum ailemdi. Onları üzmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Sonunda bu konuyu yüz yüze söylemeye karar verdiğim için hiç geleceğimi bildirmeden oraya gidecektim ve Ankara'da konuşacaktım.

Onlar mutlu olmamı istiyorlardı ve bende mutlu olmak istiyordum. Toprak pişman olmuş gibiydi ve ben onu affetmeyi gerçekten istiyordum. Her evlilikte böyle durumlar olabilirdi, bizimki biraz erken olmuştu, ama en önemlisi Toprak evliyken beni aldatmamıştı. Bu benim için önemliydi. Boşandıktan sonra Melek'le olması beni üzmüş olsa da sonuçta bekar bir adamdı ve istediğini yapardı.

Zekeriyaköy'deki villanın bitmesine çok az zaman kalmıştı ve işi teslim eder etmez istifa edecektim. Zaten Masal'ın da benden beklediği buymuş gibiydi. O basın toplantısından sonra benimle iş dışında hiç konuşmuyordu. Zekeriyaköy'deki ev için Toprak'la konuştuğunu ve beni kovması gerektiğini söylediğini biliyordum. Konuşmalara Arzu kulak misafiri olmuştu ve duyduklarını bana söylemişti.

Ona rağmen Toprak'ın beni savunması işleri hiç de benim istediğim gibi yönlendirmemişti. Toprak'la ayrıldığının dedikodusu şirkete yayılmıştı ve kadın hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Üstelik onların ayrılmasına sebep olarak hâlâ adım geçiyordu. Büyük bir hata yaptığım halde bile kovulmamam, Toprak'la aramda bir şeyler olduğuna yorumlanıyordu. Bu beni olduğu kadar Masal'ı da rahatsız ediyordu kuşkusuz.

Toprak'ı ise villada görüşüp birlikte kahvaltı yaptığımdan beri görmemiştim. O kahvaltının ertesi günü yurt dışına gitti ve daha iki gün önce döndü. Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona minnettardım. İş konusunda benim sürekli arkamda durmuştu ve ben ona ayrılmak istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Hâlâ kalbimle, aklımı aynı kelimede birleştirememiştim. Kalbimin aklı yoktu ne yazık ki.

Birkaç gün sonra işleri teslim edecek ve istifa mektubunu Masal'a verecektim. Sonuçta benim müdürüm oydu. Onu çiğneyip Toprak'a vermek istemiyordum. Büyük olasılıkla bana neden ayrılacağımı soracaktı ve benim verecek bir cevabım ne yazık ki yoktu. Buna Masal'ın sevineceğini tahmin ediyordum

ne de olsa ben onun için bir tehdittim ve benden kurtulmak onu sevindirecekti. Bir tatsızlık çıkmadan buradan kurtulmalıydım.

Sonunda Zekeriyaköy'deki villayı teslim ettim. Teslime ben gitmedim. Selma Hanım beni görmek istemediğini bildirmiş. Benim yerime Masal Hanım gitti. Zaten o görgüsüz, sonradan görme kadını bende bir daha görmek istemiyordum. Toprak yapılan hataları düzeltip bunun için bedel istemeyeceklerini söylediğinde, planda olmayan birçok şey daha istemişti görgüsüz.

Ben de Masal Hanım'ın dönmesini beklerken istifa mektubumu yazmıştım. Geldiği anda verecek buradan bir daha dönmemek üzere gidecektim. Tam mektubu yazıp kapatmıştım ki Arzu yanıma geldi. Bu süre içinde tek arkadaşım olmuştu ve onun arkadaşlığından gerçekten keyif almıştım.

"Neden bu kadar dalgınsın?" diye sordu.

Ona baktım. İstifa etmeden hiç kimseye söylemek istememiştim ama ona söylemekte bir sorun yoktu, zaten birkaç saat sonra herkes duyacaktı, en azından benden duyması daha iyiydi.

"Masal Hanım geldiğinde istifa edeceğim."

"Ne?"

"Duydun işte."

"İyi de neden kızım, her şey daha sakinken, olaylar unutulmuşken."

"Sence gerçekten unutuldu mu, benim bile söylenenler kulaklarıma geliyor, sen benden daha çok şey biliyorsundur eminim ve beni üzmemek için söylemiyorsun."

"Arada konuşuluyor ama boş ver böyle şeyler her yerde olur, insanların dediklerine bu kadar aldırma."

"Söylemesi kolay ama aldırıyorum. Üstelik Toprak Bey'le aramda hiçbir şey olmaması ve bu kadar çok konuşuluyor olmam canımı sıkıyor."

"Ne yapacaksın peki?"

"Ankara'ya döneceğim."

"Eee hani orada yapamıyordun, ne değişti?"

"Toprak'a bir şans daha vereceğim."

"Emin misin Elif, seni çok üzmüştü, tekrar üzmeyeceği ne malum."

"Eminim Arzu, geri dönmek istiyor ve ben onu seviyorum, ilişkimiz bir şansı daha hak ediyor."

"İstediğin gibi olmazsa bu sefer ne olacak."

"Bilmiyorum, bunu düşünmek istemiyorum."

"Kapım sana her zaman açık Elif, canın sıkıldığında gelmekten çekinme."

"Biliyorum Arzu buradaki yalnız günlerimde bana çok destek oldun."

"Yine de gitmene üzüldüm. Ama senin için bu doğru kararsa bir şey diyemem."

"Teşekkürler."

Arzu gittikten sonra bir süre düşündüm. Evet benim için doğru karar buydu. Sevdiğim adama bir şans daha verecektim. Belki yine olmayacaktı ama ben ileride, geçmişi düşünürken pişmanlık duymayacaktım. Keşke demeyecektim. Ben bu şansı bir kere daha ilişkimize verdim ama olmadı diyecektim.

Bir saat sonra Masal Hanım geldi. Keyifli görünüyordu. İşler iyi gitmişti anlaşılan. Yarım saat sonra odasına girecek cesareti kendimde buldum ve kapısını tıklattım. İçeri girdiğimde telefonla konuşuyordu ve Toprak'tan bahsediyordu. Dışarı çıkmak için bir hamle yaptım ama beni eliyle çağırdı.

Konuşmalarını dinlemek istemiyordum ama buna mecbur kalmıştım.

"Tamam canım, Toprak'a söylerim, bu gece birlikteyiz nasıl olsa."

Demek ki Toprak'la barışmışlardı. Yeni olmalıydı. Toprak Masal'dan ayrıldığını söylerken bunun geri dönüşü yok demişti. Demek ki geri dönülüyordu. Gerçi bu beni ilgilendirmiyordu.

Onların bir ilişkisi vardı ve nasıl olduğunu bilmiyordum. Benim yaptığım gibi onlarda birbirlerine bir şans vermiş olabilirlerdi.

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattı ve bana neden buradasın der gibi baktı.

Elimdeki kâğıdı masasına koydum. Hiçbir şey demeden kâğıdı aldı ve açtı. Kısa bir an kâğıda baktı. Zaten çok uzun bir şey yazmamıştım. Okuduktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı.

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" diye sordu.

Hiç sorgulamamıştı. Ayrılmam işine gelmişti, yüz şekli bunu onaylıyor gibiydi. Bende hiçbir neden söylemek zorunda olmadığım için sevindim.

"Elimdeki işi bugün teslim ettiğime göre hemen ayrılmak isterim. Sizce de bir sakıncası yoksa."

"Tabi ki yok. Bence bunu çok daha önce yapmalıydın. Senin yüzünden iyi para kazanacağımız bir işi bedava yapmak zorunda kaldık."

Laf sokmadan yapamayacaktı. Yine de ona kızamadım. Benim yüzümden sevgilisi ile arası açılmıştı. Tekrar birlikte olduklarına sevinmiştim aslında.

"Bunun için gerçekten üzgünüm Masal Hanım. Zararınızı karşılamaya hazırım, bunu o zaman da söylemiştim."

"Gerek yok, Toprak bu işi halletti. Onu da arkadaşına karşı zor durumda bıraktın."

"Toprak Bey'den de özür dilemeye hazırım."

"Pekâlâ Elif, istifanı onaylıyorum. Buradan gitmen herkes için iyi olacak. İstediğin zaman çıkabilirsin. Madem elinde hiçbir iş yok. Senin için referans vermeyeceğimi bil."

"Sizden referans istemiyorum. İyi günler Masal Hanım" diyerek odasından çıktım. Benden bu kadar nefret ettiğine şaşırdım. Keşke o fotoğraf gazetelere çıktığında buradan ayrılsaydım.

O sinirle masama gidip, zaten topladığım özel eşyalarımı,

koyduğum kutuyu alıp, hiç kimseye veda etmeden ofisten çıktım. Veda etmeme de gerek yoktu. Geldiğimden beri Arzu'nun dışında hiç kimse benimle doğru dürüst konuşmaya bile tenezzül etmemişti. Benim için burada Arzu'dan başka bir arkadaş yoktu ve onunla da vedalaşmıştım. İstenmediğim yerde bu kadar kaldığım için kendi, kendime daha da kızdım.

Eve geldiğimde, kendime bir çay yaptım ve camın önündeki koltuğa oturdum. Evet artık bir işim yoktu. Burada daha fazla kalmamın bir anlamı da kalmamıştı. Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Annemlere haber vermek istiyordum, ama neden geldiğimi sorgulamaya başlayacaklardı, onlara yalan söyleyemezdim ve ben telefonda bu konuyu konuşmak istemiyordum en iyisi habersiz gitmekti.

Havayollarını arayarak yarın akşam on uçağına bilet aldım. Arabamı havaalanına bırakacaktım. Toprak birini gönderip aldırtacaktı. Ona geleceğimi haber vermiştim, telefonda bile mutlu olduğunu anlayabiliyordum.

İstanbul maceram yaklaşık olarak sekiz ay sürmüştü. Herkesin gelmek için can attığı bu şehirde sekiz ayda başıma gelmeyen kalmamıştı. Mutlu olmak için gelmiştim ve mutlu olamamıştım. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yoktu.

Evi ne yapacağımı bilmiyordum. Kiraya verebilirdim, ama bir süre boş kalması daha mantıklı geliyordu. Bir rüzgârın önünde amaçsızca savruluyormuş gibi hissediyordum kendimi. Ankara'ya döneceğim için sevinmiyor değildim, ama içimdeki doğru mu yapıyorum sorusunu da duymazlıktan gelemiyordum. Evimden ayrıldığımdan beri hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyordum. Aklıma Toprak geldi, acaba Masal Hanım'la ne zaman barışmıştı. Birbirlerine yakışıyorlardı, ama kadının bugün bana davranışını kolay kolay unutmayacaktım.

Bir süre sonra evin zili çaldı. Yerimden kalktım. Kim gelmiş olabilirdi. Üzerimde eşofmanlarım vardı. Gidip kapıyı açtım ve kapıda beklemediğim biri duruyordu Toprak.

"Merhaba Elif" dedi.

"Merhaba" dedim. Şaşırmıştım.

"İçeri davet etmeyecek misin?"

Kapıdan çekildim. İçeri girdi. Neden gelmişti. Masal Hanım istifa ettiğimi söylemiş olmalıydı geliş nedeni bu olabilirdi. Ama buraya kadar gelmesi beni rahatsız etti.

İçeri girip, montunu çıkardı ve koltuğun kenarına koydu ve sonrada oturdu. Üstümde bana neredeyse iki beden büyük gelen eşofmanlarımla karşısında palyaço gibi dikiliyordum. Beni bu kadar kötü göremezdi herhalde.

Bende karşısındaki kanepeye oturdum. Hiçbir şey konuşmadan bir süre bana baktı ve utanmıştım.

"İşten istifa etmişsin?"

"Evet."

"Neden?"

"Ankara'ya dönüyorum."

"Orada yapamadığını sanıyordum."

"Burada da yapamıyorum, hiç olmazsa orada sevdiğim insanlar var, ailem var. Burada hiç kimsem yok."

Bunu dediğimde bana baktı. Bakışları o kadar derindi ki, mavi gözlerin beni etkisi altına almasına izin vermeyecektim. Onun için bakışlarımı kaçırdım.

"Ben varım" dedi.

Bunu söylediği anda gözlerim, tekrar gözleriyle buluştu. Ne demek istediğini anlayamadım, dudaklarımdan dökülen kelimelere de engel olamadım.

"Ben geri dönmeye karar verdim."

"Eski kocana dönüyorsun yani. Kararın kesin mi?"

Ne demek istediğimi anlamıştı. Kafamı salladım.

"İyice düşündün mü Elif?"

"Evet."

"Ne zaman gidiyorsun."

"Yarın akşam on uçağı ile."

Bir süre daha bana baktı ve yerinden kalktı. Bende kalktım. Yanıma geldi. Şimdi birbirimize o kadar yakındık ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Umarım pişman olmazsın Elif, sana iyi şanslar diliyorum."

"Teşekkür ederim, pişman olmayacağım."

Döndü, koltuğun kenarından montunu aldı ve üzerine giydi. Kapıya gidip kapıyı açtı ve bana dönüp baktı. Hiçbir şey söylemedi, bende hiçbir söylemedim. Sonra kapıdan çıktı ve gitti.

26

Zekeriyaköy'deki villada yaşanan karışıklıktan sonra Elif'i kovmamam, Masal'la gerçek anlamda kavga etmemize neden olmuştu. Ertesi gün hışımla odama gelmişti.

"Bu rezilliğe daha ne kadar tahammül etmem gerekiyor?" diyerek masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Hangi rezilliğe?"

"Elif'in yaptıklarına ve hâlâ onu korumana."

"O rezillik değil Masal, sadece bir hata ve herkesin yapabileceği bir hata, bizde o yaşlarda öyle hatalar yaptık."

"Ben yapmadım, dikkat etmesi gerekiyordu. Benim anlamadığım hâlâ onu koruyor olman."

"Onu korumuyorum, ona bir şans daha veriyorum. Yaşadığı bunca şeyden sonra bu şansı hak ediyor."

"Onun gitmesini istiyorum, herkes arkamdan konuşuyor."

"Konuşturma sende. Elif'te bir yere gitmeyecek."

"O kız buraya geldiğinden beri aramız bozuldu Toprak ve biz çok iyi bir çifttik."

"Bizim aramızı o bozmadı, bunun sebebi sensin, sen ve senin hırsın."

"Seninle birlikte olmak istemem hırs mı oluyor?"

"Bu şekilde olmayacağını sana söyledim. Herkesin içinde

beni zor duruma sokmak istedin. Arkamdan iş çevirdin. Üstelik burada çalışmak zorunda değilsin. Gitmek istersen sana engel olmayacağım, ama Elif kendi isteği ile ayrılmadığı sürece onu işten çıkarmayacağım bunu bil."

"Bana karşı o mu?"

"Beni seçim yapmaya zorlama Masal, zararlı çıkarsın."

"Sana inanamıyorum, o kız için ilişkimizi bitirdin."

"Yeter Masal, artık bu saçmalığı dinlemeyeceğim. Kendine gel, Elif'i suçlamayı bırak biraz kendi hareketlerine bak. Bir daha bu konu hakkında da buraya gelme. Bizim aramızda artık arkadaşlıktan başka hiçbir şey yok ve bunu da bozma."

"Seni asla affetmeyeceğim Toprak."

"Ben affedilmeyecek bir şey yapmadım, böyle düşünüyorsan bu senin bileceğin iş. Artık bu konu kapandı, şimdi izin verirsen yetişmem gereken bir uçağım var."

Odamdan çıktığında bende çok sinirlenmiştim. Masal'ın bu kadar takıntılı olmasını yeni öğrenmiştim. Meğerse yıllardır tanıdığım halde onu hiç tanıyamamışım.

O gün öğleden sonra yurt dışına gittim. Neredeyse on gündür İstanbul'dan ayrıydım. Ve bu sürede özlediğim tek insan annemden sonra Elif olmuştu. O kızdan hoşlanıyordum. Benim yaşımdaki bir adam için biraz saçma bir duyguydu hoşlanmak ama şu anki duygularım ona karşı buydu.

Onu özlemiştim. Şimdiye kadar hiçbir kadını özlediğimi hatırlamıyorum ama onun o çocuksu ve biraz da saf halleri beni kendine çekiyordu.

Tek korkum o serseri kocasının onu ikna etmesiydi. O akşam yolumu kestikten sonra onun hakkında biraz araştırma yapmıştım. O da Elif gibi iç mimardı. Aynı okuldan mezun olmuşlardı. Zengin doğmuş ve bunun her türlü nimetinden yararlanmış, kendini beğenmiş züppenin tekiydi. O kızı hak etmiyordu, ama Elif'in ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinden emindim. Hâlâ

onu seviyordu. Ondan yediği darbeye karşı ona geri döneceğini tahmin ediyordum.

Bana karşı çekingenliği devam ediyordu ama sadece arkadaş olalım dediğimde kendini rahatlamış hissetmişti.

İstanbul'a döndükten sonra beni bekleyen işlerin yoğunluğundan Elif'i görmeye fırsatım olmadı. Bir bahanem olmadan onu görmek, Elif'i rahatsız ediyordu bunun farkındaydım. O akşamüzeri asistanımın getirdiği istifa mektubunu gördüğümde, aklıma gelen ilk şey eski kocasının onu ikna ettiği oldu.

Masal'ın onu zorladığını sanmıyordum. İstifayı Masal onaylamıştı. Bunu yaparken de çok büyük zevk aldığını tahmin ediyordum. İstifada özel nedenlerden deniyordu. O kâğıdı onaylamadan önce Elif'le konuşmak istedim. Onu aradığımda şirketten ayrıldığını söylediler.

Bir süre masamda oturmuş, önümdeki kâğıda baktım. Ne yapmam gerekiyordu, hiçbir şey. Eğer eski kocasına geri dönmeye karar verdiyse yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O adamı sevdiğini biliyordum. Bir daha onu sevdiği kadar bir başkasını sevebilecek miydi emin değildim. Bu saatten sonra onun kafasını karıştırmaya hakkım yoktu. Bana karşı hiçbir duygusu olmadığının farkındaydım. Ben ne hissediyordum, sadece hoşlanıyordum, ama neden bu kadar üzülmüş ve hayal kırıklığı yaşamıştım.

Eğer başka bir iş için istifa etmişse onun gitmesine izin vermezdim, ama bu ikinci seçenek uzak bir ihtimaldi.

Birkaç telefon konuşması yaptıktan sonra şirketten çıktım. İstifasını hâlâ masamda onay bekler vaziyette bıraktım. Onunla konuşmadan imza atmayacaktım.

Arabama bindiğimde gideceğim ilk yer onun eviydi ama bunun hâlâ doğru olup olamayacağını sorguluyordum. Ona yanlış yapıyorsun demeye hakkım yoktu. Ne istediğini bilecek yaştaydı. Gidecek olması nedense içimi acıtmıştı.

Güvenliktekiler artık beni tanıdığı için geçmeme izin ver-

mişlerdi. Zili çalmadan önce yaklaşık olarak beş dakika öyle ce kapının önünde dikildim. Kendi kendime ben ne yapıyorum diye soruyordum. Neden bu kızla bu kadar ilgiliydim? Neden ne yapacağı beni ilgilendiriyordu? O sadece benim yanımda çalışan biriydi ve her çalışana ne yapıyorsam ona da aynısını yapmalıydım. Buna rağmen zili çaldım.

Kapıyı açtığında karşımda bambaşka bir Elif vardı. Beni gördüğüne çok şaşırmıştı. Üzerinden düşecek gibi duran bir eşofman giymişti. Onu hiç böyle görmemiştim. İşe gelirken hep hanım hanımcık giyinen bir tipti. Şimdi bu salaş kıyafetin içinde bile çok çekici duruyordu. O kocaman olmuş mavi gözleriyle bana bakarken içimden ona sarılmak gelmişti. Böyle bir şeyi yapsam nasıl karşılardı acaba?!!

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi olduğu gibi duruyordu. Hâlâ kapının her iki tarafında dikilmiş birbirimize bakmakla meşguldük. Yana doğru çekildi içeri girdim. Ev inanılmaz sıcaktı. Kedi gibiydi sıcağı çok seviyordu. Gelmemden pek hoşlanmış gibi bir hali yoktu, hatta rahatsız olduğunu hissettim.

İçeri girip, montumu çıkardım ve koltuğun kenarına koydum, sonrada oturdum. Birden üstündeki kıyafete baktı ve kızardı, utanmıştı. Bu haliyle o kadar tatlıydı ki bunun farkında bile değildi.

Sonra karşımdaki kanepeye oturdu. Kötü bir şey yaparken yakalanmış ve azarlanmayı bekleyen bir çocuk gibiydi. Bir süre ona baktım. Ben baktıkça daha da kızardı. Daha fazla onu utandırmak istemedim.

Ankara'ya döneceğini söylediğinde tahminlerimde yanılmadığımı anlamıştım o serseri onu ikna etmeyi başarmıştı.

Gözlerimiz birleştiğinde bu kızı istediğimi anladım. Bu kızı istiyordum ve o serseriyi seçmesi canımı yakıyordu. Sonra gözlerini benden kaçırdı ve ben, kendimin bile beklemediği bir şey yapıp, "Ben varım" dedim.

Bunu söylediğim anda tekrar bana baktı. Gözlerimiz tekrar

buluştu. O maviliklerde kaybolmak ve bir daha bulunmamak istedim. Söylediğimden rahatsız olduğunu fark ettim. Gerçi bende söylediğim kelimelerden rahatsız olmuştum, ama onun ki gözle görülecek kadar belliydi.

Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Bu saatten sonra onu ikna etmem imkânsızdı. Kararını vermişti ve ne söylersem söyleyeyim bundan vazgeçmeyecekti. O adamı seviyordu ve onun hakkında söyleyeceğim her kötü söz, onu daha çok savunmasından başka bir işe yaramayacaktı. Sadece üzülmüştüm. Bana anlatırken yaşadığı acıları hissetmiştim ve yine aynı acıları yaşamamasını diledim. Bir süre daha ona baktım ve yerimden kalktım. Burada yapacağım hiçbir şey kalmamıştı.

Yanına gittim ona iyice yaklaştım. Ondan gelen sabun kokusunu alacak kadar ona yaklaştım. Karşımda öylece bana bakıyordu. Onu kendime doğru çekmek ve öpmek istedim, bunu yapsam ne yapardı merak ediyordum. Ama böyle bir şey yapmayacağımın farkındaydım.

Kapıyı açtım, çıkmadan son kez ona baktım, bu onu son görüşüm olacağının farkındaydım. Hiçbir şey söylemedi, bende söylemedim. Sonra kapıdan çıktım.

Dışarı çıktığımda onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Arabaya bindim ve hiçbir yere gitmeden doğruca eve geldim. Yarın ilk işim masamda bekleyen istifa mektubunu onaylamak olacaktı.

Tek yapmak istediğim bir kaç kadeh içki içip rahatlamaktı. Ama evde annem olduğu için bunu yapmam söz konusu değildi. Kendi evime de yalnız kalmak istemediğim için gitmemiştim.

"Bugün erkencisin oğlum."

"Pek fazla işim yoktu."

"Birazdan yemek hazır olur, bende yalnız yemek istemiyordum iyi oldu erken geldin."

"Beraber yeriz o zaman."

"Bugün kız kardeşin aradı, yarın çocuklarla birlikte İstanbul'a geliyor."

"Özledim o yumurcakları iyi olur."

Aslında sohbet edecek havada değildim ama annemi kırmak istemiyordum. Kız kardeşimi ve beni yetiştirirken çektiği yokluğu ve çileyi biliyordum en son üzmek istediğim kişi bile değildi annem.

"Senin neyin var?" diye sordu bendeki durgunluğu anladığına emindim.

"Hiçbir şeyim yok."

"Hadi, beni kandıramazsın, elinden oyuncağı alınmış çocuk gibisin."

"Belki de alınmıştır."

"Masal birini mi buldu?"

"Keşke bulsa, belki bu kadar dırdır etmezdi."

"Elif'le mi ilgili?"

"Ne alakası var anne."

"Seni en son bu durumda gördüğümde o zaman liseye gidiyordun, neydi o kızın adı, ha Filiz ondan ayrılmıştın. Şimdi söyle bakalım sana, ne oldu?"

"Anne sen hiçbir şeyi unutmaz mısın?"

"Çok şeyi unutuyorum ama çocuklarımla ilgili hiçbir şeyi unutmam."

Anneme baktım, lisedeki kızın adını hatırlaması inanılmazdı ben bile unutmuştum. Aradan yıllar geçmişti.

"Elif Ankara'ya dönüyor."

"Gitmesine izin verme o zaman, senin için bu kadar değerliyse."

"Yapamam."

"Neden oğlum, ona karşı bir şeyler hissediyorsun biliyorum ama duygularından emin ol, o kız yaşına rağmen fazla acılı, onu üzmeni istemem."

"Eski kocasına dönmeye karar verdi."

"Onu bu kadar üzen adamı mı seçti yani?"

"Evet, onu seviyor, başkasını seven birini benimle olması için zorlayamam."

"Biz kadınların aşk söz konusu olduğunda nedense gözleri kör olabiliyor. İşte yıllarca kaçtığın aşk geldi seni de buldu nihayet."

"Ne aşkı anne ya, bunun adı aşk falan değil."

"Bal gibi de aşk. Ama sen bunu fark edemeyecek kadar aşka inanmıyorsun. Onun için mücadele etmelisin."

Anneme bakıyordum, koskoca adamdım annemle aşkı konuşuyordum. Hiçbir anne evlenmiş boşanmış bir kızı oğluna yakıştıramazken, benimki kalkmış onun için mücadele etmelisin diyordu. Çelişkiye güldüm.

"Elif'in evlenip boşanmış olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden etsin, herkes hata yapabilir. Belli ki o da bir hata yapmış. Bak oğlum ailemizde ilk boşanan kız kardeşindi o zaman o kadar çok ağlamıştım ki, neden başımıza bu geldi diye... Etraf bize ne söyleyecek diye... Kızıma "ne istiyorsun?" diye sorduğumda, "Boşanmak" dediğinde onun bana bakışını gördüm. Kurtar anne der gibi bakıyordu. Ben onun annesiydim onu dokuz ay karnımda taşımıştım. Yememiş yedirmiştim, uyumamış uyutmuştum. Küçükken başına bir şey geldiğinde, canı yandığında o bir kere ağlardı, ben on kere. Göz göre göre el âlem ne diyecek diye onun acı çekmesine nasıl katlanırdım. Bütün herkesin karşı çıkmasına rağmen kızımın yanında durdum. O kötü bir şey yapmamıştı sadece ona göre olmayan birini çok sevmişti. Hata insanlar için, hatalardan ders almakta. Kötü bir koca ya da karıyla yıllar geçmez oğlum. Yanında sevdiğin biri varsa her mücadeleye girersin. Senin için bu kız önemliyse, sen onunla mutlu olacağına inanıyorsan ister boşanmış olsun, ister çocuklu benim için fark etmez. Sen yeter ki ne istediğine karar ver."

"Ah benim bilge annem, sen ne zamandan beri böyle düşünür oldun?"

"Çocuklarımı doğurduğum zaman, her anne gibi."

Kalkıp anneme sarıldım. Bana her zaman iyi geliyordu, bu seferde iyi gelmişti.

Ertesi gün hâlâ masamda duran Elif'in istifasını onayladım ve muhasebeye gönderdim. Annem aşktan bahsetmişti ama ona duyduğum hislerin aşk olup olmadığını bilmiyordum. Gerçi artık aşkta olsa yapacak bir şeyim yoktu. Bu akşam âşık olduğu adama gidiyordu.

Hiçbir şey düşünmeden akşama kadar çalıştım. Akşam olunca bu akşam yalnız olmalı ve kafamdan onu atana kadar içmeliydim. Onu unutmalıydım, artık Elif diye biri hayatımda yoktu. Unutmak uzun sürmeyecekti, onunla hiçbir şey yaşamamıştım onu öpmemiştim bile, sadece elini tuttuğum bir kızı bu kadar düşünmek benim yaşımdaki bir adam için normal sayılmazdı.

Akşam yalnız yaşadığım eve geldiğimde önce bir duş aldım. Gözüm istemsizce sürekli saate gidiyordu. Saat 10'da bineceğini söylemişti uçağa, şimdi havaalanına doğru gidiyor olmalıydı. Bu kadar etkileneceğimi sanmıyordum ama nedense içimdeki acı, saat ilerledikçe daha da büyüyordu. Onu suçlayamıyordum. Kalbinin sesini dinlemişti. Kalbi ya da aklı arasında kalmıştı ve o kalbinin peşinden gitmeye karar vermişti. Kalbinin peşinden giden birini nasıl suçlardım.

Onun için isteyebileceğim tek şey aynı acıları bir daha yaşamamasıydı. Onun mutlu olmasını istiyordum. Yaşı çok gençti ama ne yazık ki bu yaşta kaldırabileceğinden daha fazla acı yaşamıştı.

Saat on olduğunda bende neredeyse sarhoş olmuştum. Şimdi uçakta o serseriye doğru gidiyor olmalıydı. Unutmak için içmeye başlamıştım tam tersi olmuş her detayı hatırlıyor hale gelmiştim. Otoparkta bana sarılıp ağlamasını hatırlıyordum. Evimde ve annemin önünde bana tokat atmasını hatırlıyordum.

Evinde kaldığım gün elini bırakmayışımı hatırlıyordum. Ertesi sabah ona kahvaltı hazırladığımı hatırlıyordum. Sahilde onun elini tutuşumu hatırlıyordum, bana gülüşünü, bana bakışını, dün gece utanışını hatırlıyordum. Bu kadar hatırladığım birini nasıl unutacaktım.

Yerimden kalktım ve televizyonu açtım. Karşıma çıkan ilk kanal müzik kanalı oldu. Çalan şarkı ise beni benden almaya yetmişti.

Son sözüm kalmadı söyleyecek sana
sadece birkaç küçük sitem
Belki onlarda eriyip gidecek
mutlu olduğunu bilsem

Gerçekten de Elif'e söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Mutlu olduğunu bilmek bana yetecekti. Ama içimde o adamın onu mutlu edemeyeceğine dair inancım daha büyüktü.

Göz görmeyince gönül katlanır derler
ondan biraz uzak olsam yeter
Ama hiç yalnız bırakmaz anılar
çünkü en çok mesafeyi severler

Anılar şu anda bile yalnız bırakmıyordu beni. Düşünecek kadar mı bağlanmıştım Elif'e? Onsuz olamayacak kadar mı? Giderken kal diyebilir miydim? Kalbi bir başkası için atarken gitme diyebilir miydim ona?

Ben birkaç parça anıyla sarhoş oldum bugün
ve mutluluğum kaldı dağlar ardında
Çünkü yoksun yanımda
neyleyim İstanbul'u Sonbahar'da

Onu hiç öpmeden, teni tenime değmeden gitmişti hayatımdan. Birkaç parça anım vardı onu bana hatırlatan ve sarhoştum şu anda, unutmak için içmeye başlayıp onu daha çok hatırlayarak sarhoştum.

Şimdi hiç gücüm yok sana geri dön demeye

çünkü ayrılık vardı sözlerinde
Hem zaten başkasını bulmuşsundur
hakkım yok rahatsız etmeye

Ne kadar güzel söylüyordu şarkı, hakkım yoktu onu rahatsız etmeye, sevgisinin peşinden gidene; ancak saygı duymak gerekirdi. Keşke o serseri o sevgiye layık olabilseydi. O kadar emindim ki onu tekrar üzeceğine. Gözüm tekrar saate gitti. 11:30'du artık Ankara'ya varmış olması gerekiyordu. Şu anda ellerini bir başkası tutuyordu. Elim viski şişesine gitti. Kadehime biraz daha koydum. Sonra da bir dikişte içtim. Yavaşça yerimden kalktım. Bu aşk olabilir miydi? Bir yıl beraber olduğum Masal'la bile ayrıldığımda bu kadar etkilenmemiştim. O sırada güvenlik aradı. Saate baktığımda 12'ye geliyordu ve bu halimle bu saatte gelen hiç kimseyi çekemeyecektim.

"Efendim" diyerek açtım.

"Toprak Bey, misafiriniz var."

Bu saatte gelen kişiyle ilgilenmem söz konusu değildi ve her kimse sohbet edecek havamda değildi. Yine herhangi bir arkadaşım gevezelik etmek için kapıma dayanmış olabilirdi.

"Gönderin gitsin."

"Ama efendim bayan sanırım ağlıyor."

Hele Masal'ı hiç çekemeyecektim. Kim bilir gene neden sinir krizi geçirmişti. Masal'ın böyle krizleri olurdu ve gecenin bir körü kapıma ağlayarak dayanmayı alışkanlık haline getirmişti. Aslında onu göndermem gerekiyordu, ama yaşadığımız onca günün anısına onu o şekilde geri göndermeye gönlüm razı olmadı. Artık sevgili olmayabilirdik ama sonunda o benim arkadaşımdı ve hâlâ beraber çalışıyorduk.

"Gelsin" diyerek telefonu kapattım.

Beş dakika sonra kapı çaldı. İstemediğim halde kapıyı açmaya gittim. Giderken de 'Bu saatte gelmek için iyi bir bahanen olsa iyi olur Masal' diyerek kapıyı açtım.

27

Toprak gittikten sonra kendimi sırdaşını kaybetmiş biri gibi hissettim. "Burada hiç kimsem yok" dediğimde verdiği cevap hâlâ içimi acıtıyordu. Gözlerimin içine bakarak bana "Ben varım" demişti. O gece geç saatlere kadar oturup, bu kelimeleri düşündüm. Bu adamı sevmek ne kadar kolaydı. Böyle erkekler de vardı bu dünyada. Seveceği kadının ne kadar şanslı olduğunu düşündüm.

Ertesi gün geç saatlere kadar yatakta kaldım. Konuşmak için birilerine ihtiyacım vardı. Önyargılı davranmayan birilerine onun için Nil'i arayamazdım. O Toprak'tan hoşlanmıyordu. Evli olduğumuz süre boyunca aralarında hiçbir sorun yokmuş gibi duruyordu. Ne zaman boşandık Nil ondan nefret etmeye başladı.

Akşama kadar evi toplamak ve valiz yerleştirmekle geçti. Sonra da şirketin muhasebecisi arayıp, maaşımın bankaya yatırıldığını söyledi. Böyle bir şey beklemiyordum, çünkü bu aydan çalıştığım gün sayısı çok azdı. Bunu Masal'ın yapmadığını biliyordum. Yapsa yapsa Toprak yapmış olmalıydı. Tek üzüntüm onu kırmış olmaktı. Bunun farkındaydım. Kapıdan çıkmadan bana öyle bakmıştı ki, dilimin ucuna kadar gelen gitme kelimelerini zor tutmuştum.

Bana sürekli olarak pes etme demişti ve ben pes etmiştim. Onu hayal kırklığına uğrattığımın farkındaydım. Ne kadar güçlü olmaya çalışsam da kalbime söz dinletememiştim. Kendimi bunları düşünürken bulduğumda kafamdaki tüm bu düşünceleri uzaklaştırdım. Kararımı vermiştim beni gitmekten alıkoyacak düşünceleri kafamdan uzaklaştırmak en iyisiydi.

Saat sekiz gibi bütün valizlerimi arabaya tıktım ve havaalanına doğru yola çıktım. Arabayı park ettim. Kocaman iki valizimi alarak binadan içeri girdim. Beni Ankara'da Toprak karşılayacaktı. Check-in yaptırdıktan sonra daha zamanım olduğu için kafeteryada oturdum. Bir dekorasyon dergisi alıp karıştırmaya başladım. Benim Zekeriyaköy'de yaptığım evin fotoğrafları vardı. Daha dün teslim edilmişti ev, ne çabuk fotoğrafları çekilmişti ve dergiye basılmıştı. Ama Selma denen kadından bahsediyorduk. O kadar görgüsüzdü ki, mutlaka evini herkese göstermek isteyecekti. Okumaya başladığımda daha da bozuldum. İç mimar olarak Masal'ın adı geçiyordu. Benden hiçbir yerde bahsedilmemişti. Oysa ki Masal oraya, Selma denen cadı beni istemediği için sadece teslime gitmişti. Tüm bunlara ek olarak birde Masal'la yapılan röportaj vardı. Derginin tarihine baktım. On gün önce basılmıştı. Masal'ın o evde hiçbir emeği yokken yaptığım işi sahiplenmişti.

Oradan ayrılmakla ve buradan gitmekle ne kadar iyi bir karar verdiğimi daha iyi anlıyordum. Bu kadar kurdun olduğu bir yerde mutlu olamayacağımın farkındaydım. Acaba Toprak buna ne demişti. Gerçi bu dergi basıldığı sırada o yurt dışındaydı, geldiğinde Masal'ın onu adamın gözüne soktuğuna emindim.

Üzüldüm, o kadar emek verdiğim bir işin başkasına aitmiş gibi gösterilmesi beni üzdü. O sırada telefonum çaldı arayan ise Toprak'tı.

"Efendim."

"Uçakta rötar var mı?"

"Şimdilik yok gibi duruyor, birazdan içeri girerim."

"Tamam canım, seni karşılayacağım. Geldiğinde görüşürüz."

"Görüşürüz" diyerek telefonu kapattım.

Tam telefonu kapatacaktım gelen mesajlar dikkatimi çekti. Açtığımda neredeyse telefonu elimden düşürüyordum. En az on tane fotoğraf gönderilmişti ve her fotoğrafta Toprak ve Melek vardı. Üstelik altlarındaki tarihler Toprak ile evli olduğum zamanları gösteriyordu. Birbirine sarılmış ya da el ele tutuşulmuş, yemek yerken çekilen görüntüler. Bunları kimin gönderdiğini tahmin etmek zor değildi. Gönderilen numarayı tanımıyordum ama büyük olasılıkla Melek'ti.

Tanrım ne kadar aptaldım. Az kalsın hayatımın en büyük hatasını yapacak ve o pisliğin yanına gidecektim. Ben ne yapıyordum. Burada ne işim vardı. Ya annemlere haber verseydim ne olacaktı. O kadar uzun bir zaman boş gözlerle fotoğraflara baktım ki, adımın anons edilmesiyle kendime geldim. Son yolcu olarak adım anons ediliyordu ve ben hâlâ aynı kafeteryada oturuyordum.

Bir süre bütün salondakilerle birlikte adımın anons edilmesini dinledim. Sanki beni değil de aynı isme sahip diğer bir kişiyi çağırıyorlarmış gibi öylece dinledim. Adımı her anons ettiklerinde yüreğimden Toprak'a ait ne varsa çıkıp gidiyordu sanki. Hiç kımıldamadan orada öylece oturdum.

Beynim ve kalbim boşalana kadar oturmaya devam ettim. Hâlâ elimde fotoğrafları gösteren telefonum duruyordu. "Aptalsın Elif" dedim kendi kendime yanımdan geçen garson garip garip bana baktı. Birde bana beni aldatmadığını söylemişti pislik. Bunu ona açık açık sormuştum. İstanbul'a beni görmeye geldiğinde. Gözlerimin içine bakarak bana yalan söylemişti. Üstelik kadınla resim çektirecek, onun eline bu kozu verecek kadar da salaktı. Melek evliyken bile onun peşinde koşuyordu, şimdi bekârken onu bırakır mıydı?

Bu adam nasıl biriydi böyle. Ben onu bu kadar sene boyunca

nasıl olur da hiç tanımamıştım. Beni Melek'le aldatmıştı. O kadından hoşlanmadığımı bile bile yapmıştı üstelik. Bunun nasıl bir açıklaması olabilirdi... Evliliğimiz süresince anlaşılan yapmıştı bunu. Nasıl hiçbir şey anlamamıştım? Bu kadar kör nasıl olabilmiştim? Hiç açık vermeden bunu nasıl becermişti? Ya da verdiği açıkları anlamayacak kadar nasıl aptal olabilmiştim?

Gözümden bir tek damla yaş bile akmadı. İçim kurumuştu. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmeden orada öylece oturmaya devam ettim. Ta ki elimdeki telefon çalana kadar. Telefona baktığımda arayan Toprak'tı. O zaman saate baktım, saat on biri geçiyordu ve uçak inmiş olmalıydı. Uçaktan çıkmadığımı anladığından arıyordu. Bir süre daha çalan telefona baktım. Çevremdeki insanlar neden açmıyorsun der gibi bakıyorlardı. Sonunda sustu. Ama hemen arkasından tekrar çalmaya başladı.

İşte o zaman o hırsla telefonu yere fırlattım ve ayağa kalkıp topuğumla telefonu tekmelemeye başladım. Ne yaptığımın farkına varmadan hırsla telefonun üzerine basıyordum. Zaten yere attığımda dağılmış olan alet, iyice ezilmişti. Birisinin kolumdan tuttuğunu hatırlıyorum. Kafamı kaldırdığımda bir polisin kolumu tuttuğunu anladım. Son bir tekme daha savurdum telefona.

"Hanımefendi iyi misiniz?" diye sordu Polis, benden birkaç yaş büyük, temiz yüzlü biriydi.

Bir süre adamın yüzüne baktım sonra ona gülümsedim.

"Artık iyiyim" dedim. "Evet artık çok daha iyiyim" diye devam ettim. Bir başkası yerden parçalanmış telefonu topladı.

"Bizimle gelmeniz gerekiyor" dedi.

"Tamam" diyerek masadan çantamı aldım. Etrafımızda toplanan meraklı kalabalığa aldırmadan, polisin kolumu tutarak oradan uzaklaştırmasına izin verdim.

O pisliğin yüzünden bir de tutuklanacaktım. Bunu aileme nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Bu sefer kesin beni öldüreceklerdi.

Bir süre iki polisin beni sorgulamasını dinledim. Sonunda

adamlara durumu anlattım. Beni resmen gülen gözlerle dinlediler. Suratları ciddiyetlerini korusa da gözleri gülüyordu.

Sonunda beni bıraktıklarında telefon yerine elimde sadece bir sim kart vardı. Havaalanından çıktım ve doğruca arabama bindim. Valizlerim gitmiş ve ben burada kalmıştım. Sanki bütün yükümü burada bu binanın içinde bırakmıştım. Saat on biri geçmişti. Bir süre nereye gideceğime karar veremeden öylece arabayı eve doğru sürmüştüm. Radyoda çalan şarkıya aklım takıldı birden, sanki bana söyleniyormuş gibiydi.

Unutursun içim yana yana
Unutursun ölüm sana bana
Zaman basıp kanayan yarana
Unutursun unutursun.

Unutursun dedikçe, bende arkasından unutacağım o pisliği diye bağırıyordum. Unutacak ve bir daha asla hatırlamayacaktım. Onunla ilgili hiçbir detayı hatırlamak da istemiyordum. O artık geçmişime ait bir defterdi. Yarın yeni bir defter olacaktı benim için ve ben yarından itibaren kendime başka bir sayfa açıp onu doldurmaya başlayacaktım.

Eve geldiğimde arabadan inmeden dairemin olduğu kata baktım. Arabadan inip o eve girmeyi hiç istemiyordum. Yalnız kalmak ve o fotoğrafları kafamda tekrar tekrar canlandırmak istemiyordum.

Bu saatte nereye gidebilirdim bilmiyordum. Tek gitmek istemediğim yerin ev olduğunun farkındaydım. Siteden çıktım. Ve başka bir sitenin sokağına girdiğimde orada öylece arabayı kenara çekip bekledim.

Toprak'ın evinin önündeydim. Aramak için bir telefonum yoktu. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum. Ama onunla konuşmak bir terapi gibiydi ve beni rahatlatıyordu. Benim

bu olayı biriyle konuşup, sonsuza kadar kapatmaya ihtiyacım vardı. O pisliğin yüzünden babamın hediyesi olan telefonu kır-dığıma birden pişman oldum. Çat kapı gitmek istemiyordum. Evde olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki de diğer evdeydi. Oraya zaten gidemezdim, orada annesi de vardı. Ya Masal'la birliktelerse, sonuçta Masal'ın, istifa ettiğim gün telefonda bir arkadaşına Toprak'la barıştığını ya da ona benzer bir şey söy-lediğini hatırlıyordum. Belki de birlikte evdeydiler. Bu saatte o kapıyı çalmam belki de bu sefer ayrılmalarına neden olurdu.

Bir süre daha bekledim saate gözüm ilişti on ikiye geliyor-du. Sonunda arabayı hareket ettirdim ve sitenin giriş kapısında güvenlikte durdum. Toprak Bey'e geldiğimi söylediğim anda gözlerimden birkaç damla yaş düşmeye başlamıştı. Artık o ilk baştaki kızgınlık geçmiş, yerine acı gelmeye başlamıştı. So-nunda kapıyı açıp beni içeri aldılar. Arabayı bir yere park ettim. Çantamı alarak dışarı çıktım. Soğuk hava biraz kendime gelme-mi sağladıysa da bu rahatlama çabuk geçti.

Kapının önüne geldiğimde artık dayanma gücüm kalmamış-tı. Kendimi biraz toparlamaya çalıştım, aslında buraya gelmem hataydı onu sorunlarımla sıkmaya hakkım yoktu. Burada oldu-ğum sürece zaten yeterince bana yardımcı olmuştu. Ama dün akşam evime geldiğinde bana "Ben varım" demişti ve bu cümle beni buraya getirmişti.

Sonunda elim zile gitti ve kapının açılmasını bekledim. Sonra da Toprak'ın içeriden kapıya doğru gelirken konuşmasını duydum.

"Bu saatte gelmek için iyi bir bahanen olsa iyi olur Masal" dediği anda kapıyı açtı.

Beni gördüğünde bir süre ne diyeceğini bilemedi. Hayalet görmüş gibiydi. Büyük ihtimalle zaten hayalete benziyordum.

"Elif!"

"Ben, ben... öz... özür dilerim Masal'ı beklediğini bilmi-yordum" dediğim anda artık kendimi daha fazla tutamadım ve

ağlamaya başladım. Bir adımda yanıma geldi ve bana sarıldı. Bu sefer bende ona sarıldım. Başım sert göğsündeydi. Ve bir eli saçlarımda geziniyordu.

"Masal'ı beklemiyordum Elif, tamamen bir yanlış anlaşılma" dedi.

"Ne.. nereye gi..de..gideceğimi bilemedim" dedim ağlamaktan konuşamıyordum.

"Buraya gelmekle iyi ettin, hadi içeri girelim."

İçeri girdiğimde ayakta dikilmeye devam ediyordum. Gözlerimden akan yaşları durdurmam mümkün değildi. Toprak kolunu belime atarak beni koltuğa oturttu. O da yanıma oturmuştu. Ellerimi yüzüme kapatarak ağlamaya devam ederken onun göğsüne doğru başımı koydum. Kollarıyla beni sardı, kendine doğru bastırdı. Çenesi kafamın üstündeydi ve onun mis gibi kokusunu içime çekerek ağlamaya devam ettim. Bu halde ne kadar kaldık bilmiyorum. Gözyaşlarım biraz dinmişti ama iç çekişlerim devam ediyordu. Sonunda kafamı onun göğsünden kaldırdım. Yüzümü elleri arasına aldı. Bana baktı, hafifçe gülümsedi.

"İyi misin Elif?"

"Evet" diyebildim.

Sehpanın üstünde duran bir peçeteyi uzattı ve burnumu sildikten sonra, "Banyoyu kullanabilir miyim?" diyebildim.

"Tabi" diyerek banyoyu gösterdi.

İçeri girdiğimde, kapıya dayanarak yere çöktüm. Bir postada orada ağladım. Toprak için ağlamıyordum. Nasıl bu kadar aptal olduğuma ağlıyordum. Bu kadar kör olduğuma, on yılı birlikte geçirdiğim adamın bir yalancı olduğuna ağlıyordum. Giden on yılıma, geri gelmeyecek o genç kızlık günlerime ağlıyordum. Akıllı olduğumu sanıp ortada gezdiğim için ağlıyordum. Ağladıkça kalbimde Toprak için olan sevgi sanki gözyaşları olarak yanaklarımdan akıp gidiyordu.

Bir süre sonra ayağa kalktım. Aynada kendime baktım. Da-

ğılmıştım ve dağıldığım adam buna değmezdi. Bunu anlamam için böyle bir şey daha yaşamam gerekmişti. Beni terk ettiğinde bunu anlamayacak kadar aptaldım çünkü. Elimi yüzümü yıkadım. Kendimden utanıyordum, ben bu kadar aciz biri değildim. Babam ve annem beni ayakları üstünde duran biri olarak yetiştirmişti. Şu halimi görselerdi çok üzüleceklerdi. Hiç kimseye ihtiyacım yoktu hele beni evliyken bile aldatan ve gözümün içine baka baka yalan söyleyen bir adama hiç ihtiyacım yoktu. Şu anda tek ihtiyacım beni yargılamadan dinleyecek ve ağlarken başımı yaslayabileceğim bir omuzdu sadece, bir arkadaş ve bir dosttu. Bu kadar aciz olduğum için dışarıda beni bekleyen Toprak'tan utanıyordum. Dışarı çıkmamak için bu banyoda yıllarca kalabilirdim. Sonunda dışarıdan onun sesini duyduğumda artık buradan çıkmam gerektiğini anlamıştım.

"Elif sen iyi misin?"

"Evet, birazdan çıkıyorum."

"İstediğin kadar kalabilirsin, ama dışarı çıkarsan sanki daha iyi olacak."

Toprak'ın banyosunda daha fazla kalamazdım. Sonunda dışarı çıktığımda Toprak kapının önünde dikiliyordu.

"İyi misin Elif?"

"Evet, şimdi daha iyiyim" dedim ve gülümsemeye çalıştım ama bunu beceremediğimi anladım.

Ona baktım, onun da perişan bir hali vardı ve epeyce de içmiş gibi duruyordu. Onun derdi neydi, benden farklı durmuyordu. "Ne olduğunu sormayacak mısın?" dedim.

"Hayır, az çok ne olduğunu tahmin ediyorum, anlatmak istersen dinlerim sadece."

"Neyi ve nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Biliyor musun Üniversiteyi birincilikle bitirdim ben. Buna rağmen ne kadar aptal olduğumu dinlemek istersen anlatırım."

"Senin aptal olduğunu sanmıyorum Elif."

Güldüm, ben bile kendime katlanamıyordum, bana aptal olmadığımı söylüyordu.

"Hadi gel oturalım, bir şey içer misin?"

"Evet."

"Ne içersin?"

"Bilmiyorum, beni bütün bunlardan uzaklaştıracak ve her şeyi unutturacak neyin varsa onu içerim."

Güldü "Bende ters tepti, unutmak için başladım, her şeyi hatırladım, belki sende işe yarar" dedi.

Biraz önce kalktığım koltuğa oturdum. Derin bir nefes aldım. Olanları karşımdaki adama anlatıp sonra da tamamen unutacaktım. Hiç hatırlamamak üzere eski hayatımı sandığa tıkacak ve kilidini de derin denizlere atacaktım. Hiç kimse bulup o sandığı açmasın diye. Bu arada Toprak bir şeyler hazırlıyordu. Ne hazırladığına baktığımda bana bir içki uzattı.

"Bu ne?"

"Viski."

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Biraz fazla almış olmalıyım. Tadı berbattı, boğazımı yakarak mideme doğru aktı. İçim yanarken, içkinin yakmasını hissetmedim bile.

"Yavaş iç, hızlı çarpar."

"Unutturur mu?"

"Neyi unutmak istediğine bağlı."

"Geçmiş hayatımdaki her şeyi ve herkesi, hatta eski Elif'i bile. Hiç hatırlamamak üzere unutmak istiyorum."

"Bir süre evet, ama sonra tekrar hatırlarsın."

Ona baktım, neden Masal'ın ondan vazgeçmek istemediğini anladım. Kim böyle bir adamdan vazgeçmek isterdi ki. Kadın haklıydı böyle bir adamı hiç kimse elinden kaçırmak istemezdi.

"Ben tam bir aptalım biliyor musun? Evliliğim boyunca beni aldatan adama geri dönecek ve ona bir şans daha verecek kadar aptal. Benim gibi birine dayanabilir misin?"

"Seni hiç aptal olarak görmedim Elif, sadece kafan karışıktı, onu seviyordun ve bir şans daha vermen çok doğal. Ve ben sana her koşulda dayanabilirim" dedi ve güldü.

"Bana hak veriyorsun demek, doğru sende aynısını yaptın, sende Masal'a bir şans daha verdin."

"Masal'a mı?"

"Evet, barıştığınızı biliyorum, aslında buraya hiç gelmemem lazımdı, bir kere daha benim yüzünden aranızın bozulmasını istemem, o çok güzel bir kadın ve birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Barıştığımızı sana kim söyledi."

"Aslında kimse söylemedi, ben istifa ettiğim gün telefonla konuşuyordu ve barıştığınızı ima etti" dedim ve ona baktım.

"Biz Masal'la dargın değiliz, ama artık birlikte de değiliz. Bundan sonra da olmayacağız."

"Üzüldüm. Yine de sen bir kere daha deneyebilirsin."

"Sana baktığımda bu iyi bir fikir gibi gelmiyor."

İçkimden bir yudum daha aldım. Tadı artık o kadar da kötü gelmiyordu.

"Tam uçağa binmek üzereydim. Telefona gelen resimleri gördüğümde ne yapacağımı bilemedim. Havaalanın ortasında çıldırdım ve telefonu parçaladım." Gülmeye başladım. "Beni görmeliydin tam olarak delirmiştim, resmen telefonun üstünde tepindim. Polis gelmeseydi hâlâ tepiniyor olabilirdim. Neredeyse o pislik için tutuklanacaktım."

İlerleyen saatlerde kah ağlayarak, kah gülerek sürekli konuştum. Beni sessizce dinledi.

Sonunda her şeyi bitirdiğimde ortalık aydınlanmıştı. Sabaha kadar oturmuş adama ne hissettiklerimi anlatmıştım. Nasıl bir aptal olduğumu hem anlatmış, hem de içmiştim. Oturduğum yerden kalkmak istedim ama bir türlü kalkamadım. Başım dönüyordu ve içim boşalmış gibi hissediyordum.

"Hadi seni yatıralım" diyerek kalkmama yardım etti.

"Yatsam iyi olacak" dedim gülerek. Nedense kendimi hava-da uçuyormuş gibi hissediyordum. O kadar hafiflemiş hissettim.

Beni oldukça güzel bir odaya götürdü, içeride kocaman bir yatak vardı. Burası onun odası mıydı acaba? Odayı gördüğümde "Ben içeride kanepede yatarım. Seni rahatsız etmek istemem" dedim.

"Beni rahatsız etmiyorsun, burası benim odam değil, rahatı-na bak" diyerek dolabı açtı ve bir tişört uzattı.

"İstersen yatarken bunu giy, daha rahat edersin."

Elindeki tişörte baktım. Burası onun odası değilse, tişörtü neden bu odadaki dolapta duruyordu. Tam bunu sormaya yel-endim ama bana öyle bakıyordu ki bende ona bakmaya başla-dım ve sonra da ona soracağım soru aklımdan uçup gitti. Uzanıp tişörtü aldım.

"Seni rahatsız ettim, kusura bakma, sen nerede yatacaksın?"

"Ben birazdan işe gideceğim, bir toplantım var, sen keyfine bak."

Güldüm "Tamam, o zaman benim gidecek bir işim nasıl olsa yok. Galiba istifa etmiştim" diyerek sırıttım. Bana çok ciddi ba-kıyordu.

"Elif."

"Evet."

Yanıma geldi, her iki kolumdan da yavaşça tuttu o kadar ya-kındı ki, yakınlığı beni rahatsız etmesi gerekirken hiç etmedi. Gerçi başka bir erkeğin bana bu kadar yakın olmasını istemiyor-dum. Aslında hiçbir erkeği istemiyordum. Onlar güvenilmezdi. Ama ona bakarken bu Toprak'a güvenmem gerektiğini hissedi-yordum. Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açacakken, "Ben dönmeden gitme olur mu?" dedi.

Nereye gidecektim. Hatırlayamadım. Gözlerinin mavilikle-rinde kayboldum. O anda kısacık bir anda beni hiç bırakmama-

sını istedim. Beni kollarıyla sarmasını, kulağıma güzel şeyler fısıldamasını istedim. Bana neden öyle baktığını anlamıyordum. Ona gülümsedim. O zaman beni daha da kendine çekip sarıldı ve "Sakın bir daha gitme" diye fısıldadı.

"Sen dönene kadar uyanabileceğimi bile sanmıyorum" dedim gülerek.

O da güldü, alnıma bir öpücük koydu.

"Hemen döneceğim."

"Tamam" dedim.

Sonra odadan çıktı. Elimde tişört öylece yatağın kenarında oturuyordum. Tişörtü burnuma doğru götürdüm. Sabun kokuyordu. Üzerimi değiştirdim. Onun tişörtünü üzerime geçirdim ve yatağın içine girdim.

Kafamı yastığa koyduğumda, aklımda hâlâ bana sarılması ve "Sakın bir daha gitme" demesi vardı. Sonra nereye gitmem gerektiğini hatırladım. Benim Ankara'ya gitmem gerekiyordu. Beni orada bekleyen bir Toprak vardı. Onu düşününce neden gitmediğimi de hatırladım. Beni aldatmıştı. Onun için yeterince üzülmüştüm. Onun yasını yeteri kadar tutmuştum. Onunla geçen yıllarımla birlikte onu da geçmişime gömecektim. Ve gömdüğüm yerden bir daha çıkmasına izin vermeyecektim. Ben daha yirmi üç yaşındaydım ve önümde beni bekleyen güzel günler olacaktı. Yavaşça gözlerim kapandı.

Yatak çok rahattı, yorganı boğazıma kadar çektim ve önümdeki günlerde daha mutlu olacağımı düşünerek uykuya daldım.

28

Havaalanına geldiğimde, daha Elif'in uçağının kalkmasına vardı. Onu aradım. Bir problem olmadığını söyledi. Heyecanlıydım. Döneceğini biliyordum ama bunu ondan duymadan inanmak istemiyordum. Sonunda istifa ettiğini ve döneceğini söylediğinde mutluluktan havalara uçmuştum.

Bir kafeye giderek vakit geçirmek için oturdum. Sonunda uçuş bilgilerinin olduğu ekrana baktığımda uçağın kalktığını görmüştüm. Birkaç dergi okudum. Her şeyi hazırlamıştım bu sefer gerçekten de onu üzmeyecektim. Melekten de kurtulmuştum. Şirketten ayrılmış ve epeydir ondan haber çıkmamıştı.

Uçağın inmesine dakikalar kala telefonum çaldı. Arayan numaraya baktığımda Melek'ti. Telefonu açmak istemedim ama sürekli aramaya başlarsa Elif'in yanında da arayacaktı. En iyisi açıp onunla konuşmaktı. Ne istiyordu neredeyse şirketten öfkeyle çıktığı günden beri ondan haber almamıştım.

"Ne istiyorsun?" diyerek telefonu açtım.

"Merhaba aptal âşık."

"Melek beni delirtme, sana beni arama demedim mi?"

"Sana iyilik yapmak için aradım."

"Ne demek bu?"

"Orada boşuna bekleme demek. Elif gelmeyecek."

Hırsla yerimden kalktım. Şu anda onu elime geçirirsem gerçekten öldürebilirdim.

"Ona ne söyledin Melek, eğer bir şeyler dediysen inan bana seni öldürürüm."

"Ah canım, nasılda panikledi, yerine otur da kimsenin dikkatini çekme."

Hızla etrafıma bir göz attım. Melek buradaydı ve beni görüyordu. Ayağa kalktığımı görmüş, bana yerine otur demişti. Nerede olabilirdi. Bu sefer dikkatlice bakındım ama onu görememiştim.

"Beni aramaktan vazgeç, göremezsin sersem."

Yerime oturdum, sakin olmalıydım, sakin olmalı ve ne istediğini öğrenmeliydim. Birazdan Elif gelecekti ve onun karşısına çıkmasını istemiyordum.

"Neredesin Melek?"

"Arkanda, önünde, her yerde, benden bu kadar kolay kurtulamayacağını sana söyledim."

"Melek, eğer saçmalamayı kesersen oturur konuşuruz."

Gülmeye başladı, telefonda sesi o kadar yüksek geldi ki telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım.

"Konuşma aşamasını geçeli çok oldu sevgilim, artık eylem aşamasındayım. Ama merak etme beni bir daha göremeyeceksin, bu son."

"Elif'e ne söyledin Melek?"

"Hiçbir şey demedim, onunla konuşmadım bile sadece birlikte çektirdiğimiz resimleri gönderdim. Hem de onunla evliyken çektirdiğimiz resimleri. Eğer akıllıysa asla sana dönmez. Dönerse de o da senin gibi şerefsizdir. İki şerefsiz mutlu mutlu yaşarsınız."

"Melek seni mahvedeceğim. Elime geçirdiğimde seni parçalara ayıracağım."

"Salak salak konuşma Toprak. Sana ben bitti demeden bu

ilişkinin bitmeyeceğini söylemiştim. Şimdi ilişkimiz bitti. Sana iyi günler diliyorum" diyerek telefonu kapattı.

O sinirle tekrar aradım ama telefon kapalıydı. Birden bütün vücudum bir panik havasına girdi. Tanrım o manyakla, o resimleri çektirirken ne düşünmüştüm acaba. Onları kullanacağı hiç aklıma gelmemişti. Eğer Elif gelmezse onu gerçekten öldürecektim.

Gözüm tekrar uçuş ekranına gitti. Elif'in bindiği uçak alana inmişti. Çıkış kapısına doğru gittim. Yerimde duramıyordum. Eğer uçaktan Elif inmezse ne yapacaktım. Melek blöf de yapmış olabilirdi. Ama Melek manyak ve takıntılı bir kadındı ve dediğini yaptığına emindim. Tek umudum Elif'in o resimleri görmemiş olmasıydı. Yolcular yavaş yavaş çıkmaya başladığında içimdeki sıkıntı da büyüdü. O kapıda ne kadar bekledim bilmiyorum ama her halde yarım saat falan beklemiştim ve Elif o kapıdan çıkmadı.

Telefonu elime aldım ve ne diyeceğimi bilmeden onu aradım. Ama telefonu kapalıydı. Elif resimleri görmüş ve gelmekten vazgeçmişti. Üstelik ona ulaşamamam için telefonunu da kapatmıştı. Ne yapacağımı bilmez halde yolcu çıkış kapısının önünde dikiliyordum. Her şeyi berbat etmiştim. O manyak için bu sefer gerçekten de Elif'i kaybetmiştim. Melek'i fazla hafife almıştım ve dediğini yapmış, canıma okumuştu.

Madem Elif gelmemişti, ben ona gidecektim. Ona her şeyi anlatacaktım. Beni seviyordu, gerekirse ayaklarına kapanıp yalvaracaktım. Dönmesi için her şeyi yapardım. Onu seviyordum ve onsuz olmak istemiyordum.

Annemleri arayıp, birkaç günlüğüne İstanbul'a gideceğimi söyledim. Şimdi yola çıksam sabahın ilk ışıklarında orada olacaktım. Yavaş adımlarla havaalanından çıktım. Biraz düşünmem gerekiyordu. Nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmeliydim, bir kez daha hata yapma lüksüm yoktu.

***

Zil çaldığında istemediğim halde kapıyı açmaya gittim. Karşımda Elif duruyordu ya da Elif'e çok benzeyen bir kız. En kötü ihtimalle hayal görüyordum. Onun geri gelmesini o kadar istemiştim ki. İçkiden uyuşmuş beynim bana oyun oynuyordu. Onun Ankara'da olması gerekiyordu, şimdi karşımda durması değil.

"Elif!" dedim şaşkınlıkla.

Ağlamaya başladı. Ona doğru bir adım attım ve ona sarıldım. Hâlâ kollarımda olduğuna inanamıyordum. Hayal gibiydi ama kollarımda tuttuğum kız o kadar gerçekti ki.

Buradaydı. Nereye gideceğini bilememiş ve bana gelmişti. Bana, herhangi birine değil. Bana. O öyle kollarımda ağlarken, kalbim sevinç çığlıkları atacak kadar bencildi.

İçeri girdiğimizde kapının önünde dikilmeye devam etti. Kolumu onun belinden çekmeden koltuğa oturttum. Yüzünü elleri ile kapattı ve başı göğsüme doğru düştü. Ona sarıldım, yüzü göğsümde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Başı çenemin altınaydı ve saçlarından gelen mis gibi kokuyu içime çekerek ona sarılmaya devam ettim. Başının üstüne bir öpücük kondurdum. Farkında bile değildi. Elimin biri sırtını okşuyordu. Daha birkaç dakika önce hayatımdan çıkıp gittiğini düşündüğüm kızı, şimdi kollarımda tutuyordum. Kollarımda ağlayan kız için üzülsem de içimdeki coşkuyu durduramıyordum. Daha biraz önce bir hayalden ibaretken şimdi kanlı canlı kollarımdaydı. Ben bencilce bunları düşünürken, kafasını göğsümden kaldırdı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Ona baktım. O güzelim mavi gözleri ağlamaktan kızarmıştı. O serseri için ağlaması içimi acıtsa da bir şansım olabilir miydi? Hafifçe gülümsedim.

Banyoya girdikten sonra daha fazla bu havasız evde kalamayacağımı anladım ve balkona çıktım. Buz gibi serin havayı içime çektim. Havanın soğukluğu biraz kendime gelmemi sağlamıştı. Ne olmuştu da gitmemişti? Kötü bir şey olduğu belliydi. Dün akşam gördüğümde gitmeye o kadar kararlıydı ki. Onu geri

döndüren neydi? Ve buraya getiren? Neden kendi evine değil de buraya gelmişti? Tabi ki buraya gelmesinden şikayetçi değildim. Hatta onu hiçbir yere gitmemesi için burada tutabilirdim, ama o kadar savunmasız ve yaralıydı ki. Çaresizliği içimi acıtıyordu. O serseri için ağlaması da. O serseriyi elime fırsat geçmişken bir güzel dövmeliydim.

Üstümdeki ince tişörtle üşüdüğümü bile hissetmeden balkonda öylece dikiliyordum. Elif içeride o serseri için ağlarken ben burada kendimi düşünecek kadar bencil herifin tekiydim. İçeriye girdim. Ev de havalanmıştı. Ama içerisi buz gibi olmuştu. Balkonun kapısını kapadım. Elif sıcağı seviyordu. Hâlâ banyodaydı. Neredeyse oraya gireli yirmi dakika olmuştu. Belli ki orada ağlamaya devam ediyordu. Banyonun kapısına gittim. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Ne yapacağımı bilmez halde banyonun kapısında dikilmiş, Elif'in içeriden çıkmasını bekliyordum. Bir süre sonra kilidin sesini duydum. Sonunda çıkmıştı. Yüzü gözü kırmızıydı. Yanılmamıştım. İçeride ağlamıştı. Kırmızı gözleri ile bana baktı. O kadar savunmasızdı ki, şimdi yaşından bile genç duruyordu.

Bana dikkatlice bakıyordu, benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Onun gittiğini sanarak epey içmiştim. İlk geldiğinde fark etmediyse bile, şimdi fark ettiğine emindim.

Kendini suçluyordu. O serseri için kendini suçlamasına dayanamazdım. Ona içki hazırladım belki biraz sakinleşirdi. Bende unutmak için içki içmiş ama sonunda her şeyi daha çok hatırlar olmuştum. Her detayını hatırladığım kız şu anda karşımda duruyordu.

Ona bir şeyler hazırlarken, o koltukta oturmaya devam ediyordu. Düşünceli bir hali vardı. Ne düşünüyordu? Şu anda aklında olan adamdan ölesiye nefret ediyordum? Bütün düşüncelerinde olmak istiyordum ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Şu anda düşüncelerinde olan en son kişiydim büyük ihtimalle. Bu ihtimal canımı yaktı. Ben ise ondan başka hiç

kimseyi düşünemiyordum. Belki de annemin dediği gibi dalga geçtiğim aşk gelip beni bulmuştu. Kafamı çevirip, gözleri dalmış, sabit bir noktaya bakan Elif'e bakıyordum ona baktığımı bile fark etmemişti.

İçkisini ona uzattım. Bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Aldığı yudum biraz büyük olabilirdi. Gözleri büyüdü, ağzındakini zor yuttu. Hali görülmeye değerdi. O kadar komik bir hali vardı ki, gülmemek için kafamı çevirdim. Kendini bir görmeliydi. Daha doğru dürüst ağzındaki sıvıyı yutmadan, bir yudum daha aldı. Uyarmalıydım. Bu hızla on dakika sonra çarpılacaktı.

Unutmak istediğini söyledi, ben de istiyordum geçmişteki herkesi unutmasını, hele o serseriyi bir an önce unutsun istiyordum.

Son kullandığı cümle "Benim gibi birine dayanabilir misin?" olmuştu. Onun gibi birine dayanabilirdim. Ona dayanabilirdim. Benim dayanamadığım onsuz olmaktı. Tüm bunları ona söylesem ne yapardı acaba.

Tahmin ettiğim gibi serseri onu aldatmıştı. Nasıl öğrenmişti acaba. Bana Masal'la barıştığımı ima etti. Ona baktım, bakışları o kadar hülyalıydı ki onu tutup öpmek istiyordum. Ama bu Masal konusunu açıklığa kavuşturmalıydım. Bunu anlamasını istiyordum. Bunu anlamalıydı. Elif'i düşündüğümden beri artık Masal'ın hayatımda olması söz konusu bile değildi. Ama pek anlayacak durumu olduğu da söylenemezdi.

İçkisinden bir yudum aldı. Uzun bir süre ne diyeceğini bilmezmiş gibi baktı. Çok tatlıydı, yerimden kalkıp ona sarılmak istiyordum. Biraz önce kollarımdayken kendimi çok iyi hissetmiştim. Şimdi de aynı duyguyu tekrar yaşamak istiyordum. Karşımda öyle sesiz otururken, bu kız için mücadele etmeye karar verdim. Onun için o serseri ile savaşacaktım. Annem bir kere daha haklı çıkmıştı. Ona bakarak dalmışken, sonunda anlatmaya başladı.

Sabahın ilk ışıklarına kadar konuşmasına devam etti. Ben sessizce onu dinliyordum. Karşımda bazen gülen ve bazen ağlayarak anlatan kıza bakıyor ve bu kızı neden bu kadar düşündüğümü anlamaya çalışıyordum. O konuştukça bende ona daha çok âşık oluyordum sanki. Nihayet sustuğunda, iyice de kafayı bulmuştu. Birkaç kere oturduğu koltuktan kalkma teşebbüsünde bulundu ama bir türlü başarılı olamadı. Ben ise onu büyük bir keyifle seyrediyordum. Bıraksalar daha da seyredebilirdim.

Onu yatak odama götürdüm. Neden böyle bir şey yaptığımı bende bilmiyordum. Halbuki bu evde, arkadaşlarımın geldiğinde kalması için bir misafir odam vardı. Benim odam olduğunu anlamış gibi etrafa baktı. Biraz rahatsız olmuştu. Sarhoştu ama kendini bilmeyecek kadar değil.

Bir şeyler soracak gibi yüzüme baktı. Gözlerimiz birleşti ne ben, ne de o gözlerimizi kaçırmadan birbirimize bakmaya devam ettik. O an onu kendime çekip öpmek istedim. Tedirgindi ve ben onu daha da tedirgin etmek istemedim. Uzandı elimden tişörtü aldı.

Güldü, onu gülerken o kadar az görmüştüm ki, gülerken gözlerinin içi de gülüyordu. Ama inanılmaz güzel oluyordu, gülmek ona çok yakışıyordu. Sarhoşken mızmızlanan kadınlara benzemiyordu, sarhoşluk onda daha çok gülme isteği uyandırıyordu anladığım kadarıyla. Ona hayran hayran bakıyordum gülümsemem yüzümde soldu. Yüzüm ciddileşti. Uyanıp kendine geldiğinde buradan gidecekti. Gitmesini istemiyordum.

Yanına gittim. Her iki kolundan da yavaşça tuttum o kadar yakındım ki, onu öpmek istiyordum. Hiç bu kadar şiddetli bir kadını öpme isteğim olmamıştı ama öptüğüm anda onu kaybedebilirdim. Buna hazır değildi. Bir başka erkeğe yakın olmaya hazır değildi. Sarhoş olabilirdi ama ilk kez öpeceğim bir kadının ayık olmasını istiyordum. Beni hissetmeliydi, beni eski kocası olacak serserinin yerine koymasına dayanamazdım.

Bana gülümsedi. Artık dayanamamış onu kendime doğru

çekmiş ve sarılmıştım. Öpmeyebilirdim, ama ona birkaç kez sarılmıştım, bundan çok rahatsız olmadığını biliyordum. Emin olduğum tek şey bu kadını istediğimdi.

Dışarı çıktığımda, doğruca gidip koltuğa oturdum. Biraz düşünmeye ve ne yapacağıma karar vermeye ihtiyacım vardı. Elif'i benimle birlikte olmaya zorlamayacaktım. Onun en iyi arkadaşı da olmayacaktım. Beni arkadaşı olarak görmeye başlarsa hiç şansım olmayabilirdi. Onunla tek bir şansım vardı, onu en iyi şekilde değerlendirmeliydim. O serseriyi unutması için elimden geleni yapacaktım. Önce acısını yaşamalı ve kendine gelmeliydi. Şirkete geri döneceğini sanmıyordum ve ben de orada çalışmasını istemiyordum. Ama bir uğraşı olmalıydı, yoksa sabahtan akşama kadar olanları düşünecekti. Ona olan hislerimi saklamayacaktım.

Kendime gelebilmek için duşa girdim. Erkenden gitmem gereken bir toplantım vardı ve ondan sonrada İzmir'den gelen kız kardeşimi ve çocuklarını havaalanından alacaktım. Elif'in akşama kadar uyuyacağını sanıyordum.

Evden çıkmadan önce son kez odaya girdim ve Elif'e baktım. Yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Başında durup onu seyrettim. Kalktığında kötü bir baş ağrısıyla uyanabilirdi. Gürültü yapmadan odanın panjurlarını kapadım. Sonra da yavaşça odadan çıktım.

Toplantı istediğim gibi geçmesine rağmen aklımı bir türlü toplantıya veremedim. Bunun nedenlerinden biri, bütün gece uykusuz olmak ve yatağımda uyuyan kızdı. Düşüncelerimin sürekli olarak ona kaymasına engel olamıyordum.

Toplantı bittiğinde derin bir nefes aldım. Sevinç halimi anlamış gibi, kahve yapmıştı. Ona önümüzdeki birkaç gün şirkete önemli bir şeyler olmadıkça gelmeyeceğimi söyledim. Kahvemi içtim ve çıktım. Havaalanına geldiğimde fazla beklemeden, uçak tam zamanında inmişti.

Kapıdan fırlayan altı yaşındaki ikizleri gördüğümde tüm

yorgunluğum geçmiş gibiydi. Her ikisi de etraflarındaki kalabalığa aldırmadan dayı diye bağırarak bana sarıldılar. Tip olarak babalarına benzeyen ama huylarını annelerinden alan yeğenlerime sarıldım. Biri kız, diğeri erkek olmalarına rağmen her ikisi de aynı oranda yaramazdılar. Hemen arkalarından gelen kız kardeşime baktım. Uzun boylu, esmer ve güzeller güzeli bir kızdı. Benden sadece dört yaş küçüktü ve yüzündeki mutlu ifadeyi gördüğümde, bende mutlu olmuştum. Uzun yıllardır mutluydu. İkizler bana olan ilgilerini kaybettiklerinde annelerine sarıldım.

"Hoş geldin güzelim."

"Hoş bulduk."

"Çok büyümüş seninkiler."

Güldü... "Bir de bana sor, sabahtan akşama kadar canım çıkıyor peşlerinden koşmakla."

"Hadi çıkalım buradan."

Kısa sürede eve gelmiştik. Annem kapılarda karşıladı. Torunlarını çok özlediği belliydi. Bizimkiler eve yerleştiğinde, bende kalktım.

"Nereye gidiyorsun Toprak."

"İşlerim var anne."

"O zaman akşam erken gel, hep beraber yemek yiyelim."

"Bilmiyorum anne, belki gelemeyebilirim."

"Neden, dün akşam da gelmedin zaten ve yorgun görünüyorsun?"

"Misafirim var anne."

"Eve gelemeyecek kadar önemli olan misafirin kim, onu da getir o zaman."

"Geleceğini sanmıyorum anne, kendini pek iyi hissetmiyor."

"Oğlum gizemli gizemli konuşup, insanı çıldırtma, kim bu kendini iyi hissetmeyen misafir."

Anneme baktım. Öğrenmeden bırakmaya niyeti yok gibiydi.

"Elif."

Elif mi? O Ankara'ya gitmemiş miydi?" dedi şaşırarak.

"Eski kocasının evliyken onu aldattığını öğrenmiş, gitmemiş, dün akşam bana geldi."

"Nesi var kızın, hastamı?"

"Hayır anne, akşamdan kalma, şimdi uyuyor" dedim güle rek.

"Üzgün kızı içirdin mi yoksa? Bence buraya getir, hem çocuklarda burada kafası dağılır biraz."

"Tamam anne söylerim."

Annem bana "Ah aşk ah, sen nelere kadirsin, kim derdi bizim haytanın da bir gün başına geleceğini" diyerek güldü.

"Aman anne ya, dalga geç bakalım."

"Kim âşık anne" diye sordu kız kardeşim, içeriden çıkarak. Artık bunların diline düştüğüme göre ha bire sorarlardı.

"Kim olacak, ağabeyin, bir güzele sevdalandı ama kendisi daha farkında değil, yakında avare avare dolaşır."

"Masal mı yoksa?"

Annem bana bakıp güldü, eliyle boş ver der gibi yapıp.

"Ne Masal'ı kızım, o masal olalı çok oldu, şimdi ki pek tatlı bir şey, ufak tefek ama bizimkinin hakkından gelecek, üstelik benim önümde ona vuracak kadar da cesur."

"Bir kızdan tokat mı yedin ağabey. Hem de annemin önünde. O herkesin korktuğu Toprak Ünlüer tokat yedi ha."

"Yeter, sizin dilinize düştüğüme göre artık iyice eğlenirsiniz" dedim ve çıktım. Hâlâ arkamdan gülmeye devam ettiklerine emindim. Bu yaştan sonra bizimkilerin gözünde aptal âşık olmuştum. Bundan daha kötü bir durumda olamazdım herhalde.

Eve girdiğimde hiç ses yoktu. Elif uyanmamıştı büyük ihtimalle. Yavaşça yatak odasının kapısını açtım hâlâ uyuyordu. Sıcak gelmiş olmalıydı, üstünü açmıştı. Verdiğim tişört sıyrılmıştı ve bacaklarının muhteşem güzelliği gözler önündeydi. Birden

kapıdandı, uyandığımda ben, kendimi seyrederken bulmasın diye kapıyı yavaşça kapatarak dışarıya çıktım.

Bir süre pencerenin önünde dikilip, Boğaz'dan geçen gemilere baktım. Yatağımda yatan kızı düşünüyordum. Ne yapacağım hiçbir fikrim yoktu. Uyandığında evine gitmek isteyecekti ve ben onu nasıl bırakacaktım. O serserinin İstanbul'a geleceğini tahmin ediyordum. Onu rahat bırakmayacaktı. Bu sefer hedefine o kadar kolay ulaşamayacaktı. Yine de kafamdaki şüpheleri atamıyordum. Ya Elif birkaç gün geçtikten sonra, şimdiki acısı hafifleyince onu tekrar affetmeye kalkarsa. O herifi daha önce sevdiğini söylemişti, ya hala o sevgisi devam ederse ne yapacaktım. Beni sevmeyen biri için ne kadar mücadele edebilirdim ki. Uzun bir zaman erkeklere güvenmeyecekti. İşim zordu, hem de çok zor. Yıllarca beklemiş ve zorunu seçmiştim. Hiç âşık olmamam gereken birine karşı güçlü duygular duyuyor ve bu duyguların aşk mı olduğunu bile bilmiyordum. Yavaşça döndüm ve koltuklardan birine oturdum. Kafamı arkaya yaslayıp, ayaklarımı da öndeki sehpaya uzatmıştım. Kafamda bin bir düşünce gözlerimi yumdum. Birinin omzuma elini dokunması ile uyandım. Gözlerimi açtığımda Elif hafifçe üstüme doğru eğilmiş, gülümseyerek bana bakıyordu. Hemen doğruldum. Dün akşamki uykusuzluktan sonra kafamı dayadığımda uyuyakalmıştım.

"Merhaba" dedi, çekingen bir tavırla.

"Merhaba, ne zaman uyandın?"

"Yeni sayılır, geldiğimde keşke uyandırsaydım, seni çok rahatsız ettim."

"Önemli değil, bende yeni geldim sayılır."

Hava kararmıştı belli ki birkaç saattir uyuyordum. Karşımdaki koltuğa oturdu, üzerinde dün akşam giydiği giysiler vardı.

"Nasılsın?"

"Bilmiyorum, uykumu aldığım için iyi sayılırım dün akşam biraz sarhoş oldum galiba, umarım utanılacak bir şeyler yapmamışımdır."

"Yapmadın Elif, merak etme."

"Bana kendi yatağını verdiğin için de teşekkürler."

"Önemli değil, karnın acıktı mı?"

Gözlerini benden çekti "Evet, ben bir şeyler yapmaya çalıştım ama evde pek bir şey yoktu" dedi gülerek.

"Genelde evde yemem, ne yaptın?"

"Pilav, salata, farklı bir şeyler yemek istersen..."

"Önemli değil Elif, istersen, dışarı çıkarız ya da bir şeyler söyleriz."

"Midem çok iyi değil, bana onlar yeter."

"Bana da yeter merak etme." Yerinden kalktı, mutfağa doğru gitti. "Üstümü değiştireyim geliyorum" dedim arkasından.

"Tamam."

Odaya girdiğimde, yatağı toplamıştı ve ortada duran birkaç parça eşyamı kaldırmıştı. Üstümdeki takım elbiseyi çıkarıp, kot pantolon ve beyaz bir tişört giydim. Mutfağa gittiğimde ise masayı kurmuş beni bekliyordu. Bir sene boyunca bu eve neredeyse haftanın dört beş günü Masal gelirdi ve bir kere bile mutfağa girip yemek yapmamıştı.

"Eline sağlık güzel gözüküyor" dedim.

"Afiyet olsun."

Karşılıklı oturmuş, pilav ve salatadan oluşan akşam yemeğimizi yerken, ona bakıyordum. Gerçekten pilav harika olmuştu aynı annemin yaptığı gibi. Dün akşam o kadar konuştuktan sonra çok sessizdi. Bende ne konuşacağımı bilmiyordum. Sessiz bir şekilde yemeğimizi yemeye devam ettik.

Yemeğimizi yedikten sonra, masayı toplamasına yardım ettim. Bulaşıkları yıkayacağını anladığımda "Makineye atabilirsin, yarın nasıl olsa kadın gelecek" dedim.

"Makinenin içi boş, çok az zaten atmaya gerek yok. Hemen yıkarım, sen rahatına bak."

"Tamam o zaman bende kurulayayım bari" diyerek yanında

dikilmeye devam ettim. Mutfaktaki işler bitince içeride oturmaya başladık. Bir süre sonra "Ben artık gitmeliyim, gerçekten özür dilerim dün akşam için" diyerek ayağa kalktı.

Bende kalktım ve tam karşısında dikildim. Ona çok yakındım. Uzandım ellerini tuttum. Bir süre gözleri ellerimize takıldı, sonra yavaşça kafasını kaldırıp bana baktı. Kızarmıştı, şimdi utanılacak ne yapmıştım bilemedim.

"İyi misin Elif? İstersen burada kalabilirsin."

"Seni çok rahatsız ettim zaten."

"Beni rahatsız falan etmiyorsun, hatta burada olmandan çok memnunum."

"Teşekkürler ama gitmek istiyorum, gerçekten iyiyim. Kendime bir telefon almalıyım, büyük olasılıkla annemler aramıştır ve merak ediyorlardır."

"Pekâlâ o zaman gidip sana telefon alalım ve seni eve bırakayım."

"Gerek yok, arabam aşağıda."

"Olsun, yarın arabanı biriyle gönderirim" dedim ve hâlâ ellerini tutarken onu kendime doğru çektim ve sarıldım. İtiraz etmedi ve beni itmedi de.

"Burada olduğun için memnunum" dedim kulağına doğru.

Hiçbir şey demedi. Sonra onu bıraktım. Evden beraber çıktık. Önce bir alışveriş merkezine uğrayarak ona bir telefon aldık ve hemen annesini aradı. Konuşmalarına kulak misafiri olmamak için yanından biraz uzaklaştım. Israr etmeme rağmen, telefonunun parasını kendi vermişti. Konuşması bitince onu evine bırakmak için yola çıktık. Sitenin önüne geldiğinde oldukça sessizdi. Birden "Arabayı durdur" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla frene bastım, ne olmuştu, ona baktım ve bakışlarını takip ettiğimde bende ne gördüğünü görmüştüm. Arabayı hemen tanımıştım. Sitenin giriş kapısının biraz ilerisine park etmişti ve arabanın dışına yaslanmış bize bakarak bekliyordu.

"Yapma Elif" dememe kalmadan, hışımla arabadan indi. Eski kocası olacak serseriye doğru yürümeye başladı. Bende hemen indim arabadan.

Ona yetişemeden, adamın tam karşısında durdu, adam bir şey söylemeye çalıştı ama Elif'in dinleyecek halinin olmadığını ben buradan bile görüyordum.

Sonra benim hiç beklemediğim ve büyük olasılıkla karşısındaki adamında beklemediği bir hareket yaptı, olanca kuvvetiyle adamın suratına bir yumruk patlattı ve serseri ne olduğunu anlamadan şaşkın bir vaziyette ona bakıyordu.

O sırada bende Elif'in yanına gelmiştim, onu tuttum, eğer tutmasan tekme atmaya hazırlanıyordu. Beni itip elimden kurtuldu ve tekrar o herife dönüp, "Sen hangi yüzle buraya geliyorsun?" diye bağırdı.

"Elif, açıklamama izin ver."

"Daha neyi açıklayacaksın, beni nasıl aptal yerine koyduğunuzu mu, arkamdan nasıl oyunlar oynadığınızı mı?" sesi sonlara doğru iyice yükselmişti.

"Elif sandığın gibi değil, bak bir din..."

"Ne demek sandığın gibi değil ya, ne demek sandığın gibi değil! Toprak ben sizi gördüm, resimlerinizi gördüm. Sen daha neyi anlatmaya çalışıyorsun bana. Melek'e de o kadar laf ediyordum ama hakkını vermek lazımmış onunda, en azından kız dürüst ve cesur, yaşadığının arkasında duruyor. Senin gibi korkak, yalancı bir şerefsiz değil."

Elif'in daha fazla üzülmesine dayanamadım ve "Elif biraz sakin olur musun?" deyip kolundan tuttum.

O hiddetle bana doğru döndü, "Bırak beni, dokunma bana. Sana ne, sen kimsin ki, ne hakla bana karışabileceğini sanıyorsun. İkinizin de birbirinizden farkınız yok rahat bırakın artık beni" diye bana da bağırdı. Kapıdaki güvenlik dışarı çıkmıştı. Hışımla onlara doğru yürüdü eski kocasını ve beni göstererek, "Bu iki adamı görüyor musunuz, her ne olursa olsun ikisini de

bu siteye bir daha almayacaksınız, anladınız mı?" diye bağırdı ve arabadan çantasını alarak siteden içeri girdi.

Biz ise orada öylece kalmıştık. Bana neden kızdığını anlayamadan, bu rezilliğe bir son verip, karşımdaki adama baktım.

"Seni bir daha onun çevresinde görürsem, doğduğuna pişman ederim serseri" dedim ve suratına bir yumrukta ben attım. Sonra da o sinirle arabama binip oradan uzaklaştım.

Çok sinirliydim, Elif'in davranışına kırılmış ve üzülmüştüm. Beni o serseri ile bir görmesine de. Kızgın olduğunu biliyordum ama güvenliğe söylediği kelimeler kafamda dönüp duruyordu. Ne sanmıştım, evimde kaldı ve bana yemek yaptı diye benimle olacağını mı, bende en az kocası olacak o serseri kadar sersemdim.

29

Sinirden ellerim titriyordu ve buz gibi olmuştum resmen. Eve nasıl girdim hatırlamıyordum bile. Yarım saat önce olanları hatırladıkça hâlâ sinirleniyordum. Bir türlü sakin olamıyordum. Aklıma geldikçe daha çok sinirlenip keşke biraz daha vursaydım diye geçiriyorum içimden. Keşke konuşmak yerine sadece vursaydım, en azından hırsımı almış olurdum. Ondan şu anda hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar nefret ediyordum.

Sevdiğim adam, hayatımın on yılını geçirdiğim ve tüm ömrümü onunla birlikte geçirmek istediğim adamı hiç tanıyamamak çok garip bir duyguydu. Sonsuz güvenim olan adamın beni yarı yolda bırakması yetmiyormuş gibi, birde beni aldatması artık bardağı taşıran son damlaydı. Birde hâlâ karşıma geçmiş açıklama yapmaya çalışıyordu. Sanki açıklama yapınca inanacakmışım gibi. Sanki bir daha ağzından çıkacak herhangi bir kelimeye inanacakmışım gibi hâlâ bana dert anlatmaya çalışıyordu.

Aslında ona duyduğum öfkemin yarısından çoğu kendimeydi. Ben bu kadar mı kördüm? Bu kadar mı acizdim? Yıllarca birlikte olduğum adamı hiç tanıyamayacak kadar mı aptaldım? Ben onu koşulsuz severken o gidip beni aldatıyordu ve şüphelenmiyordum bile. Güya kadınlar anlardı. Ben hiçbir halt anlamamıştım. Benim gibi körü körüne seven bir geri zekâlı, gerçek

yüzüne bir tokat gibi çarpmadığı müddetçe anlamazdı. Ben de ancak gerçekler gözüme sokulduğunda anladım. Melek sürtüğü arkamdan az gülmemiştir bana. Hâlâ düşündükçe deli oluyordum. Benimle aynı evi, aynı yatağı paylaşan adam, arkamı döndüğümde başkasıyla yatağa girmeye çekinmiyordu. Düşündükçe midem bulanıyordu, daha fazla dayanamadım ve yediğim her şeyi çıkardım.

Saatler sonra sakinleştiğimde sitenin girişindeki olayı tekrar düşündüm. Hiç benim tarzım olmadığı halde, onu gördüğüm anda gözüm başka hiçbir şeyi görmemişti. Sonra birden kafama dank etti. Ben o sırada Toprak'a da bağırmıştım. Üstelik adamın hiçbir suçu da yoktu. Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu ve ben o sinirle ona da patlamıştım.

Adamın tek suçu benim gibi bir aptala yardım etmekti herhalde. Sürekli başına bela açıyordum sonra da haklıymış gibi bağırıp duruyordum. Kim bilir ne düşünmüştür benim hakkımda. Bir kaç saat önce ona yemek hazırlamıştım ve karşılıklı yemiştik, sonra da adama sen kimsin diye bağırdığımı hatırlıyorum. Büyük ihtimalle başka şeylerde söylemiş olmalıyım, ama o sırada kendimde değildim ve ağzımdan çıkanı kulağım duymuyordu. Güvenlikteki adama ne dediğimi çok net hatırlıyordum. Onu o pislikle aynı gördüğüme inanamıyordum.

Toprak da benim bir geri zekâlı olduğumu anlamıştır sonunda. Kim suçlayabilir ki haklı da. Onu kesinlikle arayıp özür dilemeliydim, kesin yanlış anlamıştı ve ben onu kaybetmek istemiyordum. Bir gece önce o olmasaydı nereye gideceğimi bilmez haldeydim. Sanki o burada olmasa bunları bu kadar kolay atlatamazmışım gibi geliyordu. Ben bunları düşünürken birden telefonum çaldı. Arayan Nil'di.

"Efendim Nil."

"Neredesin kızım, dün o kadar aradım, hani geliyordun, Toprak'la barıştın hemen beni unuttun."

Birden o sinirin sonunda Nil'in sesini duymak bana iyi gel-

medi ve ağlamaya başladım. Nil beni Ankara'da sanıyordu. Nil telaşla konuşmaya başladı.

"Elif, ne oldu, neredesin sen?"

"İstanbul'da."

"Ne işin var orada hani dün uçakla geliyordun?"

"Toprak beni aldatmış" diyebildim.

Uzun bir süre karşı taraftan hiçbir ses gelmedi, Nil biliyor olabilir miydi? Ondan bu kadar nefret etmesinin sebebi bu olabilir miydi? Bu durumları zaten en son eşler öğrenmiyor muydu? Herkesin bildiğini düşündüğümde aptallığıma daha da çok ağladım.

"Sen biliyor muydun Nil, lütfen bana gerçeği söyle."

"Nereden bileyim, böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim, gerçi erkek milleti, ne yapacağı belli olmaz."

"Hem de Melek'le."

"Onları yılbaşında birlikte gördün zaten Elif, neden bu tepkiyi veriyorsun?"

"Evliyken de birliktelermiş."

"Evliyken de mi?"

"Evet, bu kadar kör olduğuma inanamıyorum."

"Sen kör değilsin Elif, sadece onu çok seviyordun. Yarın öğlen geleceğim, sabah bir toplantım var. Sen iyi misin?"

Ağlamam geçmişti, sakindim.

"Evet, artık iyiyim, o pislik de burada."

"Ne işi varmış orada?"

"Beni ikna etmeye geldi ama onu gördüğüm an çıldırdım ve suratına bir yumruk attım."

"Az bile yapmışsın, senin yerinde olsam aletlerini söker eline verirdim."

"Aklıma gelmedi değil ama diğer Toprak tuttu" diye güldüm. Tanrım ruh halim içler acısıydı. Birkaç dakika içinde hem

ağlayıp, hem de gülecek kadar yine dibe batmıştım. Bunu nasıl anlatacaktım. Nil'in sorduğu soruyla kendime geldim.

"Kızım onun orada ne işi vardı?"

"Dün akşam havaalanından sonra ona gitmiştim, orada kaldım, beni eve bırakıyordu."

"Oha Elif ya, adamı da korkutmuşsundur sen şimdi."

"Korkutmaktan öte ona da bağırdım, sen kimsin diye, daha başka şeylerde söylemiş olabilirim hatırlamıyorum."

"Özür diledin mi bari?"

"Hayır."

"Elif sen salak mısın ya, kızım adamın sana sürekli yardım ettiğini söylüyorsun, bir gece önce evinde kalmışsın, sonra da adama sen kimsin mi dedin?"

"Belki başka şeylerde demişimdir. O kısım hafızamdan silinmiş gibi. Nil çok kötüyüm ne olur daha erken gel."

"İşim on bir gibi biter, hemen uçağa atlayıp geleceğim merak etme."

"Tamam."

"Elif, sinirlenince nasıl olduğunu bilirim ama adama yazık oldu. Ben gelene kadar adamdan özür dile bari. Yarın sabah sana uçak saatini söylerim."

"Tamam seni karşılarım."

"Oldu canım, ona dönmediğin için sevindim Elif, o serseriyi unut gitsin."

"Bu sefer niyetim bu. Görüşürüz Nil."

"Görüşürüz öptüm."

"Ben de öptüm."

Telefonu kapattığımda, aklımda Toprak'tan nasıl özür dileyeceğim vardı.

O gece huzursuz bir uyku uyudum, sık sık uyandım. İki Toprak'tan birini nasıl öldüreceğimi diğerinden de nasıl özür dileyeceğimi düşündüm durdum.

Uykusuz geçen gecenin ardından ertesi gün erkenden kalktım. Biraz evi topladım ve ne yazık ki hiçbir giysim olmadığı için evde bulduğum yazlık bir tişört ve şort giydim. Sonra da havayollarını aradım. Valizleri nasıl geri alabileceğimi sordum. Bedelini ödersem bugün uçağa vereceklerini söylediler. Ayaküstü bir kahve içtim ve dünkü giysilerimi giyerek dışarı çıktım. İlk işim alışveriş merkezi açılır açılmaz üstüme başıma bir şeyler almaktı. Bugün Cumartesi'ydi ve her yer kalabalık olmadan halletmem gerekiyordu. Birazdan Nil arayıp kaçta geleceğini bildirecekti.

Alışveriş merkezinden çıktıktan sonra nihayet üzerimde yeni giysiler vardı. Toprak'tan özür dilemek için telefon mu etmeliydim, yoksa evine gidip yüz yüze mi özür dilemeliydim? Bir türlü karar verememiştim.

Sonunda eve gitmeye karar verdim. Bugün Cumartesi'ydi ve bu saatte evde olabilirdi. Belki de yoktu ama şansımı denemeye karar verdim. Siteden içeri girdiğimde, hâlâ ona söylediklerimi hatırlamadığım için, ne kadar kötü şey söylemiş olabileceğimi bilmediğimden tereddüt ediyordum. Bir cesaretle arabadan çıktım ve ne söyleyeceğimi düşünerek apartmandan içeri girdim.

Kapının önüne geldiğimde tereddüt etmeden zile bastım. Neden bilmiyorum ama aşırı heyecan basmıştı. Sanki beynim durmuştu kafamda toparladığım tüm cümleler uçup gitmişti birden. Şu an yaptığım çok mantıksızdı, sanki telefonla arasam olmuyordu.

Kendi düşüncelerimle boğuşurken sonunda kapı açıldı. Kapıda genç ve çok güzel bir kadın vardı. Birden acaba yanlış kapıya mı geldim diye düşündüm. Kadın şaşırdığımı anlamış olmalı, "Kimi aramıştınız" diye sordu.

Tam kimi aradığımı söyleyecekken kapıya küçük bir oğlan çocuğu geldi. Çok sevimliydi. Beni gördüğü anda, "Sen kimsin?" diye sordu.

Önce annesine gülümseyip sonra da çocuğa doğru eğildim

ve elimi uzatarak, "Benim ismim Elif, senin adın ne?" diye sordum.

O da bana mimik elimi uzatıp, "Bende Selim" dedi. Sonra bir bana bir de annesine baktı ve annesine dönerek kısık sesle "Adı Elif'miş" dedi. Geldiği gibi hızla içeriye doğru koşup 'dayı seninki geldi' diye bağırdı.

İçeriden Toprak'ın sesini duydum. "Bağırma bücür, benim ki kim?"

"Anneannemin dediği kız işte adı Elif. Dün dedi ya seninki diye."

Utanmıştım ve kızarmıştım. Dün benden mi bahsetmişlerdi ve annesinin benim için söylediği kelime şaşırmama neden olmuştu. Annesi beni o şekilde mi görüyordu? Birden buraya kadar geldiğime pişman oldum, keşke telefon etseydim. Kadın halime acıyan gözlerle bakıyordu. O sırada kapıya Toprak çıktı. Beni gördüğünde gülümsedi.

"Merhaba Elif."

Dün hiçbir şey olmamış gibi sımsıcak bir merhaba demişti.

"Merhaba" dedim. Sonra kadına doğru baktım. Toprak "Sana kardeşim Yağmur'u tanıştırayım. Bu da biraz önce tanıştığın Selim, bunun bir de kız versiyonu var, o da içeride televizyon seyrediyor."

Gülümseyerek kıza elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bende memnun oldum, kusura bakmayın, sizi kapıda beklettik, buyurun içeri girelim."

"Yok rahatsız etmeyeyim, benim pek vaktim yok, sadece Toprak Bey'le konuşmak istemiştim."

"Pekâlâ, biraz bekle üzerime bir şey alıp geliyorum" dedi Toprak ve içeri girdi.

Toprak çıktığında bende kapıdaki kız kardeşine "Tekrar memnun oldum Yağmur Hanım" diyerek Toprak'la ayrıldık.

Hiç konuşmadan asansörle aşağıya indik. Bahçedeki bank-
lardan birine oturduk. Ona doğru döndüm, bana bakışı sıcacıktı.

"Özür dilemek istiyorum, sana söylediğim şeyler için. Hiç-
birinde ciddi değildim. Ben sinirlenince genelde ağzımdan çıka-
nı kulağım pek duymuyor maalesef." Hafifçe gülümsedim. O da
karşılık verince devam ettim.

"Niyetim sana bağırmak değildi. Zaten nasıl oldu birden
anlamadım da. Sen sürekli benim yanımda oldun ben ise ço-
cuk gibi davrandım. Dürüst olmak gerekirse İstanbul'u katlanır
kılan bir sensin. Buradan giderken bana "ben varım" demiştin.
Gerçekten bir tek sen varsın."

Uzanıp elimi tuttu. Bakışları öyle derindi ki, o derinliklerde
kaybolabilirdim.

"Önemli değil Elif, ne yaşadıklarını biliyorum. Bu güzel itti-
raftan sonra bende özür dilemeliyim galiba. Bücürün söyledik-
leri için."

Güldüm. "Şey çok sevimli bir çocuk, kaç yaşında?"

"Altı, kız versiyonu da sevimlidir, ama çok yaramazlar. Ben
onları bugün akvaryuma götüreceğim, sen de bizimle gelmek
ister misin?"

"Aslında çok isterim ama Ankara'dan Nil gelecek onu karşı-
layacağım, başka zaman."

"Pekâlâ başka zaman seni oraya götürmeye söz veriyorum."

Hâlâ el ele oturuyorduk. Bir bankta el ele oturmayalı o kadar
çok olmuştu ki. Hava soğuk olmasına rağmen onu bile hissetmi-
yordum. Toprak'ın eli sıcacıktı ve onun elinden yayılan sıcaklık
sanki bütün vücudumu ısıtıyor gibiydi. Telefonum çalmasa ora-
dan kalkmaya hiç niyetim yoktu.

Telefon çalınca elimi bıraktı. Çantamdan telefonu çıkardım
ve arayan Nil'di.

"Merhaba" diye açtım.

"Ya bebeğim, kusura bakma, okullar tatil olmuş, neredeyse

uçaklarda yer yok, zar zor akşam beş uçağına buldum. Ancak o saatte gelebileceğim..."

"Önemli değil, seni o saatte alırım."

"Tamam, istediğin bir şey var mı buradan?"

"Sadece seni istiyorum."

"Tamam görüşürüz, öptüm."

"Ben de..."

Telefonu tekrar çantama attığımda biraz hayal kırıklığına uğradım, onu daha erken bekliyordum ama yapacak bir şey yoktu.

"Kaçta gelecekmiş arkadaşın."

"Beş uçağına yer bulabilmiş."

"O zaman bizimle gel, o saate kadar dönmüş oluruz."

Evde yalnız oturmaktansa onlarla gitmek istiyordum, ama ailece gidecekleri bir yere fazladan olmak istemiyordum, belki kardeşi gelmemi istemezdi.

"Yok, benim için planlarınızı bozmayın."

"Planlarımızı bozmuyorum seni o planın içine dahil ediyorum sadece, ama iki küçük yaramazla kafam şişer dersen."

"Çocukları severim, tamam sorun olmayacaksa gelirim."

"Gel o zaman yukarı çıkalım, hava bankta oturulmayacak kadar soğuk. Onlar da hazırlanmıştır."

"Ben sizi burada bekleyeyim, birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"O zaman arabanda otur, burası çok soğuk."

Ona gülümsedim, böyle harika bir adama nasıl bağırmıştım anlayamadım.

"Tamam."

Toprak gittikten sonra, arabaya girdim ve motoru çalıştırdım, gerçekten hava soğuktu. Yukarı çıkmamıştım. Benim geleceğimi kardeşine söylerken yalnız olmalarını istemiştim. Belki kardeşi benim gelmemi hoş karşılamazdı. Sonra yeğeninin

benim hakkımda söyledikleri aklıma geldi. Benim adımı duy-duğunda Toprak'a haber verişi geldi, gülümsedim. Bunun beni rahatsız etmesi gerekirken, gülümsetmesi hoşuma gitmişti.

Fazla beklememe gerek kalmadan, aşağıya indiler. Onları gördüğümde hemen arabadan çıktım. Toprak'ın arabasına bi-nerken, çocuklarla birlikte arkaya oturmak istedim ama Yağmur hanım, "Siz öne geçin, benim onların yanında oturmam daha hayırlı olur" dedi.

"Lütfen bana Elif" deyin.

"Tamam ama sende bana Yağmur de."

Gülümsedim "Tamam" dedim.

Harika bir gün geçirmiştim. Akvaryum gerçekten de çok gü-zeldi. Çocuklar ise çok yaramaz. Kız biraz daha sakin gibi du-ruyordu ama erkek olan çok hareketliydi. Yağmur ise, çok tatlı bir kadındı. Onun da gençken evlenip boşandığını biliyordum. Topak'ın annesi söylemişti. Şimdi ise çok mutlu bir görüntüsü vardı. Bende zamanla onun kadar mutlu olabilir miydim? Bu kötü günleri atlatacaktım. Zamana ihtiyacım vardı ve ne bir işim, ne de ilgileneceğim bir kocam olmadığı için elimde kalan tek şey zamandı.

Toprak çocukları başka bir yere götürürken arkalarından baktım. Çocukların ellerinden tutmuş yürüyorlardı. Yeğenlerine düşkündü, çocukları seviyordu. Ondan iyi bir baba olabilirdi. O sert görünümlü adamın çocuklara bu kadar tolerans gösterebile-ceğini söyleseler inanmazdım. Neredeyse buraya geldiğimizden beri onlarla hep o ilgilenmişti.

"Annem, senin de erken evlendiğini söyledi."

Yağmur'un sorusu karşısında düşüncelerimden kurtuldum.

"Evet, yirmi bir yaşındaydım."

"Çok erkenmiş ama ben ilk evliliğimi on sekiz yaşında yap-tım. Daha öğrenciydim, evlilikle okul bir arada gitmedi, okulu bıraktım. En büyük pişmanlığımdır, okulu bırakmak. Keşke o

zaman kocayı bıraksaydım, sonunda yine bıraktım ama ne oldu, okul da kaldı" dedi, beraber güldük.

"Devam etseydiniz keşke, ayrıldıktan sonra."

"Edemedim, kötü bir boşanmaydı benimki, uzun bir süre beni rahatsız etti. Bu erkekleri anlamak çok zor. Evliliğimiz boyunca beni aldattı boşanınca da benden daha değerli hiç kimse olmadı. Toprak olmasaydı ondan zor kurtulurdum. Çok şükür o günler çok gerilerde kaldı. Kader karşıma şimdiki kocamı çıkardı, şimdi çok mutluyum, harika bir kocam ve harika çocuklarım var."

"Yüzünüzdeki huzurdan belli oluyor, mutlu olduğunuz."

"Sende çok gençsin Elif, ileride senin de karşına seni mutlu edecek insanlar çıkabilir. Şimdiki eşimin evlilik teklifini kabul edinceye kadar çok eziyet çektirdim. Keşke şimdi onları yapmasaydım diyorum ve o dönem benden vazgeçmediği için onu daha da çok seviyorum."

"O da sizi çok seviyor anlaşılan vazgeçmediğine göre."

"Erkeklere güvenim sıfırdı, ilk evliliğimi çok severek yapmıştım. O da beni seviyordu birkaç yıl sonra babası öldü, çok büyük bir para kaldı ve ondan sonra zıvanadan çıktı. Bana duyduğu sevgi yok oldu. Önüne gelen herkesle beni aldattı. Boşanmayı kendi istedi, boşanınca da başa bela oldu. Onun için ne derler bilirsin, sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yermiş. Mehmet'i tanıdığımda benim için tüm erkekler ilk kocam gibiydi. Mehmet çok uğraştı benimle, sekiz senedir evliyim, bir kere bile beni kırmamıştır."

"Senin adına sevindim, bende çok sevdim, ama yıllarca bir yalanın içinde yaşadığımı öğrendim. Başka bir erkek benim için şu anda pek söz konusu değil, daha duygularımı bile netleştiremedim. Sadece kesin olan bir daha ona dönmeyeceğim."

"Acele etme, zamana bırak, zaman her şeyin ilacı, ileride şimdi üzüldüğün şeylere gülüp geçeceksin, biliyorum şimdi

böyle gelmiyor insana, ama inan bana her şey geçiyor, ben bunun iyi bir örneğiyim."

"Evet biliyorum, umarım bende senin kadar mutlu olurum."

O sırada yanımıza Toprak ve çocuklar geldi. Saate baktım ikiyi geçmişti. Benim saate baktığımı gören Toprak "Hadi hazırlanın bakalım, çocuklarda yoruldu artık gidelim" dedi.

"İyi olur, çok kalabalık oldu burası" dedi Yağmur.

Toprak'ın bunu Nil'in geleceği saati bildiğinden dediğine emindim, çocukların hiç de yorulmuş gibi bir halleri yoktu. Hep beraber kalktık. Dönüş yolunda çocuklar uyudu. Toprak önce onları annesine bıraktı. O sırada kapıya kadar gelen Handan Hanım'ı gördüğümde bende arabadan indim.

Yanıma gelip bana sarıldı. Bende ona sarıldım. Yüzündeki huzur yine beni çarptı. Birde bana sıcacık sarılması.

"Hoş geldin kızım, epeydir yoksun, yoksa Toprak seni benimle görüştürmek istemiyor mu?"

"Yok Handan Hanım öyle değil, benim bu sıralar işlerim çok."

"Annenler nasıl?"

"İyiler efendim, bende o günden beri görmedim onları."

"Annen çok kibar birisi, geçen gün bana Ankara'dan hediye göndermiş, burada onları misafir ettim diye, gerçi ben teşekkür etmek için telefon açtım ama sen de gördüğünde benim yerime tekrar edersin."

Çok şaşırmıştım. Annem, Toprak'ın annesine hediye göndermişti ve bana hiçbir şey söylememişti. Üstelik telefonla konuşacak kadar ileri bile gitmişlerdi.

"Söylerim efendim" dedim.

"Hadi içeri girelim, neden kapıda duruyoruz, hava soğuk."

"Elif'in misafiri gelecek anne, onu bırakacağım."

"Pekâlâ, bu kadar ara verme kızım, daha sık gel, Toprak'ı bekleme getirmesi için, artık evi biliyorsun nasıl olsa."

"Gelirim Handan Hanım" diyerek onu öptüm.

Yağmur'a da veda ettikten sonra arabaya bindim. Ve evin otoparkından çıktık.

"Çok güzel bir gün geçirdim, teşekkür ederim."

"Beni kırmayıp geldiğine ve eğlendiğine sevindim."

"Kız kardeşin çok tatlı biri ve çocuklara da bayıldım. Özellikle Selin'e, çok açık sözlü."

Güldü. "Öyledir, ama Selin'le vakit geçirsen onu daha çok seversin, bugün pek keyfi yoktu, onunla konuşmaya başladığında bir çocukla konuştuğunu zannedersin ama bir bakmışın karşında yetişkin biri varmış gibi hissedersin."

"Şimdiki çocukların hepsi öyle. Bugün onları gördüğümde imrendim, birbirleriyle olan ilişkileri çok iyi, bu kadar anlaşan iki kardeş daha önce hiç görmedim."

"İkiz olduklarından olabilir, dokuz ay boyunca anne karnında birliktelerdi" dedi gülerek.

Bende güldüm, insanın bir kardeşinin olması güzel bir duygu olmalıydı. "Ben tek çocuktum ve küçükken konuşacak hiç kimsem yoktu. Öyle yakın akrabalarda da benim yaşımda hiç kimse olmayınca biraz yalnız büyüdüm."

Bana doğru döndü, bakışlarındaki sıcaklık içimi eritiyordu. "Çok tatlı ve seni çok düşünen annen baban var."

"Evet, onları çok seviyorum, hep arkamdalar, kocaman kız oldum, hâlâ peşimi bırakmadılar. Onlar olmasa ne yapardım bilmiyorum."

"Bu senin için bir şans."

"Biliyorum, annemin, annenle görüştüğünü biliyor muydun?"

"Evet" bana baktı, bir şeyler daha söyleyecekti, bende ona baktım.

"Bende babanla konuşuyorum arada sırada."

"Ne zamandan beri?"

"Babanla tanıştığımızdan beri."

Bozulmuştum, neden bunlardan hiç haberim yoktu. Toprak'ın söylemesini beklemiyordum ama en azından annem ve babam söyleyebilirdi. Neden gizlemişlerdi anlayamadım. Toprak bozulduğumu anlamış olmalı.

"Bozulma Elif, bunda garip bir şey yok."

"Ben görüştüğünüze bozulmuyorum, sadece bunu neden şimdiye kadar söylemediklerine kızdım."

"Uygun zaman olmamıştır belki."

"Eee ne konuşuyorsunuz o zaman, beni izlemeni mi istediler senden."

"Onlara haksızlık yaptığın gibi bana da yapıyorsun. Sadece arada sırada konuşuyoruz. Askeriyede bir ihaleye katılacaktık orada yardımcı oldu sadece ve konuşmalarımızın konusu asla sen değilsin."

Kafamı çevirdim, ona baktım, onu kızdırmıştım, neyim vardı benim. Daha bu sabah özür dilemek için evine gitmiştim akşam olmadan yine onu kırmıştım.

"Özür dilerim, kime güveneceğimi bilmiyorum, arkamdan iş çevrilmesinden bıktım sadece."

Uzanıp elimi tuttu, çekmeye çalışmadım. Ona doğru döndüm, o da bana bakıyordu, kısa bir bakış attı ve sonra tekrar yola bakmaya başladı.

"Kimse arkandan iş çevirmiyor Elif, birisi seni aldattı diye herkes aldatacak değil. Bu paranoyadan kurtulmalısın. Hayatı kendine ve çevrendekilere zehir etme."

"Biliyorum söylemek kolay, uygulamak zor."

"Tüm bunlar geçecek. Sadece ne istediğine karar vermen gerekiyor. Ondan sonra daha güçlü olacaksın. Bence işine dönmelisin, kafan dağılmalı."

Bu bir iş teklifi miydi? Bilemedim ama orada çalışmak hiç cazip gelmemişti. Masal hâlâ oradaydı ve geri dönüp onunla

çalışmayı istemiyordum. "Tekrar Dizayn Mimarlık'ta çalışmak istemiyorum" dedim.

"Sana başka iş buluruz."

"Bana iş bulmanı da istemiyorum, ben kendim bulabilirim."

Güldü. "Tabi ki kendin bulabilirsin yeteneklisin, iş bulmak zor olmayacak. Sadece evet demeden bana neresi olduğunu söyle yeter, sana göre olup olmadığını söylerim."

"Bunu yapabilirim" dedim bende gülerek. Hâlâ elimi tutuyordu ve ben bu temastan hiç rahatsız değildim.

Evin önüne geldiğimizde arabayı park etti. Bana doğru döndü ve gözlerimiz birleştiği anda yine ona gözümü kırpmadan kendimi bakar bulmuştum. Bakışları beni yine esir almıştı ve bu esaretten kurtulmak istemiyordum. Konuşana kadar sanki saatlerdir o şekilde oturuyormuşuz gibi geldi.

"Mutlu olmanı istiyorum Elif, bunu sende iste."

"İstiyorum" dedim gözlerimi kırpmadan.

Uzandı, elini yüzüme doğru getirdi, bana dokunmadan bir an öyle havada kaldı eli, sonra yüzüme düşen saçımı parmakları arasına alıp, kulağımın arkasına doğru götürdü, parmakları yanağıma değdiğinde her tarafımı ateş basmıştı. Yüzümün alev alev yandığını hissediyordum.

Sonra elini yanağıma doğru koydu, gözlerinin maviliği daha da koyulaşmış gibiydi, hiçbir şey söylemeden öylece bakıyordu ve sonunda dudakları aralandı.

"Sadece gülmeni istiyorum, gülmek sana çok yakışıyor" dedi.

Kıpırdayamaz halde ona öylece bakıyordum. Büyülenmiş gibiydim. Sonra elini çekti ve büyü bozuldu, gerçek dünyaya döndüm, ama ben biraz önceki huzur dolu dünyayı istiyordum.

30

Elif'i birlikte olduğumuz süre boyunca hiç böyle görmemiştim. Sesini bile yükseltmeyen kız sokağın ortasında haddimi bildirmişti. Beni en çok sinir eden de bana vurması ya da bağırması değildi. Bunu o herifin yanında yapmasıydı ve eve onun arabasında gelmesiydi.

Dün gece onda kalmıştı herhalde ama aynı zamanda hâlâ benim için bir umut olabilirdi, çünkü bana kızgınlığından ona da bağırmıştı. Çok sinirliydi ve beni dinlemeyeceğini biliyordum. Melek ona nasıl fotoğraflar göndermişti bilmiyorum ama iyi bir şeyler olmadığı çok belliydi.

Üstüne gitmenin anlamı yoktu. Siteden içeri girdiğinde bende karşımda dikilen adama dik dik bakıyordum. Elif'i elimden almaya çalışıyordu ama asla alamayacaktı. Ona baktığımda üstüme doğru geldi ve "Seni bir daha onun çevresinde görürsem, doğduğuna pişman ederim serseri" diyerek ne olduğunu anlamadan suratıma bir yumruk attı.

Sonra da arkasını dönerek arabasına binip hızlıca oradan ayrıldı. Benim için de orada kalmanın hiçbir anlamı kalmamıştı.

O akşam, Elif'i geri almak için neler yapmam gerektiğini düşünüp durdum. Birkaç gün sessiz kalacaktım. Onun sinirlerinin yatışması lazımdı. Daha sonra onunla konuşmayı bir kere

daha deneyecektim. Beni dinlemesi için elimden geleni yapacaktım.

Bana dönmeye karar vermişti ve ben onu istiyordum. Toprak denen adam ayağıma dolanıp duruyordu, ama onu da geri isteyen bir kadın olduğunu biliyordum. Bu sürede Masal denen kadınla irtibata geçecektim.

Güçlerimizi birleştirmeliydik, o Toprak'ı istiyordu, ben de Elif'i geri istiyordum.

***

Nil'i havaalanından aldığım gibi doğruca eve geldik. Onu o kadar çok özlemiştim ki. Kendimize bir pizza söyledik. Ona olanları anlatırken gözyaşlarım yanaklarımda derin izler bırakarak akmaya devam ediyordu. Anlattıkça ağladım, ağladıkça anlattım. Sonunda bittiğinde canım arkadaşım bana sarılmıştı. Özlediğim bu temas bana ne kadar yalnız ve kimsesiz olduğumu hatırlatmıştı.

"Çok yalnızım Nil."

"Ben varım hayatım."

"O kadar uzaktasın ki, bazen geceleri kalkıyorum ve sarılacak bir beden arıyorum. Sıcaklığını tenimde hissedeceğim, bana sarılan ve saçlarımı okşayan bir beden. Yanlış anlama bunun seksle hiçbir ilgisi yok."

"Biliyorum canım."

"Bazen rüyalarımda görüyorum onu, bana sarılırken, beni öperken, nasıl böyle olduk Nil, nasıl bu kadar kısa sürede başka yerlere savrulduk?"

"Onu unutman lazım canım, hayatına devam etmelisin, onun artık olmadığını düşün."

Bende farkındaydım unutmam gerektiğini. Onun için yeteri kadar ağladığımın bende farkındaydım. Ama söylendiği gibi

olmuyordu işte. Karşıma çıktığında ona karşı hissettiğim kırgınlıklar geçiyordu.

"Tam bunlara kendimi alıştırırken bir an karşıma çıkıyor ve ben sürekli başa dönüyorum."

"Şimdi böyle hissediyorsun ama bir gün ona bakacaksın ve "ben bu adamı mı sevdim?" diyeceksin."

"Gerçekten bunu diyeceğim gün gelecek mi Nil."

"Gelecek canım arkadaşım, tüm bunlar geçecek, hayatına yeni bir insan girecek ve kalbin bu sefer de onun için atacak. Bu arada yeni bir insan demişken, yeni Toprak nasıl?"

"Bizim onunla aramızda hiçbir şey yok Nil, bana yardım ediyor, buradaki en iyi arkadaşım."

"Ona karşı hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

"Bilmiyorum, bazen bana o kadar güzel bakıyor ki o zamanlar kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissediyorum. Onun yanında huzurlu ve mutlu oluyorum."

"Onun duyguları ne?"

"Bilmiyorum, şimdiye kadar hiç rahatsız edici davranışı olmadı ama bugün yeğenleri ve kız kardeşi ile birlikte akvaryuma gittik. Küçük oğlan benim adımı öğrendiğinde dayısına "Senin ki" diye bağırdı. O kadar utandım ki anlatamam."

"Kızım sen salak mısın adam evde seni anlatıyor işte, demek ki çocuk da duydu bunu."

"Ama hiç öyle bana karşı bir şey hissediyor gibi davranmıyor."

"Ya Elif adamı delirtirsin, daha ne yapsın, sürekli onun yanında da bana yaptığın gibi Toprak için ağlayıp duruyorsan, ne demesini bekliyorsun."

"Yeni bir ilişkiye hazır değilim."

"Bu gidişle de hazır olduğunda adam gitmiş olacak."

"Onun da bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum."

"Canım ya, evlenmiş ve boşanmış olmana karşı gerçekten

de bu konularda çok safsın. Aç gözünü biraz etrafa bak. Belli ki adam düzgün biri senin ne hissettiğini bilecek kadar da duygularına önem veren biri, bunu anlaman için sana saldırması gerekmiyor ki, üstelik senin üzerine gidip, seni zorlayacak biri de değil anlaşılan."

"Nil kafamı karıştırmanı istemiyorum."

"Ben senin kafanı karıştırmak değil, netleştirmek istiyorum. Bence bu Toprak'a bir şans vermelisin, hiç olmazsa ona biraz daha alıcı gözle bakabilirsin. Ben bu sefer gelmişken onunla tanışmak istiyorum. Belli ki çağırdığında her yere geliyor."

"O kadar da değil Nil."

"Yarın hep beraber akşam yemeği yiyebiliriz."

"Bilmiyorum düşünmeliyim."

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar Nil ile konuştuk. Canım arkadaşım onunla konuşmayı ne kadar özlemişim meğerse. Ertesi gün neredeyse öğlene doğru kalktık. Hafif bir kahvaltıdan sonra biraz dışarı çıktık. Nil birkaç kere Toprak'ı aramamı istese de nedense elim telefona gitmedi.

Akşamüzeri yemeği dışarıda yemeye karar vermiştik. Hazırlanmaya başladığımda telefonum çaldı. Arayan Toprak'tı.

"Efendim."

"Merhaba Elif."

"Merhaba."

"Arkadaşınla yemek yemediyseniz sizi yemeğe götürmek istiyorum."

"Bizde şimdi çıkacaktık."

"O zaman biraz daha bekleyin yarım saat sonra gelip sizi alayım."

Nil karşımda sürekli olarak gelsin diye sessizce konuşmaya devam ediyordu.

Sonunda "Tamam" dedim.

Yarım saat sonra sitenin önünden Toprak'ın arabasına bin-

miştik. Bizi Boğaz'da oldukça lüks bir yere götürdü. Mekânın dışından bile buranın ne kadar pahalı bir yer olduğu belliydi.

Yemek boyunca Nil ve Toprak oldukça keyifli bir sohbet yaptılar, ben ise dinlemekle yetindim. Nedense canım konuşmak istemiyordu. Huzursuzdum ve huzursuzluğumun nedenini bile bilmiyordum. Toprak bendeki durgunluğu anlamış gibi bana dönüp "Neyin var Elif?" diye sorunca.

"Bir şeyim yok" diye yanıtladım.

"Çok sessizsin, canını sıkan bir şey mi oldu?"

"Gerçekten bir şey yok" diyerek ona gülümsedim.

Gözlerini gözlerime dikmiş bana bakıyordu, uzandı masanın üstünden elimi tuttu ve ilk defa elimi tutmasından rahatsız oldum. Bunun sebebi belki de bunu Nil'in yanında yapmasıydı bilmiyorum ama elimi çektim.

"Ben iyiyim, biraz yorgunum sadece."

"O zaman erken kalkabiliriz" diyerek hesabı istedi. Bir süre sonra da kalktık. Bizi eve bıraktı arabadan inerken.

"Memnun oldum Nil, tanıştığımıza."

"Asıl ben memnunum Toprak, Elif'i burada bırakıp gitmek istemiyorum ama artık onu düşünen birisinin olduğunu bilmek beni rahatlatıyor" dedi.

Vedalaşıp ayrıldığımızda dairenin kapısını açar açmaz, Nil bana doğru döndü ve "Bu adam sana âşık kızım" dedi.

"Saçmalama ya."

"Saçmalamıyorum, bütün gece sana nasıl baktığını görmedin tabi yemeğinle oynayıp durmaktan."

"Of ya Nil, tanıştırdığıma pişman etme."

"Elif, sen eskiden de böyleydin anla artık, şu adamların sana ilgi duyduğunu, her iddiasına girerim bu adam sana âşık."

"Ben hiç hissetmedim."

"İlanı aşk etmeden anlamıyorsun da ondan."

"Emin misin Nil?"

"Bak tatlım, biraz uyanık ol, gerçekten adam sana âşık, bunu altı yaşındaki çocuk bile anlamış senin derdin ne?"

"Nil uzattın ama yok öyle bir şey."

"Sen hâlâ inkar et, adamın elini tutuşu bile çok romantikti, sen gittin geri zekâlı gibi elini çektin, ne düşünüyordun Allah aşkına?"

"Bilmiyorum rahatsız oldum."

"Bence en son rahatsız olacağın kişi o adam, sana bakışı bile sevgi dolu, bana öyle bakan birini asla kaçırmak istemem."

"Çok beğendiysen senin olabilir Nil..."

"O beni değil seni istiyor, aç gözünü biraz."

"Tamam ya uzatma, hadi yatalım yarın erkenden havaalanına gideceğiz."

"İyi kaç bakalım Elif Hanım ben seni tanımıyorum sanki."

"Hadi iyi geceler Nil, bu konuyu kapat artık."

"Aman kızma, sen o geri zekâlı Toprak'ı düşün dur o zaman, kızım birinci sınıf bir adam bulmuşsun, defolu Toprak malını istiyorsun."

"Aman Nil yordun beni yat artık."

"Aman iyi be, adam seni sonsuza kadar beklemez prenses haberin olsun."

Yatağa girdiğimde Toprak'ın bana davranışlarını düşünmeye başladım. Gerçekten benden hoşlanıyor olabilir miydi? Bu bana davranışlarının bir kısmını açıklıyordu belki de, yeğeni bana "seninki" demişti. Annesinin davranışları çok sıcaktı ama ben niye hiçbir şey anlamamıştım. Bunları anlamayacak kadar mı boş bakıyordum ona?

Ertesi sabah erkenden kalktım. Odadan çıktığımda Nil hazırlanmıştı. Onu havaalanına bıraktım. Ayrılırken sıkı sıkı birbirimize sarıldık ve kulağıma doğru.

"O adama bir şans ver. Elif, artık mutlu olmalısın" diyerek ayrıldı.

Eve geldiğimde hemen yatağa girip kaldığım yerden uyumaya devam ettim.

İki gün sonra Toprak arayıp, akşam yemeğine çağırdı ama gitmedim. Biraz düşünmem gerekiyordu. Duygularımı anlamam gerekiyordu ve gerçekten de bir iş bulmam lazımdı, yoksa sabahtan akşama bunları düşünmekten kafayı yiyecektim.

Hafta sonuna kadar evden dışarı çıkmadım, zaten havada sürekli yağmurluydu. Artık bir an önce yazın gelmesini istiyordum. Bu kapalı ve yağmurlu havalar benim içimi daha da kararttıyordu. Cuma öğlen gibi Arzu aradı. Bu gece için bir kulüpte sevdiği bir grubun çıkacağını söyleyip beni de davet etti. İlk başta istemesem de çok ısrar edince tamam demek zorunda kaldım. Belki biraz dışarı çıkıp kafamı dağıtmalıydım.

Arzu'nun dediği saatte yakın hazırlanmıştım. Giyebileceğim en seksi kıyafetimi giymiştim. Bir karış etek ve yüksek topuklu ayakkabılar. Neden böyle bir saçmalık yaptığımı bilmiyorum ama içimdeki çılgın Elif sonunda dışarı çıkma kararı almış olabilirdi. Arzu'yu almaya gittiğimde o da benim gibi giyinmişti. Gideceğimiz yere gelip de arabayı valeye verdik ve mekândan içeri girdik. Ortamı gördüğümde Arzu'ya uyup buraya geldiğime pişman oldum. İçerisi oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Neden onu dinlemiştim ki, bana müzik dinleyeceğimiz bir yere gidelim dediğinde aklıma hiç böyle bir yer gelmemişti. İçeride bir müzik vardı ama o kadar gürültülü ve yüksek sesli bir müzikti ki bir süre sonra artık hiçbir şeyi duymayacak kadar sağır olmuştum. Kalabalıktan zar zor küçük bir masa bulduk. Oturacak hiçbir yer yoktu ve herkes ayakta içiyordu.

Arzu "Nasıl buldun Elif" diye sordu.

"Gürültülü ve kalabalık, başka yere gitsek nasıl olur?"

Sesimi duyurabilmek için bağırıyordum. Bana doğru eğildi ve bağırarak "Birazdan çıkacak grup için buraya geldik, o çıksın ondan sonra bu kadar kalabalık olmaz, herkes onun için burada" dedi.

Konuşmasının çoğu yerini anlamamıştım. Ama gürültüden bir kere daha sormaya gerek yoktu. Nasıl olsa yine anlamayacaktım. En iyisi kafamı sallayıp geçmekti.

Arzu gidip içkilerimizi aldı. Buraya benim arabamla geldiğimiz için içmesem iyi olacaktı. Ama çevremdeki herkes sarhoştu ve ayık kafayla hiç biri çekilmiyordu. Sonradan arabayı burada bırakıp taksiyle eve gitmeye karar verdim ve bende içmeye başladım.

Arzu'nun beklediği grup sonunda sahneye çıktı ve yer yerinden oynadı. Ne grup, ne de müzikleri benim tarzım değildi, ama Arzu çok eğleniyordu bende ona uymaya karar verdim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde etraf biraz daha sakindi ama benim de ayakta duracak halim kalmamıştı. Yüksek topuklu ayakkabıların üstünde saatlerdir dikiliyordum. Kafam iyiydi ve keyfim de sonunda yerine gelmişti. Tek rahatsız olduğum kısım, yan masadaki iki gencin sürekli bakışlarıydı. Bir ara baktım Arzu adamlara gülümsüyor.

"Ne yapıyorsun Arzu" dedim. Ya da dediğimi sanıyorum.

"Baksana kızım, çocuklar taş gibi ve neredeyse yarım saattir bize bakıyorlar."

"Bırak baksınlar sen bakma o zaman."

"Aman Elif, baksana kızım böyle yakışıklı çocuklara kim bakmaz."

Biz Arzu ile tartışırken sonunda çocuklar yanımıza geldi "Merhaba bayanlar, katılabilir miyiz?" diye sordu.

Benden hayır, Arzu'dan evet kelimesi çıktı. Sonunda bizim masaya geldiler. İçlerinden bir tanesi ile Arzu dans etmeye başladı.

"Bizde dans edelim mi?" diye sordu masada yanımda kalan. Onun da kafası iyiydi.

"Hayır."

"Neden?"

"İstemiyorum."

"Hadi ama zor kızı oynamana gerek yok, eğlenmeye geldik değil mi?" Hayırdan anlamayacak kadar sarhoştu.

"Ben eğlenmeye gelmedim, içmeye geldim."

"Daha iyi ya, hem içer, hem de eğleniriz" diyerek kolumdan tuttu.

"Kolumu bırak ve bana dokunma."

"Hadi ama fazla nazlı çıktın kızım, o zaman evinde otursaydın" diyerek bana daha da yaklaştı, elini omzuma koydu.

"Sana, bana dokunma dedim!"

"Ne yapacaksın dokunursam" dediğinde, masada duran Arzu'nun yarısını içtiği bira şişesi gözüme ilişti ve onu elime aldığımı hatırlıyorum, sonra da onu yanımda yılışan gencin kafasına geçirdiğimi.

Birden ortalık karıştı. Kafasını tutan yılışık avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Ahh orospu, bunu sana ödeteceğim, sürtük."

Bunları duymak beni daha da saldırgan yapmaya yaradı sadece, o anda karşımda hiç tanımadığım biri değil de sanki Toprak pisliği varmış gibi, adamın üstüne saldırdım. Elimden zor aldılar serseriyi. Sonra da polis geldi, pislik yılıştığı yetmiyormuş gibi birde benden şikayetçi oldu, keşke o şişeyle kaşını değil de, kafasını yarsaymışım.

Hep beraber karakola götürülmek üzere bizi minibüse bindirdiler, Arzu ve benim üzerimizde süper mini elbiseler, en az on santim topuklu ayakkabılar, gecenin bir körü zil zuma sarhoş iki kız. Haliyle pek iyi gözle bakmamışlardı bize. Üstelik ekip otosunda kaşını yardığım pislik sürekli olarak bize sürtük diyordu. Sonunda dayanamadım, arkaya dönerek, "Bana bak pislik bir kere daha o kelimeyi kullanırsan o yakışıklı sandığın suratını dağıtırım, sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ben Toprak Ünlüer'in arkadaşıyım" diye bağırdım.

Arzu kolumu çekerek beni önüme döndürdü "Elif kendine gel, Toprak Bey'i ne diye karıştırıyorsun" diye uyardı.

"Niye karıştırmıyım o benim arkadaşım."

"Elif biraz sakin ol ya, senin yüzünden bu haldeyiz. Birde adamın adını veriyorsun. Kesin kovacaklar beni."

"Boş ver kızım, kovarlarsa kovsunlar, şikayet ettiğin Masal'la çalışmak zorunda kalmazsın işte."

Polislerden biri benden daha ayık olan Arzu'ya "Bahsettiği Toprak Ünlüer, Ünlüer İnşaatın sahibi mi?" diye sordu.

"Evet" dedi Arzu.

Sonra adam arkadaki pisliklere dönüp "Siz hâlâ bu bayandan şikayetçi misiniz?" diye sorunca.

"Evet, şikayetçiyim o oros..."

"Bayanla doğru konuş" diye sözünü kesti polis.

Sonunda karakola gelmiştik. Oradaki görevli polislerin bakışlarını üzerimde hissederek arabadan indik. İfadelerimizi almak için bizi bir odaya götürdüler. O benden, ben de ondan şikâyetçi olduk. Sonra beklemeye başladık. Polislerden biri "aramamızı istediğiniz biri var mı?" diye sorduğunda hemen atıldım.

"Evet, Toprak Ünlüer'i arayın" dedim.

Bir saat sonra, kapıdan giren Toprak'ı gördüğümde o kadar çok sevinmiştim ki yerimden kalkıp gidip adamın boynuna sarıldım.

31

Elif'in o geceki davranışları hâlâ kafamı kurcalıyordu, o akşam nedense çok durgun ve mesafeliydi. Elini tuttuğumda elini çekmişti. Ondan önce defalarca tutmuştum hiç böyle bir tepki vermemişti.

Üstelik onu o hafta içinde birkaç kere görmek istememe rağmen her defasında bir bahane bulmuştu. Üstüne gitmemeye karar verdim. Biraz yalnız kalması ve kararlarını vermesi gerekiyordu.

Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Kafamda sürekli o vardı. Onu görmediğim zamanlar huzursuz oluyordum. Son günlerde benden kaçtığını hissediyordum ne düşündüğünü bilmiyordum ve bu beni son derece rahatsız ediyordu. Eski kocasının burada olduğuna emindim. Vazgeçmeyecekti, onun sürekli karşısına çıkacak ve kafası zaten karışık olan Elif'in kafasını hepten karıştıracaktı.

O adamı kıskanıyordum, Elif'in ona karşı olan zaafını biliyordum ve bu beni daha da sinirli bir adam yapıyordu. Bunun devam etmesine izin vermeyecektim, ona olan duygularımı söyleyecektim artık karar vermesi gerekiyordu. Ondan umudumu kestiğim her anda bana gelmiş ve benim tekrar umutlanmamı sağlamıştı.

"Ah burada mısın?" diyen sese doru döndüğümde kız kardeşim kapıda dikiliyordu.

"Evet canım gel."

"Uykum kaçtı, biraz televizyon seyrederim diye düşünüyordum, sen neden uyuyamadın."

"Benim de uykum yok, düşünüyorum."

Karşımdaki koltuğa oturdu, ona baktım çok acı çektiği bir dönem olmuştu ama şimdi o kadar mutluydu ki daha bir parlıyordu sanki. Gülerek "Elif'i mi?" diye sordu.

Güldüm, Yağmur her zaman aklımdan geçenleri bilirdi. Başımı salladım. Arkasına yaslanarak bana bir süre baktı.

"Çok tatlı bir kız ama ne yapacağına henüz karar vermiş değil."

"Biliyorum, beni de bu rahatsız ediyor zaten."

"Ona zaman vermelisin ağabey, yaşadıklarını çok iyi anlıyorum. Şimdi kendini boşlukta hissediyordur. Bir zamanlar bende öyleydim benimle de az uğraşmadın."

"Canım benim ben her zaman senin yanındayım, bende ona zaman vermeye çalışıyorum, üstüne gitmiyorum, onu yargılamıyorum ama artık dayanamıyorum da."

"Bunu görebiliyorum, ama onun şu anda hiç kimseye güveneceğini sanmıyorum. Sadece yanında ol, günün birinde seni görecektir."

"O günün erken gelmesini dilemekten başka bir şey yapamam galiba."

"Yapma da, onu zorladığını hissederse senden de uzaklaşır, önce kafasındaki eski kocasını silmesini bekle."

"Ben de bunu yapıyorum zaten."

"Annem çok sevmiş onu, bende sevdim."

"Bende seviyorum" dedim gülerek. "Ama küçük hanımı anlamak her geçen gün daha da zorlaşıyor."

"Aslında zorlaşmıyor senin sabrın bitiyor."

"O da var tabi, emin olamamak beni yıpratıyor, ne yapacağını bir türlü kestiremiyorum. Geçenlerde o serseriye dönmeye karar vermişti. Nasıl hissettiğimi tahmin ediyor olmalısın."

"Bu gel-gitleri olacaktır. Ama sonunda ne istediğine karar verecektir merak etme."

Gece saat ikiyi geçmesine rağmen ne Yağmur'un uykusu gelmişti, ne de benim. Kardeşimle sohbet etmeyi özlemiştim. Yıllar olmuştu onunla böyle konuşmayalı. O sırada çalan telefonla saate baktım, arayan numara yabancıydı, ama bu saatte arandığıma göre önemli olmalıydı, inşaatlarda sorun mu vardı acaba?

"Efendim" diye açtım.

"İyi geceler, Toprak Ünlüer'le mi görüşüyorum?"

"Evet benim."

"Toprak Bey bu saatte aradığımız için kusura bakmayın, ben Bebek karakolundan arıyorum, Elif Bulut adında bir bayanı tanıyor musunuz?"

Birden Elif'in adını duyduğumda panik bütün vücuduma yayıldı. Bir şey mi olmuştu? Eski kocası mı rahatsız etmişti? Kaza mı geçirmişti? Aklımda bin bir soru ile telefona, "Evet" diye cevap verdim.

"Şey efendim şu anda kendisi bir arkadaşı ile karakolda aramamız için de sizin telefonunuzu verdi, acaba buraya kadar gelebilir misiniz?"

"Kendisi iyi mi, bir kaza falan mı oldu?"

"Kendisi iyi efendim. Biraz sarhoş sadece, bir barda adamın birinin kafasına şişeyle vurmuş."

"Hemen geliyorum" dedim ve telefonu kapattım.

Elif'ten beklenmeyecek bir hareket, görüntüyü kafamda canlandırdığımda gülümsedim. Eski kocasına saldırmasını da görmüştüm. Sinirlendiğinde gözü hiçbir şey görmüyordu. Arkamı döndüğümde Yağmur tedirgin gözlerle bana bakıyordu.

"Ne olmuş ağabey, neden aradılar?"

"Önemli bir şey yok canım, bir arkadaşım içkiyi biraz fazla kaçırmış karakoldan onu almam gerek."

"Tamam, bende heyecanlandım, birine bir şey mi oldu diye?!!"

"Bir şey yok güzelim, hadi sen yat, ben büyük olasılıkla diğer evde kalırım bu gece, yarın akşam görüşürüz."

"Tamam ağabey, dikkatli ol."

"Olurum merak etme."

Evden çıktığımda son sürat Bebek karakoluna geldim. İçeri girdiğimde beni bir odaya aldılar. İçeride Elif ve Arzu yan yana koltuğa oturmuşlardı. Elif'in hali görülmeye değerdi doğrusu, dağılmıştı. Onu öyle gördüğümde güldüm.

Elif beni gördüğü anda, yüzünde kocaman bir gülümseme ile yerinden kalktı ve gelip boynuma sarıldı. Resmen kör kütük sarhoştu. Sonra Arzu'ya dönüp, "Bak gördün mü kurtarıcı meleğim geldi" dedi. Bu söz beni gülümsettiği kadar da rahatsız etti.

Kızların giysilerine baktım. Bu gece karakolda olan polislerin gözleri bayram etmişti kesin. Birkaç yere imza attıktan sonra arabaya bindik. Arzu daha bir kendindeydi ama Elif uçuyordu. Bu hale gelebilmek için bu kız ne içmişti ya da ne kadar içmişti.

Arabada hiç susmadan konuştu. Onun böyle sürekli konuşmasına alışkın değildim bazen saatlerce yanımda oturur ve konuşmazdı. Ama o kadar çok gülüyordu ki onu böyle sarhoş olsa bile gülerken görmek güzeldi.

"Sizi buraya kadar getirttiğimiz için özür dilerim Toprak Bey."

"Önemli değil Arzu, ne oldu?"

"Elif kendisini rahatsız eden birinin başına şişe ile vurdu. O da bizden şikâyetçi oldu."

Bunu duyduğunda yanımda oturan kız bana doğru döndü, elini kolumun üstüne koydu.

"Pislik bana dokundu, onu uyardım bana dokunma diye ama anlamadı" dedi gülerek Elif.

Güldüm, neşesi bana da bulaşmıştı, eli hâlâ kolumun üstündeydi. Ona doğru döndüm ve aynı anda bana baktı, gözlerindeki mahmurlukla bana bakıyordu, o anda arabada Arzu olmasaydı, arabayı kenara çekip onu öpebilirdim. Yüzündeki gülümseme o kadar tatlıydı ki, o yüz ifadesini unutmamak için hafızama kazıdım.

Sonunda Arzu'yu evine bıraktım. Arabada Elif ile kalmıştım ve son on beş dakikadır kafasını koltuğa dayayarak bir şarkı mırıldanıyordu. Ne dediğini anlamasam da sesi fena değildi. Onu tek başına kaldığı evine bırakamazdım, onun için de benim eve gittik. Arabayı park ettiğimde ona doğru döndüm.

"Eve geldik Elif."

Etrafa bakındı ve "Burası benim evim değil ki" diyebildi.

"Benim evim."

"Beni evine mi getirdin?"

"Evet."

"Bak bana dokunursan fena yaparım, adamın kafasını kırdım unutma."

"Unutmam canım, elinin ne kadar ağır olduğunu biliyorum merak etme."

"Sen beni nasıl buldun, benim yanımda, Arzu vardı. O nerede?"

"Evine bıraktım."

"Toprak."

"Efendim."

Gülerek bir kez daha "Toprak" dedi.

Bende güldüm. "Adımı ezberlemeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, bu ismi hayatımdan sonsuza kadar çıkarmaya çalışıyorum."

"İsmimi sevmiyorsun yani."

"Keşke adın Toprak olmasaydı."

Bende şu anda olmaması için neler vermezdim. Bana her adımla seslendiğinde onu hatırlayacağını biliyordum, bu kadar kötü bir tesadüf olabilir miydi? Şansıma bir kez daha küfrettim. Sarhoşken bile adımı sevmediğini söylemişti. Ayıkken bana neden Toprak demekten rahatsız olduğunu anladım.

"Sana başka bir isim bulsam olur mu?"

"Ne olsun istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama biraz düşüneyim bulurum bir şey" dedi gülerek.

"İstediğin kadar düşünebilirsin canım."

Güldüm, çok tatlıydı, kapısını açıp, onu arabadan çıkardım. Soğuk havaya çıktığında birden ürperdi. Montumu çıkarıp onu sardım. Ona sarılarak apartmandan içeri soktum. Sonra da asansöre bindik ama ayakta duracak hali yoktu, bana doğru yaslandı, bende onu kendime doğru çekmiştim. Asansör kata geldiğinde "Seni kucağıma alayım mı?" dedim.

"Evet" dedi. Onu kucakladım. Ellerini boynuma sarmıştı ve o kadar hafifti ki.

İçeri girdiğimde hâlâ kucağımdaydı ve gözlerini açıp bana baktı.

"Seni öpmek istiyorum" dedi.

Doğru mu duymuştum? O kadar sarhoştu ki sabah uyandığında bunların hiç birini hatırlamayacaktı ve bende onu çılgınca öpmek istememe rağmen sarhoş bir kızdan faydalanmayacaktım.

"Bende seni öpmek istiyorum" dedim ona.

Birden kızardı, sarhoş olmasına rağmen utanmıştı. "Bunu sesli söyledim değil mi?"

"Evet."

İçinden geçenleri sesli düşünecek kadar kendinde değildi. Yatak odasına girdiğimde onu yatağın üstüne bıraktım. Dolaptan

bir tişört alıp verdim. Yatağın ortasında oturmuş bana bakıyordu. Yüzündeki gülümseme aklımı başımdan almaya yeterliydi.

Tişörtü aldı "Ben giyinebilirim" dedi.

"Tamam sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Bir bardak su istiyorum."

Odadan çıktım. Biraz oyalandım, üstünü değiştirmesi için ona zaman verdim. En son istediğim şey yanımda tedirgin olmasıydı. Ve aklımda gezinen tek bir cümle vardı o da karakolda beni gördüğünde söylediği cümleyi hâlâ kafamın içinde duyar gibiydim. Bana "Kurtarıcı meleğim" demişti. Benim istediğim onun meleği olmak değildi. Beni bu şekilde görmeye başlamasını istemiyordum, beni hiç olmayan ağabeysi gibi düşünmesine katlanamazdım. Ben onun her şeyi olmak istiyordum. Sevgilisi, erkeği, âşığı bunların dışındaki hiçbir şey beni tatmin etmezdi. Elif'i deli gibi istiyordum. Onu arzuluyordum. Bir kadını bu kadar isteyip de ona dokunamamak bana göre değildi. Onunla yaşadığım bu durumun işkenceden farkı yoktu. Ben ne zamandır işkenceden hoşlanan bir adam haline gelmiştim.

Kendimi liseli aptal âşık gibi hissediyordum elini tutmak bile bana yeter hale gelmişti. Üstelik ben lisede bile bu kadar kendimi tutmuyordum. Ona sarılmak, yeter gibi gözükse de yetmiyordu. Yıllardır istediğim kadınlarla birlikte olduktan sonra onunla sadece el ele tutuşmak bana yetmiyordu. Kafasında ve kalbinde hâlâ o serseri vardı. Şimdilik ona kızgındı, kırgındı, zaman geçtikçe onu affedebilir miydi? Tüm hücreleri ile o adamı düşünürken, onunla sevişmek istemiyordum. Beni onun yerine koyarak benimle sevişmesini de istemiyordum. Bana Toprak dediğinde kimi kastettiğini bilmem gerekiyordu. Adamdan nefret ediyordum, birde benim adıma sahip olduğu için daha çok nefret ettim. Sonunda bir bardak su ile odaya girdiğimde üzerinde benim tişörtüm vardı ve bacaklarının güzelliği ortadaydı. Yatağın kenarına oturarak suyu uzattım, bir dikişte içti. Belli ki içtiği içkiden içi yanıyordu.

"Teşekkür ederim" dedi gülerek.

"Bir bardak daha ister misin?"

"Hayır, bu yetti."

Bardağı elinden aldım, tam yataktan kalkmak üzereyken kolumdan tuttu. Göz göze geldik.

"Burada kal."

Hiçbir şey demeden öylece baktım. Kalbim ritmini hızlandırdı, bencil yanım ağır basıyordu. Ama ne istediğini bilmeyecek kadar sarhoştu ve başka bir erkeğin yerine konulacağımı bile bile onunla olamazdım.

"Sadece bana sarılmanı istiyorum, kendimi çok yalnız hissediyorum" dedi. Sesi o kadar kısıktı ki, dibinde olmama rağmen ben bile zor duymuştum.

Bunu yapabilirdim. Çektiğim işkenceye bir yenisini daha ekleyebilirdim. Onu düşünmeye başladığım günden beri zaten işkence çekiyordum. Onunla olamamak yeteri kadar zordu, şimdi ona sarılıp uyumak çok daha zor olacaktı. Doğru olan kabul etmemekti ama kendini düşünen tarafım ağır bastı, onunla olamasam bile onu kollarıma alıp yatmak, o narin bedene sarılmak, düşüncesi bile beni heyecanlandırmıştı.

"Tamam" dedim.

Gülümsedi, yatağın kenarına doğru kaydı.

Üstümle yanına doğru uzandım, bana doğru geldi "Lütfen bana sarıl" dedi. Onu kendime doğru çektim, üzerimizi örtüm ve ona sarıldım. Sırtını iyice göğsüme yasladı. Kollarım göğüslerinin altından onu sardı.

"İyi misin Elif?"

"Evet, çok iyiyim" dedi. Ve hiç beklemediğim asla tahmin bile etmeyeceğim kelimeler ağzından döküldü.

"Sen bana âşık mısın?" diye devam etti. Sonra da kollarımda bana dönüp baktı.

Böyle bir şey beklemediğim için birden ne diyeceğimi bilemedim, zaten desem bile yarın hiçbir şey hatırlamayacaktı.

"Olmamı ister miydin?"

Gülmeye başladı. "Bilmem isterdim herhalde. Kim istemez ki."

Böyle bir konuşmayı ayıkken yapmayı çok isterdim ama ne yazık ki sarhoştu. Yine de onunla bunları konuşmak çok heyecan vericiydi.

"Biliyor musun?" dedi ve sustu. Cevap vermeyince "Neyi biliyor muyum?" diye sordum.

"Bunu bana söylemen gerekiyor, çünkü ben anlamayacak kadar körüm" diyerek gülmeye başladı. Neşesi bana da geçmişti, bende ona daha sıkı sarıldım ve güldüm.

Gülen gözlerle bana bakarken birden yüzündeki mutluluk ifadesi yerini hüzünlü bir ifadeye bıraktı.

"Ama ben artık üzülmek istemiyorum, çok korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Senin de bir gün beni bırakıp gitmenden."

Ona baktım, yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve onun gözlerinin içine bakarak.

"Seni asla bırakıp gitmeyeceğim Elif" dedim.

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyorduk, bana doğru geldi ve bende ona doğru eğildim. Beni öpecekti ve bu saatten sonra onun sarhoş olması önemini yitirmişti. Sonunda dudaklarımız birleştiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bu sesi onunda duyduğuna emindim. Hayatımda ilk defa öpüşüyormuş gibi hissettim. Bu an için o kadar çok beklemiştim ki, yaptığımın doğru olmadığını bile bile sonuna kadar gitmek istiyordum.

Hafifçe döndüm ve onu altıma aldım. Elim tişörtünün içinden girip yavaşça yukarı çıkarak göğsünü tuttu. Öpüşümü derinleştirmeme rağmen kendini geri çekmedi ve o da karşılık verdi.

Bu beni daha da tahrik etti. Sonunda dudaklarımı çektiğimde ona baktım yavaşça gözlerini açtı, en az benim kadar o da beni istiyordu. Gülümsedi, bende ona gülümsedim, sonra beni kendine doğru çekti "Bu doğru değil Elif, çok sarhoşsun" dedim.

"Ben sarhoş değilim, beni öpmeni istiyorum, çok güzel öpüyorsun."

"Yarın hiçbir şey hatırlamayacaksın ve beni suçlayacaksın."

"Ben seni hiçbir zaman suçlamam."

"Nedense buna inanmıyorum."

Bana öyle bir baktı ki yavaşça ona doğru eğildim ve öpmeye devam ettim. Dudakları dudaklarımın altında hareketlendi. İyi tarafım bunun doğru olmadığını kulağımın dibinde bağırıyordu sanki, kötü tarafım ise bunu o istedi, sen onu uyardın diyordu. Yine de bu kıza çok önem veriyordum ve yarın yaptıklarımızı hatırlamayacaktı ya da hatırladığında incinecekti. Benim için önemliydi ve asla onun güvenini boşa çıkaramazdım. İstemeyerek de olsa kendimi ondan uzaklaştırdım. Sabah hiçbir şey hatırlamayacağını bile bile onunla birlikte olamazdım. Yavaşça yana kaydım, bana "Gitme" dedi.

"Gitmiyorum Elif, yanındayım. İstesem de gidemem artık" diyerek onun tekrar arkasından sarıldım. Kulağın "Uyu artık sevgilim, ben hep yanında olacağım" diye fısıldadım.

"Bana sevgilim dedin."

"Evet."

"Hoşuma gitti."

Bir süre sonra da nefesleri düzene girdi. Kollarımda uyuyordu. Rahat olduğu o kadar belliydi ki ben ise ona bu kadar yakın olmaktan son derece rahatsızdım. Böyle bir işkenceye katlandığım için içimden kendime küfür ediyordum. Aslında uyumuştu, uyumaktan çok sızmıştı, artık kolay kolay uyanmazdı, kalkmalıydım, doğrusu buydu ama bencil tarafım ondan ayrılmak istemiyordu. Sonunda sıcak olduğundan yavaşça yerimden kalk-

tım. Üstümü değiştirdim, ince bir tişört ve şort giydim. Bir süre yatakta yatan kızı seyrettim. Yüzünde endişeli bir ifade vardı, uyurken bile rahat değildi.

Bu kıza duygularımı nasıl anlatacaktım. Sarhoşken her şey çok daha kolaydı. Bana "âşık mısın?" diye sormuştu. Ona olan aşkımı anlatsam anlamayacaktı. Ben onu sevdiğimi söylediğimde onun da benim gözlerimin içine bakarak bana sevdiğini söylemesini istiyordum. Bu geceki Elif çok tatlıydı ve yarın ayıldığında bu kadar tatlı olmayacağını biliyordum. Kim bilir sabah beni yanında görünce ne yapacaktı. Emin değildim, hâlâ adımı söylerken rahatsız oluyordu bunu hissedebiliyordum ve biraz önce de adımı sevmediğini itiraf etmişti. İlk defa onu öptüğümde gerçekten beni istemesini istemiştim ama biraz önce yaptığım şey ondan yararlanmak gibiydi ve bu beni rahatsız ediyordu. Keşke bu kadar sarhoş olmasaydı

Yaklaşık bir saat falan yatakta yatan kızı seyrettikten sonra onu uyandırmadan yanına sırt üstü yattım. Kollarımı başımın altına koymuş, uykusuzluktan ağrıyan gözlerimle tavana doğru bakıyordum. Sanki yanına yattığımı fark etmiş gibi bana doğru döndü ve sağ kolunu üstüme doğru attı ve başını göğsüme koyarak bana sarıldı. Bende kolumun birini onun başının altından geçirerek, ona sarıldım. Ve alnına bir öpücük kondurdum, hâlâ rahat edememiş olmalıydı ki bacağının birini bacaklarımın üstüne doğru attı biraz daha kıpırdandıktan sonra sonunda hiç hareket etmeden öylece kaldı.

Tenini, tenimde hissetmek işkencelerin en büyüğüydü. İşimi hiç kolaylaştırmamıştı. İçimden keşke yanına yatmasaydım diye geçirdim, içerideki odada yatabilirdim ama ben yine de başıma böyle bir şey geleceğini bile bile yanına yatmıştım. Kollarımda masumca uyurken, aklımdaki şeytan "onunla nasıl sevişebilirim?" diye düşünüyordu. Kafamdaki şeytanı kovmak epey zamanımı aldı. Sonunda uykuya daldığımda hâlâ kollarımda, başı göğsümde uyumaya devam ediyordu.

Sabah kollarımdaki kızın kıpırtıları ile uyandım. Henüz uyanmış gibi durmuyordu, hâlâ dün gece uyuduğumuz pozisyonda yatıyorduk, yavaşça kolumu başının altından çekmek istedim o sırada uyandı. Gözlerini açtı ve önce ne olduğunu anlamamış gibi bir süre gözleri açık yatmaya devam etti ve kafasını kaldırıp beni gördüğü anda, birden üstümden kalkarak yataktan fırladı.

"Sen burada ne yapıyorsun" diye bağırdı.

Ona baktım "Günaydın sevgilim" dedim.

"Sevgilim mi?"

"Evet."

"Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum Toprak, ne sevgilisi?"

"Dün akşam buraya geldik ya Elif."

Tam o sırada kendi üstüne baktı ve üzerinde benim tişörtümle olduğunu gördüğü anda, tişörtü iki yanından tutarak aşağıya doğru çekiştirmeye başladı, kapatamadığını anladığında, yatağın üstünde duran pikeyi çekerek kendini sardı.

Gülmeye başladım ve hareketlerinin saçmalığı beni daha da çok güldürdü. Bütün gece kollarımda bana ahtapot gibi sarılıp yatmıştı, neredeyse sevişecektik ve görmediğim yeri kalmamıştı, şimdi karşımda pikeye sarınmış bir vaziyette dikiliyordu.

Benim güldüğümü görünce daha da kaşları çatıldı ve "Ne gülüyorsun ya, dışarı çık" diye bağırdı.

"Elif bir sakin ol, zaten bütün gece kollarımda yattın."

"Tanrım, bunu nasıl yapabildim, hiçbir şey hatırlamıyorum, bana bir şey olmadığını söyle."

"Ne olması gerekiyordu" diye alayla sordum.

Yüzü kızardı. "Biz.... biz .. bir şey yaptık mı?"

"Evet."

"Yani yattık mı? Tanrım neden hiç hatırlamıyorum."

"Çok sarhoştun."

"Ve sen de sarhoş birinden faydalandın öyle mi?"

"Ben öyle demezdim, sanki benden faydalanan sendin yanlış hatırlamıyorsam."

Ellerini yüzüne kapadı ve "Ne yaptım ben, neden beni durdurmadın" diye söyleniyordu.

Ona baktım, şok geçiriyor gibi duruyordu, daha fazla üstüne gitmek istemedim.

"Zaten durdurdum merak etme, ama seni istedim Elif, hem de çok."

Yataktan çıktım ve yanma gidip onu kollarından tuttum. Sonra da çenesinden tutarak yüzünü bana doğru kaldırdım. Göz göze geldiğimizde "Hâlâ da istiyorum" dedim.

Hiç tepki vermeden yüzüme baktı. Böyle sessiz kalması son derece rahatsız ediciydi, keşke bir şeyler söyleseydi, bağırıp çağırmasına bile razıydım. Uzun bir süre öylece kaldık. Sonra yavaşça kollarını bıraktım. Hayal kırıklığı kalbimi mengene gibi sıkıyordu. Nefes alamaz hale gelmiştim. Sarhoşken söylediği şeyleri ciddiye almak en büyük salaklığımdı. Ondan uzaklaşmak için hareket etmiştim, o zaman kısık bir sesle.

"Ben... ben yine aynı şeyleri yaşamaktan korkuyorum."

"Sana aynı şeyleri yaşatmayacağım bunun için söz veriyorum Elif."

"Sözlere güvenmiyorum gün geliyor hepsi unutuluyor."

"Unutacağım hiçbir sözü vermem Elif, şu anda senden bir cevap vermeni beklemiyorum sadece düşünmeni istiyorum."

Bir süre daha birbirimize baktık. Sessizliği beni germişti. Şu anda dudaklarından dökülecek kelimelere kilitlenmiştim. Eğer hayır derse ne yapacağımı bilmiyordum.

"Tamam, düşüneceğim" dediği anda onu kendime doğru çektim ve sarıldım. İlk anda hareketsiz kalsa da kollarını kaldırıp belime doğru sarıldı, onu bırakmak istemiyordum. Bu şekilde sonsuza kadar kalabilirdim. Evet dememişti, ama hayır da

demeyişti. Sonra onu kendimden uzaklaştırdım ve alnına bir öpücük koydum.

"Çık artık."

"Tamam canım, ben kahvaltıyı hazırlayayım."

Kapıya doğru yürüdüm, çıkmadan ona baktım, hâlâ bıraktığım yerde üzerinde pike sarılmış vaziyette bekliyordu.

"Sana asla keşke dedirtmeyeceğim Elif, asla pişman olmayacaksın."

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Bundan sonraki işim eski kocasının açtığı yaraları sarmak olacaktı.

32

Toprak odadan çıktıktan sonra aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Beynim bana söylediği kelimeleri anlamakla meşguldü. "Sana asla keşke dedirtmeyeceğim, asla pişman olmayacaksın" demişti ve içimde bir yerlerde bu söze sıkı sıkı sarılmak istiyordum.

Ona güveniyordum ama inanmakta istiyordum. Her başım sıkıştığında yanımdaydı beni bir kere bile hayal kırıklığına uğratmamıştı, düşünceli ve duyarlıydı, ben yeni bir ilişkiye hazır mıydım bilmiyordum.

Dün gece onunla aynı yatakta yatmıştım, sabah kalktığımda adama sıkı sıkı sarılmış haldeydim, neredeyse onun üstünde yatıyordum ve şu anki durumdan çok utanıyordum. İçimden kendime küfür ettim, ne vardı hiçbir şey hatırlamayacak kadar içecek. Yataktan birden fırladığım için midem bulanıyordu ve başımda çatlayacak kadar ağrıyordu. Kim bilir dün gece neler yapmıştım.

Toprak bunları yüzüme söylemeyecek kadar kibar bir adamdı, üstümde onun tişörtü vardı. Bunu bile kendim mi giydim, yoksa o mu giydirmişti acaba? Sıcak basmıştı, üzerimde sarındığım pikeyi yatağın üstüne fırlattım ve banyoya girdim. Bir duş almam gerekiyordu, saçım başım dağılmıştı. Rimelim akmıştı

ve beyaz tişörtün altından göğüslerim olduğu gibi ortadaydı. Biraz önce beni bu halde görmüştü, ona rağmen beni istediğini söylemişti. Ben erkek olsaydım, aynada gördüğüm kızı bırak isteyi, dönüp bakmazdım bile.

Tekrar odaya girip, elbisemi aldım. Ve elimdeki elbiseye bakınca kendime bir kez daha küfür ettim. Acaba dün akşam hangi akla hizmet edip böyle bir elbise seçmiştim. Ben böyle şeyler yapan biri hiç olmamıştım. Şimdi kendimi tanımıyordum. Bir yerlerde zıvanadan çıkmıştım ve toparlanamıyordum. Aptaldım tam bir aptal böyle bir elbiseyle dışarıya çıkıyorsam sataşmaları da kabul etmiş sayılırdım. Birde adamın kafasına şişeyle vurmuştum. Birden o sahne gözümde o kadar net canlandı ki, yüzümü ellerimle kapadım ve her şeyi hatırladım.

Karakolda Toprak'ın adını verdiğimi hatırlıyordum. Ah Allahım, her şeyi hatırlamıştım, adamın yüzüne adını sevmediğimi bile söylemiştim. Çok utanç vericiydi ve yaptıklarımdan sonra şimdi nasıl suratına bakacaktım. Neredeyse benimle yatması için yalvarmıştım. Bu odadan çıkmayıp burada onu görmeden sonsuza kadar kalabilirdim. Parmaklarım dudaklarıma gitti. Onu öpmüştüm ve o öpüşmeyi hatırlıyordum, çok güzeldi, kahretsin onu çok istemiştim ve bu kadar ilkeli bir adam olmasaydı onunla sevişecektim. Hayatımda ilk defa Toprak'ın dışında bir adamı öpmüştüm, ilk defa başka bir erkeği istemiştim. Belki kendini eski kocamın yerine koyduğumu sanabilirdi ama koymamıştım, onun kim olduğunun farkında olarak onu istemiş ve öpmüştüm.

Bu benim için iyi bir şeydi, onu öperken eski kocam aklıma bile gelmemişti. Ona bakmış ve onu görmüştüm, hep yanımda olan adamı, her başım sıkıştığında güveneceğim adamı belki de bilinç altım bunu bildiği için karakolda onun adını vermiştim.

Birde "bana âşık mısın?" diye sormuştum. Verdiği cevabı hatırlamam biraz uzun oldu ama sonunda onu da hatırladım. Kendi kendime küfür ediyordum tüm bunları nasıl demiştim

ona, bir daha ağzıma içki sürmeyecektim. Saçmalamada sınır tanımamıştım anlaşılan.

Keşke hatırlamasaydım, "Benden faydalanan sendin" dediğinde doğru söylemişti. Şimdi ne yapacaktım her şeyi hatırlarken nasıl hatırlamamış gibi yapacaktım. Kızarmadan yüzüne nasıl bakacaktım. Karakolda neden onun adını vermiştim ki?!! Yatağın kenarına oturdum. Tekrar yatağın üzerinde duran elbiseye baktım. Üstümdeki tişört bile elbiseden daha iyi duruyordu. Böyle çıkamayacağıma göre elbiseyi giymeliydim.

Tekrar banyoya gidip, elimi yüzümü yıkadım, akşamdan kalma makyajımı temizledim, saçlarımı ıslatarak düzelttim ve istemeyerek de olsa elbiseyi giydim. Çoraplarımı buldum, aynada tekrar kendime baktığımda ne kadar salak olduğumu bir kere daha gördüm.

Neredeyse yarım saatten beri odadaydım ve artık çıkmam gerekiyordu. Bir cesaretle kapıyı açtım ve salona geçtim. Masayı hazırlamıştı ve mutfaktan sesler geliyordu. Mutfağa doğru gittim, beni gördüğünde gülümsedi, ahh o kadar yakışıklıydı ki, bende ne buluyordu bilmiyorum. Güzellik de Masal'ın yanına bile yaklaşmazdım.

"Tekrar günaydın canım."

"Günaydın" dedim ama yüzümün alev gibi yandığım hissediyordum.

Bana bakarken gözlerinde gördüğüm kesinlikle hayranlıktı. Gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemez, utanmıştım ve bunun nedeni dün geceki davranışlarımdı. Elindekini tezgâha bırakarak yanıma geldi, ellerini omuzlarıma koydu, kafamı kaldırıp ona baktım.

"Utanılacak bir şey yapmadın Elif, utanmanı istemiyorum."

"Ben her şeyi hatırlıyorum."

Güldü, beni kendine çekip sarıldı, bende ona sarıldım, dün gece daha da ileriye gitmiştim masum bir sarılmadan bir şey çıkmazdı.

"Hatırlamana ... çok tatlıydın birtanem."

Söylediği kelimeler kalbimin sımsıcak olmasını sağlamaya yetmişti. Ona güvenmeyi o kadar çok istiyordum ki, bunu tüm kalbimle istiyordum. Son zamanlarda çok yara almıştım ve şimdi o yaraları iyileştirme zamanıydı. Yine de korkuyordum, aynı acıları bir daha yaşamak istemiyordum. Mutlu olmak istiyordum, mutlu olmak bu kadar zor olmamalıydı.

Beni kendinden uzaklaştırdı ve şimdi tam gözlerimin içine bakıyordu. O mavi gözlerin derinliklerinde kendimi kaybetmek üzereydim.

"Madem her şeyi hatırlıyorsun, "bana âşık mısın?" diye sorduğunu da hatırlıyor musun?"

"Evet" diye fısıldadım.

"Bir şey daha dedin, dedin ki, bana bunu söylemen gerekiyor."

Konuşacak sesimi bulamadım, bana öyle bakarken kalbimin atışı hızlanmıştı, o kadar heyecanlıydım ki, eğer beni tutmasa düşmekten korkuyordum. Kafamı salladım.

"Sana âşığım Elif, hem de uzun zamandır."

Hiçbir şey diyemedim, aslında çok şey demek istiyordum ama kelimelerimi kaybetmiştim sanki. Öylece ona bakıyordum, kalbimin ritmi hızlanmıştı, o kadar hızlı atıyordu ki, bu sesi onun da duyduğuna emindim.

"Seni öpmek istiyorum" dedi gülerek, dün akşam aynı şeyi ben ona söylemiştim, o da aynı şeyi kastediyordu utanmıştım.

Yavaşça eğildi, dudaklarımı öpmeye başladı ve başladığı gibi bitti.

"Seni daha fazla utandırmayalım, gel hadi kahvaltımızı yapalım" diyerek beni bıraktı.

İçeri girdiğimde hiç iştahım kalmamıştı. Hâlâ midem bulanıyordu ve Toprak'ın sözlerini düşünüyordum. Bana âşık oldu-

ğunu söylemişti. Ben ona âşık mıydım? Bilmiyordum. Aslında böyle bir adamın bana âşık olduğunu söylemesinden sonra sevinmem gerekiyordu, ama nedense kendimi kötü hissediyordum. Bir kere sevmiştim ve bittiğinde çok acı çekmiştim.

Sevmek acı vericiydi, hele karşınızdaki sizin kadar sevmiyorsa daha da acı verici oluyordu. Karşımda oturmuş bana seven gözlerle bakan adama bakıyor ve ona bir şans vermek istiyordum ama kırılmak en büyük korkumdu.

"Kahvaltını yap artık Elif, bu kadar düşünecek bir şey yapmadık."

Onun bu sözleriyle kendime geldim. Ben kırılmaktan korkarken onu kırdığımı biliyordum. Biraz önceki coşkulu adam değildi, belli etmese de benim davranışlarımın onu kırdığını görebiliyordum. Ben tam anlamıyla bir aptaldım ve benim gibi bir aptala âşık olduğuna göre onun da benden bir farkı yoktu.

"Yaptıklarımızı düşünmüyorum" dedim ve dediğim anda pişman oldum, şimdi ne düşündüğümü sorarsa ne diyecektim. Ama hiçbir şey sormadı.

"Seni zorladığımı sanmanı istemiyorum, sadece sana karşı duygularımı bil diye söyledim. Ve gördüğüm kadarıyla bundan son derece rahatsız oldun."

Bunu ona belli ettiğim için kendime küfür ediyordum.

"Rahatsız olmadım" dedim.

"Olduğunu görebiliyorum Elif, bana yalan söyleme."

"Ben henüz hazır olduğumu sanmıyorum, yeni bir ilişkiye hazır olur muyum onu da bilmiyorum."

"Ben beklerim Elif, istediğin kadar beklerim, sadece bu ilişkiye bir şans vermeni istiyorum."

"Ya olmazsa, ya ben hazır olamazsam, o zaman ne olacak?"

"Ben yine de bu riske girmek istiyorum, seni seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum."

Duyduklarım beni daha da huzursuz etti. Bu adamı hak et-

miyordum, onu üzmekten korkuyordum. Şimdi bile üzdüğümün farkındaydım. Uzandı elimi tuttu ve başımı kaldırıp ona baktım. Biraz önce sevecenlikle bakan gözlerinde bu sefer hayal kırıklığı vardı ve bunun tek sorumlusu bendim. Hâlbuki onu üzmek en son istediğim şeydi.

"Seni üzmek istemiyorum, ne hissedeceğimi bilmiyorum ve şimdi bile üzdüğümün farkındayım."

"Beni üzmüyorsun canım, seni anlıyorum, senin yaşadığın bu dönemi yaşayan bir kız kardeşim vardı benim, tamam o zaman bütün söylediklerimi unut, kendini rahat hissettiğinde konuşuruz bunları."

"Unutmak istemiyorum, söylediklerin çok güzeldi."

"O zaman bu ilişkiye bir şans ver Elif, bir şans ver ki herkesin eski kocan gibi olmadığını sana kanıtlayayım."

Haklıydı, bu ilişkiye bir şans verebilirdim, ondan hoşlanıyordum, ona âşık değildim ama olabilirdim. O kadar kolaydı ki onu sevmek, benim korkum sevememekti. O zaman her ikimizde üzülecektik. Hâlâ elimi tutuyordu, kafamı kaldırıp ona baktım, bana gülümsedi, çok yakışıklıydı ve Masal bile o güzellikle onu elinde tutamadığına göre ben nasıl tutacaktım.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Sadece düşünmeni istiyorum."

"Düşünecek çok şeyim var, bunu düşünmek istemiyorum" dedim.

Biliyordum düşünmeye başladığımda her şey yanlış gelecekti ve gittikçe ondan uzaklaşacaktım. Ondan uzaklaşmak istemiyordum. Ama ona bakarken beni yanlış anladığını anladım. Söylediğim cümleyi yanlış anlamıştı. Gözlerindeki umudun yavaşça hüzne dönmesini seyrettim. Bir süre daha bana baktı ve elimi bırakmak üzere olduğunu hissettim, gözlerinin içine bakarak "Bırakma ellerimi" dedim.

Böyle bir şey söylediğime ben bile inanamıyordum, onun da bunu beklemediği suratından belli oluyordu. Ona bakıyordum, o

da gözünü kırpmadan bana bakıyordu, bakışlarında erimek üzereydim, maviliklerinde kaybolmak, karşısındaki kadını dünya güzeli gibi hissettirecek bakışları vardı ve ben şu anda kendimi o şekilde hissediyordum. Dediğim cümleden sonra elimi daha sıkı tuttu ve elini uzatarak diğer elimi de tuttu, ellerim ellerinin içindeydi, gülümsedim, bu sefer gerçekten de gülümsemeyi başardım. Aynı şekilde o da bana gülümsedi.

"Hiç bırakmayacağım birtanem, sen istediğin sürece hiç bırakmayacağım" dedi.

Ona inanmak istiyordum, birden gözlerim doldu ve birkaç damla yaşın yanaklarıma doğru aktığını hissettim. Yerinden kalktı ve yanıma geldi, beni de kaldırdı, yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmakları ile ıslanmış yanaklarımı sildi.

"Bu son sevgilim, bir daha benim yanımda hiç ağlamayacaksın" dedi.

Gülümsedim ona inanmaya ihtiyacım vardı ve kalbim ona inanmak istiyordu. Sonra eğildi, bende ona doğru başımı kaldırdım ve dudakları dudaklarımı buldu. Öpüşü yumuşak ve güzeldi. İçimde bir yerlerde binlerce kelebek havalandı. Beni bıraktığında hâlâ içimde kelebeklerin kanatları çırpıyordu. Yavaşça gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Benim biraz zamana ihtiyacım var."

"Biliyorum, istediğin zaman olsun" diyerek gülümsedi.

"Hadi kahvaltımızı yapalım."

Kahvaltıdan sonra masayı kaldırdım ve bulaşıkları bulaşık makinesine dizdim, bu sırada Toprak biriyle telefonda konuşuyordu, iş ile ilgili olmalıydı oldukça sinirlenmişti. O telefonu kapadığında ben de işleri bitirmiştim.

"Elif, şantiyelerin birinde bir sorun var, benim çıkmam gerek."

"Beni de eve bırakır mısın, üstümü değiştirip gidip arabamı almam gerekiyor."

"Tamam, istersen beni de bekleyebilirsin."

"Gerek yok, ben hallederim."

"Pekâlâ, hazırsan çıkalım o zaman."

Evin önüne geldiğimizde, arabayı durdurdu ve bana doğru döndü, elimi tuttu bir süre tuttuğu elime baktı ve sonra kafasını kaldırdı.

"Seni bırakmak istemiyorum ama gitmek zorundayım."

"Biliyorum, benim de işlerim var zaten."

"Beklersen beraber halledebiliriz."

"Gerçekten gerek yok, ben hallederim."

Bana doğru eğildi ve dudaklarımı hafifçe öptü "Seni ararım" dedi.

Her zamanki gibi apartmana girene kadar bekledi ve sonra gitti. Eve girdiğimde ilk işim üzerimdeki elbiseden kurtulmak oldu. Daha rahat bir şeyler giydim ve bir ağrı kesici aldım. Pencerenin önündeki koltuğa oturduğumda bugün olanları düşünmeye başladım. Artık Toprak'la bir ilişkimiz mi vardı? Bu şekilde düşünmek hiç hoşuma gitmedi. Parmaklarım biraz önce onun tarafından öpülen dudaklarıma gitti ve elimde olmadan gülümsedim. Şimdiye kadar beni iki kere öpmüştü, ahh üç kere öpmüştü, ilki dün gece adama saldırdığım zamandı, o anı düşününce yine kızardım, ilkinin haricinde bugünkü öpüşleri yumuşak ve şefkatliydi ve çok hoşuma gitmişti. Acaba onunla sevişmek nasıl olurdu diye aklımdan geçirdim ve sonra o kadar da değil diyerek aklımdakileri uzaklaştırdım.

Telefonum çalmasaydı orada oturup hayal kurmaya devam edecektim. Baktığımda arayan Arzu'ydu.

"Efendim canım."

"Kızım neredesin sen ya bu kaçıncı arayışım."

"Duymadım Arzu, sessizdeydi. Evdeyim."

"Dün gece neredeydin, o kadar sarhoştun ki, sabah erkenden evine geldim, evde olmadığını söylediler."

"Toprak da kaldım."

"Nee?"

"Duydun işte, orada kaldım beni kendi evine götürdü."

"Tanrım, vay canına eee ne oldu anlatsana, adamı çıldırtma."

Bir an ona gerçeği söyleyip söylememe konusunda tereddüt ettim ve şimdilik bilmesine gerek olmadığına karar verdim. Daha durumu ben bile kabul edememişken başkalarının duymasına gerek yoktu.

"Bir şey olmadı, sızıp kalmışım, uyanınca da beni eve bıraktı."

"Ahh Elif ya, Toprak beni eve götürecekti ve ben de sızıp kalacaktım öylemi, kızım biraz kur yapsaydın adama, nasıl olsa sarhoştun."

Zaten yapmıştım ve istemiş olsaydı onunla sevişecektim, düşünmek bile gülümsememe yetmişti. İlk defa Arzu ile canım gevezelik yapmak istemedi.

"Of Arzu başım ağrıyor, şimdi uyuyacağım, sonra konuşalım mı?"

"Tamam ama detayları öğrenmeden elimden kurtulamazsın."

"Kendime geleyim konuşuruz" diyerek telefonu kapattım. Bu kız nasıl bu kadar neşeli olabiliyordu, dün akşam benden bile fazla içmişti ve ben hâlâ kendimi berbat hissediyordum.

Telefon ikinci kez çalınca, arayana bakmadan açtım.

"Efendim."

"Merhaba Elif."

Toprak'ın sesini duyduğumda yapmam gereken şeyi yapıp telefonu kapatmam gerekiyordu, yapacaktım da ama "Kapatma Elif, lütfen kapatma" dediği için onu dinlemeye karar verdim.

"Ne istiyorsun Toprak."

"Konuşmak ve beni dinlemeni istiyorum."

Hangi yüzle beni aramaya devam ediyordu.

"Seni çok dinledim, evliliğimiz boyunca, ondan önce hep seni dinledim artık dinlemek istemiyorum."

"Elif sana açıklayabilirim, bak benim Melek'le aramda evliyken hiçbir ilişki yoktu, boşanınca oldu. Bunu sana kanı..."

Sözünü kestim, Melek'in adı geçtiğinde bütün sinir uçlarım titremişti.

"Ben o kanıtı telefonumda taşıyorum, senin bir şey kanıtlamana gerek yok, aranızda hiçbir şey olmasa bile o fotoğraflar benimle evliyken çekilmiş fotoğraflar bu her şeyin kanıtı."

"Onlar sadece yemek yerken, yürürken çekilmiş fotoğraflar Elif, hiçbir şeyin kanıtı sayılmaz. Onlar iş konuşulan zamanlardı."

Bunu duyduğum anda hırsla yerimden kalktım. Hâlâ yalan söylüyordu, bu kadar samimi görüntülerde ne işi konuşuluyordu acaba?!!

"Yeter yalanlarından bıktım ve duymak istemiyorum artık. Bende iş yemeklerine gidiyorum, bende fotoğraflar çektiriyorum, ama hiç bir zaman iş yemeğine gittiğim biriyle el ele tutuşarak ya da yanak yanağa gelerek fotoğraf çektirmiyorum. Seni affetmiştim, bana yaptıklarını görmezlikten gelmiştim, herkesin seni unutmam gerektiğini söylediklerinde duymazlıktan gelmiştim. Sana dönüyordum kahrolası pislik, bunun bir açıklaması var mı? Ailemi bile karşıma alıp sana dönüyordum."

"Elif."

"Bitti Toprak artık bitti."

'Elif seni seviyorum, senin de beni sevdiğini biliyorum, oturup konuşabiliriz Elif, sana gelebilirim."

"Sen beni bırakıp gittin, on yıllık bir geçmişi bir anda silip attın. Hiçbir açıklama yapmadan çekip gittin, geri dönmeni beklediğim çok zamanlarım oldu, şimdi o zaman değil."

"Elif."

"Boşanmak istiyorum dediğinde sana zorluk çıkarmadım,

şimdi sen de bana zorluk çıkarma, ben artık eski Elif değilim, çok acı çektim ve bunun sorumlusu sensin, beni rahat bırak artık."

"Tatlım, beni dinle."

"Bana tatlım deme" diye bağırdım. "Bir daha beni arama, sakın bir daha beni arama" diyerek telefonu kapadım. O sinirle telefonu elimden fırlattım. Telefon yine dağılmıştı ve onun yüzünden kırdığım ikinci telefondu.

Gözyaşlarıma hakim olamadım, sesini duymak bana yetmişti. Geçecek diyordum kendi kendime geçecek. Bir zaman gelecek onunla konuştuğumda içim bu kadar acımayacak. O zamanın çabuk gelmesi için dua ettim. Ona dönmeyecektim, bu yaptığını affetmeyecektim. Şimdiye kadar çok şeyini affetmiştim, ama bu affedebileceğim şeyler arasında değildi. Söyledikleri doğru bile olsa, sadece basit bir yemek bile olsa, ki öyle olmadığını hissediyordum onu affetmeyecektim. Her işten geç geldiğinde, her iş yemeğinde yüzüne bakıp "acaba doğru mu söylüyor?" diye düşünmek istemiyordum. Evlenirken ailemi dinlememiştim ve bu sefer onları dinleyecektim ondan uzak duracaktım.

Bir süre sonra ona baktığımda hiçbir şey hissetmeyecektim. Kalbim bir başkası için de atabilirdi, aklım bir başkasını da düşünebilirdi. Ve ben bir başkasını da sevebilirdim. O şansını kaybetmişti ve ona ikinci bir şans vermeyecektim. Biraz önce beni öpen adamı düşündüm, doğru Toprak oydu. Onu sevebilirdim. En önemlisi ona güveniyordum. Bu sefer ellerimi ben istemediğim sürece bırakmayacağını biliyordum. Hayatımı düzene koyacaktım. Her şeye sıfırdan başlayacaktım ve Toprak'la olan ilişkime bir şans verecektim. Sonunda yerimden kalktım ve telefonun etrafa dağılan parçalarını topladım. Camı kırılmıştı ama çalışıyordu. Telefonu açtığımda Toprak'tan gelen mesajı gördüğümde gülümsedim. Beni özlediğini yazıyordu.

Biraz önce içimi kavuran acıdan sonra, onun bu mesajı içimi ferahlatmıştı...

33

En son Elif'i aradığımdan beri onu kaybetmek üzere olduğumu anladım. Telefonda bana dediği şeyleri asla benim tanıdığım Elif söylemezdi. Değişmişti ve kendine daha güvenir olmuştu. Üstelik o Toprak denen herifle fazla samimiydi.

Melek'i elime bir geçirirsem onu doğduğuna pişman edecektim, ama o günden beri ortalıkta yoktu. Ben değişmiştim kanımı seviyordum ve onsuz geçen bu zamanlarda onu ne kadar çok sevdiğimi anlamıştım.

Şimdi yaptığım hatanın bedelini ödüyordum ve bu çok ağır bir bedeldi. Bununla tek başıma savaşamazdım. Şirketi arayarak daha önce iş yaptığımız Dizayn Mimarlık'ın telefonunu aldım.

Telefonu çevirdiğimde, "Merhaba ben Arzu" dedi karşıdaki ses.

"Arzu Hanım merhaba, ben Masal Hanım'la görüşecektim."

"Tabi kim aradı diyelim?"

"Toprak Dağhan" dedim, bir süre bekledikten sonra, oldukça seksi bir kadın sesi telefona cevap verdi.

"Merhaba Toprak Bey, Ben Masal."

"Merhaba Masal Hanım, sizinle konuşmak istediğim şeyler var."

"Ne hakkında?"

"Elif Bulut ve Toprak Ünlüer hakkında."

Bir süre hiç ses gelmedi telefondan, kapatmadığını biliyordum. Sonunda "Toprak Bey, benim bu konuda konuşacak bir şeyim yok" dedi.

"Masal Hanım, siz Toprak Bey'i istiyorsunuz ve ben de Elif'i."

"Biz Toprak Bey'le ayrıldık, şu anda kiminle olduğu beni ilgilendirmiyor."

"Ayrıldığınızı daha basın bile duymadı Masal Hanım, bence beni dinlemelisiniz."

"Bakın Toprak Bey, kimi istediğiniz beni ilgilendirmiyor, üstelik Toprak'ı iyi tanırım ve o Elif gibi kızlardan hoşlanmaz, şu anda onunla ilgileniyor olabilir ama aralarında bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Onları gördüm Masal Hanım."

Karşıdan bir süre hiç ses gelmedi.

"Siz bana telefonunuzu verin, gerekirse sizi ararım."

Telefon numaramı verdikten sonra bir süre düşündüm. Masal Hanım'a güvenmiştim ama anlaşılan yalnız başıma hareket etmem gerekecekti. Ne yapıp edip, Elif'le karşılıklı konuşmalıydım. Telefonlarıma bir daha cevap vereceğimi sanmıyordum. Pencerenin önünde dikilmiş yoldan geçenlere bakıyordum. İki gündür İstanbul'daydım ve artık dönmem gerekiyordu, ama meydanı o adama bırakıp gitmek istemiyordum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirse bana dönmesi o kadar geç olacaktı.

***

Elif'i aslında eve hiç bırakmak istemiyordum. Arabadan inmeden onu öpmüştüm ve daha da ileriye gitmemek için kendimi zor tutmuştum. Korkuları vardı ve onları yok etmeye kararlıydım. Hâlâ bana dediği kelimeler kulaklarımdaydı, düşünmek is-

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"Arabanı almaya gitmedin mi?"

"Gitmedim."

Tek kelimelik cevaplar vermesinden hoşlanmamıştım. Bir şey olmuştu ve morali bozuktu. Bunu telefonda sormak istemiyordum.

"Yağmur gitmeden seni görmek istiyor, bu akşam onları görmeye gitmek ister misin?"

"Olur."

"O zaman buradan çıkınca seni alırım, bir saate kadar gelmiş olurum, hazırlanabilir misin?"

"Evet."

"Pekâlâ görüşürüz Elif."

"Görüşürüz" dedi ve telefonu kapattım.

Ne olmuştu anlayamadım, biraz önce heyecanla atan kalbim nedense şimdi huzursuz olmuştu. Şantiyede daha fazla kalamadım ve çıktım. Yarım saat sonra sitesinin önündeydim. Ne olmuştu? Kafamda sürekli bu soru dönüyordu. Eski kocası mı aramıştı? Yalnız kaldığında düşünmeye zamanı olmuş ve bu ilişkinin yanlış olduğuna mı karar vermişti? Ya öyleyse, vazgeçmişse, işte yıllardır bunun için hiçbir kadınla ciddi bir şey düşünmüyordum. Belirsizlikler her zaman huzurumu kaçıran şeylerdi ve şimdi bu belirsizlik son derece rahatsız ediciydi.

Kendi kendime güldüm, Koskoca Toprak Ünlüer, kalbi yaralı küçük bir kızın peşine takılmış acı çekiyordu. Yine de ondan vazgeçmek istemiyordum. O benim şimdiye kadar bir kadın için atmayan kalbimi attırmıştı, onun yanında huzurluydum, biliyordum yaraları iyileştiğinde o da benim yanımda huzurlu olacaktı. Elif'i sarıp sarmalamak ve hiç bırakmak istemiyordum. Belki de yıllarca kırdığım kalplerin ahım çekiyordum, ne yaptığımı anlamam için benim de acı çekmem gerekiyordu.

Saate baktım ve sonra arabayı hareket ettirerek siteye girdim. Yukarı çıktığımda nasıl bir Elif bulacağımı bilmiyordum. Bunun huzursuzluğu ile zile bastım. Kapıyı açtığında gözlerini

görmem yetmişti, bir şey olduğunu anlamam için. Beni gördüğünde gülümsedi ama sadece dudaklarında asılı kaldı, gözlerine ulaşamadan gülümsemesi bitti.

"İçeri gelecek misin?"

"Hazır mısın?"

"Evet."

"O zaman gelmeme gerek yok, trafik sıkışmadan gidelim."

Montunu aldı ve giydi, siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Birlikte asansöre doğru gittik. Arabaya bindiğimizde bir süre hiç konuşmadı ve bende ne diyeceğimi bilmediğimden konuşmadım. Bekledim ama konuşmayınca ve sessizlik işkenceye dönmeye başlayınca "Neyin var birtanem" diye sormak zorunda kaldım.

"Bir şey yok."

"Bir şey var sabahki gibi değilsin, ne oldu?"

Bana baktı, bende çok kısa ona baktım ve bu gözlerindeki kederi görmeme yetmişti.

"Toprak aradı."

Kalbimden bir acı geçti, bundan sonra duyacaklarım hiç de hoşuma giden şeyler olmayacaktı. Ne istedi dememek için kendimi zor tuttum. Ben sormadan anlatmasını istiyordum, anlatmak istemezse de ne yapacağımı bilmiyordum.

Ben bir şey sormayınca "Benimle konuşmak istediğini söyledi" diye devam etti.

"Sen ne dedin?"

"Konuşmak istemediğimi ve beni rahat bırakmasını söyledim."

Birden rahatladığımı hissettim. Kararı kesinleşiyordu bu da benim istediğim bir şeydi. Ona bakmadan gülümsedim.

"Ne istiyormuş?"

"Hâlâ bir açıklama yapmak istiyor, açıklanacak ne kaldı bilmiyorum."

Tahmin ediyordum vazgeçmeyecekti. Sonuna kadar gidecekti. Müdahale edebilirdim ama Elif'in duygularından emin değildim. Emin olamama duygusu, elimi kolumu bağlıyordu. Üzmek istediğim en son kişiydi Elif, hatta en son bile değil, onu asla üzemezdim.

"Nasılsın şimdi?"

"İyiyim ama yine olan telefona oldu" dedi bana bakarak güldü.

"Bu sefer de camı kırıldı, bir daha fırlattığımda yumuşak bir yerlere atmaya çalışacağım."

Bende güldüm, arabaya bindiğinden daha rahattı, onun rahat olması benim de rahat olmamı sağladı.

Daha bir şeyler sormak istiyordum ama birden konuyu değiştirdi.

"İş başvurularımdan bir tanesi aradı, yarın görüşmeye gideceğim" diyerek çantasını karıştırmaya başladı.

"Neresi?"

Çantasından çıkardığı kâğıda baktı ve "Altan Mimarlık" dedi.

"Sahibini tanırım, iyi biridir ve işinde profesyoneldir, yanında çok şey öğrenebilirsin."

"Seni referans gösterebilir miyim?"

"Tabi ki, istersen görüşebilirim de."

"Yok istemem kendim halletmek istiyorum."

Ona baktım, aslında başka bir yerde çalışmasını istemiyordum. İşe geri dönmesini istiyordum. Onu her dakika göreceğim bir yerde olması hoşuma gidecekti ama Masal'la aynı yerde onları bir arada düşünemedim. Masal onu hayatından bezdirirdi, birde aramızda bir şeyler olduğunu fark ettiği anda hayatı ona çekilmez yapardı. Keşke Masal'la o zaman konuşup işi bırakmasını isteseydim diye düşündüm.

Eve yaklaştıkça huzursuz olduğunu hissettim. Uzandım eli-

ni tuttum, bana doğru döndü baktı, gözlerindeki mahmurluk içime işledi. Ona gülümseyerek "Ne oldu Elif?" dedim.

"Şey, lütfen yanlış anlama ama bunun doğru olmadığını düşünüyorum."

"Neyin?"

"Bu ziyaretin."

"Yanlış olan ne?"

"Bilmiyorum ama yanlış gibi geliyor, benim hakkımda konuştuklarını sanıyorum, yeğenin bana seninki demişti hatırladın mı?"

Güldüm "Benimki değil misin şimdi?" dedim.

O da güldü "Handan Hanım biliyor mu benim de geleceğimi?"

"Evet." Hâlâ elini tutuyordum. "Bak birtanem, kendini bir şeylere mecbur hissetme, gitmek istemiyorsan hemen buradan dönerim sorun değil."

"Ayıp olur."

"Rahat hissetmiyorsan önemli değil, onlarla konuşurum."

"Buraya kadar geldim, dönmek istemiyorum."

"Pekâlâ ama kendini hazırla, ufaklıklar bu tip şeyler diyebilirler."

"Umarım demezler, çok utanırım annenin yanında."

"Utanma birtanem, hele bizimkilerin yanmda hiç utanma, onlar seni sevdi, tıpkı benim sevdiğim gibi" dedim ve ona baktım, aynı anda o da bana baktı. Gözlerindeki hüzün biraz dağılmış olsa da hâlâ aynı yerde duruyordu. O gözlerdeki hüznü silmeye yemin ettim.

Eve gidene kadar konuşmadı ve ben de elini hiç bırakmadım. Arabayı garaja çektiğimde "Hadi bakalım, Handan Sultan bize neler hazırlamış görelim" diyerek biraz rahatlamasını sağlamaya çalıştım.

"Tanrım eli boş geldim, keşke bir çiçek falan alsaydık."

"Dert etme annem için sende bir çiçeksin" dedim. Karanlıkta bile kızardığım hissedebiliyordum.

Arabadan indim ve kapısını açtım, bunu beklemiyordu herhalde, bana baktı ve ona elimi uzattım. Elimi tuttu ve arabadan indi. Yerimden hiç kımıldamadığım için karşılıklı durmaya başladık, birbirimize o kadar yakındık ki, parfümünün kokusu burnuma doluyordu. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki, zaten tedirgindi daha fazla huzursuz etmek istemedim. El ele eve doğru yürüdük, daha kapıya gelmeden annem arabanın sesini duymuş olmalı kapıyı açtı. Elif birden elini çekmeye çalıştı ama bırakmadım. Kapıya geldiğimizde, bıraktım ama bana kızgın olduğunu tahmin ediyordum.

"Hoş geldin kızım" diyerek annem Elif'e sarıldı.

"Hoş bulduk Handan Hanım."

İçeri girdiğimizde beni de bir sürpriz bekliyordu, Yağmur'un kocası da buradaydı.

Mehmet ile epeydir görüşmemiştik. Ona sarıldım.

"Ne işin var burada?"

"Karımı ve çocuklarımı özledim, baktım gelmiyor bari ben gideyim dedim."

"Hoş geldin buna en çok Yağmur sevinmiştir."

"Tabi ki sevindim, bende kocamı özlemiştim, artık biraz daha kalabiliriz burada."

"Hoş geldin Elif" diyerek sarıldı.

Akşam yemeği oldukça hoş sohbet geçti, bir ara gözüm Elif'e takıldı geldiğinde ne kadar tedirginse şimdi o kadar rahattı. Baktığımı anlamış gibi kafasını kaldırdığında göz göze geldik, gözlerindeki hüzün dağılmıştı, mutlu gibi duruyordu ve bana bakarken gülümsedi, dudaklarındaki gülümseme gözlerine kadar ulaştı. Ben bu kızı seviyordum ve onu artık bırakmam söz konusu bile değildi. Yemekten sonra çocuklar Elif'i hiç yalnız bırakmadı. Çocuklarla anlaşmayı biliyordu hele Selin dibinden

ayrılmadı. Yağmur "Çocuklar yatma zamanı" dediğinde, ikisi birden, "Bizi Elif uyutsun" diye bağırdılar.

Bütün akşam kızın yanındaydılar, artık onu rahat bırakmalarını istiyordum.

"Kaybolun bücürler, sizi anneniz uyutacak" dedim onlara ve Selim her zamanki gibi hazır cevap olarak, "Ama seni uyutuyor bizi de uyutsun" dedi.

Herkes güldüğünde gülmeyen tek kişi Elif'ti ve kıpkırmızı olmuştu. Selim ise ne söylediğinin farkında olmadığından Elif'in elini tutmuş onu çekiştiriyordu.

"Hadi ama Elif, söz hemen uyuyacağız değil mi Selin?"

"Evet" diyerek kızda diğer eline yapıştı.

Elif yerinden kalktı hiçbir şey olmamış gibi, "Ben uyuturum" dedi ve çocuklarla birlikte odadan çıktı. Yağmur'da peşlerinden. Onlar gittikten sonra hâlâ gülen Mehmet'e bakıp "İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun, şu çocuklara biraz terbiye ver artık" diyerek kızdım.

"Ben ne yapayım, Selim'in huyunu bilmiyorsun sanki."

"Yanında konuşmayın sizde bunları, kendiliğinden söylemiyor ki sizlerden duyuyor."

"Neden sinirlendin Toprak" diye sordu annem.

"Kız ne kadar utandı görmedin sanki. Bu dakikaya kadar her şey iyi gitti, son dakika golü gibi."

"Bir çocuğun söylediğini ciddiye alacak değil herhalde. Hem biz onu biliyoruz" dedi annem.

"Ah annem ya, o kızı seviyorum, ne üzülmesini, ne de utanmasını istemiyorum."

"Vay canına bunu senden hiç beklemezdim Toprak, sonunda aşkı öğrendin ha" diyerek gülmeye başladı Mehmet.

"Hâlâ senden iyi durumdayım, sen aptal âşıksın oğlum" dedim ona.

"Bana diyene bak, sen şu anda ne durumda olduğunu gör-

müyorsun tabi ama benden de kötüsün. Sonunda seni de bu hale getiren biri olacaktı."

"Benimle dalga geçene kadar, kendine bak."

Bir süre sonra Yağmur ve Elif gelmişti. Onu gördüğümde rahatladım, zaten ilişkimiz pamuk ipliğine bağlıydı ve kopacak diye diken üstünde yaşıyordum iki tane terbiyesiz bücürün ayrılmamıza sebep olmasını kaldıramazdım. Bir saat kadar daha oturduk ve sonunda biz kalkıyoruz diyerek kalktım. Vedalaşıp çıktıktan sonra, bir süre neredeyse hiç konuşmadı. Sessizliği beni her dakika daha da gerdi. "Problem ne?"

"Problem yok, güzel bir geceydi, teşekkür ederim."

"Hiç de güzel değildi Elif, pek eğlendiğin söylenemez."

"Gerçekten de güzel bir geceydi. Sadece çok utandım."

"Özür dilerim birtanem."

"Önemli değil Toprak, gerçekten onlar çocuk" dedi ve uzandı elime dokundu, elini avucumun içine aldım.

"Sen benim için çok değerlisin Elif, üzülmeni istemiyorum, ailemin yanında utanmanı da istemiyorum. Onlar seni gerçekten seviyorlar özellikle annem."

"Biliyorum, Yağmur'la konuştum biraz, bende onları seviyorum ve gerçekten önemli değil, ben çok keyif aldım."

Apartmanının önüne geldiğimizde, onu bırakıp gitmek istemiyordum. Dün gece kollarımda yatmıştı ve ben aynısını bu gece de istiyordum. Birbirimize bakarak arabanın içinde oturuyorduk. Elim yüzüne doğru gitti. Yanağını avucumun içine aldım, kafasını hafifçe elime doğru eğdi. Gözlerini gözlerimden çekmemişti. Bakışları hülyalıydı ve ben onu bırakmam gerektiğini bildiğim halde elimi yüzünden çekemiyordum. Daha fazla dayanamadım ve ona doğru eğildim, dudaklarımız birleştiği anda yüzlerce volt elektik çarpmış gibi oldum. Onlarca kadın öpmüştüm ama âşık olduğun birini öpmek dünyada hiçbir şeye değişmeyeceğim bir duyguydu.

34

Evin önünde arabada oturmuştuk. Nc o bir şey söylüyordu, ne de ben. Elini uzattı ve yanağımı avucunun içine aldı. Dudakları dudaklarımı bulduğu anda içimdeki heyecanı görmemezlikten gelemedim. Öpüşü o kadar baştan çıkarıcıydı ki, eğer kalmak isterse hayır diyecek gücümün olmadığını anladım.

Öpüşmemiz başladığı gibi bitti. Hâlâ yanağımı avucunun içinde tutuyordu. Dün gece onun kollarında yatmıştım ve birinin bana sarılmasına ihtiyacım vardı.

Onu yukarı davet etmek istiyordum, ona güveniyordum beni hiçbir şey için zorlamamıştı. Ben istemediğim sürece bir şey yapmayacağına emindim. Benin şu anda güvenmediğim kişi ise kendimdi. Bana bu kadar yakınken arabadan inmek istemedim. İçimden hadi Elif, iyi akşamlar de ve in şu arabadan diye geçirmeme rağmen, dudaklarım aralandığında ağzımdan çıkan kelimeler "Yukarı gelmek ister misin?" oldu.

Söylediğimi kulaklarım duyduğunda kendim bile inanamadım. Bunu dediğime inanamıyordum. O da böyle bir şey beklemiyordu galiba, gözlerinde soru dolu bakışlar vardı ve gülümsedi.

"Rahatsız olmazsan gelmek isterim."

"Olmam."

Beraber arabadan indik, yanıma geldiğinde elini omzuma attı ve bu şekilde apartmandan içeri girdik. Montunu çıkardı ve koltuğa oturdu.

"Bir şey içer misin?"

"Bir kahve fena olmaz."

"Tamam" bende montumu çıkardım, mutfağa geçip ikimize kahve yapmaya başladım. Beni seyrettiğini hissediyordum ve çok heyecanlıydım. Ocağın başında kafamda bir sürü düşünce kahveye bakıyordum. Göz göre göre kahveyi taşırdım ve sesli olarak "Kahretsin" dedim.

Yanıma geldi, cezveyi elimden aldı gülerek, "Sakin ol Elif, sadece kahve istiyorum" dedi.

"Biliyorum, dalmışım tekrar yaparım."

"Ben yaparım sen sadece kahvenin nerede olduğunu söyle."

"Olur mu öyle şey, ben yaparım sen git otur."

O sırada telefonum çaldı. "Sen telefona cevap ver, kahveyi ben yaparım" diyerek cezveyi yıkamaya başladı.

Kahve kavanozunu tezgâha koydum ve telefona bakmaya gittim. Arayan annemdi, bir an tereddüt ettim açıp açmamaya karar veremedim, ısrarla çalmaya devam edince sonunda açtım.

"Efendim anne."

"Neredesin kızım, bir iki gündür hiç konuşamadık."

"Arayamadım anne, işlerim çoktu."

"Ne işi Elif, işe mi girdin?"

"Hayır anne, ama yarın bir görüşmem var, umarım olur."

"Olursa olur olmazsa da artık buraya dön Elif, sen orada biz burada, seni çok özlüyorum bebeğim."

"Biliyorum anne bende sizi özlüyorum."

"Güzel haberi vereyim, hafta sonu yanma geleceğiz."

Annemin telefonu kapatmaya niyeti yoktu ve ben Toprak'ın yanında annemle gevezelik yapmak istemiyordum.

"Çok sevindim, anne bir misafirim var, seni sonra arasam olur mu?"

"Olur tabi, ama ara işim var falan anlamam."

"Tamam anne."

Telefonu kapattım ve Toprak'ın yanına gittim. Kahveyi yapmış fincanlara koyuyordu. Benden daha becerikli olduğu kesindi. Ellerimizde kahvelerimiz koltuğa oturduk. Bir şeyler konuşmam gerektiğini biliyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Hafta sonu annemler geliyor."

"İyi o zaman önümüzdeki hafta yalnız kalmazsın, ben burada olmayacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

"İş için şehir dışında olacağım, biraz uzun sürecek ve yanımda Masal'da olacak."

Nereye gidiyordu acaba, söylememişti bende meraklı gibi sormak istemiyordum ama merak ediyordum.

"Anlıyorum. Kahve çok güzel olmuş teşekkürler" dedim.

"Elif."

Adımı söylediğinde ona baktım. Masal ile birlikte bir iş seyahatine gidiyordu nedense içimde bir acı hissettim.

"Yanlış anlamanı istemiyorum Elif, bu uzun zaman önce kararlaştırılmış bir durum ve orada onunla yalnız olmayacağız, birkaç müdür daha geliyor ve yurt dışından da birkaç müşteri."

"Yanlış anlamıyorum" dedim.

"Yüzünden anlıyorum birtanem duygularını gizlemeyi beceremiyorsun. Sana bir kez daha söylüyorum, bizim onunla ilişkimiz bitti. Benim için herhangi birinden hiç farkı yok. Çünkü şu anda kalbimde sadece sen varsın ve o kalp de daha önce senden başka hiç kimse olmadı."

İnanmak istiyordum, gerçekten inanmak, ona bakarken kafamda sorular olsun istemiyordum ama vardı. Yıllarca birine körü körüne güvenmiştim ve sonuç hüsrandı. Şu sıralar güven problemim vardı hiç kimseye güvenmiyordum.

"Gerçekten önemli değil, kiminle istersen gidebilirsin bunu söylemene bile gerek yoktu."

"Bence önemli, sence de önemli olmalı, eğer birlikte olmak için bir adım atmışsak önemli olmalı Elif ve birbirimize güvenmeliyiz birtanem, birbirimize güvenmezsek bunu yürütemeyiz."

"Söylediğin için teşekkür ederim."

"Bunu bilmeye hakkın var, yanlış anlaşılmak istemiyorum. Bak Elif ben otuz altı yaşındayım ve hayatımda birlikte olduğum hiçbir kadını aldatmadım. Hele şimdi kalbi kırık bir güzeli bu kadar severken ve onsuz bir saniyem bile geçmesini istemezken bunu hiç yapmayacağımı bilmelisin."

Söylediği güzel sözlerden sonra utanmıştım, kuşkuyu beynimden söküp atmak istiyordum ama orada kök salmıştı, zamanla söküp atabilirdim belki, ama şu anda orada duruyordu.

"Bana bunun için zaman vermelisin, bazı şeyler bir anda olmuyor."

"İstediğin bütün zamanları sana veririm Elif ama lütfen bana baktığında aklında kuşku olmasın."

"Tamam" dedim gülümseyerek.

"Geldiğimde ailenle ve benim ailemle birlikte yemek yeriz istersen."

"Gerek yok, zaten bizimkiler fazla uzun kalmaz, babam burayı pek sevmiyor."

"Tamam o zaman geldiğimde burada olurlarsa o zaman düşünürüz. Bak Elif, yanımda bu kadar tedirgin olmanı istemiyorum ve bu halin sanki seni zorluyormuşum gibi hissettiriyor bundan hoşlanmıyorum."

"Tedirgin değilim" dedim söylediğime ben bile inanmazken onu nasıl inandıracaktım.

"Tedirginsin birtanem, ben senin rahat hallerini de gördüm ama ne yazık ki o zaman sarhoştun."

Gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Sarhoş-

ken yaptıklarımı hatırlıyordum ve bunun hatırlatılması utanmama neden olmuştu. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu ve o öyle baktıkça daha da utandım.

"Bunu sana utanman için söylemedim Elif, sadece rahat olman için söyledim ve ben duygularını rahatça söyleyebilen Elif'e deli gibi âşığım."

Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum, gerçi bir şey söylememi bekler gibi bir hali de yoktu ben susmaya devam edince o da konuşmaya devam etti.

"Sen ne istersen o olacak, seni hiçbir şey için zorlamam, sen benim için çok değerlisin birtanem. Benim yüzümden üzülmemen için her şeyi yapacağımı bunu bil yeter."

Uzandı ellerimi tuttu, yanıma biraz daha yaklaştı, o kadar yakındık ki, onun erkeksi kokusu burun deliklerime doluyordu. Bu kadar yakınlık kalbimin çılgın gibi atmasına neden oldu. O güzelim mavi gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu, bende gözümü kırpmadan ona bakıyordum. Yine hipnoz olmuş gibiydim. Bir bakışıyla bile kendimi kaybetmeme neden olmuştu.

Nedense öpmesini bekledim ve bunu çok istedim. Dudaklarını, dudaklarımın üstünde hissetmek istiyordum, bunun hayaliyle gözlerimi yumdum ve bekledim... bekledim... bekledim... hiç bir şey olmadı. Zorda olsa gözlerimi açtım hâlâ aynı yakınlıkta duruyordu ve hâlâ bana bakıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı, öpülmeyi bu kadar çok isteyip de öpülmeyince daha da utandım. Ne bekliyordu. Daha önce öpmek için hiç beklememişti, şimdi bu kadar isterken beklemesine sinir oldum. Sonra dudakları hareketlendi ve "Bunu bana söylemeni istiyorum birtanem" dedi.

"Neyi?" diyebildim zor da olsa. Kafam o kadar karışıktı ki ne demek istediğini anlamadım. "Seni öpmemi istediğini."

Öpülmeyi beklediğimi anlamıştı ve benden bunu duymak istiyordu. Bunu söyleyebilecek cesareti bulmam neredeyse imkânsızdı, ona asla böyle bir şey diyemezdim.

"Beni öpmeni istiyorum" dedim. Söylediğim kelimeleri kulaklarım duyduğunda daha da kızardım. Aklım başka şey düşünürken dilim bambaşka şey söylüyordu.

Gülümsedi, bana daha da yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarını dudaklarımın üstüne bastırdı, ama beni dün geceki gibi öpmesini istiyordum ateşli, tutkulu, ayaklarımı yerden kesen. Beni uçursun istiyordum, kim olduğumu nerede olduğumu unutayım istiyordum. Tüm bunları isterken basit bir öpücükle yetinmeyecektim. Dün geceki harikaydı ve en az onun kadar iyi olmasını istiyordum.

Dudaklarım kıpırdanınca öpüşünü derinleştirdi ve dili ağzımın içine girdi, hayatımda bu kadar güzel öpülmemiştim, kollarımı boynuna sararak onu daha da kendime doğru çektim. Dudaklarımı talan ediyordu ama hiçbir kadın bu kadar güzel öpen bir erkeği reddedemezdi. Elinin birini göğsümde hissediyordum, ama artık hiçbir şey umurumda değildi. Bu Toprak'ı istiyordum hem de her şeyden çok.

Öpmeyi bırakıp geri çekildiğinde neredeyse bırakma diye bağıracaktım. Gözlerimi yavaşça açtım, ben ne kadar onu istemişsem onunda beni istediğini görebiliyordum. Gözlerimin mavilikleri ihtirastan koyulaşmıştı, büyük ihtimalle o da bana bakarken aynı şeyleri görüyordu.

"Seni istiyorum Elif hiç kimseyi istemediğim kadar."

Bende onu istiyordum, ama bunu söyleyecek cesareti nedense kendimde bulamadım. Sadece bakmakla yetindim.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve montunu alarak giydi. Büyük ihtimalle kal dememi bekliyordu ama bunu diyecek cesaret ne yazık ki bende yoktu. Halbuki onun kollarında yatmak ne kadar güzeldi.

Bende kalkmıştım, hâlâ biraz önceki öpüşmenin etkisi altındaydım. Yanıma gelerek bana sarıldı. Bu sefer kazık gibi durmayıp bende ona sarıldım. Gitmesini istemiyordum, ama hiçbir şey diyemedim.

"Yarın öğlen yemeği yiyelim mi?"

"Benim görüşmem on birde, ne zaman çıkarım bilmiyorum."

"Görüşmen bitince araman yeterli."

"Tamam ararım."

"İyi geceler birtanem."

"Sana da."

Kapının önüne geldiğimizde, kapıyı açtı ve bana dönüp baktı. Bütün hücrelerim gitme diye bağırırken ben "İyi geceler" diyebildim.

Kapıyı kapattığımda kendi kendime küfür ediyordum, çok aptaldım. Sadece kal demem yeterliydi ama o kelime dudaklarımdan dökülmeyi başaramamıştı.

Bir haftadır Toprak'ı görmüyordum. Ona Toprak demek o kadar zor geliyordu ki. Ama ne diyeceğimi de bilmiyordum. İş için şehir dışındaydı ve yanında Masal'da vardı. "Başkaları da var dedim kendi kendime."

"Hangi başkaları kızım."

Annemin sorusu ile kendime geldim.

"Düşünüyorum anne."

"Şu huyunu bırakamadın gitti, böyle kendi kendine konuşman hiç hoş değil."

"Biliyorum ama artık eskisi kadar çok konuşmuyorum."

"Konuşmasan iyi edersin, bu halinle insanları ürkütüyorsun."

Annemi duymuyordum bile aklımda Toprak vardı. Gittiğinden beri her gün birkaç kere telefonla arıyordu. Neredeyse ondan telefon bekler duruma gelmiştim. Ona bu kadar alışmak aslında beni rahatsız ediyordu. Toprak'tan boşandıktan sonra uzun bir süre hayatıma hiç kimseyi sokmamaya karar vermiştim. Kendimi iyileştirmem, kalbimi ve aklımı temizlemem gerekiyordu.

Toprak hiç düşünmediğim ve düşünmekte istemediğim bir

anda girdi hayatıma. Anlayışı, sabrı ve en önemlisi güvenilir olması beni ona doğru çekiyordu. Hele bana âşık olduğunu ve beni sevdiğini söylediği zamandan beri aklımda o vardı.

Bir zamanlar bende birine âşık olmuştum ve onu sevmiştim, sonra hiçbir açıklama yapılmadan terk edilmiştim. Şu anda ne aşka, ne de sevgiye inanıyordum. Her ikisi de yıkıcı ve yakıcı duygulardı. Toprak'ı düşündüğümde içimdeki huzuru neyle açıklayacağımı bilmiyordum. Bir erkeğin bana bu kadar iyi geleceğini tahmin bile edemezdim ama o kadar iyi geliyordu ki. Bunu kendime bile açıklayamazken ona ne diyeceğimi bilmez haldeydim.

"Elif neyin var senin?"

Annemin sorusu ile kendime geldim.

"Hiçbir şeyim yok."

"Emin misin, lavabonun başında yarım saattir dikiliyorsun ve musluk açık. Seni bu kadar düşündüren şey ne kızım?"

Gerçekten de mutfak lavabosunun basında musluk açık dikiliyordum ve farkında bile değildim. Hemen musluğu kapattım. Aklımı toparlamam lazımken hepten uçup gitmişti.

Bunu annemin yanında yaptığıma inanamıyordum şimdi ne olduğunu öğrenmeden beni rahat bırakmayacaktı. Bu sefer neredeyse bir haftadır buradaydılar ve gitmeye de niyetleri varmış gibi durmuyordu. Burada olmalarından memnundum, hiç değilse Toprak ve Masal'ı daha az düşünür olmuştum ve onları aynı cümle içinde bile birlikte söylemek canımı sıkmıştı.

Arkamı döndüğümde annemin soru dolu bakışları ile karşılaştım. Ne olduğunu öğrenmeden rahat yoktu ama o sırada çalan telefon Hızır gibi yetişmişti ve kimin olduğuna bile bakmadan telefonu açmıştım. Bir süre karşımdaki kadının konuşmasını dinledim ve teşekkür ederim diyerek kapattım. Çok sevinmiştim. Bizimkiler bana şaşkınlıkla bakıyordu, onlara baktım ve "Geçen hafta görüşmeye gittiğim şirketten aradılar, yarın patronlarla görüşecekmişim" dedim.

"Bu iyi haber, bunu kutlamalıyız" dedi babam.

Gidip canım babama sarıldım. Bir insan bu kadar sert görünüp de, nasıl bu kadar yumuşak ve sevecen olabiliyordu anlamış değilim. Bütün arkadaşlarım neredeyse babamdan korkarlardı, bir tek Nil bilirdi babamın bu kadar sevecen olduğunu. Biz babamla sarmaş dolaş olmuşken kapı çaldı, annem kapıyı açtığında.

"Toprak Bey hoş geldiniz" dedi. Ve ikimizde dönüp kapıya baktık.

O kadar şaşırmıştım ki daha İstanbul'a gelmesine iki gün vardı. Aynı şaşkınlığı annem ve babam da yaşıyordu, bir şaşkın daha vardı kapıdan içeri giren Toprak. Elinde birkaç demet çiçekle ve kocaman bir hediye paketi ile öylece kapının önünde dikiliyordu. İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra gülmemek için kendimi zor tuttum. Annemin ve babamın ne işin var burada der gibi bakması ise Toprak'ı olduğu yerde dikilmeye zorluyordu. Bir açıklama yapmak zorundaydı, doğrusu ne diyeceğini bende merak etmiştim.

Kendini toparlaması fazla uzun sürmedi ve "Bunlar sizin için hanımefendi" diyerek çiçekleri anneme uzattı. Annem hayatında bir erkekten ilk defa çiçek alıyormuş gibi bir yüz ifadesiyle Toprak'ın elinden çiçekleri aldı.

"Buda senin için Elif" diyerek paketi de bana verdi ve babamın yanına gelip onunla tokalaştı.

"Hoş geldiniz Ahmet Bey" diyerek babamla tokalaştı.

"Sizde hoş geldiniz Toprak Bey" dedi babam hâlâ burada görmeyi beklediği en son kişiye.

"Annem burada olduğunuzu söyledi ve eğer bir programınız yoksa bu akşam hep beraber yemeğe gidebiliriz."

"İyi olur dedi annem, bizde bu akşam bir kutlama yapacaktık. Gitmeden Handan Hanım'ı da görmek istiyorduk."

"Kutlama mı?" dedi Toprak.

"En azında burada olduklarını annenin, anneme haber vermiş olmasını umarak."

"Allahtan böyle bir şey yapmış."

"Akşama görüşürüz birtanem, bu arada o çiçekler de senin içindi."

"Biliyorum tahmin ettim."

Asansöre doğru gittiğinde bende içeri girdim. Annemle babam hâlâ bıraktığım yerde ayakta dikiliyorlardı ve bakışlarından anladığım kadarıyla bir açıklama bekliyorlardı.

"Neler oluyor Elif" dedi babam yerine otururak.

"Bir şey olduğu yok."

"Bu çiçeklerin senin için olduğuna eminim" dedi annem.

"Sana getiremez mi anne?"

"Bizim burada olduğumuzu bile bilmiyordu. Beni gördüğüne çok şaşırdı yüzündeki ifadeyi gördüm."

"Bir şey olduğu yok, iş konusunda çok yardımcı oldu, artık bana öyle bakmayı kesin."

"Kızım senin Toprak Bey'le adın gazetelere çıktı, yaptığınız basın toplantısında adamın sevgilisi yakında evleneceğiz dedi. Ne olduğunu anne baba olarak öğrenmek istiyoruz."

"Gerçekten baba bir şey olduğu yok, bana çok yardımcı oldu, o sadece arkadaşım."

"Arkadaşın mı? Elif arkadaşlar insana bu kadar pahalı çiçekler getirmezler ve o kutunun içinde de kim bilir ne var" dedi annem, ona doğru baktım, hiç yardımcı olmuyordu.

"Aranızda bir şey mi var Elif?"

"Yok baba."

"Bize anlatmak istediğin hiçbir şey yok mu?"

"Yok dedim ya anne, olsa anlatırım."

"Anlatsan iyi olur" dedi babam.

Yerimden kalktım, kendimi birden liseye gidiyormuş da erkek arkadaşı ile yakalanmış ve hesap soruluyormuş gibi hisset-

tim. Ve içimden Toprak'a bir sürü küfür ettim. Sonra da annem-
leri gördüğünde yüzünde oluşan ifade aklıma geldi gülümsedim.
Bu kadar sert bir adamın bu kadar tatlı olabileceğini görmesem
inanmazdım.

35

Kapının önünde bana gülen gözlerle bakan Elif'i öpmemek için kendimi zor tuttum. O kadar tatlıydı ki, onu her gördüğümde bırakıp gitmek daha da zor gelmeye başlamıştı.

Arabaya oturduğumda düştüğüm durumun rezilliği sinirlerimi bozmuştu. Kız arkadaşı ile basılmış ve ne yapacağını bilememiş ergenler gibiydim. Ne vardı sanki haber vermeden gelecek. Üstelik bir elimde kocaman hediye paketi ve diğerinde kocaman bir buket. "Ah Elif" dedim kendi kendime. "Sen bana neler yaptırıyorsun birtanem."

Üstelik de bizimkilerin programını bile bilmeden yemeğe davet etmiştim. Şimdi eve gidip bizimkilere dert anlatacaktım. Tabi bir de bücürler vardı, her defasında canıma okuyan.

Zaten seyahat oldukça kötü geçmişti. Organizasyon berbattı, yurt dışından gelen adamlar zorlu çıkmıştı, işler aksadı ve tabi ki Masal beni deli etmeye çalıştı. Israrları beni bir kaç günde bıktırdı. Hâlâ bir ilişkimiz varmış gibi davranıyordu. Onunla oturup konuşmama rağmen ertesi gün bir şeyin değişmediğini anladım. İnsanların içinde bana hâlâ sevgilim diyordu. O bile başlı başına sinir bozucuydu. Hâlâ birlikte çalıştığımıza bir kere daha pişman oldum. Ve anladım ki eski sevgiliyle aynı ortamda çalışılmıyormuş.

Sonunda son gece onunla baş başa yemek yedim ve hayatımda biri olduğunu söyledim. Bu tür davranışları bundan sonra hoş karşılamayacağını bildirdim ve bundan rahatsız duyarsa da işi bırakması gerektiğini anlattım. Israrla kim olduğunu öğrenmek istedi ama Elif'i onun önüne atamazdım. Masal hırslı bir kadındı, ne yazık ki bunu ben bile geç anlamıştım ve benim tatlı Elif'imi çiğ çiğ yerdi. Ne benden, ne de benim çevremden Elif'e ufacık bir zarar gelmesine tahammül edemezdim. Bana daha yeni güvenmeye başlamıştı bu güveni boşa çıkarmayacaktım.

Yine de bu dediklerimin Masal'ın anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Hâlâ hiç kimseye bizim ayrıldığımızı söylememişti. Ve bunu da bir an önce söylemesini istedim. Beni başkası ile gördüklerinde kendisinin zor durumda kalacağını anlattım. Artık Elif ile ortalıkta olmak istiyordum. Sevdiğim kadını saklamak en son istediğim şeydi. Onu seviyordum, bundan sonra da onsuz bir dakikam bile geçsin istemiyordum.

Tüm bu olumsuzlukların içinde aklımda sürekli Elif'te olunca barut fıçısına dönmüştüm. Seyahatin bitmesini bile beklememiş, yurt dışındaki adamlar döndüğünde her şeyi bırakıp ilk uçakla dönmüştüm. İstanbul'a indiğimde havaalanından arabayı almış ve gittiğim yerden Elif'e aldığım hediyeyi arabanın arka koltuğuna koymuş ve ilk gördüğüm çiçekçiden ona kocaman bir buket yaptırmıştım sadece beyaz güllerden oluşan. O kadar renk arasında sadece beyaz güller dikkatimi çekmişti. Benim şaşkın sevgilime yakışan tek renk.

"Allah kahretsin" dedim içimden Elif'e hediyeyi ortalıkta açmamasını söylemeyi unutmuştum. Hemen telefonla aradım, umarım geç kalmamışımdır.

"Efendim."

"Hediyeni açtın mı Elif."

"Şimdi açıyorum."

"Yalnızken aç birtanem."

Güldü. "Ne var içinde, kutuyu açınca bir şey mi fırlayacak."

Bende güldüm, neşesi bulaşıcıydı. "Hayır canım ama sen yine de yalnızken aç."

"Tamam."

"Akşama görüşürüz" diyerek telefonu kapattım.

Zaten durum son derece kötüydü ve benden sonra annesine ve babasına ne anlattığını bilmiyordum, birde paketten çıkacak hediyeyi görmelerini istemiyordum.

Kaldığımız otelde uyku kalitesiyle ilgili bir seminer vardı ve merak edip bir saat kadar dinlemiştim. Adamlar bazı kişilerin birilerine sarılmadan yatamadıklarını anlatmıştı. Aklıma Elif gelmişti, o da sarılmadan yatamayanlardandı. Onunla harika bir gece geçirmiştim ve ahtapot gibi beni sarmıştı. Adamların sarılma yastıkları vardı ve yastığın bir ucuna istersen resim çiziyorlardı.

Hangi akla hizmet edip o yastığı aldığımı ve yastığın bir ucuna kendi resmimi çizdirdiğimi ve üzerine de "sen hazır olana kadar buna sarılabilirsin birtanem" yazdırdığımı bilmiyordum.

Hayatımda hiç âşık olmamıştım ve olduğumda da saçmalamaya başlamıştım. Birde bu duyguyu daha gençken aklım bir karış havadayken yaşasaydım neler yapabileceğimi düşünemedim bile. Bu yaşta bunları yapabiliyorsam. Kendimi bir sersem gibi hissettim birden. Hem de su katılmamışından. Kim bilir görünce nasıl bir tepki vermişti.

O sırada telefonum çaldı, arayan Elif'ti ve büyük ihtimalle yastığı görmüştü. Şimdi onu alırken yaşadığım coşku içimde artık yoktu. Keşke o seminere hiç gitmeseydim.

"Efendim canım."

"Böyle bir şey aldığına inanamıyorum." Sesinden ne hissettiğini anlayamadım.

"Beğenmedin mi?"

"Bayıldım, ama bizimkiler gidene kadar bunu nerede saklayacağım sence."

Rahatlamıştım, en azından tepkisi beklediğim gibi değildi. O paketi yanımda açmasını isterdim ve gördüğünde yüzünün alacağı şekli görmeyi ama bu şansım olmamıştı.

"Bilmiyorum, sizinkiler ne zaman gidecek."

"Ben de bilmiyorum... Toprak..." dedi ve sustu, bundan sonra gelecek kelime ya da cümle benim istediğim gibi olmayacaktı.

"Ben annemlere hiçbir şey söylemedim, lütfen sizinkileri uyarır mısın?"

Beni onlara nasıl anlatmıştı merak ettim. Yani insanın eski patronu eve geliyorsa ve elinde bir hediye paketi ve de çiçeklerle bu durum nasıl anlatılırdı ki. Her şey o kadar ortadaydı ki. Ben onu bütün dünyaya ilan etmek isterken, onun beni saklaması içimi acıtmıştı.

"Tamam, şimdi oraya gidiyorum."

"Teşekkür ederim, akşam görüşürüz."

"Görüşürüz" dedim ve telefonu kapattım.

Kafamda bin bir soru ile eve doğru gidiyordum. Aklımda Elif'in söyledikleri vardı. Ona hak vermek istiyordum bunu gerçekten istiyordum, amacım hiçbir zaman onu zorlamak olmadı, istediği zamanı ona verecektim. O adamı unutması ne kadar sürecekse o zamanı ona vermek istiyordum, ama bazen bir şey söylüyordu ve o zamanlar onun bana neler hissettiğini sorgulamaya başlıyordum. İşte şimdi de o zamanlardan biriydi. Her şey ortadayken neden anlatmadığını anlayamadım. Sanki onu unutmamak için uğraşıyor gibiydi. Ailesinden beni gizlemiş olması hoşuma gitmemişti ve onu bu kadar sevmeme rağmen kaybedeceğim korkusu kalbimi sıkmaya başlamıştı. Arabayı bahçeden içeri soktuğumda direksiyonda oturmaya devam ettim. Hayatımda ilk defa bir kadın benim için bu kadar önemli oluyordu ve ben onu kaybetmek istemiyordum. Beni istemezse eğer, elimden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. O serserinin hâlâ benden bir adım önde olması yüreğimi mengene gibi sıkıyordu.

İçeri girdiğimde annem "Oğlum seni özlemişim" diyerek bana sarıldı. "Hoş geldin Toprak, ne zaman döndün."

"Hoş bulduk anne, sabah uçağıyla geldim."

"Ne bu halin keyifsizsin."

"İyiyim anne sadece yorgunum."

"Bu yorgunluk gibi durmuyor, yoksa Elif kızım ile mi bir sorun var?"

"Hiçbir sorun yok, bir ilişkimiz var mı yok mu o bile belli değil."

"Kolay değil oğlum, kız kardeşini hatırla, Mehmet az acı çekmedi, Yağmur'un gel-gitleri yüzünden, kolay değil kalbi kırık, sevgiye küsmüş, inanmayan birini sevginin içine çekmek, sen bunu bilerek istedin Elif'i, şimdi onu suçlayamazsın."

"Onu suçlamıyorum zaten, kendimi suçluyorum, bütün zamanlar senin deyip, sabırsızlığımı suçluyorum."

"Seviyorsan sabırsız olmayacaksın, sevgi sabır ister oğlum, anlayış ister, zariflik ister, karşındakinin fikrine saygı ister, hoyratlık sevgiyi öldürür, öldürmese de süründürür. İnsan kendi canını yakar mı, sevdiğin de canın gibidir, o zaman onunkini de yakma."

"Ah annem yine bilge tarafını ortaya çıkardın."

"Bu saçları değirmende ağartmadık, her bir teli hayat tecrübesiyle ağardı."

"Annem benim" diyerek boynuna sarıldım.

"Şimdi Elif kızımızın ailesi buradaymış, gitmeden onları görmek isterim" diyerek bana baktı.

"Bu akşam görürsün o zaman hep beraber akşam yemeği yiyeceğiz."

"Akşama kadar nasıl hazırlanacağız, neden bunu hep geç söylüyorsun."

"Bir şey yapmana gerek yok, Handan Sultan dışarıda yiyeceğiz."

"Ne demek dışarıda yiyeceğiz, dünürlerimizi yemeğe çağırıp ev yemeği yedirmeden mi göndereceğiz."

"Hangi dünürleri, benimkiler İzmir'de Handan sultan" diyerek Mehmet içeri girdi. Yanında da Yağmur.

"Seninkileri değil, şaşkın damat, Elif'in anne babasından bahsediyorum."

"Vay canına dünür aşamasına geldiler öylemi, düğün yakın mı bari?"

"Çok komik Mehmet, annesi babası Elif ile ilişkimizi bilmiyor, bir ilişkimiz var mı bende emin değilim zaten, onun için bu akşam bir pot kırmayın, o bücürlere söyle Yağmur ağızlarını bile açmasınlar."

"Buraya mı geliyorlar?"

"Hayır dışarıda buluşacağız."

"O zaman siz gidin ağabey, bu akşam Ayşe Hanım'ın kızı rahatsızmış evde kimse olmayacak, çocuklarla kalırız biz."

"Gerek yok canım, onlarda gelebilir ama o bilmiş gözlerle bakıp konuşmasınlar yeter."

"Buna söz veremem, nerede konuşacaklarına ben değil onlar karar veriyor."

"Altı yaşındaki iki tane çocuğunun birkaç saat ağızlarını kapalı tutması bu kadar zor olmamalı."

"Bekâra karı boşamak kolay, senin de olunca anlayacaksın, ağızları ne kadar kapalı kalabiliyormuş" dedi Mehmet.

"Bu kadar her istediklerini yapınca şimdi söz dinlemezler tabi, Birde her şeyi onların yanında konuşuyorsunuz. Bu akşam sorun istemiyorum, akşama çok var, aynı zamanda çocuk oyun alanı olan bir restoran seçeceğim ayak altında dolanmasınlar."

"Tamam canım konuşacağım onlarla, sen nasılsın?"

"İyiyim, sadece yorgunum biraz."

***

Akşamüzeri evden çıktım. Elif'i ve ailesini almak için siteye girdiğimde, apartmanın önünde hazır bekliyorlardı. Annesi ve Elif arkaya bindiler, babası da yanıma.

"Zahmet verdik size Toprak Bey, adresi vermeniz yeterdi, biz taksi ile giderdik."

"Ne zahmeti Ahmet Bey, hep beraber gidiyoruz, önemli değil."

Gideceğimiz yere kadar havadan sudan konuşarak gittik. Restoranın önüne geldiğimde arabayı valeye teslim ettim. İçeri girdiğimizde bizimkileri görmüştüm, ayak altında olmayan ve olduğu gibi boğazı gören yuvarlak bir masada oturuyorlardı. Elif ve annesi önden gittiler, ben de Ahmet bey ile arkadan geliyordum. Yerlerimize oturduğumuzda kız kardeşimi ve kocasını tanıştırdım. Çocuklar ise oyun odasındaydılar ve bütün gece orada kalmaları için dua ediyordum.

Yemek kısmına geçene kadar masada gayet neşeli bir hava hakimdi, Elif yanımda oturuyordu ve keyfi yerindeymiş gibi gözüküyordu. Her şey istediğim gibiydi, ufaklıklar da hiç görmediğim kadar terbiyeli bir şekilde oturuyorlardı. Zaten masaya yeni gelmişlerdi ve terk dertleri bir an önce yemeklerini yiyip, oyun odasına geri dönmekti. Anneleri iyi tembihlemişti anladığım kadarıyla.

O soğuk ve sert duruşlu Ahmet Bey bile yemeğin ilerleyen saatlerinde hoş sohbet bir adama dönüşmüştü. Ahmet Bey'le konuşurken, "iyi akşamlar" diyen sese döndüğümde bir an hayal görüyorum sandım. Masal annemin yanında ona iyi akşamlar diyordu. Burada ne işi vardı. Benden sonra o da dönmüştü demek. Binlerce restoranın içinde aynı restoranda karşılaşmak olasılığı neydi acaba ve biz bunu nasıl başarmıştık. Gözüm Masal'dan Elif'e kaydı, o da başını kaldırmış Masal'a bakıyordu. En az benim kadar şaşkındı ve Masal'ın da şaşırdığını görebiliyordum. Muhtemelen bir ilişkim olduğunu söylediğimde Elif aklına hiç gelmemişti. Beni tanıyordu, eskiden Elif gibi çok da

havalı olmayan kızların ilgimi çekmeyeceğini biliyordu ama ben değişmiştim, Elif'e âşıktım ve âşık olmam yetmemiş gibi birde acı çekiyordum. Yanımda oturan kalbi kırık kız beni değiştirmişti ve Masal bunu bilmiyordu.

"Ne kadar güzel tesadüf burada karşılaşmak. Bizde arkadaşlarla beraberiz, sizi gördüğümde bir merhaba diyeyim dedim" dedi Masal.

"Evet öyle, büyük tesadüf" dedim.

Ahmet Bey'e dönüp, 'Masal Hanım Dizayn Mimalık'ın müdürü" dedim.

"Evet tanışmamıştık ama kendisini tanıyorum basın toplantısından nişanlınız değil mi?"

Masadaki herkes bana baktı. Cevap vermek için ağzımı açmıştım ama Masal benden önce davranıp, "Evet, nişanlısıyım" dedi.

Birden ne diyeceğimi bilemedim. Elif'de bana bakmaya başlamıştı. Defalarca aramızda artık bir şey yok dememe rağmen babası "nişanlınız değil mi?" diye soruyordu. Masal'da onu teyit ediyordu.

Tam ağzımı açıp bir şey diyecektim, korktuğum başıma geldi, pür dikkat bizi dinleyen Selin, "Ama dayım Elif'i seviyor, onla evlenecek" diye bağırdı.

Evet, resmen bağırdı, masadaki bütün başlar Selin'e döndüğü gibi, diğer masalardaki başlar da bizim masaya döndü.

"Yok kızım öyle bir şey, nereden çıkardın?" dedi Yağmur.

"Siz söylediniz, yakında evlenir bunlar dediniz" diye Selim lafa girdi. Kardeşini korumak adına.

Masal dahil sekiz kişi öylece oturmuş iki tane bücürün ağzının içine bakıyorduk.

"Sen dayımı sevmiyor musun Elif, hani ben küçük gelin olacaktım?" diyerek ağlamaya başladı.

Toparlamaya çalıştıkça daha da batıyorduk. Sonunda Elif

elinde tuttuğu peçeteyi masaya bıraktı ve "İzninizle" deyip masadan kalktı. Bende kalktım, "Elif" dedim ama bana bakmadan dışarı doğru hareket eti. Peşinden giderken, Masal'ın yanında durdum ve masadaki herkesin duyacağı şekilde.

"Biz nişanlı değiliz Masal ve hiç de olmadık, şimdi bu masayı terk et" diyerek hızla Elif'in arkasından restorandan çıktım.

Elif sigara içilen bölümde duruyordu ve incecik elbisesiyle titrediğini buradan bile görebiliyordum. Ceketimi çıkarıp onun omuzlarına koydum, soğuğu hissetmeyecek kadar sinirli ve üzgündüm.

"Üzgünüm Elif."

Bana doğru döndü, ağlamıyordu ama gözlerini kırpıştırmasından ağlamamak için çabaladığını görebiliyordum.

Onu kendime çekerek sarıldım. "Üzgünüm birtanem" dedim tekrar. Kafasını kaldırıp bana baktı, "Siz Masal'la gerçekten ayrıldınız mı?" diye sordu.

"Basın toplantısından beri ayrıyız Elif, seni seviyorum birtanem, seni çok seviyorum, senden başka kimse yok, buna inan aşkım."

"Birine yıllarca inandım ve geldiğim noktaya bak."

Onunla bir tutulmak canımı fena acıtmıştı, ama kollarımdaki kızı seviyordum ve sevgi sabır ister diye aklımdan geçirdim. Elif ise konuşmaya devam etti.

"Ama hâlâ senin nişanlın olduğunu söylüyor, bu cesareti nereden buluyor?"

"Biz onunla nişanlı değildik Elif, hiç olmadık bunu biliyorsun. O basın toplantısında söylenmiş bir şeydi ve ben de o gün seninle duydum, onunla aramızdaki ilişki evliliğe giden bir ilişki değildi Elif."

"Neden o zaman şimdiye kadar açıklamadın, Masal hâlâ seninle kendini nişanlı sanacak kadar ona cesaret vermişsin demek ki."

"Elif seni nasıl inandıracağım birtanem senden başka hiç kimsenin olmadığına, söyler misin?"

Onu biraz kendimden uzaklaştırdım ve gözlerinin içine baktım. "Sana âşığım, sensiz olamazken başkasına nasıl bakarım."

"Bilmiyorum kafam çok karışık, birden kendimi kötü hissettim. Kendimi Masal'ın elinden seni almış gibi hissettim, tıpkı... bana yapılanları ona da yapıyormuşum gibi hissettim."

"Sen onun elinden beni almadın Elif, ben zaten onun değildim. Sen olsan da, olmasan da o ilişki uzun süre devam etmeyecekti."

Gözlerinin içine bakıyordum. Gözlerinin mavilikleri daha da koyulaşmış ve sulanmıştı. Onu öyle görmek canımı acıttı, yüzündeki ve gözlerindeki kederi silmek istiyordum, o gözlerin bana gülerek bakmasını istiyordum.

"Seni tahmin bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum aşkım. Seni bir saniye bile görmeden yapamıyorum, bunu anla birtanem, bana inan."

"İnanmak istiyorum, gerçekten çabalıyorum" diyerek gülümsedi.

"Sen neden sizinkilere söylemedin aramızdakileri?" Aramızdakileri dedim, çünkü oraya hangi kelimeyi koyacağımı bilemedim.

"Sen gidince zaten bir sürü soru sordular, kabul edip daha çok soru sormalarını istemedim. Kendime bile daha alıştıramamışsam, onlara nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Ona tekrar sarıldım ve kulağına "İyi misin Elif" diye fısıldadım. Başını salladı, şimdi yüzleşmemiz gereken bir masa dolusu insan vardı. "Hazırsan içeriye girelim, bizi merak etmişlerdir."

"Hazırım" dedi ve elini tuttum, bu sefer kimin görmesi ya da bilip bilmemesi önemli değildi. Zaten her şey ortaya çıkmıştı ve elini tuttuğum bu kız, uğruna dünyaları yıkabileceğim kızdı ve ben onu sevdiğimi artık herkes bilsin istiyordum.

El ele içeri girdik ve arkadaşları ile barda konuşan Masal'ı hemen gördüm, birkaç kişilik bir gruptu ve hepsi bizi Elif ile el ele görmüştü, umurumda da değildi, onlara açıklama yapacak kişi ben değildim. Masaya yaklaştığımızda başlar bize doğru döndü, babası ile göz göze geldim ve babası başını eğerek ellerimize baktı. Sandalyesini çekerek Elif'in oturmasına yardımcı oldum ve yanına yerime oturdum. Uzandım masanın üstünde duran Elif'in elini tuttum ve Ahmet Bey'e dönüp "Kızınızı seviyorum" dedim. Yanımda yüzü kızarmış Elif'e baktım ve "Utanma birtanem, utanılacak hiçbir şey yok" dedim.

"Tahmin etmiştik zaten bugünkü gelişinizden" dedi annesi.

"Üzgünüm bunu saklamak istemezdim ve saklamak da istemiyorum. Ben Elif'e âşığım, onu seviyorum ve onsuz olmak istemiyorum. Deminki gösteri için de özür diliyorum."

"Önemli değil Toprak Bey, siz yokken anneniz durumu anlattı."

Elini tuttuğum sevdiğim kadına döndüm ve o da kafasını kaldırıp bana baktı. "Seni seviyorum birtanem" dedim ona herkesin duyacağı şekilde. Gülümsedim, sonunda bana bakarak o da gülümsedi, bu bana yeterdi. Onunla olamamak canımı yaksa da şimdilik bir gülümsemesi bile bana yeterdi. Yüzündeki o gülümsemeye dünyaları verirdim.

***

Evde oturmuş, görmeyen gözlerle televizyona bakıyordum ama dikkatim İstanbul'da bırakıp geldiğim Elif'teydi. Masal'dan bir şeyler beklemiştim ama anladığım kadarıyla o hâlâ Toprak'ın Elif'ten hoşlandığım bilmiyordu.

O sırada çalan telefona baktım tanımadığım bir numara arıyordu. Akşamın bu saatinde kimseyi çekecek havam yoktu. Israrla çalınca açtım.

"Toprak Bey'le mi görüşüyorum?"

"Benim."

"Merhaba ben Masal, hatırladınız mı?"

Birden yerimden doğruldum. Tahmin ettiğim şey için araması için dua ettim.

"Hatırladım Masal Hanım."

"Planınız ne dinlemek istiyorum."

"Tamam ben Ankara'dayım yarın ilk uçakla gelirim."

"Güzel aramanızı bekleyeceğim. İyi akşamlar" diyerek telefonu kapattı.

Arkama yaslandım. Planımı uyguladıktan sonra Elif o adamı terk edecekti. Onu tanıyordum ve zayıf noktalarını biliyordum. Artık Elif'in bana dönmesi için gün saymaya başlayabilirdim.

36

Yemek çıkışı Toprak bizi eve bıraktı. Arabada eve gelene kadar hiç kimse konuşmadı ve ortamın gerginliği beni iyice germişti. Arabadan indiğimizde babam "Toprak Bey biraz konuşalım" dedi.

Babamın böyle bir şey diyeceğini bekliyordum ve hep beraber yukarıya çıktık. Annem ve babam pencerenin önünde olan tekli koltuklara oturdular, bize de Toprak'la yan yana kanepede oturmak düştü.

Aklım birkaç yıl öncesine gitti. Babama evlenmek istediğimizi söylemek üzere eve geldiğimiz ve böyle yan yana kanepede oturduğumuzu hatırlıyordum eski kocam Toprak'la. Şimdi de aynı pozisyonda oturuyorduk ve bu sefer de yanımda başka bir Toprak vardı. Birden durumun komikliği beni güldürdü. O kadar gergindim ki. Gülmeme engel olamadım, kahkaha atmaya başladığımda, annem "İyi misin Elif" diye sordu, kadının yüzündeki endişe daha çok gülmeme neden oldu.

Zar zor "İyiyim" dedim ve yerimden kalktım. Odaya girdiğimde hâlâ gülüyordum ve kendimi yatağa attım. Bir süre sonra kahkahalarım azaldı ve ağlamaya başladım, biraz önce gözlerimden gülerken akan yaşlara, bu sefer ağlarken akan yaşlar karıştı. Bir süre sonra annem endişe ile kapıyı açtı ve yatağın

üzerinde beni kıvrılmış ağlarken buldu. Yanıma geldi, yatağın kenarına oturdu ve eli saçlarıma doğru gitti. Yatakta doğruldum ve anneme sarıldım. Neden o kadar güldüğümü ve neden şimdi ağladığımı bilmiyordum. Hiçbir nedeni yokmuş gibi duruyordu, ama son zamanlardaki yaşadığım gerginlik ve duygu karmaşası sonunda bir yerde patlayacaktı, üstelik bu akşamki yemekte yaşananlar bunu sadece hızlandırmıştı.

Ana kız birbirimize sarılmış bir durumda biraz gözyaşı döktük. Sakinleştiğim zaman kafam annemin göğsünde, ona sarılmış vaziyette oturuyordum. Annem de saçlarımı okşuyordu. Tıpkı küçükken yaptığımız gibiydik ve ben bu teması ne kadar özlediğimi unutmuştum. Çıkarsız ve senden hiçbir şey beklemeden sevilmeyi unutmuştum. Karşılıksız sevgiydi annemin bana duyduğu sevgi. Ne yaparsanız yapın asla bitmeyecek bir sevgi ve bende ileride anne olduğumda çocuklarımı karşılıksız sevecektim. Saf sevgiydi, hiçbir beklenti katılmadan.

"İyi misin bebeğim?"

"Evet" diye fısıldadım, hiç duruşumuzu bozmadan.

Bir süre daha annemin sıcacık göğsünde başımı dayayıp öylece oturdum. Sonra gözyaşlarımı sildim ve anneme baktım. O güzelim yüzü endişe ile bana bakıyordu. Onları üzdüğümü biliyordum ama bu akşamdan itibaren üzmeyecektim. Son gözyaşlarımla içimde eski kocam Toprak'a ait ne varsa akıp gitmişti. Onu düşündüğümde artık içim kanamıyordu. Beni istiyor olabilirdi, ama ben artık onu istemiyordum. O dönem bitmişti. Kapanmıştı ve geçmişte kalmıştı.

Önümde daha güzel günler olacaktı. Mutlu olacağım daha güzel günler, hiçbir şey olmasa bile bana anne babamın sevgisi yeterdi ama beni seven bir erkek daha vardı. Onunla göz göze geldiğimde beni büyüleyen bir erkek, güven veren, zorlamayan, sevgisi yorucu olmayan ve şu anda benden hiçbir şey beklemeden seven, kırmadan, acıtmadan seven bir erkek vardı ve içeride oturuyordu.

Doğruldum, anneme baktım ve gülümsedim.

"Babam Toprak'ı kaçırmadan içeri gidelim anne."

Annem de güldü. "Kaçırmaz merak etme bu Toprak'ı seviyor."

"Seviyor mu?"

"Evet peki sen seviyor musun bebeğim?"

"Bilmiyorum, onun beni neden sevdiğini de bilmiyorum, yanında o kadar çok ağladım ki, Toprak'ı anlatarak, beni sevdiğine inanamıyorum."

"O seni seviyor, bugün eve geldiğinde anladım bunu, bu akşam el ele içeri girdiğinizde, senin elini tutup, babana kızınızı seviyorum dediğinde, senin adına çok mutlu oldum Elif. Bir anne olarak çok mutlu oldum."

"Ahh annem" diyerek ona sarıldım.

"Ona baktım ve seni hak ettiğini anladım."

"Ona hiçbir şey demedim daha."

"Seviyorum demeyi bir başkasına kolay demeyeceğini biliyorum, ama Toprak seni hak etmiyordu bebeğim, eninde sonunda evliliğiniz bitecekti, ne kadar çabuk bitti senin için o kadar iyi oldu."

"Neden hiçbir şey demediniz?"

"Dedik aslında ama her konuşmamızda sen ona daha çok bağlanıyordun, seninki uzun bir beraberliğin verdiği alışkanlıktı Elif, gerçek sevgi değildi."

"Şimdi onu buldum mu sence?"

"Bulduğunu görüyorum. Ben içeri gireyim sende elini yüzünü yıka da öyle gel" diyerek bana sarıldı ve "Seni seviyoruz bebeğim ve mutlu olmanı istiyoruz, artık mutlu olmalısın Elif" dedi.

"Biliyorum, olacağım anne, çok mutlu olacağım, merak etme."

Annem odadan çıktıktan sonra, bende banyoya girdim. Ay-

nadaki perişan yansımama baktım. Makyajımı çıkardım ve elimi yüzümü yıkadım. Bu halimle Toprak'ın karşısına çıkabilirdim, adam beni bundan daha kötü hallerimle de görmüştü ve beni seviyordu. Beni her halimle seviyordu. Bende onu sevebilirdim ve onu sevmek çok kolaydı sadece duygularımı ve kalbimi özgür bırakmam yeterdi. Bu sefer yanlış yapmayacaktım bu sefer doğru adamı bulacak, ona sımsıkı sarılacaktım ve o adam içeride oturmuş beni bekliyordu.

Aynadaki gözleri kızarmış kıza baktım. "Bugünden sonra ağlamak yok, bir yıl süreyle ağladın ve bitti. Artık mutlu olmanın zamanı geldi, gülmenin zamanı geldi. Değmeyen insanlar için üzülmemenin zamanı geldi. Şimdi çık ve geleceğine bak" dedim. Bunları sesli söyledim aynadaki perişan kıza. Ve aynadaki kız bana gülümsedi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. İşte o zaman gördüm bu perişanlığın altında ne kadar güzel bir kız olduğunu, kızarmış gözlerindeki umudu gördüm, o maviliklerde sonsuz gökyüzünü gördüm. Aynadaki kız için hâlâ bir umut vardı. Hâlâ âşık olabilir ve sevebilirdi. Geleceğe umutla bakabilirdi. O aynadaki kızı seven bir adam vardı. İstemediği sürece ellerini bırakmayacak bir adam. O elleri sıkı sıkı tutabilirdi. Aynadaki perişan kızın hayatı bundan sonra çok daha güzel olabilirdi.

"Senin için hâlâ bir umut var" dedim aynada bana içleri gülen kızarmış gözlerle bakan kıza. "Senin için hâlâ bir umut var, dışarı çık ve o umuda sarıl" dedim ve arkamı dönüp kapıyı açtım, son kez aynadaki kıza baktım ve ona gülümsedim.

Salona girdiğimde, gözlerim direk Toprak'la buluştu, endişeliydi ve endişesinin tek nedeni bendim. O kadar yumuşak ve sevgi dolu bakıyordu ki, biliyordum aynadaki kız çok şanslıydı. Ona verilen ikinci şansı kaçırmayacaktı.

Gülümseyerek ona doğru gittim ve yanına oturdum. Karşımızda annem ve babam varken uzandı elimi tuttu, ona doğru döndüm, "İyi misin birtanem?" dedi. İyiydim, hem de çok iyiy-

dim ve daha da iyi olacaktım. Bana böyle baktığı sürece çok daha iyi olacaktım.

"Evet çok iyiyim, hem de son zamanlarda hiç olmadığım kadar iyiyim" dedim ona gülümseyen bir suratla.

Benim yüzüme bakarken gözlerindeki endişenin kaybolduğunu gördüm ve o da bana gülümsedi. Birbirimizin gözlerinde kilitli kaldık. Her şey silindi ve o anda sadece ikimiz vardık.

"Öhhhöö, öhö"

İkimizde öksüren babama doğru baktık, ben kendi adıma annem ve babamın karşımızda olduğunu bile unutmuştum, Toprak'ın gözlerine bakarken. Hâlâ elimi tutuyordu, babama doğru döndüğümüzde de bırakmadı.

"İyi misin Elif" dedi babam.

"İyiyim baba" dedim ve annemle göz göze geldiğimde ona gülümsedim. Toprak babama bakıp konuşmaya başladı. Elim avucunda duruyordu ve bu adamı sevmek istiyordum.

"Ahmet Bey, yemekte de söyledim, ben Elif'i seviyorum. zor zamanlar yaşadığınızı biliyorum ve onun adını lekelemeyeceğimi bilmenizi istiyorum."

"Ne zamandır, gazetelere çıktığınızdan beri mi?"

"Uzun zaman olmadı, yani ben onu uzun zamandır seviyorum ama bunu Elif'e söyleyeli birkaç hafta oldu."

"Onun üzülmesini istemiyorum Toprak Bey, çok üzüldüğü zamanlar oldu, çocuğunuzun üzüldüğünü görüp ve elinizden bir şey gelmeden ona bakmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Bu acıyı çocuklarınız olduğunda anlayabilirsiniz ancak. Elif bir kere ağlarsa, ben bin kere ağlıyorum ve onu üzerseniz karşınızda beni bulursunuz ve kötü tarafımla hiç karşılaşmak istemezsiniz."

"Anlıyorum Ahmet Bey."

"Anlasanız iyi edersiniz, Elif benim her şeyim, yaşama sebebim, onun yaptığı her hatayı affederim ama sizinkini affetmem."

"Elif benim de yaşama sebebim" diyerek bana baktı.

Babamı çok seviyordum, o benim her şeyimdi ve onu ne kadar üzdüğümü bir kez daha anlamıştım, gözlerim dolmuştu, ama gözyaşlarımın akmasına izin vermeyecektim. Gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım. Sonra yanımdaki adama dönüp baktım, hâlâ elimi tutuyordu aynı anda o da bana baktı ve göz göze geldiğimizde bana gülümsedi "Seni seviyorum Elif, tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum hem de" diyebildi.

Bende ona bir şeyler söylemek isterdim, gerçekten isterdim ama babamın önünde zaten el ele oturmak bile başlı başına zordu, ona bir şeyler söylemek daha da zor geldi. Yüzüne baktığımda benden bir şey duymak ister gibi durmuyordu, gözlerinde sevgi dolu bir bakışla gülümsüyordu bende ona gülümsedim. Belki seviyorum diyemiyordum ama hareketlerimle bunu gösterebilirdim, hâlâ avuçlarımn içindeki elime baktım ve parmaklarım onu daha da sıktı. Gün gelecek seviyorum da diyecektim.

"Bir kahve yapayım mı Toprak Bey" dediğinde ikimizde anneme doğru döndük.

"Lütfen bana Toprak deyin ve zahmet olmazsa içerim" dedi.

"Ben yaparım" dedim, elimi bıraktı ve bende yanından kalktım. Kahveleri yaparken onları dinliyordum.

Babam ve annemle sohbet ediyordu. Rahat tavırları, karşısındakini de rahatlatıyordu. Bu adamı sevecektim, sevmek için çaba harcayacaktım. Bu sefer mutlu olacaktım. Sonunda kahveleri taşırmadan yapmayı başardım. Fincanlara koyup tepsiye koydum ve arkamı döndüğümde hoş sohbet eden üçlüye baktım. Annem ve babam, bir kez daha onların kızı olduğum için Allaha şükrettim. İnsanın böyle bir ailesi olması demek hayata birkaç sayı önde başlaması demekti ve ben çok şanslıydım. Arkamda böyle bir ailem olduğu için. En büyük üzüntüm onları kaybetmek olmalıydı. Diğer üzüntüler onları kaybetmenin yanında sözü bile olmazdı.

Yüzümde kocaman bir tebessümle kahveleri dağıttım. Ve gi-

dip Toprak'ın yanına oturdum. Şu anda benim için değerli olan Toprak'ın yanına. Beni koşulsuz seven Toprak'ın yanına. Ona baktım, o benim geleceğim olabilirdi.

Kahvelerimizi içtikten sonra Toprak fazla oturmadı kalktı, zaten epey geç olmuştu ve benim yarın bir iş görüşmem vardı. Onu kapıya kadar götürdüm ve dışarı çıktığında onunla birlikte kapının dışına çıktım.

Kapının önünde birbirimize bakarak dikiliyorduk. Her gözlerim ona kilitlendiğinde midemdeki kelebekler havalanıyordu, bunu tek anlamı vardı benim için karşımdaki adamla olmak istiyordum.

"Yarın için sana iyi şanslar, çıkınca ara yemek yiyelim."

"Tamam arayacağım."

"Baban bizi gözetliyor olabilir mi?" dedi gülerek.

"Tabi ki hayır" dedim bende ona gülerek.

Beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler birtanem."

"Sana da."

Sonra Asansöre doğru yürüdü, asansöre binene kadar ona baktım. Ve derin bir nefes alarak içeriye girdim. Annem ve babam hâlâ aynı yerde oturmaya devam ediyorlardı. Bende biraz önce Toprak'la oturduğum yere oturdum. Bir süre hiç kimse konuşmadı sonunda babam.

"Bu adamı sevdim, seni üzmeyeceğine eminim" dedi.

"Evet üzmeyecek, ona güveniyorum" dedim.

"Bu sefer mutlu olmanı istiyorum kızım, tek istediğim bu ve eğer yarınki iş olmayacaksa ne yapacaksın burada kalmaya devam mı edeceksin."

"Bilmiyorum baba, birkaç yere daha başvurdum, herhalde bir tanesi olur."

"İnşallah olur canım, birde..." dedi ve sustu, bana bakı-

yordu ve bakışlarındaki endişe benimde endişelenmeme neden oldu. Sonra devam etti.

"Bir de Masal denen kadına dikkat et. O kadın her şeyi yapabilecek gibi duruyor."

"Madem ayrılmışlar neden hâlâ orada çalışıyor" diye sordu annem.

"İşinde başarılı bir kadın."

"Yine de orada çalışması hoş değil. Hele sana bakışını hiç beğenmedim."

"Aman anne bana ne yapabilir ki?"

"Kıskanç ve terk edildiğini sanan bir kadın her şeyi yapabilir Elif, Toprak'a diş geçiremediği zaman yönünü sana dönecektir, onun için dikkatli ol kızım."

"Tamam anne dikkatli olurum."

"Hadi artık yatalım, epey geç oldu ve yarın toparlan da gidelim Sevil."

"Biraz daha kalın baba."

"Zaten yeterince uzun kaldık. Hele ben çok uzun kaldım" dedi babam gülerek.

"Biraz daha kalabiliriz Ahmet, hele yarın iş görüşmesine gitsin bakalım."

"Bu sefer gözüm arkada değil, onu koruyacak biri var burada, o adama güveniyorum, ailesi de çok tatlı insanlar."

"Gerçekten öyleler" dedim.

"İyi geceler kızım" diyerek babam beni öptü, bende ona sarıldım ve onu öptüm.

"İyi ki varsın babacığım ve iyi ki yanımdasınız" dedim annemle babama sarılarak.

Odaya geçtiklerinde biraz daha oturdum, o sırada telefonuma gelen mesajın sesini duyup telefonu elime aldım.

Toprak "Bir problem var mı?" diye mesaj atmıştı. Bende ona "yok" diye mesaj attım.

Bir dakika sonra "Seni seviyorum birtanem" diye attı. Bir süre mesaja baktım, benimde bir şeyler demem gerektiğini biliyordum, belki bende bir mesaj atabilirdim, yüzüne karşı söyleyemediğim şeyleri "Bende seni seviyorum" diye yazdım. Gönder demeden önce bir süre yazdığım mesaja baktım ve sonra sildim, yeniden "Biliyorum" diye yazıp gönderdim.

37

Ertesi gün sabah erkenden kalkıp hazırlandım. Bugün benim için önemli bir gündü ve gideceğim iş görüşmesinin olumlu olmasını çok istiyordum. Yaptığım işi seviyordum ve elimde ondan başka bir şey yoktu. Sonra aklıma dün gece gelince güldüm, bir de Toprak vardı. Beni seven diye düşündüm.

Banyodan çıktığımda hazırdım, içeri girdiğimde annem kahvaltıyı hazırlamıştı ve beni gördüğünde gülümsedi.

"Çok güzel olmuşsun bebeğim" diyerek gelip bana sarıldı.

Gerçekten güzel olmak için uğraşmıştım ve iş görüşmesinden sonra Toprak ile yemek yiyecektim. Artık ona daha güzel görünmek istiyordum.

"Son zamanlarda hiç seni böyle mutlu görmemiştim" dedi babam.

"Çünkü artık mutlu olmaya karar verdim."

"Bu iyi olmuş, artık önüne bak canım, arkaya bakarak bir yere gidemezsin."

"Biliyorum baba onun için bende öyle yapmaya karar verdim."

"Pekâlâ, Sevil artık hazırlan bu akşam gidelim, hem kızımızı bu kadar kalarak rahatsız ettik, hem de artık gözüm arkada değil."

"Ben rahatsız değilim baba, kalın biraz daha."

"O kanepede rahat etmediğini biliyorum, keşke zamanında iki odalı daire alsaydık."

"Burası bana yetiyor baba, gerek yok büyük eve."

Keyifle kahvaltımızı yaptık, gerçekten de son zamanlarda hiç bu kadar keyifli bir kahvaltı yapmamıştık.

Saat ona gelirken evden çıktım, iş yerinin kapısına geldiğimde tereddüt etmeden içeri girdim. Asla bir Dizayn Mimarlık gibi olamazdı, ama burası da oldukça şık döşenmiş bir ofisti.

Bir süre bekledikten sonra beni içeriye aldılar. Bir toplantı masasının olduğu yerde iki kadın bir erkek oturuyordu ve kadınlardan birini hemen tanımıştım. Masal Hanım'ın arkadaşıydı ve orada çalışırken ofise çok sık gelirdi, beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordum ama gerilmiştim, eğer işi kabul edersem benim hakkımda her şeyi Masal'ın öğreneceğini biliyordum ve hele dün geceki yemekten sonra bunun benim için iyi olmayacağını anlayacak kadar aklım vardı.

Görüşmenin benim gerginliğimden oldukça kötü geçtiğini biliyordum, nedense dikkatimi toplayıp doğru dürüst cevaplar veremedim. Ve en can alıcı soruyu da Masal Hanım'ın arkadaşı olan kadın sordu.

"Siz, geçen ay Zekeriyaköy'deki bir villanın dolaplarını yanlış boyatıp firmayı zarara sokan Elif Bulut değil misiniz?" dedi.

Bilgilendirildiği kesindi. Bu bilgiyi de bir kişiden alabilirdi oda Masal'dı. Dün geceki yemekte bana nasıl baktığını görmüştüm. Annemin dediği doğruydu, Toprak ile uğraşamayınca yönünü benden tarafa çevirmişti. Anlaşılan benimle uğraşacaktı ve bu sefer bende geri adım atmayacaktım. Hayatımı başkalarının yönlendirmesine izin vermeyecektim. Uzun zaman önce elimden kayan o ipleri tekrar ellerime alacaktım. Masal benim gibi yeni mezun bir acemi ile uğraştığına göre benim iyi olduğumu biliyordu. Ve elinden kaçırdığı Toprak'ı geri istiyordu.

Havaalanında okuduğum dergi aklıma gelmişti. O ev için mimar olarak Masal Hanım'ın adı geçiyordu. Benim adımın ilk harfi bile yoktu. Yalan söylemeyi beceremeyen biri olarak kadının gözlerinin içine baktım. Bir yerde okumuştum, yalan söyleyenler genelde karşısındaki kişilerin gözlerinin içine bakmazlarmış. Ama ben gözümü kırpmadan baktım ve "Yanlış duymuşsunuz, o villanın mimarı ben değilim, Dizayn Mimarlık'tan Masal Hanım, üstelik bunu geçen ayki dekorasyon dergisinde yazmışlardı, sektörde ne olup bitiyor takip etmiyorsunuz demek ki" dedim.

Kadın önce giydiği gömlek kadar kızardı ve sonra da gözlerinden kıvılcımlar saçarak bana baktı. Gözümü bile kırpmadan ona bakmaya devam ettim. İçimden sürtük, kendini ne sanıyorsun diye geçirdim.

"Siz Dizayn Mimarlık'tan kovuldunuz" dedi.

"Hayır kovulmadım, istifa ettim, isterseniz, Toprak Bey'e sorabilirsiniz, istifa mektubumu bizzat kendisi imzaladı. Bence siz beni sorgulamadan önce biraz etrafınıza baksanız iyi edersiniz, sektöre çok uzaksınız."

Ortam iyice gerginleşince, masada oturan adam bana dönerek "Geldiğiniz için teşekkür ederiz Elif Hanım, biz sizi arayacağız" dedi.

Ona doğru döndüm, gözlerim önce yanındaki kadının gülümseyen suratına gitti, bende ona gülümsedim ve sonra gözlerimi adama çevirdim.

"Zahmet etmeyin, burası benim çalışmam için uygun bir yer değil" dedim ve ayağa kalktım.

Masanın üstünden çantamı alırken Masal'ın arkadaşı ile göz göze geldim, odada başkaları olmasa kadın beni parçalayacak gibi bakıyordu, hiç umursamadım. Çantamı aldım ve odadakilere hiçbir şey demeden orayı terk ettim.

Binadan dışarı çıktığımda derin bir nefes aldım. İşi alamadığıma hiç üzülmedim, almış olsaydım benim için daha zor ola-

caktı. Yüzümde kocaman bir tebessümle arabama doğru yürüdüm. Arabaya oturduğumda demek Masal bana savaş açmıştı ve bende geri durmayacaktım.

Telefonumu çıkarıp, Toprak'ın numarasını buldum ve ara tuşuna bastım. İlk çalışta açıldı.

"Efendim birtanem" gülümsedim, insanı kesinlikle iyi hissettiriyordu.

"Benim işim bitti."

"Tamam nerede buluşalım?"

"Sakıncası yoksa oraya gelebilirim."

"Ne sakıncası olur, sevinirim."

"Tamam yarım saat sonra orada olurum herhalde."

"Bekliyorum."

Telefonu kapattım. Toprak beni saklamak istemediğini söylemişti, bende saklanmak istemiyordum.

Yarım saat sonra otoparka girdiğimde güvenlik görevlisi, beni hemen tanıdı.

"Hoş geldiniz Elif Hanım."

"Hoş bulduk."

"Her zamanki yerinize çekebilirsiniz arabanızı."

"Teşekkür ederim" diyerek otoparka girdim ve çalışırken bana ayrılmış yere arabamı bıraktım.

Asansörlere doğru giderken Masal'ın arabasını görmüştüm. Asansör yönetim katına doğru çıkarken bende aynada son kez kendime baktım. Evet güzeldim, Masal kadar olmasa da güzeldim. Asansör yönetim katında durduğunda indim ve kendimden emin adımlarla direk Toprak'ın sekreterine gittim. Sevinç beni gördüğünde önce bir şaşırdı sonrada gülümseyerek "Hoş geldiniz Elif Hanım" dedi.

"Hoş bulduk, Toprak Bey beni bekliyordu."

Hemen dahili telefonu kaldırıp Toprak'ı aradı, bende gülümseyerek etrafa bakıyordum. Katta çalışan diğer kızlar kafaları-

nı kaldırmış bana bakıyorlardı. Ben içeriye girmeyi beklerken Toprak'ın odasının kapısı açıldı ve Toprak ile göz göze geldim, birkaç adımda yanıma gelip, bana "Hoş geldin birtanem" diyerek elimi tuttu ve birlikte içeriye girdik. Bir saat sonra buraya geldiğimi ve Toprak'ın bana birtanem deyip, elimi tuttuğunu bilmeyen kalmayacaktı.

Bu odaya en son basın toplantısının olduğu gün gelmiştim. İçeri girdiğimizde beni kendine çekerek sarıldı ve kulağıma doğru "Seni özledim" dedi.

Aradan daha yirmi dört saat geçmemişti bende onu özlemiştim. İnsana huzur veren yakınlığını, sımsıcak gözlerle bana bakışını özlemiştim. Keşke dilim kendini bu kadar tutsak hissetmeseydi ve tüm bu düşüncelerimi ona söyleyebilseydim.

Tek kişilik koltuğa oturdum, o da karşıma oturdu, bakışları sıcacıktı.

"Nasıl geçti görüşmen?"

"Kötüydü."

"Neden?" dedi, merak ettiği belliydi.

"Kötü geçti, çağıracaklarını sanmıyorum, ama başka işlere de bakacağım."

Güldü. "Burada işin her zaman hazır."

"Burada çalışmayacağımı daha önce söyledim."

"Seni her zaman yanımda ve karşımda görmek istiyorum Elif, sensiz geçen saatler çok uzun geliyor."

Bu kadar güzel şeyler söyleyen bir adam nasıl sevilmezdi. Bende istiyordum ama Masal buradaydı ve ben asla onu işten çıkar diyemezdim.

"Belki çok ileride ama şimdi değil."

"Madem buraya kadar geldin, burada yemek ister misin, hem arkadaşlarını da görmüş olursun."

"Olur, çok arkadaşım yok ama Arzu'yu görmek isterim."

"Elif, çekinmeni istemiyorum, utanmanı hiç istemiyorum.

sen benim için değerlisin ve buraya gelmen beni son derece mutlu etti bunu bilmeni istiyorum."

"Bir sürü dedikodu yapabilirler."

"Bunun için yapacak bir şeyim yok ama benim umurumda bile değil, seninde olmasın birtanem."

"Tamam" diyerek gülümsedim. Yerinden kalktı ve yanıma gelip elimi tuttu beni de kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak "Seni seviyorum önemli olan bu başka hiçbir şeyin önemi yok" dedi, sonra da yavaşça dudaklarımı öpmeye başladı, bu sefer bende ona karşılık verdim. Çok güzeldi ve son zamanlarda hissetmediğim kadar iyi hissettirdi.

Beni bıraktığında "Hadi gidip yemek yiyelim, şirkettekilere biraz konuşacak konu verelim bakalım" diyerek elimi tuttu, dışarı çıktığımızda "Sevinç, Dizayndan Masal Hanım'ın sekreteri Arzu'yu ara, yukarı kafeteryada onu beklediğimi söyle."

Birlikte kafeteryaya çıktık, öğlen saati olduğu için içerisi kalabalıktı kapıyı açarak benim geçmemi bekledi ve içeri girdiğimizde birden bütün başlar bize doğru döndü. Kapının önünde elimi tuttu ve camın önündeki masasına doğru gittik. Sadece önüme bakıyordum masaya geldiğimizde, elimi bıraktı ve sandalyemi tuttu, oturmamızdan birkaç dakika sonra Arzu geldi, surat ifadesi gülmeme neden olmuştu. Büyük ihtimalle Sevinç, Toprak'ın çağırdığını söylediğinde bizimki, mutlaka heyecan yapmıştı. Beni gördüğünde "Elif" dedi kaldı.

"Otur Arzu, hep beraber yemek yiyelim" dedi Toprak.

"Tamam" diyerek oturdu. Yemeklerimizi söylediğimizde, bende rahatlamıştım. Bir süre sonra da insanlar bizim tarafa bakmamaya başladı. Arzu ile neredeyse karakol maceramızdan beri görüşmemiştik. Arzu oturduğunda bir bana sonra da Toprak'a baktı. Toprak gülerek "Şaşırdığını biliyorum biz Elif ile birlikteyiz Arzu bunu ilk sen öğren" dedi.

"Birlikte mi, yani şey gibi mi?" durdu bana baktı ve "Şey gibi sevgili" diye sordu şaşkın bir şekilde.

"Öyle de denilebilir, sen ne dersin birtanem?"

Kızardığımı hissettim ne demem gerektiğini bilemedim, ama buraya kadar gelmişsem ve insanların gözünün içine bunu sokmuşsam inkâr etmenin anlamı yoktu ve ben karşımdaki adamın bana sevgi ile bakmasını seviyordum. Toprak'ın gözünün içine bakarak.

"Evet öyle" dedim.

Bunu söylediğimde kendimi rahatlamış hissettim. İstanbul'a geldiğimden beri ilk defa keyifli bir öğle yemeği yiyordum. Yemek saati biterken kafeterya da sakinleşmeye başlamıştı ve Arzu ile bir süre daha konuştuk yanımızdan ayrılmak için kalktı, ona sarıldım, buradaki en zor zamanlarımda yanımda olmuştu, neredeyse İstanbul'daki tek arkadaşımdı.

Kulağıma, "Seninle sonra konuşacağız ve çok sevindim canım, birbirinize çok yakışıyorsunuz" dedi. Onu gönderdikten sonra bir süre daha Toprak'la oturdum.

"Bu akşam bir şey yapmak ister misin?"

"Babam Ankara'ya döneceğim diye tutturdu, onları yolcu edebilirim gitmekten vazgeçiremezsem."

"O zaman bana haber ver, bende seninle gelmek isterim."

"Tamam, duruma göre seni ararım."

Sonunda biz de kalktık, Toprak'ın odasına doğru giderken "Sana kahve ikram edebilirim."

"Olur."

Kapının önüne geldiğinde, "Sevinç bize iki kahve söyler misin?" dedi.

Pencerenin önüne doğru gittim. Manzara harika görünüyordu ve hava serin olmasına karşı güneş pencerenin arkasında insanı ısıtıyordu, yüzümü güneşe doğru çevirdim. Sıcaklığı yüzümde hissetmek iyi gelmişti. Sonra başımı çevirip Toprak'a baktım masanın önündeki koltuğa oturmuş bana bakıyordu. Biraz önce güneş tenimi ısıtmıştı, Toprak'ın bakışları da içimi

ısıtıyordu. O kadar derin bakıyordu ki gözlerinin mavilikleri koyulaşmıştı.

"Ne?" dedim gülerek.

"Çok güzelsin Elif ve seni seyretmeye doyamıyorum."

Güldüm, bakışları içimi ısıtıyordu, sözleri de ruhumu. Bir erkek bir kadına bu kadar iyi gelir miydi? Geliyordu işte, hem de çok iyi geliyordu. Ona güveniyordum, güven problemi olan biri için bu inanılmazdı.

Yerimde durmuş bende ona bakıyordum, yavaşça yerinden kalktı ve yanıma geldi, şimdi tam karşımda ve bana yakın dikiliyordu, kafamı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım.

Kollarımı tuttu ve kollarımdan yukarıya doğru ellerini omuzlarına getirdi. Ayakta durmuş ve erimek üzere bekliyordum, nefesimi tutmuştum resmen, nefes almasam da olurdu, her iki elini biraz daha hareket ettirerek boynumun her iki tarafına da koydu bir süre boynumda oyalandı ve elleriyle yüzümün her iki tarafını tuttu. Gözümü kırpmadan ona bakıyordum ve tüm bunları yaparken gözlerini hiç kırpmadı.

Bir süre elleri yüzümün her iki tarafında öylece birbirimize baktık. Büyülenmiştim ve bozulmasın diye neredeyse nefes bile almayacaktım.

"Çok güzelsin birtanem ve ben sana âşığım, hayatımda ilk defa aşkı tadıyorum ve bu seninle olduğu için dünyanın en şanslı erkeği olduğumun farkındayım."

Başını eğerek beni öpmeye başladı ve bende ona karşılık verdim, öpüşü yumuşak ama baştan çıkarıcıydı. Benimde kollarım kalkarak onun bedenini sardı. O an sonsuza kadar sürmesini, hiçbir şeyin bu anı bozmamasını diledim. Öpüşü derinleştikçe ona daha çok yaslandım, tutmasa yere yığılabilirdim.

Kapının aniden açılmasıyla büyü bozuldu ve biz hâlâ sarmaş dolaş kapıya doğru döndüğümüzde kapıda hiç beklemediğim biri duruyordu Masal.

Bizi öyle gördüğünde kıpkırmızı olmuştu ve bir süre hiç kimse ne konuşması gerektiğini bilmeden öylece bakıştık.

Ben yavaşça Toprak'ın kollarından ayrıldım.

Toprak ona "Bir şey mi istemiştin Masal?" diye sorduğunda.

"Yok sadece konuşmaya geldim. Bakıyorum meşgulsün."

"Evet meşgulüm, daha sonra konuşabiliriz."

"Tamam, merhaba Elif."

"Merhaba" dedim.

Birden buraya geldiğime pişman oldum. Hiçbir kadın, bir zamanlar birlikte olduğu erkeği, eski sevgilisi de olsa, bir başkasıyla öpüşürken görmemeliydi ve böyle bir şeyi yaptığım için kendimden utanmıştım. Ben böyle biri değildim ama iş görüşmesindeki o kadının tavrı son derece canımı sıkmıştı ve Masal'ın benimle uğraşması da katlanacak gibi değildi.

Ne yapacağımı bilmez halde pencerenin önünde benim de yüzüm en az Masal'ın ki kadar kızarmış şekilde dikilmeye devam ediyordum.

"Pekâlâ sonra konuşuruz" diyerek Masal odadan çıktığında, tuttuğum nefesimi bıraktım.

Toprak yanıma gelip bana sarıldı ve "Özür dilerim canım" dedi.

"Senin suçun yok, benim buraya gelmemem gerekiyordu."

"Geldiğine sevindim Elif, seni saklamak gibi bir düşüncem hiç olmadı ve ben hayatımın bundan sonrasını birlikte geçirmek istediğim kadım hiç kimseden saklamak istemiyorum."

"Kendimi kötü hissettim."

"Hissetme birtanem, benim için önemli değil, senin için de olmasın lütfen. Sensiz bir dakika bile geçirmek istemiyorum. Bizi ne kadar çok birlikte görürlerse daha az konuşuluruz. Onunla da konuşacağım, artık burada çalışması hem seni, hem de beni rahatsız edecek."

"Benim için onu işten çıkarma sakın."

"Böyle bir şey yapmayacağım sadece onunla konuşacağım, onu tanıyorum, o da bu saatten sonra burada kalmak istemeyecektir."

Sadece "Üzgünüm" diyebildim.

"Sakın üzülme Elif, ne söylerlerse söylesinler, ne görürsen gör, hiçbir şeyin göründüğü ve söylendiği gibi olmadığını bil. Seni çok seviyorum, seni üzecek ve kıracak hiçbir şey yapmayacağımı bilmeni istiyorum. Seni asla incitmeyeceğim asla birtanem."

"Biliyorum, sana güveniyorum."

"Güvenini boşa çıkarmayacağım birtanem."

Ona güveniyordum ve o güveni bana hissettiriyordu. Uzandım onu öptüm, ilk defa böyle bir şey yaptığım için biraz şaşırdı ama beni kendine daha çok çekti, öpüşmeye ara verdiğimizde, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, çok tatlıydı ve çok yakışıklı.

"Artık gitmeliyim."

"Tamam, senden haber bekleyeceğim."

"Arayacağım, dedim."

Çantamı aldım, birlikte odadan çıktık, asansörün kapısına kadar elimi tuttu ve "Seni seviyorum gidince ara" dedi.

"Tamam" diyerek asansöre bindim. Ona bir kere bile seni seviyorum diyememiştim. O kelimeyi söylemek o kadar zor geliyordu ki. Sevmediğimden değil, nasıl söyleyeceğimi bilememekten kaynaklanıyordu...

38

Elif'i gönderdikten sonra onu düşünmeye başladım. Buraya gelmesi umudumu artırmıştı. Çünkü şimdiye kadar hep çekingen davranmıştı. İlk defa yanımda bu kadar rahattı, kafeteryaya girdiğimizde onun elini tutmuştum, hiç çekmemişti. Ve Arzu'ya yaptığı itiraf kalbimin hızlanmasını sağlamıştı.

Artık onun için her şeyi yapabilirdim. Artık bir umudum vardı ve o kız beni sevmeye başlamıştı. Koltuğa iyice yaslandım ve daha dakikalar önce öptüğüm kızın dudaklarımdaki tadını düşündüm, öpüşmekten öte hiçbir şey yapmadığım kızı düşünerek onunla sevişeceğim zamanların hayalini kurdum.

Kafeste uçmak için kanatlarını çırpan bir kuş misali kalbim de, göğüs kafesim de öyle çırpınıyordu. Onu öperken onun kalbinin de benim kadar hızlı çırpındığını duymuştum.

Bir süre daha hayaller kurarak oturdum ve sonra masamdan dahili numarayı çevirerek Masal'ı aradım. Artık bu komediye bir son vermenin zamanı gelmiş ve geçiyordu.

"Efendim" diyen seksi sesi bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Şimdi müsaittim Masal" dedim ve telefonu kapattım.

Masal'ın gelmesini beklerken, şimdiye kadar hayatıma giren kadınları düşündüm ve hiç biri sadece öptüğüm kız kadar bile beni heyecanlandırmamıştı ve buna Masal'da dahildi.

Biraz önce odama kapıyı vurmadan giren Masal, şimdi kapıyı vurarak içeri girmişti. Bu da biraz önceki niyetinin ne kadar kötü olduğunu gösteriyordu, yine de ona kızgın değildim. Masanın karşısındaki biraz önce Elif'in oturduğu koltuğa oturdu, gözleri kızarmıştı ve ağladığı belliydi. Bende aramızda kocaman bir masa varken konuşmak istemedim ve yerimden kalkarak onun karşısındaki koltuğa oturdum ve bir süre hiçbir şey konuşmadan birbirimize baktık. Masal çok güzel bir kadındı, her erkeğin yanında olmasından hoşlanacağı bir kadın, ama kalp kimi severse onun dünya güzeli oydu ve benim kalbim Elif diye atıyordu. Benim de sessiz olmam onu rahatsız etmiş olmalı sonunda konuşmaya başladı.

"Bana bunu nasıl yaparsın Toprak, benim de burada olduğumu bile bile onu buraya nasıl getirirsin ve elini tutar onca insanın içinde nasıl yemek yersin."

Dedikodu çarkları tahmin ettiğimden de hızlı işlemişti.

"Masal bunu seninle konuştum hatırlarsan bir hafta önce, sana bu durumu insanlara söyle, beni bir başkasıyla gördüklerinde üzülen taraf sen olursun dedim. Ve üstelik sana başka birini sevdiğimi de söyledim. Ama sen ne yaptın, dün akşam olmayan ve hiç olmamış bir nişanlılığı ortaya attın."

"Kötü bir niyetim yoktu, adam öyle söyleyince bende boş bulundum."

"Hayır Masal boş bulunmadın, hiç olmamış bir şeyi olmuş gibi söyledin, hem de gözlerimin içine bakarak ve masada benim ailem de varken üstelik. O masada aramızda bir nişan olmadığını bilmeyen sadece iki kişi vardı onlar da Elif'in anne babasıydı."

"Özür dilerim" dedi bir süre ona baktım.

Her davranışı kontrollüydü, hamlelerini önceden düşünerek atıyordu ve hiç içten olmaması, onu soğuk biri yapıyordu, bu güzelliğin altında buz gibi bir kalp taşıyordu ve bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için kendime kızıyordum.

Gözlerinin içine bakarak "Elif'i seviyorum ve ona olan sevgimi sana anlatacak değilim ama onu ikna edebilirsem onunla evlenmeyi düşünecek kadar onu istiyorum" dedim.

"Evlenmek mi, onunla evlenmek mi istiyorsun?"

Çok şaşırmıştı evlenmek istemeyeceğimi sanıyordu herhalde.

"Evet, bunda bu kadar şaşıracak ne var?"

"Sen ve Elif" dedi ve gülmeye başladı.

Arkama yaslanarak onun gülmesinin bitmesini beklemeye başladım. Sinirlenmeyecektim, onunla yaşadığım günlerin hatırına sinirlenmeden bu işi çözecektim. Benim ciddi bir yüzle kendisini seyrettiğimi gördüğünde gülmesi de sona erdi.

Şimdi o da bana bakıyordu ve gülüşü bile sahteydi.

"Sen bizi yakıştırmıyor olabilirsin, ama o kız benim için değerli ve bu tip sahneleri burada çok göreceğini bilmeni istiyorum."

Sinirle ayağa kalktı ve "O buraya gelirken benim hiçbir şey olmamış gibi burada çalışacağımı sanmıyorsun herhalde" diye bağırdı.

"Sanmıyorum Masal, onun için işten ayrılacağını sanıyorum."

Hırsla bana döndü. "Tabi ki ayrılacağım, burada oturup insanların arkamdan gülmesini seyretmeyeceğim."

"Tamam o zaman, burada çalıştığın sürece gösterdiğin gayretlerden dolayı sana teşekkür ederim, her türlü maddi olanağın fazlasıyla sana verilecektir."

"Ne yani beni kovuyor musun?" diye hayretle sordu.

"Seni kovmuyorum, biraz önce çalışmayacağını sen söyledin ve ben de senin arkandan insanların gülmesini istemiyorum, ama Elif buraya gelip gittikçe bunu yaşayacaksın ve bu kadar gursuz olabileceğini düşünmek istemiyorum."

"Tabi ki gursuz değilim."

"Bende bunu söylüyorum zaten, üzgünüm, umarım sende seveceğin birini bulursun."

"Ben seni seviyordum kahrolası."

"Sen beni sevmiyordun Masal, benim konumu mu seviyordun, sana yaşattığım lüksü seviyordun ama ben bu değilim, ben smokin giyerek her gece başka bir mekânda boy gösteren biri değilim. Ellerim nasır içinde, tutmak istemediğin ellerim, farkında değilim sanma, ama ben bu konuma ellerimi kullanarak geldim Masal, o beğenmediğin ellerim olmasaydı şimdi burada olmazdım. Ben deniz kenarında benimle birlikte simit peynir yemesini seven ve benimle birlikte bir banka oturup denizi seyreden birini istiyorum."

"Bulmuşsun işte kendin gibi basit birini."

Güldüm, böyle bir şeyi daha önce demiş olsaydı onu mahvederdim, ama ona baktım ve aslında benden daha basit biri olduğunu gördüm ve onun için üzüldüm. O buz gibi kalbi hiç kimseyi sevemeyecekti ve sevginin nasıl bir şey olduğunu bilmeden yaşayıp gidecekti.

"Onun için sen kendine benim gibi basit birini değil, kendin gibi birini bul Masal."

"Öyle de yapacağım ve sen o kızla dolaşırken asla benim gittiğim hiç bir mekâna giremeyeceksin."

"Yanılıyorsun bende bu kadar para varken, her mekâna girerim, ama öyle yerlere girmek ister miyim bunu düşünmem lazım."

"Çok pişman olacaksın Toprak, beni değil de o beceriksiz basit kızı seçtiğin için çok pişman olacaksın."

"Basit insanlar ellerindekinin kıymetini bilirler, onun için pişman olmazlar. Ve sakın bir daha sevdiğim kadın hakkında o şekilde konuşma buna asla tahammül etmeyeceğimi bil. Basit dediğin o kızın sende olmayan özelliği ne biliyor musun?" sustum ve gözlerinin içine baktım.

"Sevmesini biliyor, sadece bu özelliği bile onu senden daha değerli yapmaya yeter. Şimdi bu konuşma burada bitti" diyerek ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, tam karşısında geldiğimde durdum "İşleri Doğan Bey'e devret ve burayı en kısa sürede terk et Masal ve sakın bir daha karşıma çıkma. Gerçi pek karşılaşacağımız sanmıyorum, bizim gibi basit bir çiftin senin olduğun mekânlarda boy göstermesi zaten garip olur." Sözlerimi bitirdiğimde irkildiğini gördüm.

Hırsla odadan çıktı ve kapıyı da çarparak kapattı, derin bir nefes aldım. Bu iş bitmişti, bunu gazetecilere nişanlıyız dediği ilk anda yapmalıydım ve geç kaldığımın farkındaydım.

O sırada telefonum çaldı ve ekrandaki ismi gördüğümde bütün sinirim geçmişti, sevdiğim ve bundan sonrada hep seveceğim kadın arıyordu.

"Efendim birtanem."

"Annemler gitmeye karar vermişler ve uçak biletlerini almışlar."

"Kaçta?"

"Sekiz de."

Saate baktım saat iki buçuktu. "Tamam o zaman ben gelir sizi dörtte alırım, bir yerlerde yemek yeriz, oradan da havaalanına gideriz olur mu?"

"Olur."

"Görüşürüz birtanem."

"Görüşürüz" diyerek telefonu kapattı. Onunla konuşmak bile sinirlerime iyi geliyordu ve beni olumlu olarak etkiliyordu.

***

Boğaz'da bir kafede oturmuş Masal Hanım'ın gelmesini bekliyordum. Biraz önce aradığımda telefona oldukça sinirli cevap vermişti. Ne olduğu benim için önemli değildi sadece ro-

lünü oynaması yeterdi. O ne kadar inandırıcı oynarsa Elif bana o kadar hızlı dönecekti. Gözüm kapıya iliştiğinde geldiğini gördüm, gerçekten çok güzel bir kadındı ve bunun da farkındaydı, mekâna girdiği anda bütün başlar ona doğru döndü ta ki yanıma gelene kadar. Gözlerini gözlerime dikti.

"Merhaba Toprak Bey" diyerek elini uzattı, ben de ona elimi uzattım.

"Merhaba Masal Hanım."

Oturması için sandalyesini tuttum, nedense tutmasan oturmayacak bir izlenim vermişti. Klas bir kadındı, Toprak denen adam böyle bir kadını bırakıp Elif'te ne bulmuştu merak ettim. Elif güzel bir kadındı ama güzellikte Elif'in bununla yarışması mümkün değildi.

"Nasılsınız?" diye sordum

Gözlerini dikerek bana bakmaya devam etti, dudakları aralandı ve "İyiyim ve lütfen konuya girin, buraya sohbet etmeye gelmedim" dedi.

O sırada yanımıza gelen garsona, ne içersiniz demeye bile fırsat vermeden bir kahve söyledi.

"Pekâlâ ben Elif'i geri istiyorum, siz Toprak Bey'i geri istiyor musunuz?"

"Orası sizi ilgilendirmez, siz sadece Elif'i nasıl geri alacağınızı söyleyin, gerisini ben düşüneceğim."

Önümdeki kahveyi içerken ona baktım. Biraz önce Elif'ten çok güzel olduğunu düşünmüştüm ama değildi. Fiziksel olarak çok güzel olabilirdi, ama güzellik gelip geçiciydi ve ne yazık ki bir ömür boyu çekilecek kadın değildi.

Elif'in mütevazılığı, yumuşaklığı ve karşısındakini iyi hissetmesini sağlayan sakinliği karşımdaki güzel kadında yoktu ve yıllar sonra o güzellik ondan gittiğinde sevimsiz bir kadın olacaktı. Şimdi anlamıştım, adamın neden Masal'ı bırakıp benim Elif'ime takıldığını.

"Tamam o zaman" diyerek aklımdaki planı ona anlattım. Hiç sesini çıkarmadan ve yüzünde en ufak bir değişiklik olmadan beni dinledi. Bu süreç boyunca yaptığı tek şey önüne konan kahvesini içmek olmuştu. Sonunda bitirdiğimde.

"Elif, Toprak'tan ayrılsa bile size dönme garantisi yok" dedi.

"Siz bunu düşünmeyin, gerisi benim sorunum, önemli olan onu bir daha görmek istememesi."

"Tamam düşüneceğim ama bunun için uygun zamanı bulmalıyız, doğal görünmeli."

"Tamam ama fazla uzamasın. Elif'in şu anda güven problemi var bunu değerlendirmeliyiz."

"Madem bu kadar karınızı seviyordunuz onu neden bıraktınız o zaman, boşanmak isteyenin siz olduğunuzu biliyorum."

"Büyük bir hataydı ve şimdi onu geri almak istiyorum."

"Pekâlâ benim kalkmam gerekiyor, biraz düşünmeliyim ve birkaç gün içinde size geri dönerim, burada mı olacaksınız?"

"Kararınızı bugün yarın verecekseniz, burada kalabilirim, ama uzayacaksa Ankara'ya döneceğim."

"O zaman dönün, onun peşinde dolaşmayın, bir şeylerden şüphelenmesini istemeyiz."

"Tamam, sizden haber bekleyeceğim."

Yerinden kalktı ve elini tekrar uzattı.

"Görüşürüz Toprak Bey" diyerek arkasını döndü ve kafeden çıkı. Bir süre onun arkasından baktım ve tekrar yerime oturdum. Bundan sonraki iş bu kadına kalmıştı ve o kadar soğuk bir kadındı ki, karşısında beni bile dondurmuştu.

Bende hesabı isteyerek yerimden kalktım ve dışarı çıktığımda serin ama güzel bir hava vardı. Artık bunlar son serin havalardı, yakında yaz gelirdi ve o kadar hevesle boşandığım Elif'ten, boşandıktan on ay sonra onu delililer gibi isteyerek geri almaya çalışıyordum. İçimden kendi kendime ne kadar küfür varsa ettim. Bütün suç benimdi başka kadınlarla beraber olabil-

mek için karımı boşamıştım ve başka kadınlarla beraber olmuş biri olarak köpek gibi pişmandım. On ay önce ne düşünmüştüm bunu ona nasıl yapmıştım ama kendimi affettirecektim, bundan sonraki hayatımda onu üzmemek için çalışacak ve affetmesini sağlayacaktım, beni seviyordu ve beni hâlâ istiyordu, eğer Melek sürtüğü ona o fotoğrafları göndermeseydi bana dönüyordu. Tek tesellim buydu, bana bir kere dönmeye karar vermişti, yine dönerdi. Yeter ki o adam onun kafasını karıştırmasın ve biraz önce giden cadı bir karar versin.

39

Annem ve babamı Toprak ile birlikte yolcu etmiştik. O akşam annemin ve babamın Toprak'a hayran olduklarını anlamıştım tıpkı benim gibi. Babam uçağa binmek için çıkış kapısına doğru giderken Toprak'a dönmüş ve "Kızım sana emanet" demişti. Bu kelimeyi, sekiz yıl birlikte olduğum ve iki yıl evli kaldığım Toprak'a bile söylememişti. Babam sevdiklerini birilerine emanet etmeyi sevmezdi, o sevdiklerini kendi korumak isterdi ve hayatında ilk defa beni, başka bir erkeğe emanet etmişti.

Onları yolcu ettikten sonra Toprak elimi tutmuş ve havaalanından çıkmıştık. Arabaya bindiğimizde.

"Ben de yarm kız kardeşimi yolcu edeceğim, benimle birlikte eve gelmek ister misin?"

"İsterim."

"Hadi o zaman gidelim, ama bu sefer ufaklıkların söylediklerinden utanmak yok."

"Yok" dedim gülerek.

Eve geldiğimizde bizi her zamanki gibi sıcacık bir ev ortamı karşıladı, annesi beni gördüğünde gelip bana sarıldı.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk Handan Hanım."

"Artık bana Handan Hanım deme" kulağıma doğru "Sen ar-

tık benim kızımsın tıpkı Yağmur gibi bana anne diyebilirsin" diye fısıldadı.

Karşımdaki kadının yüzüne baktım, çok mutluydu ve bende uzun zamandır ilk defa bu kadar mutluydum, içimdeki hüzün ve acı nereye gitmişti, ne zaman yok olmuştu anlamadım. Fark ettiğim tek şey bu insanlar beni seviyordu ve ben onların yanında çok mutlu ve huzurlu olduğumu hissediyordum.

Kadının kulağına doğru eğildim ve "Tamam Handan anne" diye fısıldadım. Ve beni bir kez daha kollarıyla sardı, bende ona sarıldım, tıpkı anneme sarılmışım gibi hissettim.

Beni bırakmadan kapıdan giren ufaklıklar, hemen yanımıza geldi ve Selin, "Bırak Elif'i anneanne bende sarılacağım" diye kadını çekiştirdi.

Onlara doğru eğildim, ikisi birden bana sarıldı çok tatlılardı ve ileride onlara benzeyen çocuklarım olmasını çok istedim. İçeri girdiğimizde aynı sıcaklığı Yağmur ve eşi Mehmet'ten de gördüm. Artık eskisi kadar çekingen değildim onların bu rahat tavırları beni de rahatlatmıştı.

"Allah kavuştursun kızım."

"Teşekkür ederim Handan anne" dediğimde birden başlar bana döndü. Biraz önce kadının kulağına fısıldadığım kelimeyi açıkça söylemiştim. Toprak ile göz göze geldiğimizde yüzünde kocaman bir tebessümle bana bakıyordu. Gözlerinde gördüğüm mutluluğu unutmam mümkün değildi. Bende ondan gözlerimi alamadım, sonunda yerinden kalkıp gelip yanıma oturdu ve hâlâ herkes bana bakarken yanağıma bir öpücük kondurdu. Kızarmıştım, herkesin içinde böyle sevgi gösterileri yapılmasına alışkın biri değildim.

Mehmet "Birde çocuklara kızıyorsun, yanında konuşuyorsunuz diyerek, sen ne yapıyorsun şimdi" dedi.

"Elif'i öpüyor" dedi Selim. Sonra yanıma gelip bana gülümsedi. Ve Toprak'a dönerek, "Bende öpebilir miyim dayı?" diye sordu.

"Öpmek mi istiyorsun?"

"Evet."

"Öpsün mü birtanem?"

"Evet öpsün" diyerek onu kucağıma doğru çektim ve beni yanaklarımdan öptü. bunun üzerine Selin'de yanıma geldi "Bende öpmek istiyorum dayı?" dedi.

"Bana neden soruyorsun, Elif'e sorsana."

"Ama o senin sevgilin, ya kızarsan?"

"Sen öpersen kızmam."

"Babam, annemi öpen biri olunca öpen kişiye çok kızıyor."

"Siz ikinizin dışında Elif'i öpen biri olursa bende çok kızarım ve hatta kızmakla kalmam onu döverim" diyerek Selin'i kucağına aldı ve bana doğru eğilerek beni öptü. O kadar mutluydum ki sanki yıllardır kendimi bu ailenin bir parçası gibi hissediyordum.

Sonunda çocukların yatma vakti geldiklerinde yine benim uyutmamı istemişlerdi ve bu sefer anneleri yerine dayılarını da yanlarında istediler. Çocukların yattığı odada onlara masal anlattım, ama uyumak gibi bir niyetleri yoktu. Onlar konuşmak istiyorlardı ve konu bendim.

"Siz ne zaman evleneceksiniz" diye sordu Selin.

"Evlenmemizi mi istiyorsun bücür?"

"Evet, istiyorum ve çocuklarınızda olsun istiyorum, onlarla oynamak istiyorum, sende istiyorsun değil mi Selim?"

"Evet ama erkek olsun."

"Hayır kız da olsun."

"Tamam uyursanız, bende Elif ile konuşurum hem kız, hem erkek çocuklar yaparız, her ikinize de birer tane" dedi Toprak bana göz kırparak.

Kendimi Toprak'la evlenmiş ve çocuklarımız olmuş gibi düşündüm, onunla birlikte çocuklarımızı yatırmayı, onlara masal anlatmayı düşündüm, düşünmesi bile içimi ısıtmıştı. Kesinlikle

Toprak iyi bir baba olacaktı, o sinirli ve asık suratlı adamın bu kadar sabırlı olması hâlâ beni şaşırtıyordu. Hele çocuklara karşı gösterdiği tolerans inanılır gibi değildi. Neden şimdiye kadar evlenmemişti, ilk defa onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. İyi biriydi, güvenilirdi ama yine de onu tanıdığım söylenemezdi ve ailesi bizi sevgili sanıyordu. Sevgili miydik, bir iki kere öpüşmekle sevgili olunabiliyor muydu? Bilmiyorum ama onun yanında hiç olmadığım kadar huzurlu ve mutluydum ayrıca ondan hoşlanıyordum, bana dokunmasını, benimle ilgilenmesini seviyordum, ellerimi tutuşundaki inceliği seviyordum, kafamı kaldırıp Toprak'a baktım sanki onu ilk defa görüyor gibiydim. Ben bu adamı seviyordum. Nasıl? Neden? Ne zaman? Bilmiyorum ama bir yerlerde ona âşık olmuştum. Onun için yanında bu kadar rahattım, onunla olmak onun için hoşuma gidiyordu. Onun yanındayken hiç olmadığım kadar mutluydum. Ona sarılıp bütün bir gece yatmıştım ve son zamanlarda uyuduğum en huzurlu uykuyu uyumuştum kollarında.

Ona bakarken içimi huzur kaplamıştı, uyuyan yeğenlerinin üstünü örterken gösterdiği incelik görülmeye değerdi. Dünyada böyle erkekler kalmış mıydı, kalmasa bile bir tanesi karşımdaydı, eğildiği yerden doğrulduğunda gözlerimiz birbirine takıldı, ona bakışlarımı kaçırmadım. Yerimden kalktım, usulca yanıma geldi, hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk, görünmez bir iple bağlanmış gibiydik ve birbirimize çekiliyorduk.

İyice yaklaştı, vücudundan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum, elini yüzüme doğru getirdi ve parmağını dudaklarımın üstünde gezdirdi. Hareketleri çok seksiydi ve dudaklarım aralandı sonra başını eğerek dudakları dudaklarıma değdirdiği anda ona doğru daha da yaklaştım. Öpüşü fazla uzun sürmedi ama ona tutunmasam yere yığılacaktım, uzun sürseydi ne yapardım bilmiyorum.

Sonra da bana sarılarak odadan çıktık. İçeri girmeden önce banyoya gidip kendime gelmem gerekiyordu. Banyoya girdi-

gimde yüzüm kıpkırmızı olmuştu ve [illegible] başka bir erkeği bu kadar çok istiyordum.

Banyodan çıktıktan sonra oturduğum salona doğru yürüdüm ve içeri girmeden önce bir süre kapıda dikildiğimi görmemiş insanlara baktım. Çok tatlılardı sevdiğim taktirde bende bu insanların içinde olabilirdim ve ailelerinde olmayı çok istiyordum. O sırada Yağmur kafasını çevirdiğinde beni gördü. Bende onlara doğru yürüdüm.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar Yağmur ve kocası ile oturduk. Yağmur'u ve kocasını çok sevmiştim, onlar olmayan ablam ve ağabeyim gibi olmuşlardı bu kadar kısa sürede. Onlara sarılarak vedalaştım. Arabaya bindiğimizde ne olursa olsun yanımda oturan adamı istediğimi anlamıştım ve onsuz olmak istemiyordum. Evin kapısına geldiğimizde arabadan inip yukarıya yalnız çıkmak istemediğimi fark ettim. Neredeyse on gündür annemler buradaydı, keyifli ve harika bir gece geçirmiştim şimdi soğuk bir evde yalnız kalmak istemiyordum. Biliyordum kendimi ikna etme yöntemi olarak bunu kabullenmeye ediyordum, ama benim istediğim aslında Toprak'tan ayrılmamaktı. Onun böyle bir şey teklif etmeyeceğini biliyordum, onun gitmesini istemiyorsam bunu ona söylemeliydim, ona doğru döndüm "Yukarı gelmek ister misin?" dedim.

"Bunu gerçekten istiyor musun Elif? Seni çok istiyorum, bu sefer öpüşmekle yetinemem."

"Evet istiyorum" dedim tereddüt etmeden, tereddüt edersem öylesine söylenmiş bir cümle olduğunu sanıp gelmeyeceğini biliyordum.

"Tamam hadi gidelim o zaman" diyerek arabayı park etti.

Yukarı çıktığımızda çantamdan anahtarı aldım ve ellerimin titremesinden bir türlü anahtarı kilide sokamadım. Uzandı elimi tuttu ve yavaşça anahtarı elimden aldı ve kapıyı açtı. Tereddüt ettiğimi sanmasını istemiyordum, tereddüt etmiyordum sadece çok heyecanlıydım.

İçeri girdiğimizde, üstümdeki montu çıkarıp astım aynı şeyi o da yaptı. Oturmak zorundaydım yoksa düşecektim, bacaklarım beni taşıyamaz olmuştu. Daha dün beraber oturduğumuz kanepeye oturdum ve gelip yanıma oturdu. Bana doğru döndü "Sakinleş biricik yanlış bir şey yapmayacağız, istemediğin hiçbir olmayacak. İstersen birazdan giderim" dedi.

Gitmesini istemiyordum beni yanlış anlamıştı. İstemediğimi sanıyordu, ama onu o kadar çok istiyordum ki bunu nasıl itiraf edeceğimi bilmiyordum sadece.

"Gitmeni istemiyorum."

"İstemiyorsan gitmem" diyerek bana daha da yaklaştı ve sarıldı. O kadar uzun zamandır beni heyecanlandıran bir erkek bedenine sarılmamıştım ki bende ona sarıldım, onunla olmak istiyordum.

Kollarında bu şekilde durmak beni sakinleştireceğine daha da heyecanlı bir hale getirmişti, bu sarılmak bana yetmiyordu çok daha fazlasını istediğimi biliyordum. Beni kollarına almasını hiç bırakmamasını istiyordum. Teninin tenime değmesini, bana güven veren ellerinin vücudumda gezinmesini istiyordum. Ondan başka hiçbir şeyi düşünmeyecek kadar benimle sevişmesini istiyordum. Ben tüm bunları ona söylemeden bunları anlamasını istiyordum.

Bir süre daha öylece bana sımsıkı sarılmış vaziyette oturduk, elinin biri usul usul sırtımı okşuyordu ve bu teması ona daha da sokulmama neden oldu. Vücudum alev alev yanıyordu ve kalbime artık yeri dar geliyordu, o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyduğum sesi beni sağır edecekti.

***

Onun evinde, onun kanepesinde oturmuş ve dünyada en çok istediğim kızı kollarımda tutuyordum. Bu saatten sonra onu bırakıp gidebilir miydim? Tüm hücrelerim Elif diye bağırır ve onu

isterken o kapıdan nasıl çıkıp giderdim. Onun da beni istediğini biliyordum, vücudunun verdiği tepkiyi görebiliyordum, ama bunun için onu zorlamayacaktım. Kendi istemeliydi, son birkaç gündür bana olan davranışlarında bir değişim vardı, daha sıcak ve daha istekliydi ve bana karşı hisleri kuvvetliydi. Henüz seviyorum dememişti ama vücut dili bunu haykırıyordu.

Kollarımdaki kızın heyecanı bana da geçmişti, ben de heyecanlıydım kalbim duracak kadar hızlı atarken onu bırakmak istemiyordum. Bir kadını bu kadar sevmenin nasıl bir şey olduğunu Elif'i sevene kadar anlayamamıştım. Şimdi Leyla için çöllere düşen Mecnun'a, Şirin için dağları delen Ferhat'a ve Aslı için yanan Kerem'e hak veriyordum. Bende Elif için tüm bunları gözümü kırpmadan yapardım.

Bir süre sonra onu bıraktım ve yavaşça yerimden kalktım, onun elinden tutarak Elif'i de kaldırdım. Ve yatak odasına doğru elinden tutarak götürdüm. Beni istediğini biliyordum, sadece beni, artık onun gözlerine baktığımda hiçbir tereddüttüm yoktu, eski kocasını düşünmediğini görebiliyordum, hele bu gece ufaklıkların odasında bana baktığında gözlerinde gördüğüm beni ilk defa görüyormuş bakışı benim için yeterliydi, bana bakmış ve beni görmüştü. Beni yani Toprak Ünlüer'i.

Yatağın kenarında ayakta karşılıklı durmuş gözlerine bakıyordum, alev alev yanan mavi gözlerine. Güneşin batışındaki alevlerle yıkanıyordu gözleri, benimde ondan aşağı kalır yanım yoktu. Bu kız bu gece sonsuza kadar benim olacaktı. Ve ben o kadar uzun zamandır onun için yanıyordum ki, sönebilir miydim bilmiyordum.

"Seni seviyorum Elif."

"Bende..." dedi sustu, ona bakıyordum, cümlesini bitirmesini istiyordum, o kelimeyi ondan duymak istiyordum. Her şey o kelimeye bağlıymış gibi ona bakmaya devam ettim. Bakışlarını benden hiç kaçırmadı ve tekrar ağzını açtı, gözleri gözlerimin içinde, "Bende seni seviyorum" dedi.

O anda benim için dünya durmuştu, nefes bile almadan ona bakıyordum. Hayatım boyunca sevmek için beklediğim kıza bakıyordum. Bundan sonra sevmekten asla vazgeçmeyeceğim kıza. Söylediği kelimelerin benim için anlamını bildiğini sanmıyorum, ama o kelimeler ağzından döküldüğü anda artık onsuz olamazdım. Eğildim ve onu öpmeye başladım, hemen karşılık verdi, kollarıma daha da sokuldu ve ondan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Şu anda sadece o ve ben vardım, o benim diğer yarımdı ve onu bularak tamamlanmıştım. Onda arınacaktım geçmişimdeki tüm kadınlardan, onda hayat bulacaktı kalbim ve ondan başkasına bakmayacaktı gözlerim.

Titreyen parmaklarıyla gömleğimin düğmelerini çözmeye çalışıyordu, ama becerebildiği söylenemezdi, daha önce evlenmiş birinin bu kadar acemi olacağı kimin aklına gelirdi. Onu öpmeyi bıraktım ve yavaşça ellerini tuttum. Utanıyordu ve benim yanımda utanmasını asla istemiyordum. Sonra yavaşça gömleğimin düğmelerini açtım, sonra tekrar ellerini tutarak onları göğsüme doğru getirdim,

"Dokun bana birtanem" diye fısıldadım. Ve onu öpmeye devam ettim. Dudaklarını kana kana içtim. Öpüşüm derinleştikçe bana daha çok sokuldu. Bende onun gömleğinin düğmelerini çözdüm ve onu kollarından tutarak biraz kendimden uzaklaştırdım. Dantelli sütyeninden göğüslerinin muhteşemliği gözlerimin önündeydi, gömleğinden tutarak onu kollarından çıkardım, ona baktım, bakışlarım daha da kızarmasına neden oldu, daha fazla utandırmak istemedim ve bende gömleğimi çıkartarak onu kendime doğru çektim. Tenimin tenine değmesine ihtiyacım vardı. Ellerimin ona ihtiyacı vardı, gözlerim, kalbim, ruhum yıllarca bu kız için beklemişlerdi. Usulca pantolonunun düğmesini çözdüm ve onu kucakladığım gibi yatağa yatırdım. Çok sessizdi, nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu bazen şaşırıyordum. Bende üzerimdeki pantolonu çıkardın ve onun yanına uzandım.

Onu öpmeden önce "Bunu istiyor musun birtanem, dur dedi-

ğin anda duracağım ama bunu şimdi söylemelisin yoksa bir süre sonra o aşamayı geçeceğim" dedim.

"İstiyorum, senin olmak ve seninle olmak istiyorum."

"Seni seviyorum Elif, bende senin olmak istiyorum biricik canım."

Beni kendine doğru çekti ve artık biliyordum ki bu gecenin sabahında eğer ölmemişsem bu kızı bir daha bırakmayacaktım.

Üzerimizdeki son giysileri de çıkardığımızda onu seyrettim. Muhteşemdi ve benimdi. Sadece benim. Biraz sonra vücutlarımız birleşecekti tıpkı ruhlarımızın birleştiği gibi. Ellerim yavaşça karnına doğru gitti, tenine değdiğim anda ürperdi, gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmemişti ve dudakları aralandı.

"Senin için çok bekledim" diye fısıldadı.

Bende onun için çok beklemiştim, bu an için tam otuz altı yıl beklemiştim. Kalbimi böyle attıran hiç kimse olmamıştı ondan başka, hayatıma çok kadın girip çıkmış olabilirdi, ama ruhumu ve kalbimi vererek seviştiğim bir Elif olacaktı. Dudaklarım biraz önce ellerimin geçtiği yerleri öperken alev alev yandığını hissettim, yoksa yanan ben miydim anlayamadım.

Onunla sevişmek, su için yanıp tutuşan birinin suya kavuşması gibiydi. Sabaha kadar onunla defalarca seviştim ve sabah kollarımda yatan kızı hâlâ hiç sevişmemiş gibi istiyordum. Bedenim onunla tamamlanmış ve ruhum onunla bütün olmuştu.

***

Gözlerimi açtığımda vücudumda tatlı bir yorgunluk vardı ve Toprak'ın kollarında ona sarılmış yatıyordum. Dün gece onu istemiştim, onunla birlikte olmak istemiştim ve onundum, o da benim. Ona duyduğum istek ve arzuyu eski kocama bile şimdiye kadar hiç hissetmemiştim. Çok farklıydı ilkim olmamıştı, ama ondan sonra başkasının olmayacağına emindim. Ona olan

sevgim o kadar yavaş gelişmişti ki nasıl bu kadar sevebildiğimi anlayamıyordum. Sanki hayatıma daha önce başka bir erkek girmemiş gibiydi. Sanki on yıl bir başka erkeği sevmemiş gibiydim. Kollarımdaki bu adam kalbimin olduğu kadar huzursuz ruhumun da sahibiydi ve içimdeki huzurla ruhumda huzur bulmuştu. Bu kadar güzel seven bir adamın canımı yakmayacağını biliyordum. Sevişirken bile nazik olmayı başaran bir adamdı o.

Asla pişman değildim ve artık çok mutluydum. Yeniden sevebileceğimi düşünmediğim bir anda karşıma çıkmıştı Toprak ve hem kendime, hem de ona bir şans verdiğim için mutluydum. Bu şansı hak ediyordum. Kafam göğsünün üstünde ona sarılmış yatıyordum, kokusunu içime iyice çektim ve gözlerimi yumdum.

"Günaydın" diye fısıldadı kulağıma doğru.

Kafamı kaldırıp ona baktım, utanmayacaktım, onu seviyordum.

Yüzümde kocaman bir tebessümle "Günaydın" dedim. O da bana bakarak güldü, çok yakışıklıydı, ona bakarak tereddüt etmeme gerek kalmadı, onu elimde tutamazsam diye endişe etmeme gerek yoktu, o beni seviyordu ve sevgisini bu kadar gösteren başka bir erkek tanımamıştım.

Eli yavaşça göğsüme doğru gitti, okşamaya başladı. Bana bakarken bile benimle sevişiyordu adeta, ona doğru uzandım ve onu öpmeye başladım. Dönerek beni üstüne doğru çekti, çıplak bedenim onun üstünde uzanıyordu, elleri kalçalarımı kavradığında hazırdım ve son kez onunla sevişmeden bu yataktan çıkmayacaktım.

Nefes nefese üzerine uzandığımda, parmağımı bile kımıldatacak halim kalmamıştı. Yorganı üzerimize çekerek bir süre daha öylece yattık. Nefeslerimiz düzene girene kadar birbirimize sarılmıştık.

Sonra yavaşça yataktan kalktı ve beni de tutarak kaldırdı. Utanmamaya çalıştım, dün gece ve bu sabah yaptıklarımızdan

sonra utanma aşamasını çoktan geçmiştim. Beni kucağına alarak banyoya taşıdı ve önce beni sonrada kendisini yıkadı.

***

Elif, artık benim Elif'im. Bedenimin sahibi. Kalbimin atma sebebi. Ruhumun yaşama sevinci. Gözlerimin nuru. Adını kalbime yavaş yavaş işlediğim kız, Elif'im.

Dün geceden itibaren başka bir adamdım ben. Artık kendimden bile çok düşüneceğim değerli bir şeyim vardı benim. Elif'im vardı. Yüzüne baktığımda huzur bulduğum Elif'im. Benim yardımımı istemeden bize kahvaltı hazırlıyordu ve bundan aylar önce onun evine ilk gelişimi hatırladım. Onu evinin önünde saatlerce beklemiş ve beklemişken içmiştim. Sonra da bu koltuğa oturmuş bana kahve yapmasını seyretmiştim, şimdi kahvaltı hazırlamasını seyrettiğim gibi. O zaman anlamıştım bu kıza ait olduğumu. O zaman anlamıştım şimdiye kadar neden hiçbir kadını sevmediğimi çünkü onu beklemişti kalbim.

40

Telefonun sesini duyuyordum ama nerede olduğunu bulmam biraz zamanımı aldı. Arayan Arzu'ydu. Şirketteki yemekten sonra onu görmemiştim. Gerçi çok da uzun olmamıştı, sadece o yemeğin üstünden bir hafta geçmişti o kadar, sanki bana daha çok olmuş gibi gelmişti.

"Efendim Arzu."

"Sana güzel bir haberim var, sıkı dur."

"Ne çabuk söyle, beni merakta bırakma."

"Masal bu sabah bütün eşyalarını topladı ve gitti."

"Gitti mi?" bundan neden Toprak bana bahsetmemişti ki.

"Evet, senin buraya geldiğin günden itibaren zaten düzenli gelmiyordu ve bu sabah odasındaki özel eşyalarını alarak defolup gitti."

Acaba Toprak işten mi çıkarmıştı, bana söylememesinin nedeni bu olabilirdi, ona benim yüzünden Masal'ı işten çıkarma demiştim.

"Hey orada mısın?"

"Evet."

"Birden sesin gelmeyince, sevinmedin mi?"

"Neden sevineyim ki, kimsenin işini kaybetmesini istemem. Yerine biri geldi mi?"

"Dışarıdan birilerini almadılar, şimdilik işleri Doğan Bey devraldı."

"Senin durumun nedir?"

"Toprak Bey benimle konuştu, istersem burada kalabileceğimi söyledi, bende kabul ettim. Masal cadısıyla çok bile çalışmıştım."

"Senin adına sevindim Arzu."

"Seni arama sebebim aslında daha farklıydı, ama aramışken bu güzel haberle başlayayım dedim. Senin eski kocanın adı Toprak Dağhan'mıydı?"

"Evet."

"Pekâlâ Masal gittiğinde adamın biri aradı, Masal'a cepten ulaşamadığını söyledi, bende ayrıldığını söylemedim, notunuz varsa alayım dedim."

Nefesini tutmuş Arzu'yu dinliyordum, Toprak'ın Masal'la ne işi olabilirdi, onlar nerede ve nasıl tanışmışlardı hiçbir fikrim yoktu ve içimi tarif edilmez bir sıkıntı kapladı.

"Adam adının Toprak Dağhan olduğunu ve ondan bir haber çıkmadığını, eğer aramayacaksa kendi işini kendi yapacağını söyledi. Elif dikkatli ol, eğer o senin eski kocansa ve Masal'la bir şekilde bir araya gelmişse bir şeyler planladıklarına eminim."

"Ne olabilir!"

"Bilmiyorum ama Masal'ı tanırım ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum ve daha önceki sevgilisine neler yaptığını da, adamı bir arkadaşından ayırmak için ona tuzak kurmuştu ve eski kocanla bir şeyler çevirdiğine göre bence dikkatli olmalısın."

"Teşekkür ederim Arzu haber verdiğin için."

"Seni seviyorum Elif, dikkatli ol."

"Tamam canım, görüşürüz" diyerek telefonu kapattım, birden kavramlar üstüme gelmeye başladı, nefes alamıyordum, pa-

nik tüm vücudumu ele geçirmişti. Pencereyi açarak derin bir nefes aldım.

Toprak ve Masal, bir araya gelmesi mümkün olmayan ikili. Bir şeyler çevirdikleri belliydi. Toprak beni geri istiyordu ve Masal'da Toprak'ı. Demek ki güçlerini birleştirmişlerdi ve hedefleri bizdik. Toprak ve ben, amaçları bizi ayırmak olmalıydı. Bunu Toprak'a anlatıp anlatmamaya karar veremedim. Kıskanç bir kadın olmayacaktım. Birazdan çıkıp Handan anneye gidecektim ve onunla dışarıda öğlen yemeği yiyecektik. Gözüm saate iliştiğinde hazırlanmam gerektiğini anladım.

Yola çıktığımda aklımdan Toprak ve Masal'ı uzaklaştırmıştım. Çok mutluydum ve beni seven, gerçekten seven bir erkek vardı. Handan annenin oturduğu eve gittiğimde saat on ikiyi geçmişti.

Beni her zamanki gibi karşıladı, sevgi dolu olarak. Hazırlanmıştı.

"İçeriye gelip bir şeyler içer misin kızım?"

"Yok Handan anne."

"Tamam o zaman çıkalım."

"Arabanı burada bırak kızım bizi Murat götürecek."

Arabayı bıraktım. Murat Bey'in kullandığı arabaya bindik. Nereye gideceğimi bilmiyordum, ama benim bir şey dememe gerek kalmadan Murat Bey bizi çok güzel bir yere götürdü.

Yemeklerimizin gelmesini beklerken biz de havadan sudan konuştuk.

"Yağmur'la konuştum bugün, çocuklar seni soruyormuş durmadan. Seni özlemişler."

"Bende onları özledim, çok tatlılardı."

"Seni bugün keyifsiz gördüm kızım, yoksa bizimki bir şey mi yaptı?"

Güldüm. "Hayır Handan anne, hiçbir şey yapmadı. Keyifsiz de değilim."

"Oğlum seni çok seviyor Elif, ben senin gibi birini sevdiği için çok mutluyum kızım."

"Ben de onu seviyorum. Sevgiye güvenim kalmadığı anda yanımdaydı."

"Ne düşünüyorsun o zaman kızım."

"Korkuyorum Handan anne, yeniden bırakılmaktan, benden bıkmasından, adlandıramadığım daha birçok şeyden korkuyorum."

"Haklısın, yeniden birine güvenmek zor."

"Ona güveniyorum, Toprak o konuda o kadar net ki, ondan şüphelenmiyorum bile, ama o imzayı attığımda sanki büyü bozulacak ve bir süre sonra benden uzaklaşmak isteyecek gibi geliyor."

"Oğlumu tanıyorum Elif. Şimdiye kadar yaptığı çapkınlıklar, hayatına girmiş olan kadınlar seni korkutmasın. Onlar gelip geçiciydi. Sana nasıl baktığını görüyorum, sensiz olma düşüncesinin onu ne hale getirdiğini biliyorum. Onun hayatına girdiğinden beri daha sakin bir adam olduğunu fark ediyor musun? O seni çok seviyor Elif, inanmadığı aşkı sende buldu. Hem ona, hem de kendine bir şans ver."

Uzandım Handan annenin elini tuttum. Yüzündeki mutluluk bana da geçmişti. Bu kadını tanıdığın ilk andan beri sevmiştim ve ruhuma iyi geliyordu.

"Vereceğim Handan anne, onun beni sevdiğinden hiç kuşkum yok. Bende onu seviyorum."

"Merhaba Hanımlar" denen sese döndüğümüzde Toprak'ı görmek beni şaşırttı.

"Burada ne işin var?"

"Dünyada en çok sevdiğim iki hanımın burada yemek yiyeceğini öğrendim ve bensiz olmaz dedim."

Eğilip önce annesini ve sonra da beni öptü, yanımdaki sandalyeyi çekerek oturdu.

"Yemeklerinizi söylediniz mi?"

"Evet."

Garsonu çağırarak kendi yemeğini söyledi. Uzandı elimi tuttu, bunları annesinin yanında yapması utanmama neden olmuştu. Ama o kadar tatlıydı ki, parmaklarımla elini sıktım. Yemeklerimiz geldiğinde neşeli bir sohbetle yedik. Kalktığımızda.

"Bir planınız var mıydı?"

"Yok oğlum sadece yemek yiyecektik, ben zaten eve gideyim, yoruldum, siz beraber bir şeyler yaparsınız."

"Ne dersin Elif?"

"Tamam."

Handan anneyle vedalaşıp Murat Bey'in kullandığı arabaya bindirdik. Onlar gittiğinde. Bizde arabaya bindik ve bana doğru dönüp.

"Seni özledim birtanem."

"Ben de seni" dedim. İlk seviştiğimiz günden beri her akşam birlikteydik. Akşamları onun eve gelişini dört gözle bekler olmuştum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şirkette ufak bir işim var, benimle gelmek ister misin?"

"Olur."

Sessizce gidiyorduk ve ben bugün Arzu'dan duyduklarımı ona söyleyip söylememe konusunda tereddüt ediyordum. Kötüye yormamaya çalışıyordum. Toprak ve Masal'ın ben evliyken tanışmış olduklarını hatırlamıştım. Onun şirketiyle Dizayn Mimarlık Ankara'da ortak bir iş yapmışlardı ve oradan tanışıyorlardı.

Belki de tekrar öyle bir iş yapacaklardı. Bunu Toprak'a söylemek, sanki içeriden bilgi aldığıma yorumlanabilirdi. O yemekten sonra buraya ikinci gelişimdi. Beraber asansöre doğru gittik ve katta indiğimizde yine elimi tutuyordu. İçeriye girmeden sekreterine iki kahve söyledi. Kapıyı kapatır kapatmaz bana

sarıldı "Gel buraya" diyerek beni kendine çekti ve öpmeye başladı. Bende ona karşılık verdim, dilini ağzımın içine doğru kaydırdı. Beni her öptüğünde kalbimin ritmini ayarlamam mümkün değildi. Bir gün bu kadar hızlı atarken onun kollarında durmasından korkuyordum. Şimdi de yerinden çıkacak gibi atıyordu, bana dokunduğu anda bu hale nasıl geliyordum anlamıyordum, ama şu anda sadece onu hissediyordum. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde yüzüme baktı, yavaşça gözlerimi açtım.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım. İlk defa o demeden ben söylemiştim. Yüzündeki mutluluğu görebiliyordum. Bana bakışındaki sevgiyi hissedebiliyordum.

"Ben de seni seviyorum birtanem."

O sırada telefonu çaldı, masaya doğru yürüyüp telefonu açtı ve kısa bir dinlemeden sonra "Tamam geliyorum" dedi ve telefonu kapattı. Bana dönerek.

"Benim çok kısa bir işim var, yarım saati geçmez, sonra çıkarız."

"Tamam sen işini hallet, ben beklerim."

O sırada kahvelerimiz geldi, "Sevinç çıkmam lazım, sen Elif'e eşlik et ve kahvelerinizi için" diyerek kızın yanında beni kendine çekerek bir öpücük daha verdi ve odadan çıktı.

"Buyurun Elif Hanım" diyen Sevinç'ten kahvemi aldım. Ve koltuğa oturdum.

Sevinç de Toprak için getirdiği kahveyi aldı ve karşıma oturdu. Bu kızdan her zaman hoşlanmıştım, gerçi burada çalışırken pek bir yakınlığımız olmamıştı. Hiç konuşmadan bir süre kahvelerimizi içtik. Benden birkaç yaş büyüktü ve buradan ayrılmadan önce nişanlandığını duymuştum.

"Düğün ne zaman" diye sordum.

"Nişanlım henüz iş bulamadı Elif Hanım, onu bekliyorum, yoksa ben hazırım."

"Üzüldüm, ne iş yapıyordu?"

"İşletme mezunu, ama biliyorsunuz piyasa şartlarını, çalıştığı firma kapanınca ayrılmak zorunda kaldı. Neredeyse bir yıldır işi yok. Ailem evlenmemizi istemiyor, ama iş bulamadı diye ondan ayrılmak istemiyorum, bulacaktır inşallah."

"Toprak Bey'den yardım isteseydin keşke."

"Bu konularda Toprak Bey'i meşgul etmek istemiyorum, yeteri kadar koşuşturuyor, ama onun adına çok memnun oldum sizinle birlikte olmasına."

"Teşekkür ederim."

"Yok gerçekten ben Toprak Bey'le neredeyse altı yıldır çalışıyorum ve bu kadar mutlu olduğuna ilk defa şahit oluyorum. Geçen gelişinizde sizi birlikte gördüğüm anda bunun nedenini de anlamış oldum."

Kahvelerimizi içtikten sonra, Sevinç izin isteyerek kalktı ve on beş dakika sonra da Toprak gelmişti.

"Canın sıkılmadı ya?"

"Hayır sıkılmadı, Sevinç eşlik etti."

"O kızı severim, işini çok iyi yapan birisi ve onu bulduğum için gerçekten şanslıyım."

"Nişanlısı bir yıldır iş arıyormuş, ona bir iş bulmasına yardım eder misin?"

"Neden bana şimdiye kadar söylememiş."

"Çekinmiş olabilir."

Yanıma gelerek bana sarıldı. "Hadi çıkalım, bugünlük işim bitti."

Toparlanmasını bekledim. Dışarı çıktığında Sevinç'in yanına gittik.

"Sevinç ben çıkıyorum. Önemli bir şey olmazsa beni arama, bu arada nişanlına söyle yarın onunla görüşmek istiyorum."

"Nişanlıma mı?"

"Evet, sabahtan gelsin."

Sevinç'in yüzündeki mutluluğu görmek o kadar güzel bir

duyguydu ki, başkaları bakmasa gidip kıza sarılacaktım. Asansöre doğru giderken, Toprak'ın elini tuttum ve asansör kapısının önünde ona bakarak, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Bana bakıp "Ben bu kadar mutluyken asistanımın mutsuz olmasını istemem, üstelik işinde mükemmel kaçmasına göz yumamam" diye güldü.

"Çok iyisin Toprak."

"Beni iyi yapan sensin birtanem, ama bunu herkesin içinde söyleme, burada bir ünüm var, bozulsun istemem."

"Merak etme söylemem" diye güldüm.

"Gerçi söylemesen bile nasıl olsa yakında anlarlar, kör kütük âşık, ağzı kulaklarında dolaşan bir patronları var."

"Bu halin ilk halinden daha iyi."

"Sen benim ilk halimi nereden biliyorsun?"

"Buraya ilk geldiğim gün kapıda çarpışmıştık ve bana kaşlarını çatmış, önüne baksana diye kızgınlıkla söylenmiştin."

"Çünkü düşmemen için seni kollarıma aldığımda kafanı kaldırmış ve bana bakmıştın, şimdiye kadar gördüğüm en güzel bir çift mavi gözle karşılaşmıştım ve içimi görmüştüm, o bakışların kalbime değmişti."

"Hatırlıyorsun."

"Nasıl unuturum birtanem, ondan sonra hiç aklımdan çıkmadın, seni Erdem pisliği ile gördüğümde öylece karşımda ağlarken, o pisliği öldürmemek için kendimi güç tutmuştum. Hele sana ilk sarıldığım o gün otoparkta" durdu bana baktı, beni kendine çekerek sarıldı. "Hep seni beklediğimi anlamıştım." Gözlerimin içine bakarak devam etti. "Başıma ne geldiyse bu gözlerin sayesinde geldi birtanem ve seni o kadar çok seviyorum ki, sana o kadar âşığım ki sensiz olamam."

"Bende seni seviyorum, bende sensiz olamam Toprak. Artık olamam."

41

Çalan telefona baktığımda Masal'ın aradığını gördüm. İşten ayrılalı on gün oluyordu ve ayrıldığı günden beri hiç konuşmamıştık. Bir süre çalan telefona baktım, açıp açmama konusunda karar veremedim, ısrarla aramaya devam edince, sonunda açtım.

"Merhaba Masal."

"Merhaba."

"Hayırdır?"

"Evden taşınıyorum, senin birkaç parça eşyan var bende ne yapacağımı sormak istedim."

"At gitsin."

"Birde ajandan var, önemli olabilir?"

"Ajanda mı?"

"Evet."

"Bu zamana kadar sende olduğunu fark etmediğime göre oda önemli değildir onu da atabilirsin."

"Toprak seninle görüşmek istiyorum, lütfen hayır deme, biz çok uzun zamandır arkadaşız ve yaşanmış bir geçmişimiz var, dargın olmak istemiyorum, sadece bir kahve içebiliriz, son kez."

Düşündüm, bende dargın kalmak istemezdim, evet yaptıkları asla kabul ettiğim şeyler değildi, ama o aramızda hiçbir şey

olmadan önce çok eski arkadaşımdı ve sektörde öyle ya da böyle karşılaşacaktık, bir kahve içmemde hiçbir sorun yoktu.

"Tamam nerede?"

"Hilton'da olabilir. İki saat sonra orada olacağım."

"Bana uyar."

"Teşekkür ederim" diyerek telefonu kapattı.

Arkama yaslandım. Bir süre Masal'la yaşadığım ilişkiyi düşündüm, eğer Elif ile karşılaşmamış olsaydım onunla olmaya devam edecek ve hayatımda hiç âşık olmadan yaşayıp gidecektim. Ama karşıma Elif çıkmıştı ve kalbim ilk defa bir kadın için bu kadar mücadele etmişti. O benim aşkımdı, sevdiğim kadın, beni değiştiren ve yüzümün gülmesini sağlayan kadın.

Masal'ı düşündüm, kalbi buzdan yapılmıştı sanki, ona kızamıyordum, bütün ailesi öyleydi, kalplerinin yerine buz parçaları konmuş gibiydiler, o ailede büyüdüğü için onun da bir suçu yoktu. Bilmediği bir sevgiyi başkalarına veremezdi. Hırsları yüzünden asla mutlu bir kadın olmayacaktı.

***

Telefonum çaldığında bir gün önce Ankara'dan gelmiştim ve otel odasının penceresinden Boğaz'ı seyrediyordum. Telefonu elime aldığımda arayan numaraya baktım ve gülümsedim.

"Efendim."

"İki saat sonra Hilton da olacağız, her şey hazır mı?"

"Hazırlarım."

"Başka şansımız yok, ona göre."

"Tamam" diyerek telefonu kapattım.

Dünden beri Elif'i izliyordum. Çok mutlu görünüyordu. Onu son zamanlarda hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Hatta benimle evliyken bile bu kadar mutlu değildi. Yüzündeki pırıltının nedeni ben değildim. Oydu, diğer adam, onu sevdiğini göre-

biliyordum, bu kızı on üç yaşından beri tanıyordum, yüzündeki o pırıltıyı o ilk senelerde görmüştüm. Evliliğimizin ilk aylarında da yüzü öyle parlardı. Şimdi de öyleydi, geç kalmıştım hem de çok geç kalmıştım. O adamdan ayrılsa bile bana döneceği şüpheliydi

Ve dün gece o herif yine onun evinde kalmıştı. Aralarında bir ilişki vardı. Masal'ın keyfini beklerken geç kalmıştım. Hâlâ bir şansım var mıydı onu bile bilmiyordum. Büyük olasılıkla sevişiyorlardı. Onu bir başkasının kollarında düşünmek bile beni deli etmeye yetiyordu. O adamı öldürmek istiyordum.

Tüm bunları hak etmiştim, onu bırakmakla bunları hak etmiştim ve şimdi karımı geri alabilmek için biraz önce arayan cadıya güvenmekten başka seçeneğim yoktu.

Düşünmeye başladım, belki de bırakmalıydım. Bırakmalı ve kendi yoluma gitmeliydim. Onu o kadar üzmüştüm ki, şimdi onu âşık olduğu adamdan ayırmak için uğraşıyordum. Onu bıraktığım anda, doğum gününde ondan boşandığım anda kaybetmiştim. Şimdi geri almak beni tatmin edecek miydi? Kalbi bir başkasını severken, o kalpte hâlâ bir yerim olacak mıydı?

Elif'i tanıyordum, ondan ayrılsa bile asla bana dönmeyecekti. Yine benim yüzümden üzülecekti. Onu tekrar üzmek beni ne kadar mutlu edecekti. Ben bu kadar kötü biri değildim. Elif'i çok sevmiştim, onunla büyümüştüm, ileride karşılaştığımızda birbirimizin yüzüne bakabilmeliydik, bir merhaba diyebilmeliydik. Kaderimizde birlikte yaşlanmak yoktu. Olsaydı zamanında böyle bir karar vermezdim. Ben o treni kaçırmıştım. Artık beni sevmiyordu, sevmiş olsaydı o adamla birlikte olmazdı. Ben artık onun için yoktum.

Onu yeteri kadar üzmüştüm ve bundan sonra üzmeye hakkım yoktu. Bende kendi yoluma gitmeliydim. Çok güzel yaşadığımız bir on yılımız vardı ve geriye dönüp baktığımda mutlulukla andığım bir on yıldı. Elif'te arkasına baktığında bunu mutlulukla anmalıydı.

Bunu yapabilirdim, bana bir daha dönmeyecek olan Elif'i bir daha üzmeye hakkım yoktu. Onu seviyordum ve sevgim, onun mutlu olmasını istiyordu. Eğer o Toprak denen adamla mutlu olacaksa buna izin vermeliydim. Ben onun artık geçmişiydim ve bu adam onun geleceği olabilirdi.

Birden kendimi hafiflemiş hissettim. Tüm bu yaptıklarımdan sonra bunu ona borçluydum. Masal'ın onları ayırmasına izin vermeyecektim. O kadın kötüydü ve asla onun kadar kötü olmayacaktım. Ben cezama razıydım ve benim cezam onsuzluk olacaktı. Ben bunu hak etmiştim, onu bırakarak, başka kadınlarla birlikte olarak onu yeteri kadar üzmüştüm ve bundan sonra üzmeye hakkım yoktu.

Benim yüzümden yeteri kadar acı çekmişti ve onunla yaşadığım tüm o güzel günler hatırına artık benim yüzümden acı çekmesine dayanamazdım.

Telefonu elime aldım ve aradığım numaranın bana cevap vermesi için dua ettim. Uzun bir süre telefon çaldı ve tam kapatacakken onun o güzel sesini duymak, kalbimin sızlamasını sağlasa da doğru olan buydu.

"Efendim."

"Merhaba Elif."

"Merhaba Toprak ne istiyorsun?"

"Sadece senden özür dilemek istiyorum Elif, bu yaptıklarımı telafi etmez ama beni affetmeni istiyorum."

"Seni affettim Toprak, gerçekten ama artık beni arama, ben çok mutluyum ve bir başkasını seviyorum."

"Biliyorum, seni onun için aradım. Şimdi söylediklerimi telefonu kapatmadan dinlemeni istiyorum, bu önemli Elif, lütfen dinle."

Ona her şeyi anlattım, Masal'la konuştuğumu, ona ve Toprak'a plan kurarak onları ayırmak istediğimizi, Masal'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini ve tüm bunları düşünerek ne kadar

zavallı biri olduğumu anlattım. Ona olan sevgimi anlattım, eşsiz olamadığımı anlattım ve tüm bunlardan sonra ona mutluluk dilediğimi anlattım, anlatırken ağladım, telefonun diğer ucunda onun da ağladığını duyuyordum. Sonunda konuşmam bittiğinde, gözyaşlarımı sildim. O mutlu olduğu sürece bende mutlu olacaktım. Ve karşıma onun kadar seveceğim biri çıktığında ona bir daha aynı hataları yapmayacaktım.

Bir süre telefonda sadece Elif'in hıçkırıklarını duydum, sonunda konuştu.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim Toprak" dedi.

"Beni affet Elif, ben kendimi affedemiyorum, ama sen beni affet, bunu duymaya ihtiyacım var."

"Affediyorum Toprak, yaşadığımız o güzel ve özel günler için affediyorum, umarım sende benim gibi tekrar sevecek."

"Umarım, kendine iyi bak ve o adama söyle seni üzerse karşısında beni bulur."

"Söylerim dedi, gülerek."

"Seni seviyorum Elif, mutlu ol, hiç olmadığın kadar mutlu ol, bunu hak ediyorsun. Hoşça kal" diyerek telefonu kapattım.

Bitmişti, sevdiğin birine hoşça kal demek ne kadar acıtsa da eğer karşındaki artık seni sevmiyorsa gitmesine izin vermen gerekiyordu. Ben Elif'in gitmesine ve kendi yolunu bulmasına izin vermiştim. Onu çok sevmeme rağmen bunu yapmıştım. Bir yıl önce o da beni severken aynı şeyi yapmıştı, mutlu olmam için bana izin vermişti, hiç zorluk çıkarmamıştı ve beni çok sevmesine rağmen boşanmayı kabul etmişti. Şimdi ona benzeydi, bu yaptıklarımı telafi etmezdi belki ama hem onu, hem de kendimi rahatlatmıştı. Eşyalarımı topladım ve Masal'ı aramadan oteli terk ettim. Elif nasıl olsa bundan sonra gerekeni yapardı. Otelin önünden taksiye binerek havaalanına doğru yola çıktım.

***

Elimde telefon öylece oturuyordum. Gözyaşlarıma engel olamamıştım. Toprak anlatırken ve ne kadar pişman olduğunu dinlerken hem o, hem de ben ağlamıştık. İşte şimdi gerçekten bitmişti. On yıl için birbirimize veda etmemiz gerekiyordu ve vedamızı etmiştik. Artık herkes kendi yoluna gidebilirdi. Ben Toprak'la çok mutlu olacaktım, o adam beni seviyordu ve bende onu seviyordum. Geçmişi değiştirmem mümkün değildi, ama hiç olmazsa onu hatırladığımda mutlu hatırlamayı istiyordum.

Toprak için mücadele edecektim. O benim ruhumun kurtarıcısıydı ve onsuz olamazdım. Onu bu kadar severken ve onun da beni sevdiğini bilirken onu Masal'a ve pis oyunlarına alet etmeyecektim. Saate baktım ve hemen hazırlanıp çıktım.

Bir taksi çağırıp, otelin adını söyledim. Ve "Bekle beni aşkım" dedim. Taksici dikiz aynasından bakarak, "Bir şey mi dediniz hanımefendi" diye sordu.

Gülümsedim, yine düşüncelerimi sesli söylemiştim anlaşılan. "Hayır sadece acele edin lütfen."

Lobiye girdiğim anda hızla etrafa göz gezdirdim ama onları göremedim. Saate baktım gelmiş olmaları lazımdı. Sonra asansöre doğru gittim, Toprak terasta olacaklarını söylemişti. İçeri girdiğimde cam kenarında oturmuş çifti gördüm. Toprak'ın bana arkası dönüktü ama Masal ile göz göze gelmiştik ve beni bu şekilde karşısında beklemediği için oldukça şaşırmıştı, onlara doğru yürümeye başladım. Toprak Masal'ın neden bu kadar şaşırdığını anlamış olmalı arkasın dönüp baktığında beni gördü. O da en az Masal kadar şaşırmıştı ve hemen ayağa kalktı. Bende masalarına kadar gelmiştim.

"Elif" dedi.

Ona sarılıp dudaklarından öptüm ve "Merhaba sevgilim" diyerek yanındaki sandalyeye oturmak için geçtim, Toprak ilk şaşkınlığını üzerinden atmış ve sandalyemi çekmişti. Kendisi de oturduktan sonra, Masal'a döndüm ve "Merhaba Masal" dedim.

"Merhaba" dedi.

Arkama yaslandım ve gözlerimi onun o güzel yüzünden hiç çekmeden. "Oyun bitti Masal, Toprak bana her şeyi anlattı." Sonra yanımda oturan adama doğru döndüm ve onun elini tuttum, hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı.

"Bizi ayıramayacaksın çünkü ben Toprak'ı çok seviyorum ve o da beni seviyor. Şimdi hayatımızdan çık ve bir daha da girme."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ah! Hadi ama neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun, suç ortağın her şeyi itiraf etti."

"Neler oluyor burada Elif" diye Toprak bana döndü.

"Bir şey olduğu yok, sadece Masal ve Toprak bize bir tuzak kurmuşlardı ayrılmamız için, ama Toprak beni arayarak her şeyi anlattı. Senin olmayabilir ama bazılarımızın hâlâ bir vicdanı var. Ve Sevginin büyüklüğüne inanıyorlar. Şunu aklına sok, yanımdaki adam beni istediği sürece ondan asla ayrılmayacağım" diyerek Masal'a ağır bir darbe vurmuştum.

Masal çantasını alarak yerinden kalktı, gözlerimi ondan bir an olsun çekmemiştim. Bize kısa bir an baktı ve yanımızdan çekip gitti.

Bakışlarımı yanımda oturan ve çok sevdiğim adama çevirdim. Ondan vazgeçmeyecektim.

"Neler oluyor birtanem, ne tuzağı."

"Anlatırım, hadi kalk evimize gidelim."

Toprak hesabı ödeyerek kalktık, eve gelene kadar ona Toprak'ın bana anlattıklarını anlattım. Onu çok sevdiğimden bahsettim ve ne olursa olsun, asla onu dinlemeden ondan ayrılmayacağımı söyledim. Ben konuştum o dinledi, evin önüne geldiğimizde her şeyi söylemiştim. Eve girdiğimizde beni tutarak kendine çekti ve "Sen benim nefesimsin birtanem, sensiz olamam, nefesim olmadan yaşayamam, seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Toprak, çok seviyorum."

42

Elif'le neredeyse on dört aydır birlikteyiz. Onu bu süre boyunca hiç zorlamadım. Benimle isteyerek olmasını istiyordum. İsterse sonsuza kadar onunla bu şekilde yaşardım. Yeter ki o gülen yüzü hiç solmasın. Hep gülsün ve mutlu olsun.

Onunla ilk geceden sonra hiç ayrılmadım, onsuz hiç yatağa girmedim, her gece sevişmesem de onu yanımda hissederek uyumanın keyfini hiçbir şeye değişmezdim.

Ona bir sene önce evlilik teklifi etmiştim ve benden zaman istemişti. Beni sevmediğinden değil, evlilik kurumu onun canını yakmıştı ve benim de bir süre sonra sıkılıp onu terk edeceğimi sanıyordu. Onsuz olmaya dayanabilirmişim gibi.

Bu akşam yine muhteşem bir şekilde karşımda oturuyordu. Son bir yılda o kadar değişmişti ki. Eskiden her şeye gözleri dolan ve durduk yerde ağlayan, en ufak ters gidişlerde hemen umutsuzluğa kapılan Elif yoktu. Güçlü bir Elif vardı karşımda ve olmadığı kadar mutlu. Sekiz aydır, Dizayn Mimarlık'ta çalışıyordu. Masal'ın gittiği anda ona iş teklif etmiştim ama kabul etmemişti. En sonunda sekiz ay önce bir akşam karşılıklı oturmuş yemek yerken bana bakmış ve "İş teklifin hâlâ geçerli mi?" demişti.

"Evet hâlâ geçerli."

"Çalışmak istiyorum."

"Yarın gel başla."

"Bu kadar mı?" dedi gülerek.

"Evet birtanem bu kadar yerin hazır, neden şimdiye kadar oraya bir müdür almadık sanıyorsun, seni beklediğimiz için."

"Ben o görevi istemiyorum."

"İstemiyor musun? Ne istiyorsun benim işimi mi?"

Güldü "Fena olmaz, ama hayır ben orada çalışan mimarlardan biri olmak istiyorum, patronun sevgilisi olduğum için tepeden başlamak istemiyorum. Müdür olacaksam onu hak etmek istiyorum" diyerek sustu, gözlerimin içine baktı, bundan sonra söyleyeceği her kelime keyfimi yerine getirecekti. "İşimle oraya gelmek istiyorum, yeteneklerimi görsünler istiyorum, büyük patronla yatakta çılgınlar gibi seviştiğim için değil."

Kahkaha atarak yerimden kalktım ve yanına giderek ona sarıldım. "Ne kadar işinde başarılı olsan da, her terfi aldığında benimle yattığın için sanacaklar."

"Başkalarının bilmesi umurumda bile değil, ben biliyor olacağım."

"Tamam birtanem, istediğin yerden başla, mutfakta çalışsan bile umurumda değil, ben seni görebileceğim, özlediğimde seni öpebileceğim kadar yakınımda olmanı istiyorum sadece" diyerek onu öptüm.

O günden sonra gerçekten de herhangi bir mimar gibi çalışmaya başladı. Dizayn Mimarlık'ın başındaki Doğan Bey'e, Elif'e toleranslı davranmamasını söyledim. Diğerleri nasılsa o da aynı şekilde çalışacak dedim. Adam benim delirdiğimi sanarak bana bakmıştı. Elif'imin mutlu olmasını istiyordum ve ona gösterilen ayrıcalık onu mutlu etmeyecekti.

Ona bakarken, sekiz ay önceki olayları hatırlamıştım. Bugün bir başka parlıyordu sanki, her geçen gün ona bakıyor ve hayatıma girdiği için dua ediyordum.

On gün sonra doğum günü vardı ve bu ikinci doğum günü olacaktı onunla kutladığımız. İlkinde belli etmese de üzüldüğünü anlamıştım. İlk kocasından doğum günü olduğu gün boşanmıştı ve o gün mutlu olması gerekirken nedense hüzünlü olması canımı yakmıştı.

"Toprak" dediğinde düşüncelerimden kurtulup ona baktım.

"Söyle birtanem."

"Ben hazırım."

İlk anda ne demek istediğini anlamasam da, sonra ona bakarak gülümsedim.

"Emin misin birtanem?"

"Evet, ama vazgeçmişsen önemli değil, böyle devam edebilirim, seni çok seviyorum."

"Her güne bugün kabul eder diyerek başladığım teklifimden vazgeçeceğimi sanmıyorsun herhalde."

"Vazgeçmişsen de önemli değil benim için gerçekten."

Kalkıp yanına gittim elinden tutarak onu kaldırdım, gözlerinin içine bakarak "Bunu o kadar uzun zamandır istiyorum ki birtanem vazgeçmem mümkün değil."

"Aslında o günden sonra bir daha bu konuyu açmadığın için vazgeçtiğini sandım."

Ellerini tuttum, bir süre ikimizde ellerimize baktık. Sonra kafamı kaldırdım sevdiğim kadmm gözlerinin içine baktım. O gözler şirketin kapısında onunla çarpıştığımdan beri içime işlemişti.

"Elif" diyerek ona bakmaya devam ettim. "Elif'im sensiz bir dakikam bile geçsin istemiyorum. Gözlerin gözlerime değdiği andan beri sadece o gözlere bakmak istiyorum. Sadece senin ellerini tutmak istiyorum. Bırakma Ellerimi dediğin andan beri seni yanımdan bir dakika bile ayırmak istemiyorum. Aldığım nefessin birtanem. Nasıl nefessiz yaşayamazsam sensiz de yaşa-

mak istemiyorum ve sadece seninle evlenmek istiyorum. Sadece sen, benimle evlenir misin birtanem?"

Yanaklarından aşağıya düşen yaşları başparmaklarımla sildim, yüzünü ellerimin arasına aldım. Başımı eğerek onu öpmeye başladım. Bıraktığımda gülümseyen bir yüzle bana bakıyordu.

"Evet" diye fısıldadı. "Evet Toprak seninle evlenmek istiyorum. Sadece seninle."

Onu kucağıma alarak yatak odamıza taşıdım. Evlilik aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, onunla neredeyse bir yıldır aynı evde yaşıyorduk. Yinede korkmadan o imzayı atacak hale gelmesine en çok ben sevinmiştim.

***

Rüyada gibiydim. Birazdan birileri beni uyandıracak ve bu peri masalı burada bitecekti. Ama hayır, zaten uyanıktım. Aynada kendime baktım. Çok güzeldim, aşk beni güzelleştirmişti. Bir kadını çirkin de yapan, güzel de yapan birlikte yaşadığı erkekti.

Toprak beni dünya güzeli yapmıştı, çünkü kendimi öyle hissetmemi sağlıyordu. Onun bana bakan gözlerinde kendimi öyle görüyordum.

Aynadaki Elif bundan aylar önceki dibe batan kız değildi. Bir erkek tarafından dibe batırılmış, adları aynı olan bir başka erkek tarafından yıldızlara çıkarılmıştı. Toprak'a duyduğum sevgiyi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Meğerse ben hayatımda daha önce hiç sevmemiş ya da hiç âşık olmamış gibiydim. Beni o kadar güzel seviyordu ki böyle bir sevgi olacağını onu sevmeden bilmem mümkün değildi.

Aynanın önünde durmuş beyaz gelinlik içindeki kıza bakıyordum. Bugün evleniyorum ve aynı zamanda bugün doğum günüm. Bunu düşünerek, bu sürprizi yapan adama deliler gibi âşığım. Bir yıl önceki evlilik teklifine, on gün önce cevap ver-

dim. Her konuda olduğu gibi bu konuda da beni hiç zorlamadı. Bekledim, onu bu kadar severken beklemeyi tercih ettim. Belki benden bıkar ve çekip gitmek isterdi, onun için bekledim. İlk kocam Toprak benim yorucu bir insan olduğumu söylerdi. İşte bunun için bekledim, benden belki yorulur diye. Ama onunla yaşadığım bir yıl boyunca öğrendiğim tek şey insan birini bu kadar severken asla yorulmuyordu. Bir yıl boyunca bana ilk gün nasıl baktıysa hâlâ öyle bakıyordu. O benim ruh eşim, ruhum onunla tamamlandı, o benim kayıp yanım. Bende onun için öyleyim. Kapı açıldı, dönüp kim geldi diye bakmama gerek yoktu. Kimin geldiğini biliyordum. Arkama geçerek kollarını belime doğru sardı, yüzünü yanağıma doğru getirdi. Aynada gözlerimiz kesişti, aşkım, her şeyim ve birazdan kocam olacak adama baktım. O kocaman yüreği ile bana yeniden sevgiyi öğreten adama.

"Çok güzelsin birtanem."

Gülümsedim, bu adam dünyanın en çirkin kadınını bile güzel hissetmesini sağlayabilirdi.

"Sen de çok yakışıklısın ve benimsin."

"Ben çok uzun zamandır seninim birtanem."

"Biliyorum."

"Hazır mısın?"

"Evet." Kollarında ona doğru döndüm, gözlerinin maviliklerine baktım, ihtirastan koyulaşmışlardı, derin denizler gibiydi gözleri, bir kere girdin mi ne kadar çıkmak istesen de çıkamıyordun, seni sürekli dibe çeken gözlere baktım. O dipte yaşamak en büyük mutluluğumdu.

"Her şey için teşekkür ederim Toprak, özellikle bu gün için."

"Artık doğum günlerinde evliliğimizi düşünerek mutlu olacağız birtanem."

Kafasını eğdi, dudaklarımız birleştiğinde içeride bizi bekleyen yüzlerce konuk aklımdan çıktı gitti. Ayrıldığımızda bana bakıp güldü.

Ama sonra sen çıktın karşıma
Bunu sen kalbime girince anladım
İşte yeni bir başlangıç daha
Ama bu sefer eminim
Bu sefer keşke demeyeceğim
Yıllar sonra senin için
Söylediğim tek şey 'İyi ki' olacak...

Bilmezdim bir daha bir daha seveceğimi
Yine öğrettin bana sevmeyi
Yeniden doğdum senle öğrendim yürümeyi
Ne olur bırakma ellerimi

Şarkı bittiğinde bizde yerimize oturmuştuk. Nikahımız kıyılırken kocam, sevdiğim ve her zaman seveceğim adam bir an olsun elimi bırakmadı. İmzalar atıldığında artık onun karısıydım ve ölene kadar da öyle kalacaktım.

***

Arabada yanımda oturan kadına baktım, artık kanun önünde de eşimdi. Eşim ne kadar güzel bir kelimeydi eş olmak. Aynı olmak bir olmak.

Evimize gidiyorduk, bücürlerin elinden zor kurtarmıştım Elif'i, bizde sizinle geleceğiz diye tutturmuşlardı. Hele Mehmet'in, gözümün içine bakarak "Gelsinler ne var, her akşamdan farklı bir şey yapmayacaksınız nasıl olsa" demesiyle Elif utanmıştı.

Yakasından tutup ağzını burnunu kırmak istemiştim ama kız kardeşime kıyamazdım. Mehmet patavatsız olabilirdi, ama kız kardeşimi nasıl sevdiğini bilirdim. Çocuklar da babalarına çekmişti patavatsızlık konusunda Elif'imi az utandırmamışlardı.

Başını omzuma dayamış uyuyordu yanımda, biraz daha geç kalsaydık salonda uyuyacaktı, uykusuzluğa hiç tahammülü yoktu. Bahçeden içeri girdiğimizde, yavaşça uyandırdım.

"Geldik Elif."

Gözlerini açıp bana baktı, uyku mahmurluğu üzerindeydi ve çok güzeldi, kalbimin atmasını durduracak kadar güzel.

Arabadan indiğinde onu kucağıma alarak evimize girdim. Yatağın üstüne bıraktığımda güzel karım nihayet uyanabilmişti. Üstümdeki ceketi çıkararak yanına oturdum. Ellerini avuçlarımın içine aldım, önce ellerine ve sonra da kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Artık bu gün geldiğinde hep güzel anıların olacak birtanem."

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Düğünümüzü özellikle bugüne ayarlamıştım. Doğum gününde boşanmıştı ve her doğum gününde hüzünlensin o anıyı hatırlasın istemiyordum, onun için onun doğum gününde evlenmeyi tercih etmiştim.

"Şimdi bir hesap edelim bakalım, çocuğumuzun doğum gününü de bu tarihe getirdiğimde tek hediye ile her üçünü de kutlayabilirim."

"Onun için beklemeye gerek yok, şimdiden çalışmalara başlayabiliriz."

"İyi fikir, bilirsin iyi fikirleri severim" diyerek onu öpmeye başladım.

43

10 Yıl sonra

Elif ile ayrılığımızın üzerinden tam on sene geçti. Ve ben her sene onu görmeye İstanbul'a gidiyorum. Her sene aynı tarihte, bütün bir sene onu özlemiş olarak onu görmeye gidiyorum. Ondan sonra bir daha evlenmedim. O olmayınca bir başkasıyla evli kalmak istemedim. Evliliğe bir tek onun için tahammül edebilirdim ve o olmadıktan sonra böyle bir işin içine girmek istemedim.

Şimdi yine arabamda oturmuş, onu seyrediyordum. Çok güzeldi, yıllar ona çok iyi davranmıştı ve otuz üç yaşında harika bir görüntüsü vardı. İki tane çocuk doğurmuş kadın gibi değildi, her zaman fit ve her zaman zarifti.

Ona her baktığımda ne kadar aptal bir adam olduğumu görüyordum. O kızı on beş yaşından beri tanıyordum. On beş yaşında onu gördüğüm ilk gün o kıza âşık olmuştum. O zaman ne kadar şanslı bir gençtim. Tanıştıktan sekiz sene sonra onunla evlenmiştim ve ben onun kıymetini bilememiştim. Evliliğimizin üstünden iki yıl geçmeden onu terk etmiş ve boşanmıştım.

Onun beni bekleyeceğini sanmıştım. Beni çok seviyordu, bekler diyordum içimden beni bekler. Ama şimdiki kocası kar-

şısına çıkmıştı, ne yaparsam yapayım onu bana döndüremedim. Ona bakıp ne kaçırdığımı kendime gösterir ve pişmanlıklarla dolu yeni bir seneye başlardım.

Okulun kapısında çocuklarının arabadan inmesine yardım ediyordu. Çocuklar annelerinin boynuna sarılıp onu öperek okula girdiler. Bir süre daha olduğu yerde dikilerek çocuklarının arkasından baktı. Sonra da arkasını döndü, bir an sanki bana bakıyor hissine kapıldım, tam bulunduğum yere bakıyordu ve güneş tersten geldiği için beni görüp görmediğini anlamıyordum. Bir süre daha bana doğru baktı ve yavaşça elini kaldırdı ve gülümsedi. Beni gördüğünü o zaman anladım. Bende gülümsedim. Saçlarındaki güneş gözlüğünü ağır ağır indirerek gözlerine taktı ve arabasının kapısını açarak bindi. Artık gidebilirdim. Bu seneki onu görme hakkımı kullanmıştım ve mutlu olduğunu bilmek aslında beni de mutlu ediyordu. Onu sevmiştim ve hâlâ da seviyordum ve ondan sonra hiç kimseyi onun kadar sevememiştim.

Yavaşça kontak anahtarını çevirdim ve arabayı hareket ettirdim. Havaalanına doğru sürmeye başladım.

***

Dokuz yıl, tam dokuz yıldır Toprak'la birlikteydim. Asla evlendiğime pişman olmadığım adam. Sevgisinden bir an bile kuşku duymadığım adam, kocam, eşim, sevgilim, sırdaşım, gerektiğinde arkadaşım ve her geçen gün o sevginin daha da büyüdüğüne şahit olarak dokuz yıl boyunca beni ilk günkü kadar seven adam. Toprak'ım.

İlk bana âşık olduğunu söylediğinde sana asla keşke dedirtmeyeceğim diyen adam. Verdiği sözü tutmuştu. Bu süre boyunca asla pişman olmadım, asla aklımdan ona karşı olabilecek hiçbir şey geçmedi. O hayatımın aşkıydı. İki tane dünya tatlısı çocuğumun babasıydı, beni ilk günkü kadar çok seven ve güzel seven adamdı.

Her sabah çocukları okula bırakıp oradan işe gidiyordum. Artık Dizayn Mimarlık benim kontrolümdeydi. Üç senedir oranın müdürüydüm. Ondan önce orada çalışan sırf patronun karısı dememeleri için hem de herkesten çok çalışan biriydim. Artık oraya sırf Toprak'ın karısı olduğum için değil bunu hak ettiğim için geldiğimi biliyordum. Benimle birlikte yanımda çalışanlar da biliyordu.

"Annnneeeeee."

Kızımın arkadan cırlamasıyla düşünceler korkup kaçtı.

"Ne oldu bebeğim, arabada bu kadar bağırmak yok demedim mi!!!"

"Bende sana deminden beri anne diyorum hiç bakmıyorsun." Cadı bacak kadar boyuna rağmen pabuç kadar dili vardı.

"Sevgi'nin hediyesini bulamadım."

"Çantana koydum bebeğim biraz daha dikkatli bak" diyerek dikiz aynasından çantasını arayan kızıma baktım.

Babasının küçük cadısı, fazla akıllıydı ve kesinlikle büyüdüğünde erkeklere kök söktürecekti. Daha şimdiden ondan bir yaş büyük olan ağabeyine istediğini yaptırıyordu. Sonra gözlerim oğluma kaydı, benim kopyam olan oğluma, kız kardeşinin aksine sessiz ve sakin bir çocuktu. Benim sessizliğimi babasının seven kocaman yüreğini almıştı. Onlarla gurur duyuyordum hayattaki en büyük eserlerimdi.

"Buldun mu?"

"Evet buldum."

"Ne yapman gerekiyor o zaman."

"Arabada bağırdığım için özür dilerim, bir daha bağırmayacağım" demesine rağmen bu sahnelerin o kadar çok tekrar edeceğine emindim ki.

"Anne."

"Efendim oğlum."

"Okul çıkışı Kaan bize gelebilir mi?"

"Gelebilir."

Okulun önüne geldiğimizde velilere ayrılan yere park ederek, çocukların arabadan inmelerine yardım ettim. Her ikisini de öptüm ve ağabey kardeşin el ele tutuşarak okulun bahçesinde yürümelerine baktım bir süre.

Sonra yavaşça arkamı döndüm ve onu gördüğüm Toprak'ı. Yolun karşısında arabada oturmuş direk bana bakıyordu. Bir an gözlerimiz kesişti. Burada ne işi vardı? Neden buradaydı? Ve burada olduğumu nereden biliyordu? Birden paniğe kapıldım. Çocuklarım için tehdit olabilir miydi? Kafamı çevirip tekrar el ele yürüyen çocuklarıma baktım. Olmayacağını biliyordum, onu tanıyordum, o olmasaydı belki de Toprak'tan ayrılmıştım. Yavaşça elimi kaldırdım ve gülümsedim, o da bana gülümsedi. Sonra da arabama doğru gidip hareket ettim. Oldukça yavaştım, dikiz aynasından onun da hareket ettiğini görmüştüm, sonunda yanımdan geçip gitti.

Ne hissettim hiçbir şey, içimde ona karşı en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu. On yılımı o adamla geçirmiştim ve herkes gibiydi, herhangi biri gibi. Hiç var olmamış, hiç birlikte olmamışım gibiydi. Buraya kadar beni takip etmişti beni görmek istediğini anlamıştım. Yanıma gelip konuşsaydı konuşur muydum bilmiyorum. Her sene Ankara'ya gittiğimde öyle ya da böyle bir yerlerde karşılaşıyorduk. Hiç konuşmamıştık. Benden sonra evlenmemişti, keşke evlenseydi, onun da en az benim kadar mutlu olmasını isterdim.

Şirketten içeri girdiğimde bunu Toprak'a söyleyip söylememeye karar veremedim.

***

Sekreterim Elif'in geldiğini haber verdiğinde yerimden kalktım, asansöre doğru yürüdüm. Dokuz yıldır Elif'imle beraberdim ve onu her gün bir önceki günden daha çok seviyordum.

Ona bakarken, onu öperken onunla sevişirken hâlâ ilk günkü kadar heyecanlanıyordum.

Artık o kadar da sinirli bir adam değildim. sinir yerlerimi Elif törpülemişti. Daha sakin, daha yapıcıydım. Bizimde arada sırada onunla tartışmalarımız oluyordu. çoğu çocukların eğitimi ya da iş oluyordu. Herhangi evli çiftler gibiydik. tek farkımız bitmeyen ve bitmesine izin vermediğimiz sevgimizdi. Elif'e âşık olduğumu anladığım andan bu zamana kadar herhangi bir kadına yan gözle bile bakmadım, hiç başka kadınlara gözüm kaymadı. Gözlerim her zaman Elif'i arardı.

Birbirinden tatlı iki tane çocuğumuz var. büyük olan oğlumuz ondan bir yaş küçükte kızımız. Büyük konuşmuş olmalıyım her ikisi de kız kardeşimin ikizleri gibi para varsız çocuklar. Artık Selen ve Selim koca man çocuklar olmuşlardı ve küçükken nasılsa, şimdi de Elif'e hayranlardı.

Kapıdan girdiğimde Elif asistanı ile bir şey konuşuyordu. yanına doğru gittim, beni gördüğünde gülümsedi. Bütün şirket karıma ne kadar âşık olduğumu biliyordu. ilk zamanlar çok dedikodumuz yapılmıştı, ama sonra bizden aksiyon çıkmayacağını anlamış olmalılar artık bizi konuşmuyorlardı.

Yanına yaklaştığımda "Merhaba birtanem" dedim ve onun odasına doğru gittim. Bir süre sonra asistanı ile konuşmasını bitirmiş ve odasına girmişti. Karşımdaki koltuğa oturdu. o kadar güzeldi ki.

"Nasıl geçti sabahın."

"Her zaman ki gibi, bu akşam Uzay'ın arkadaşı gelecek."

"Doğa ne yapacak?"

"O da bize kaldı" dedi gülerek.

"Bu sabah okulun önünde Toprak'ı gördüm."

Yerimden doğruldum "Ne işi var orada?" diye sinirlendim.

"Beni görmek istedi sanırım."

"Seni rahatsız ediyorsa Elif onu yaşatmam."

"Yapma Toprak, beni rahatsız etmiyor. Sadece öylece arabasında oturmuş beni seyrediyordu ve ben arabama bindiğim anda da gitti."

Yerimden kalktım, karımın ellerinden tutarak onu da kaldırdım. Ve ona sarıldım, on yıldır hayatımın ışığı olan kadına, ruhuma, kalbime, çünkü on yıldır hem ruhum hem kalbim onundu.

Sonra ellerimle yüzünü kavradım ve dudaklarına doğru eğildim. Son nefesime kadar seveceğim tek kadını öperken, onunda beni sevdiğini biliyordum. Ayrıldığımızda yüzünün kızarması hoşuma gitmişti. "Seni seviyorum birtanem" diyerek tekrar onu öpmeye başladım.

Ayrıldığımızda bana gülümsedi, başını omzuma dayadı "Bende seni seviyorum, sadece seni Toprak" diye huzurla bana bakıyordu...

Kollarımdaki kadın hayatımı değiştirmişti, her sabah onun yanımda olduğunu bilerek uyanıyordum ve beni ne kadar sevdiğini görüyordum. Gerçek aşkı ve sevgiyi birbirimizde bulmuştuk.

Evet sonsuz aşk belki yoktu. Bir daha asla sevemem derken insan yeniden sevebiliyordu. Eğer o sevgide huzur, mutluluk ve güven varsa...

SON